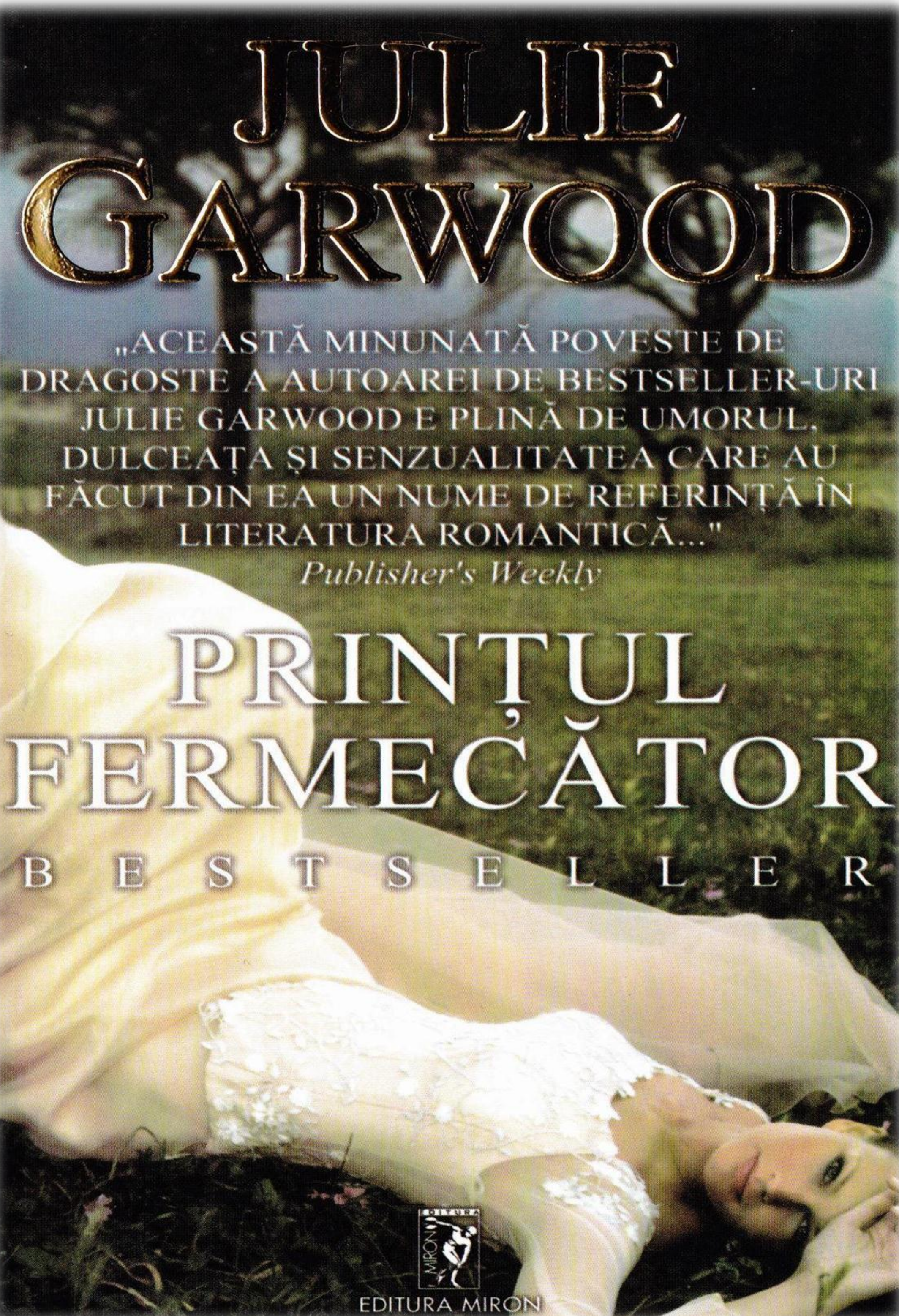

JULIE GARWOOD

„ACEASTĂ MINUNATĂ POVESTE DE DRAGOSTE A AUTOAREI DE BESTSELLER-URI JULIE GARWOOD E PLINĂ DE UMORUL, DULCEAȚA ȘI SENZUALITATEA CARE AU FĂCUT DIN EA UN NUME DE REFERINȚĂ ÎN LITERATURA ROMANTICĂ..."

Publisher's Weekly

PRINȚUL FERMECĂTOR

B E S T S E L L E R

EDITURA MIRON

JULIE GARWOOD

PRINȚUL FERMECĂTOR

Traducere Mihnea Columbeanu

EDITURA MIRON

Julie Garwood

PRINCE CHARMING

Capitolul 1

Virtutea e cutezătoare, iar bunătatea, niciodată temătoare.
William Shakespeare, „Măsură pentru măsură"

Londra, Anglia, 1868

Hienele se adunau în vestibul. Salonul era deja plin până la refuz, precum şi sufrageria, şi biblioteca de la etaj. Alte fiare în negru se înşirau pe scara arcuită. Din când în când, câte două-trei dădeau din cap sorbind din cupele de şampanie. Erau atente, în aşteptare, pline de speranţă. Mai erau şi veninoase, şi dezgustătoare.

Erau neamurile.

Câţiva prieteni ai contelui de Heavensmound erau şi ei prezenţi. Se aflau acolo ca să-şi arate sprijinul şi compasiunea pentru nefericita tragedie care urma să aibă loc.

Sărbătorirea avea să înceapă mai târziu.

Pentru un scurt răstimp, toţi încercaseră să se poarte demn, pe măsura solemnei ocazii. Curând însă, băutura le dezlegase gândurile şi zâmbetele, şi nu peste mult timp au început să se audă chiar şi râsete, peste clinchetele paharelor de cristal.

Bătrâna murea, în sfârşit. În ultimul an avuseseră loc două alarme false, dar mulţi credeau că acest al treilea atac avea să săvârşească marea minune. Era prea bătrână ca să mai dezamăgească pe toată lumea. Trecuse deja de şaizeci de ani.

Lady Esther Stapleton îşi petrecuse viaţa îmbogăţindu-se, şi era timpul să moară, pentru ca rudele să înceapă să-i cheltuiască averea. În fond, se spunea că era una dintre cele mai bogate femei din Anglia. Se mai spunea şi că singurul ei fiu în viaţă era unul dintre cei mai săraci oameni. Nu era drept, sau cel puţin aşa declarau creditorii lui, plini de compasiune, ori de câte ori îi putea auzi

desfrânatul conte. Malcolm era contele de Heavensmound, pentru numele lui Dumnezeu! Şi ar fi trebuit să poată cheltui cât voia şi oricând dorea. Fireşte, era un risipitor neruşinat, şi mai era şi un destrăbălat, dar cămătarii nu priveau chiorâş aceste cusururi. Ba chiar, dimpotrivă. În timp ce bancherii mai respectabili refuzau demult să-i mai împrumute bani depravatului conte, creditorii de la colţ de stradă îi făceau cu plăcere hatârul. Jubilau. Savurau întru totul dezmăţul clientului lor. Fiecare îi pusese dobânzi enorme ca să-l scoată din ultimul fiasco la jocuri, ca să nu mai spună nimic de sumele năucitoare pe care trebuise să le plătească pentru a-i amuţi pe părinţii domnişoarelor seduse şi abandonate de el. Datoriile se adunaseră grămadă, însă răbdătorii cămătari aveau să fie în curând răsplătiţi cu prisosinţă.

Sau, cel puţin, aşa credeau toţi.

Thomas, tânărul ajutor al majordomului bolnav, dădu afară încă un creditor şi trânti uşa cu mare plăcere. Era indignat de comportamentul lor. Nu se îndoia că ştiau ce se întâmpla. Pur şi simplu puţin le păsa.

Thomas trăia în casă de la doisprezece ani şi, în tot acel timp, nu mai văzuse ceva atât de ruşinos. Scumpa lui stăpână era sus, chinuindu-se să rămână în viaţă până i se rezolvau cu bine afacerile, iar nepoata ei favorită, Taylor, sosea să-şi ia rămas bun, în timp ce, jos, fiul muribundei făcea frumos, râzând şi glumind ca un bădăran ce era. Fiica lui, Jane, i se ţinea de braţ, cu o expresie îngâmfată. Thomas bănuia că înfumurarea se datora faptului că se aştepta ca tatăl ei avea să-şi împartă cu ea averea.

Două mere stricate în acelaşi coş, îşi spuse Thomas. O, da, tatăl şi fiica semănau şi la caracter, şi la lăcomie. Valetul nu se considera neloial stăpânei fiindcă avea păreri atât de rele despre rudele ei. Şi ea gândea la fel. În câteva ocazii o auzise pe Lady Esther numind-o pe Jane *viperă.* Şi avea dreptate. În secret, Thomas o făcea în feluri mult mai urâte. Era o tânără rea, cu capul plin de intrigi, şi i se părea că n-o văzuse niciodată zâmbind decât după ce călca deliberat

în picioare sentimentele cuiva.

Se spunea că majoritatea tinerilor şi a tinerelor care tocmai îşi ocupau locul în societate se temeau de ea, deşi ştiau că n-ar fi fost bine să recunoască acest lucru. Thomas nu ştia dacă bârfele erau adevărate sau nu, dar de un lucru era sigur: Jane era o distrugătoare de visuri.

De data asta însă mersese prea departe, căci îndrăznise să atace ceea ce preţuia cel mai mult Lady Esther. Încercase s-o distrugă pe Lady Taylor.

Thomas scoase un mormăit de satisfacţie. Nu peste mult timp, Jane şi neruşinatul ei tată aveau să-şi dea seama de ramificaţiile faptelor lor trădătoare.

Draga de Lady Esther fusese prea ocupată cu problemele de sănătate şi necazurile familiale ca să observe ce se întâmpla. Din ziua când sora mai mare a lui Taylor, Marian, plecase la Boston cu gemenii ei, Lady Esther intrase în declin. Şi de-atunci, o dusese tot mai rău. Thomas credea că nu renunțase complet numai fiindcă era hotărâtă ca, mai întâi, să-şi vadă măritată şi la casa ei fata pe care o crescuse ca pe propria ei fiică.

Nunta lui Taylor fusese contramandată, în urma amestecurilor lui Jane. Totuşi, din această groaznică umilinţă se alesese şi cu ceva de folos. În sfârşit, Lady Esther deschisese ochii. Fusese o femeie iertătoare, până la această ultimă infamie. Acum, nu mai era decât răzbunătoare.

Unde Dumnezeu era Taylor? Thomas se rugă să sosească la timp pentru a semna hârtiile şi a-şi lua rămas bun de la bunica ei.

Servitorul se mai plimbă nervos câteva minute. Apoi, se ocupă de oaspeţii care tândăleau atât de insolent pe trepte, conducându-i în sera deja plină din spatele casei. Le mai oferi de mâncare şi de băut, ca să le obţină cooperarea. După ce-i înghesui înăuntru şi pe ultimii ticăloşi, închise uşa, apoi reveni grăbit în antreu.

Un zgomot de afară îi atrase atenţia. Se grăbi să se uite pe fereastra laterală. Recunoscu blazonul de pe trăsura neagră, care

încă se mai legăna pe arcuri, în mijlocul aleii circulate, oftă uşurat, apoi rosti o scurtă rugăciune de recunoştinţă. În sfârşit, Taylor sosise.

Thomas privi în salon, ca să se asigure că atât contele, cât şi fiica lui erau ocupaţi cu prietenii. Întrucât stăteau cu spatele spre intrare, se grăbi să închidă uşile salonului. Dacă norocul rămânea de partea lui, o putea conduce pe Taylor prin hol şi pe scară, înainte ca unchiul sau verişoara ei să observe.

Când Thomas deschise uşa, Taylor îşi croia drum prin liota de oportunişti îngrămădiţi pe alee. Fu mulţumit să observe că-i ignora complet pe mişeii care încercau să-i atragă atenţia. Câţiva chiar îi îndesară în mâini cărţile lor de vizită, lăudându-se în gura mare că erau cei mai buni consilieri de investiţii din toată Anglia şi-i puteau obţine beneficii triple din banii pe care avea să-i moştenească în curând. Nu trebuia decât să le dea moştenirea pe mână. Thomas era dezgustat de circul lor. Dacă ar fi avut o mătură la îndemână, i-ar fi luat la goană.

— Hei, voi de-acolo! strigă Thomas, repezindu-se înainte. Lăsaţi-o în pace!

O luă pe Taylor de cot, într-un gest protector, şi se uită încruntat peste umăr la ceilalţi, în timp ce o escorta pe uşă.

— Nişte criminali, până la unul, dacă vreţi să ştiţi părerea mea, mormăi el.

Taylor era întru totul de acord.

— Erai gata să dai iama-n ei, nu-i aşa, Thomas?

Valetul zâmbi.

— Cecil m-ar cârpi peste urechi dac-ar fi să mă cobor la nivelul lor, remarcă el. Dacă-i vorba să-i păşesc pe urme, trebuie să mă abţin de la comportamentul mârlănesc. Un valet trebuie întotdeauna să-şi păstreze demnitatea, milady.

— Da, desigur, îi dădu dreptate Taylor. Cum o mai duce Cecil al nostru? Săptămâna trecută i-am trimis un răvaş, dar încă n-am primit niciun răspuns. Oare să-mi fac griji?

— Nu, n-aveţi de ce vă face griji pentru Cecil. Cât e dânsul de bătrân, încă mai e dur ca pielea tăbăcită. S-a ridicat de pe patul de boală ca să-şi ia rămas bun de la Lady Esther. Bunica dumneavoastră îl pensionase deja. Ştiaţi asta? L-a aranjat cât se poate de bine, Lady Taylor. Cecil nu va mai duce lipsă de nimic, câte zile o avea.

— A fost majordomul loial al Doamnei vreme de aproape treizeci de ani, îi reaminti Taylor. Se cuvenea să primească o pensie frumoasă. Dar tu, Tom? Tu ce-ai să faci? Mă îndoiesc că unchiul Malcolm te va lăsa să stai aici.

— Am primit deja o însărcinare de la bunica dumneavoastră. Vrea să văd de fratele ei, Andrew. Înseamnă să mă mut în Higlands, dar nu contează. M-aş duce şi până la capătul lumii, ca s-o mulţumesc pe Lady Esther. A pus deoparte o parcelă de pământ şi o alocaţie lunară pentru mine, dar fac rămăşag că deja ştiţi de-asta. A dumneavoastră a fost ideea, nu-i aşa? Mereu aţi avut grijă de Tom, dumneavoastră. Deşi sunt mai vârstnic.

Taylor zâmbi. Într-adevăr, ideea fusese a ei, dar era sigură că i-ar fi venit şi Doamnei, dacă n-ar fi fost atât de ocupată cu alte probleme.

— Mai vârstnic, Tom? îl tachină ea. N-ai decât cu doi ani mai mult decât mine.

— Tot mai vârstnic sunt, ripostă valetul. Staţi, să vă iau pelerina. Mă bucur să văd că v-aţi îmbrăcat în alb, aşa cum a cerut bunica dumneavoastră. E o rochie foarte frumoasă şi, dacă-mi pot îngădui cutezanţa să adaug, arătaţi mult mai bine azi.

Îşi regretă imediat complimentul, căci nu voia să-i amintească de ultima lor întâlnire. Nu că Taylor ar fi uitat-o vreodată, desigur. Totuşi, nu se cuvenea ca un gentleman să aducă vorba despre acea *umilire.*

Totuşi, arăta într-adevăr mai bine. Nimeni n-o mai văzuse din acea după-amiază, cu şase săptămâni în urmă, când Lady Esther o chemase în salon ca să-i dea ştirea despre logodnicul ei. Thomas

stătuse de strajă la uşă, ca să nu le deranjeze nimeni. Văzuse cât de distrusă fusese Taylor de acea veste. Spre lauda ei, nu plânsese. Un asemenea comportament n-ar fi fost potrivit pentru o lady. Îşi păstrase o expresie reţinută, dar se văzuse totuşi cât fusese de rănită. Mâna îi tremura în timp ce-şi aranja nervoasă părul pe umăr, iar faţa-i devenise albă ca zăpada. Ochii ei albaştri, atât de frumoşi şi încântători, îşi pierduseră complet strălucirea, la fel ca vocea, când bunica ei terminase de citit spurcata scrisoare pe care o primise, iar Taylor răspunsese:

— Vă mulţumesc că mi-aţi spus, Doamnă. Ştiu că v-a fost greu.

— Cred că ar trebui să pleci din Londra pentru un timp, Taylor, până trece acest mic scandal. Unchiul Andrew se va bucura să-i ţii companie.

— Cum doriţi, Doamnă.

Peste un moment, Taylor se scuzase, urcase în camera ei, ajutase la împachetatul bagajelor şi, după nicio oră, plecase la moşia bunicii sale din Scoţia.

În lipsa ei, Lady Esther nu stătuse cu mâinile-n sân. Îşi petrecuse timpul cu avocaţii.

— Bunica dumneavoastră se va bucura să vă vadă, Lady Taylor, anunţă Thomas. De când a primit scrisoarea aceea misterioasă, deunăzi, e foarte agitată. Cred că se bazează pe dumneavoastră că veţi şti ce e de făcut.

Îngrijorarea valetului era vizibilă. Observă cărţile de vizită pe care le ţinea Taylor în mână, le puse în vasul din antreu, apoi o urmă spre scară.

— Cum se mai simte, Thomas? Mai bine?

Valetul o luă de mână şi i-o bătu afectuos. În vocea ei se simţea teama. Ar fi vrut s-o mintă, dar nu îndrăznea. Merita să ştie adevărul.

— Din ce în ce mai rău, milady. De data asta, n-o să-şi mai revină. Trebuie să vă luaţi acum rămas bun de la ea. E foarte dornică să pună totul la punct. N-o putem lăsa să se mai agite, nu-i aşa?

Taylor clătină din cap.

— Nu, în niciun caz.

Ochii i se umplură de lacrimi. Încercă să şi le stăpânească. Bunica ei s-ar fi necăjit dacă ar fi văzut-o plângând, iar plânsul, oricum, nu schimba nimic.

— Nu cumva v-aţi răzgândit în legătură cu planurile Doamnei pentru dumneavoastră, nu-i aşa, Lady Taylor? Dacă ar crede că v-a silit cu adevărat să…

Thomas nu-şi duse gândul până la capăt.

Cu un zâmbet forţat, Taylor răspunse:

— Nu m-am răzgândit. Ar trebui să ştii de-acum că aş face orice ca s-o bucur pe bunica mea. Vrea ca toate problemele să fie rezolvate înainte de a muri şi, din moment ce se întâmplă ca eu să fiu una dintre problemele ei nerezolvate, sunt responsabilă s-o ajut. N-am să mă sustrag de la această îndatorire, Thomas.

Din salon se auzi un val de râsete. Hohotele o iritară pe Taylor. Se întoarse într-acolo şi zări doi necunoscuţi îmbrăcaţi în negru stând în fundul holului de lângă scară. Amândoi aveau în mâini cupe de şampanie. Dintr-o dată, îşi dădu seama că toată casa era plină de vizitatori.

— Ce caută aici toţi aceşti oameni?

— Se pregătesc să sărbătorească împreună cu unchiul dumneavoastră, Malcolm, şi cu verişoara dumneavoastră, Jane, răspunse Thomas.

Când o văzu cum se înfurie, dădu din cap şi adăugă în grabă:

— Unchiul dumneavoastră a invitat câțiva prieteni…

Taylor nu-l lăsă să termine.

— Ticălosul ăsta nu are nici măcar o calitate care să-l reabiliteze, nu-i aşa?

Furia din vocea ei o inflamă şi pe a lui.

— Se pare că nu, milady. Tatăl dumneavoastră, Dumnezeu să-l odihnească, pare să fi moştenit toate calitățile bune, câtă vreme unchiul dumneavoastră, Malcolm, şi progenitura lui…

Se întrerupse, cu un oftat greu. Văzând că Taylor se pregătea să deschidă uşile salonului, se grăbi să clatine din cap:

— Malcolm şi Jane sunt înăuntru, milady. Dacă vă zăresc, o să iasă o scenă. Ştiu că vreţi să alungaţi pe toată lumea, dar nu aveţi timp, zău aşa. Bunica dumneavoastră vă aşteaptă.

Taylor ştia că avea dreptate. Bunica ei era pe primul loc. Se întoarse grăbită, îl luă pe Thomas de braţ şi porni pe scară. Când ajunseră pe palier, Taylor se întoarse iar spre servitor.

— Ce spune medicul despre starea Doamnei? N-ar fi posibil să ne facă iar o surpriză? S-ar putea să-şi mai revină, nu-i aşa?

Thomas clătină din cap.

— Sir Elliott crede că acum nu mai e decât o chestiune de timp. Inima lui Lady Esther a ajuns la capătul puterilor. Elliott l-a anunțat pe unchiul dumneavoastră, Malcolm, şi de aceea s-au adunat azi toţi aici. Când a aflat, bunica dumneavoastră era să facă o criză, şi cred că lui Elliott încă-i mai ţiuie urechile după săpuneala ce i-a tras-o. Mare minune că nu l-a lăsat şi pe el inima, atunci, pe loc.

Imaginea bunicii ei muştruluind un asemenea uriaş ca Elliott o făcu pe Taylor să zâmbească.

— Doamna e o femeie uluitoare, nu-i aşa?

— Pe cinstea mea că da, răspunse Thomas. Are putința de a face bărbaţii să dârdâie de frică. A trebuit să-mi readuc aminte că mie nu mi-e frică de ea.

— Niciodată nu ți-a fost frică de ea, râse Taylor.

Thomas zâmbi.

— Nu mă lăsaţi dumneavoastră să-mi fie frică. Mai ţineţi minte? Mi-aţi spus totul despre Doamna, când m-aţi adus cu dumneavoastră acasă.

Taylor dădu din cap.

— Îmi amintesc. Doamna n-a ridicat vocea când l-a certat pe Elliott, nu-i aşa?

— Doamne fereşte! replică Thomas. E o lady, în primul şi-n primul rând. Dar Elliott tresărea ca şi cum ar fi strigat la el. Să-i fi

văzut expresia când l-a ameninţat că nu-i mai lasă bani pentru laboratorul lui cel nou.

Taylor porni pe coridor, cu Thomas lângă ea.

— Sir Elliott e acum cu Doamna?

— Nu. A rămas peste noapte şi abia a plecat, să se schimbe. Ar trebui să se întoarcă peste vreo oră. Aşa, avem timp destul. Vizitatorii bunicii dumneavoastră sunt în salonul de lângă odăile ei.

— Atunci, Doamna încă mai insistă să punem planul în aplicare?

— Da, desigur, răspunse Thomas. Dragă milady, o vorbă de prevedere, dacă mi-e îngăduit. Bunica dumneavoastră se va tulbura dacă vă va vedea cu lacrimi în ochi.

— N-o să mă vadă plângând, promise Taylor.

Apartamentul lui Lady Esther se afla în capătul culoarului. În pragul dormitorului, Taylor nu ezită. Imediat ce Thomas îi deschise uşa, intră grăbită.

Înăuntru era întuneric beznă. Taylor miji ochii, încercând să se orienteze.

Dormitorul era gigantic. Taylor îşi spunea că se întindea cel puţin cât jumătate din Hyde Park. Platforma pătrată pe care stătea patul cu baldachin era într-o parte. Pe latura opusă se aflau trei fotolii şi două gheridoane mici, plasate oblic în faţa ferestrelor cu draperii grele. Lui Taylor îi plăcuse întotdeauna camera aceea. Când era mică, sărea pe pat, făcea tumbe pe covoarele orientale groase şi isca atâta zarvă, cât să trezească şi morţii – sau cel puţin aşa remarca adesea bunica ei.

În cameră nu se aplica nicio restricție. Când bunica ei era binevoitoare, Taylor avea voie să se îmbrace cu frumoasele ei rochii şi să-şi pună pantofii înveliţi în satin. Îşi acoperea capul cu o pălărie plină de flori şi pene deasupra borului larg, îşi petrecea colane întregi de pietre preţioase la gât şi-şi trăgea pe mâini mănuşile albe care-i ajungeau până la umeri. După ce se gătea de-a binelea, îi servea ceaiul bunicii sale şi născocea poveşti năstruşnice despre petrecerile la care, chipurile, fusese. Bunica ei nu râdea niciodată de

ea. Îi făcea jocul. Îşi agita cu sârguinţă evantaiul pictat prin dreptul feţei, şoptea „Nu mai spune!“ în toate momentele potrivite, şi chiar exclama, chipurile descumpănită, la auzul scandalurilor pe care le scornea Taylor. Cele mai multe implicau câte un ţigan, doi, şi niscaiva domnişoare de companie. Ocazional, Doamna inventa chiar şi ea câteva povestiri scandaloase.

Taylor ţinea mult la camera aceea, cu amintirile ei minunate, aproape la fel de mult ca la bătrâna care locuia acolo.

— Mult ţi-a mai trebuit ca să ajungi aici, domnişoară. Acum, îţi vei prezenta scuzele pentru că m-ai făcut să te aştept.

Vocea gâjâită a bunicii sale reverberă prin cameră. Taylor se întoarse spre pat şi porni într-acolo. Fu cât pe ce să se împiedice de un scăunel. Îşi regăsi echilibrul înainte de a cădea în genunchi, apoi ocoli cu grijă obstacolul.

— Vă rog să mă scuzaţi, Doamnă, spuse ea.

— N-o mai lungi, Taylor. Stai jos. Avem multe de discutat.

— Nu găsesc scaunele, Doamnă.

— Aprinde o lumânare – dar numai una, Janet. Mai mult nu îngădui, îşi instrui Lady Esther camerista. Şi pe urmă, ieşi. Vreau să rămân singură cu nepoata mea.

În sfârşit, Taylor găsi fotoliile. Se aşeză pe cel din mijloc, îşi îndreptă faldurile rochiei şi-şi împreună mâinile în poală. Nu-şi distingea bunica. Distanţa şi întunecimea o împiedicau să vadă mare lucru. Continua să stea dreaptă ca un vătrai. Şira spinării îi era ţeapănă ca un jupon apretat. Bunica ei nu suporta să vadă pe nimeni stând cocoşat, şi de vreme ce avea ochi de pisică, sau cel puţin aşa credea Taylor, fata nu îndrăznea să se relaxeze.

Luminarea de pe noptieră se aprinse ca un far în noapte. Taylor simţi, mai degrabă, decât s-o vadă, prezenţa cameristei în faţa ei. Aşteptă până auzi zgomotul uşii închise, apoi întrebă:

— De ce e aşa de întuneric aici, Doamnă? Nu doriţi să vedeţi soarele astăzi?

— N-aş vrea, replică bunica ei. Mor, Taylor. O ştiu, şi Dumnezeu

o ştie, şi diavolul la fel. N-am să fac tărăboi. Nu s-ar cuveni, pentru o lady. Dar nici n-am să mă las cu una, cu două. Moartea va trebui să mă caute pe întuneric. Dacă norocul rămâne de partea mea, nu mă va găsi până nu-mi închei toate afacerile aici după cum vreau eu. Lumina ar putea-o ajuta. Mă tem că eşti nepregătită pentru sarcinile care te aşteaptă.

Schimbarea de subiect o luă pe Taylor prin surprindere, dar îşi reveni repede.

— Cer îngăduinţa să vă contrazic, Doamnă. M-aţi instruit bine. Sunt pregătită pentru orice eventualitate.

Lady Esther pufni.

— Am omis o bună parte din instruirea ta, nu-i aşa? Nu ştii nimic despre măritiş, nici ce înseamnă să fii o nevastă bună. De vină e neputinţa mea de a discuta subiecte atât de intime, Taylor. Trăim într-o societate aşa de restrictivă! Cu toţii trebuie să fim foarte cuviincioşi şi puritani. Nici nu ştiu cum ai reuşit, dar eşti plină de compasiune şi iubire, şi-ţi voi spune acum că mă bucur că nu ţi-am putut răpi aceste calităţi. Niciodată n-ai înţeles că ar fi trebuit să fii rigidă, nu-i aşa? Dar, lasă. Acum e prea târziu ca să te mai schimbi. Eşti o visătoare fără speranţă, Taylor. Înamorarea ta de romanele acelea de două parale şi dragostea ta pentru aventurieri o dovedesc cu prisosinţă.

Taylor zâmbi.

— Se numesc munteni, Doamnă, o corectă ea. Şi am crezut că vă plăcea să mă ascultaţi citind povestirile.

— Nu spun că povestirile nu-mi plăceau, bombăni Lady Esther. Dar nu despre asta e vorba acum. Povestirile lui Daniel Crockett şi Davy Boone e firesc să cucerească pe oricine, chiar şi pe o bătrână încorsetată.

Încurcase numele. Taylor bănuia că o făcuse anume, ca să nu-i dea de înţeles că o fascinaseră atâta muntenii. N-o corectă.

— Da, Doamnă, spuse ea, bănuind că bătrâna îi aştepta acordul.

— Mă întreb dacă mă voi întâlni cu muntenii aceia în viaţa de

apoi.

— Cred că da, răspunse Taylor.

— Va trebui să-ţi cobori capul din nori, o preveni bunica ei.

— Aşa voi face, Doamnă.

— Ar fi trebuit să-mi acord mai mult timp ca să te-nvăţ cum să instruieşti un bărbat ca să fie un soţ bun şi iubitor.

— Unchiul Andrew mi-a explicat tot ce aveam nevoie să ştiu.

Lady Esther pufni din nou.

— Şi de unde să ştie fratele meu ceva despre treaba asta? A dus o viaţă de pustnic, atâţia ani în Highlands. Trebuie să te căsătoreşti ca să ştii despre ce e vorba, Taylor. Să nu dai atenţie la nimic din ceea ce ţi-a spus el. Sigur e greşit.

Taylor clătină din cap.

— Mi-a dat sfaturi înţelepte, Doamnă. De ce nu s-a însurat niciodată Andrew?

— Probabil nu l-a vrut niciuna, specul ă Lady Esther. Singurul lucru care l-a interesat vreodată pe fratele meu au fost caii uriaşi.

— Şi puştile, îi aminti Taylor. Încă mai lucrează la patentele lui.

— Da, puştile. Sunt curioasă, Taylor, ce ţi-a spus despre căsătorie?

— Că dacă doresc să fac dintr-un ticălos un soţ bun, trebuie să-l tratez ca pe un cal pe care vreau să-l dresez. Să am mână fermă, să nu-mi arăt niciodată frica şi să nu-l învrednicesc decât zgârcit cu afecţiunea mea. Unchiul Andrew a prezis că-l voi face să-mi mănânce din palmă în şase luni. Va fi învăţat să mă preţuiască şi să se poarte cu mine ca şi cum aş fi o prinţesă.

— Şi dacă nu te preţuieşte?

Taylor zâmbi.

— Atunci, am să iau cu împrumut o puşcă de-a unchiului şi-am să-l împuşc.

Zâmbetul bătrânei se umplu de tandreţe.

— De vreo două ori şi eu am vrut să-l împuşc pe bunicul tău, dar bagă de seamă, copilă, doar de vreo două.

Starea jovială îi deveni melancolică într-o clipă. Cu vocea tremurându-i de emoţie spuse:

— Copilaşii vor avea nevoie de tine. Doamne sfinte, nici tu nu eşti mult mai mult decât un copil. Cum ai să te descurci?

Taylor se grăbi s-o liniştească:

— De minune. Mă credeţi un copil, dar acum sunt femeie în toată firea. M-aţi instruit bine, Doamnă. Nu trebuie să vă faceţi griji.

Lady Esther oftă sonor.

— Atunci e-n regulă, n-am să-mi fac griji, promise ea. Mi-ai dăruit iubirea şi devotamentul tău în toţi anii ăştia cât… Îţi dai seama că nici măcar o dată nu ţi-am spus că te iubesc?

— Îmi dau seama, Doamnă.

Răspunsul lui Taylor fu urmat de o scurtă tăcere. Apoi, Lady Esther schimbă iar subiectul.

— Nu te-am lăsat să-mi spui de ce dorea sora ta cu atâta disperare să părăsească Anglia. Acum recunosc, mă temeam de ceea ce aş fi auzit. Din cauza fiului meu a plecat Marian, nu-i aşa? Ce i-a făcut Malcolm? Sunt gata să ascult, Taylor. Acum poţi să-mi spui, dacă vrei.

Imediat, Taylor simţi un nod în stomac. Trase adânc aer în piept înainte de a răspunde:

— N-aş vrea, Doamnă. A trecut mult de-atunci.

— Încă mai ţi-e teamă, nu-i aşa? Doar când pomeneşti, îţi tremură vocea.

— Nu, nu-mi mai e teamă.

— Ţi-am acordat deplina mea încredere şi i-am ajutat pe Marian şi pe soţul ăla al ei bun de nimic să plece, nu-i aşa?

— Da, Doamnă.

— Mi-a fost greu, ştiind că niciodată nu aveam să-i mai văd. În niciun caz nu aveam încredere în judecata lui Marian. Uită-te cu ce om s-a măritat! George nu era decât cu puţin mai acătării decât un cerşetor. În niciun caz n-o iubea. Pentru bani s-a agăţat de ea. Iar ea n-a vrut să asculte, nu-i aşa? I-am dezmoştenit pe amândoi. Pizmaş

lucru din partea mea, acum îmi dau seama.

— George nu era un nevrednic, Doamnă. Numai că nu avea cap de afaceri. Poate să se fi însurat cu sora mea doar pentru bani, dar a rămas cu ea şi după ce i-ai luat moştenirea înapoi. Cred că a învăţat s-o iubească, fie şi numai puţin. Întotdeauna s-a purtat frumos şi blând cu ea. Şi, după toate scrisorile pe care ni le-a trimis, mai cred şi că era un tată minunat.

Lady Esther dădu din cap.

— Da, şi eu cred că a fost un tată bun, recunoscu ea fără tragere de inimă. Tu m-ai convins să le dau nişte bani ca să poată pleca din Anglia. Am procedat bine, nu-i aşa?

— Da, aţi procedat cum nu se putea mai bine.

— Marian voia să-mi spună ce se întâmplase? Dumnezeule mare, e moartă de un an şi jumătate, şi abia acum îţi pot pune întrebarea asta.

— Marian nu v-ar fi spus, insistă Taylor, cam agitată.

— Dar ţi s-a confesat ţie, nu-i aşa?

— Da, însă numai fiindcă voia să mă protejeze.

Taylor făcu o pauză, pentru a respira din nou adânc, într-o încercare de a-şi ţine cumpătul. Subiectul era atât de tulburător, încât mâinile începură să-i tremure. Nu voia ca bunica ei să ştie cât de necăjită era. Încercă să-şi ascundă tremurul din voce când vorbi din nou:

— Aţi arătat cât o iubeaţi, atunci când aţi protejat-o fără s-o întrebaţi nimic. Aţi ajutat-o să plece. Ea şi George au fost fericiţi la Boston, şi sunt sigură că Marian a murit cu conştiinţa împăcată.

— Dacă ţi-aş ordona să-i aduci acum fetele acasă, în Anglia, ar fi în siguranţă?

— Nu, răspunse repede şi cu convingere Taylor. Pe un ton mai blând, adăugă: fetiţele trebuie să crească în ţara tatălui lor. Aşa au vrut atât George, cât şi Marian.

Şi nu sub tutela lui Malcolm, adăugă ea în sinea ei.

— Crezi că holera o fi răpit şi copilaşii? Am fi auzit pân-acum,

nu-i aşa?

— Da, am fi auzit. Sunt bine sănătoase.

Vorbea cu toată convingerea de care era în stare şi se rugă scurt să aibă dreptate. Doica fetiţelor, doamna Bartlesmith, îi scrisese tragica veste. Nu fusese deloc sigură că şi George murise tot de holeră, şi întrucât medicul refuzase să se expună riscului de a se molipsi intrând în casă după moartea lui George, nimeni nu putea fi sigur. Doica ţinuse fetiţele departe de tatăl lor, cât fusese atât de bolnav. Dumnezeu o luase deja pe Marian, iar acum şi pe George, şi n-ar fi fost atât de nemilos, încât să răpească şi nişte copii de doi ani.

Era îngrozitor ca să se gândească.

— Am încredere în tine, Taylor, spuse Doamna cu voce obosită.

— Vă mulţumesc, Doamnă.

— Te-am protejat bine cât ai crescut?

— O, da! exclamă Taylor. M-aţi apărat atâţia ani…

Câteva minute domni tăcerea.

Apoi, Lady Esther întrebă:

— Eşti pregătită să pleci din Anglia?

— Da.

— Boston e la o lume întreagă distanţă de noi. Să le povesteşti fetelor lucruri frumoase despre mine, chiar dacă trebuie să le inventezi. Doresc să fiu amintită cu drag.

— Da, Doamnă.

Taylor încerca disperată să nu plângă. Îşi privi mâinile şi inspiră de câteva ori adânc. Lady Esther nu părea să-i observe tulburarea. Intră încă o dată în amănuntele legate de banii pe care-i transferase în banca din Boston.

Când termină instrucţiunile, vocea-i era slăbită de oboseală.

— Imediat ce Sir Elliott se întoarce, va anunţa că mi-am revenit din nou ca prin farmec. O fi el un imbecil, dar ştie cine-i unge pâinea cu unt. Diseară, ai să te duci la bal şi te vei purta ca şi cum totul ar fi în ordine. Ai să zâmbeşti. Ai să râzi. Ai să închini în sănătatea mea. Vei sta până bate de miezul nopţii. Nimeni nu

trebuie să ştie că pleci la crăpatul zorilor. Niciun suflet de om.

— Dar, Doamnă, acum, că sunteţi atât de grav bolnavă, mă gândeam să stau aici, cu dumneavoastră.

— N-ai să faci una ca asta! se răsti bunica ei. Trebuie să părăseşti Anglia înainte de a muri eu. Fratele meu, Andrew, îmi va ţine companie. N-am să fiu singură. Lui Malcolm şi celorlalţi li se va spune că ai plecat abia după ce vaporul va ridica ancora. Nu mă contrazice, Taylor. Eşti datoare s-o ajuţi pe bătrâna asta să moară fericită.

— Da, Doamnă, răspunse Taylor, cu vocea întretăiată de un suspin.

— Plângi?

— Nu, Doamnă.

— Nu suport lacrimile.

— Da, Doamnă.

Bunica ei oftă mulţumită.

— Mi-am dat multă osteneală ca să-l găsesc pe cel mai potrivit. Ştii asta, nu-i aşa, Taylor? Sigur că ştii. Şi acum, mai e doar un document de semnat cu martori. O ultimă ceremonie pe care s-o duc până la capăt. Apoi, voi fi împăcată.

— Nu vreau să muriţi, Doamnă.

— Nu căpătăm întotdeauna ce voim, domnişoară. Să ţii minte asta.

— Da, Doamnă.

— Spune-i lui Thomas să-i aducă pe oaspeţii ascunşi în salon. Pe urmă, vino şi stai lângă mine. Vreau să te văd semnând hârtia, înainte s-o atest ca martoră.

Taylor se ridică.

— N-o să vă răzgândiţi?

— Nu, răspunse bunica ei. Tu ai să te răzgândeşti?

În tonul ei sacadat, categoric, se simţea o undă provocatoare. Taylor reuşi să zâmbească.

— Nu, n-am să mă răzgândesc, răspunse ea cu aceeaşi

convingere.

— Atunci, grăbeşte-te, Taylor. Trece timpul – şi, după cum vezi, timpul mi-e duşman.

Taylor porni spre uşa dintre dormitor şi salonul alăturat. Ajunsese la jumătatea distanţei, când dintr-o dată se opri.

— Doamnă?

— Ce este?

— Înainte ca Thomas să-i aducă pe ceilalţi înăuntru… N-o să mai fim singure şi… aş putea să…

Nu spuse mai mult. Nu era nevoie. Bunica ei înțelese ce-i cerea.

Un oftat sonor umplu camera.

— Dacă ţii cu tot dinadinsul… mormăi bătrâna.

— Vă mulţumesc.

— Atunci, zi odată, Taylor.

— Foarte bine. Vă iubesc, Doamnă, din toată inima.

Nu-i venea să creadă c-o făcuse. La naiba, fusese cât pe ce să nu reuşească. Dezgustat, clătină din cap. *Ce fel de om i-ar cere unui frate să cumpere libertatea altui frate? Numai un ticălos, aşa!…* îşi spunea. Un ticălos în toată…

Lucas Michael Ross îşi alungă cu forţa gândurile furioase. Ce era făcut, era bun făcut. Acum băiatul era liber şi gata să înceapă o viaţă nouă.

Numai asta conta. Ticălosul de moştenitor al averii familiei avea să-şi primească în cele din urmă răsplata cuvenită. În ceea ce-l privea pe Lucas, fratele lui mai mare putea să putrezească sau să înflorească în Anglia, că lui puţin îi păsa.

Furia nu voia să-i dea pace. Lucas se rezemă de coloana de lângă alcov, în maiestuoasa sală de bal, privind cuplurile care se învârteau prin faţa lui pe pardoseala de marmură. Îl încadrau prietenii fratelui său, Morris şi Hampton. Amândoi aveau titluri nobiliare, dar Lucas nu-şi mai amintea care erau. Cei doi se aflau în toiul unei discuţii aprinse despre meritele şi pericolele capitalismului în America, şi

motivele pentru care n-avea nicio şansă de reuşită. Lucas se prefăcea interesat, dând din cap ori de câte ori găsea că se cuvenea, dar în rest nu-i prea lua în seamă.

Era ultima lui noapte în Anglia. Nu voia să savureze seara; voia să se termine mai repede. Nu-i plăcea deloc ţara aceea mohorâtă şi nu-i putea înțelege pe cei care voiau să se stabilească acolo. După ce trăise în sălbăticiile Americii, Lucas nu-şi putea imagina cum ar fi ales cineva Anglia. Pe cei mai mulţi locuitori îi găsea la fel de pretenţioşi şi pompoşi cum erau şi conducătorii lor, iar monumentele erau la fel de sufocante ca aerul pe care-l respirau oamenii. Detesta înghesuiala, nenumăratele hornuri de fum, ceaţa negricioasă care plutea peste oraş, portul ţipător al femeilor, aerele înțepate ale bărbaţilor. La Londra, Lucas se simţea ca într-o cuşcă. Îi veni în minte pe neaşteptate imaginea unui urs pe care-l văzuse dansând în copilărie, la un bâlci de lângă Cincinnati. Animalul fusese gătit cu nădragi bărbăteşti şi umbla ţanţoş în cerc, pe picioarele dinapoi, în jurul stăpânului care-l ţinea de un lanţ lung şi gros, legat de gât.

Bărbaţii şi femeile care dădeau ocol ringului de dans îi aminteau lui Lucas de ursul dresat. Mişcările lor erau smucite, controlate, repetate vizibil. Rochiile femeilor aveau toate culori diferite, dar erau identice ca stil şi croială. Iar bărbaţii arătau ca nişte prostănaci. Toţi purtau aceeaşi uniformă neagră formală. La naiba, până şi perechile de pantofi le erau identice. Regulile şi legile societăţii restrictive în care trăiau îi ţineau legaţi ca nişte lanţuri, iar lui Lucas îi părea cam rău pentru ei. Niciodată n-aveau să cunoască adevărata aventură sau libertate, nici spaţiile întinse. Aveau să trăiască şi să moară fără a-şi da seama vreodată ce pierduseră.

— De ce te încrunţi, Lucas?

Vorbise Morris, cel mai vârstnic din cei doi englezi. Îl privea pe Lucas, în aşteptarea răspunsului.

Lucas arătă cu capul spre ringul de dans.

— Mă gândeam că nu e niciun aventurier printre ei, replică el cu

accentul său tărăgănat din Kentucky, care părea să-i amuze atât de mult pe ceilalţi.

Era clar că Morris nu-l înţelegea. Clătină din cap nedumerit. Hampton era mai perspicace. Îşi înclină capul a încuviinţare.

— Se referă la cuplurile care dansează, explică el.

— Şi? întrebă Morris, tot fără să înţeleagă.

— N-ai observat cum seamănă femeile între ele? Fiecare are părul legat la spate şi cele mai multe şi-au înfipt în el penele alea ridicole, care se zbârlesc care-ncotro. Şi rochiile le sunt identice, adăugă el. Cu parascoveniile alea de sârmă ascunse sub poale, ca să le facă dosurile să arate aşa de bizar. Nici bărbaţii nu-s mai grozavi. Sunt îmbrăcaţi cu toţii la fel, şi ei.

Hampton se întoarse spre Lucas.

— Creşterea şi educaţia ne-au distrus identitatea.

— Şi Lucas e îmbrăcat în ţinută formală, la fel ca noi, bolborosi Morris.

Se purta ca şi cum abia atunci i-ar fi venit ideea. Era un om scund şi îndesat, cu ochelari groşi, început de chelie şi opinii ferme despre toate subiectele posibile. Găsea că era de datoria lui s-o facă pe avocatul diavolului şi să contrazică toate părerile celui mai bun prieten al său.

— Îmbrăcămintea care te-a ofuscat aşa, dintr-o dată, e ţinuta potrivită pentru bal, Hampton. Ce-ai vrea să purtăm? Cizme şi cojoace?

— Ar fi o schimbare înviorătoare, replică răstit Hampton.

Înainte ca Morris să răspundă, Hampton se întoarse spre Lucas şi schimbă subiectul.

— Eşti nerăbdător să te întorci în valea ta?

— Într-adevăr, confirmă Lucas, zâmbind pentru prima oară.

— Înseamnă că ţi-ai terminat toate treburile?

— Aproape pe toate.

— Nu pleci mâine?

— Ba da.

— Şi cum îţi poţi termina şi restul de treburi, când ţi-a mai rămas atât de puţin timp?

Lucas ridică din umeri.

— Nu mi-a mai rămas de rezolvat decât o mică problemă.

— Îl iei pe Kelsey înapoi cu tine? se interesă Hampton.

— Pentru el m-am întors la Londra. Băiatul e deja în drum spre Boston, cu fraţii lui. Au plecat alaltăieri.

Kelsey era cel mai mic dintre cei trei fraţi ai lui Lucas. Cei doi mai mari, Jordan şi Douglas, erau deja oameni căliţi ai frontierei, care îşi munceau pământul în vale. Kelsey nu fusese destul de mare, cu ocazia ultimei călătorii a lui Lucas în Anglia, aşa că-l lăsase încă doi ani la tutorii lui. Acum, Kelsey avea aproape doisprezece ani. Fusese bine educat intelectual, după cum se îngrijise Lucas, dar emoţional fusese neglijat până aproape de înfometare. Avusese grijă de asta ticălosul ăla de moştenitor al familiei.

Nu mai conta că băiatul era prea mic pentru viaţa aspră din sălbăticie. Dacă mai rămânea în Anglia, ar fi murit.

— Păcat că Jordan şi Douglas n-au mai rămas la Londra, remarcă Morris. Le-ar fi plăcut petrecerea din seara asta. Sunt aici şi câţiva prieteni de-ai lor.

— Voiau să pornească mai repede la drum, cu Kelsey, răspunse Lucas.

Fuseseră hotărâţi să-şi scoată fratele din Anglia cât mai grabnic posibil. Imediat ce ticălosul de moştenitor semnase hârtiile de încredinţare, îşi cumpăraseră locuri pe vapor.

Se temeau să nu se răzgândească sau să mărească suma de bani pe care-o voia în schimbul propriului său frate.

Începea să se înfurie din nou. Al dracului de tare mai voia să plece din Anglia. În timpul războiului cu sudiştii, fusese închis într-o carceră cât o cămăruţă de mături. Îl apucase claustrofobia şi crezuse că avea să-şi iasă din minţi înainte de a scăpa.

Dar chinurile încă nu se sfârşiseră, şi fusese nevoit să îndure încă o atrocitate la gândul căreia-l treceau şi acum sudori reci. Războiul îl

schimbase, ba bine că nu. Nu mai suporta spaţiile închise. Începea să se sufoce şi-i era greu să respire adânc. Iar acum îi venea din nou acea senzaţie. În mintea lui, Londra se transforma cu repeziciune într-o închisoare, şi nu se putea gândi la altceva decât să scape. Lucas îşi scoase ceasornicul, îi desfăcu capacul şi privi cadranul. Mai erau douăzeci de minute până la miezul nopţii. Putea să reziste. Promisese să stea până la miezul nopţii, şi încă douăzeci de minute n-aveau să-l omoare.

— Cât aş vrea să pot merge şi eu cu tine în valea ta, izbucni dintr-o dată Hampton.

Morris păru copleşit. Miji ochii spre prietenul său, prin ochelarii cu lentile groase.

— Nu poţi vorbi serios. Ai responsabilităţi aici. Chiar atât de puţin înseamnă pentru tine titlul şi pământurile tale? Nu cred că vorbeşti serios, omule. Niciun om cu mintea întreagă n-ar renunţa la Anglia şi la tot ce are ea de oferit.

Morris era extrem de ofensat de această extremă neloialitate la adresa ţării lui, cum o considera el. Se avântă imediat într-o predică menită să-l facă de ruşine pe prietenul său, Hampton. Lucas nu-l asculta. Tocmai îl văzuse pe ticălosul de moştenitor, în cealaltă parte a sălii. William Merritt al III-lea era fiul legitim, întâiul născut. Lucas era cu trei ani mai tânăr. El era bastardul. Tatăl lor vizitase America în tinereţe şi, cu acea ocazie, sedusese o ţărăncuţă nevinovată. Îi jurase iubire şi se culcase cu ea noapte de noapte, în toată luna petrecută în Kentucky, după care se gândise să menţioneze că avea o nevastă şi un fiu care-l aşteptau în Anglia. Fiul crescuse leit taică-său. Era un demon depravat care nu se gândea decât la propriile lui plăceri. Loialitatea şi valorile de familie nu însemnau nimic pentru el. Întrucât era privilegiatul prim născut, moştenise pământul, titlul şi banii care mai rămăseseră. Tatăl lui nu se deranjase să prevadă nimic pentru ceilalţi fii legitimi ai săi, iar cel dintâi născut n-avea de gând să împartă averea. Jordan, Douglas şi Kelsey nu fuseseră doar lăsaţi în frig şi ploaie – fuseseră îmbrânciţi

acolo.

Jordan fusese primul care dăduse de urma lui Lucas şi-i ceruse ajutorul. Voise să vină în America şi să înceapă o viaţă nouă. Lucas nu dorise să se implice. Pentru el, Jordan şi fraţii săi erau nişte străini. Nu simţea nicio legătură cu lumea privilegiilor în care trăiau ei. El era un străin şi, deşi aveau acelaşi tată, nu se simţea înrudit în niciun fel cu fraţii lui după acesta. Familia îi era un concept complet străin.

Loialitatea însă era cu totul altceva.

Nu-i putea întoarce spatele lui Jordan, şi refuzase să se întrebe de ce. Apoi, intervenise şi Douglas, iar de-acum era prea târziu pentru ca Lucas să se mai răzgândească. La sosirea în Anglia, văzând cum era tratat Kelsey, ştiuse că n-avea să termine cu îndatoririle lui până nu găsea o cale de a-şi elibera din robie fratele cel mai mic.

Preţul pe care-l avusese de plătit Lucas îi merita cu prisosinţă libertatea.

Valsul se sfârşi într-un crescendo sonor, chiar în timp ce Morris îşi termina prelegerea spontană. Orchestranţii se ridicară şi făcură o plecăciune formală, în aplauzele tunătoare.

Bătăile din palme se întrerupseră brusc, inexplicabil. Perechile care mai stăteau pe ringul de dans se întoarseră spre intrare. Se lăsă liniştea. Lucas era intrigat de comportamentul mulţimii. Se întoarse să vadă ce anume le atrăsese atenţia, chiar în timp ce Morris îl înghiontea.

— Nu totul e întinat în Anglia, declară el. Aruncă o privire, Lucas. La intrare stă dovada superiorităţii Angliei.

După entuziasmul din glasul lui, Lucas n-ar fi fost surprins s-o vadă acolo pe Regina Angliei.

— Hampton, dă-te la o parte să vadă şi el, ordonă Morris.

— Lucas e mai înalt cu un cap decât toţi bărbaţii de-aici, mormăi Hampton. Vede destul de bine. Şi-n plus, nu pot să-mi iau ochii de la vedenia asta nici cât să fac un pas. Dumnezeu s-o ţină, adăugă el în şoaptă, cu o adoraţie inconfundabilă. Are curaj, pot să spun. Da,

da, curaj în toată regula.

— Uite-ţi şi aventuriera, Lucas, anunţă Morris, cu glasul îngroşat de mândrie.

Tânăra în discuţie stătea pe prima treaptă de la intrare. Englezii nu exageraseră. Era într-adevăr incredibil de frumoasă. Purta o rochie de seară de un albastru regal, cu un decolteu care nici nu dezvăluia, nici nu acoperea prea multe. Deşi nu-i era croită în talie, ar fi fost imposibil să nu i se observe curbele rotunjite blând şi pielea albă ca smântâna. Era singură şi, după zâmbetul vag de pe faţa ei, nu părea s-o deranjeze deloc agitaţia pe care o stârnea. Nu părea să-i pese nici că îmbrăcămintea ei nu era considerată modernă.

Nu avea poalele umflate în cele mai neaşteptate locuri, şi se vedea clar că nu purta pe dedesubt o drăcie din acelea de sârmă. Părul nu-i era împletit strâns într-o coadă. Şuviţele lungi, aurii, i se revărsau în valuri uşoare împrejurul umerilor supli.

Nu, nu era îmbrăcată în uniforma celorlalte femei de la bal, şi poate că şi din acest motiv captase atenţia tuturor bărbaţilor. Era o înviorătoare diversiune în materie de perfecţiune.

Cu siguranţă, Lucas era afectat de o imagine atât de fermecătoare. Instinctiv, clipi din ochi. Viziunea nu dispăru. Nu-i distingea culoarea ochilor, dar ştia deja că erau albaştri… un albastru ca al luminii lumânărilor. Aşa trebuia să fie.

Dintr-o dată, simţi că-i era greu să respire. I se pusese un bolovan în piept, iar inima-i bătea nebuneşte. La naiba, reacţiona ca un şcolar. Era umilitor.

— E într-adevăr o aventurieră, fu Hampton de acord. Ia uită-te la marchiz – stă chiar vizavi. Declar că-i citesc pofta în ochi, chiar şi de la distanţa asta considerabilă. Îmi imaginez că şi noua lui soţie observă. Priveşte cum se încruntă la el! Doamne, chiar că e încântător! Cred că inima lui neagră capătă, în sfârşit, ceea ce merită. În sfârşit, s-a făcut dreptate. Dumnezeule, Lucas, scuză-mă. Nu se cade să vorbesc atât de nerespectuos despre fratele tău după tată.

— Nu-l consider neam, replică Lucas pe un ton dur, neînduplecat. Pe noi, ceilalţi, ne-a dezmoştenit cu ani în urmă. Şi ai dreptate, Hampton, adăugă el. S-a făcut dreptate, chiar în mai multe sensuri decât îţi dai tu seama.

Hampton îl privi întrebător.

— Mă faci foarte curios, Lucas. Ce ştii tu, şi noi n-am aflat?

— Probabil a auzit totul despre *umilire,* specula Morris.

Nu aşteptă ca Lucas să confirme sau să nege, grăbindu-se să dea raportul complet, în caz că nu auzise fiecare detaliu.

— Frumoasa vedenie în albastru care zâmbeşte atât de dulce a fost logodită cu fratele tău după tată, dar sunt sigur că ştii deja atâta lucru, începu el. William nu-şi mai încăpea în piele. A fost foarte civilizat în timp ce-i făcea curte, iar ea, atât de tânără şi inocentă, l-a găsit atrăgător, cu siguranţă. Apoi, la doar două săptămâni înainte de data când era programată nunta, William a fugit cu verişoara logodnicei lui, Jane. La petrecere fuseseră invitaţi peste cinci sute de oameni şi, desigur, a trebuit să fie anunţaţi cu toţii că se contramandase. A ieşit cel mai mare scandal al sezonului, nici vorbă. Îţi dai seama, ce dizgraţie, să trebuiască să anulezi totul, atât de târziu?

Hampton dădu din cap.

— Vezi cum se agaţă Jane de William? Hai că asta-i bună! Chiar este. William nici măcar nu încearcă să-şi ascundă gândurile pofticioase. Nu m-aş mira dac-ar începe să-i curgă balele. Jane e o umbră palidă pe lângă fata la care a renunţat, nu-i aşa?

Lucas nu era amuzat.

— E un nătărău, mormăi el.

Hampton îi dădu dreptate, înclinând din cap.

— Îl dispreţuiesc pe William Merritt. E un escroc şi un manipulator. L-a înşelat pe tatăl meu, după care s-a lăudat în public cu deşteptăciunea lui. Tatăl meu a fost umilit.

— Uită-te şi la ce le-a făcut William propriilor lui fraţi, adăugă Morris.

— Aproape că i-a distrus pe Jordan şi Douglas, nu? întrebă Hampton.

— Într-adevăr, răspunse Morris. William îşi primeşte răsplata binemeritată, nici pomeneală. Toată viaţa va fi nefericit. Jane e întru totul la fel de rea ca el. Fac un cuplu înspăimântător, nu-i aşa? Se zvoneşte că ea e însărcinată. Dacă aşa e, mi-e milă de bietul copil.

— S-ar putea, confirmă Hampton. Îşi făceau de cap cu neruşinare, în timpul logodnei lui. Şi-o să-i pară rău şi lui Jane. Crede că lui William i-a rămas o moştenire frumuşică.

— Şi nu i-a rămas? se interesă Lucas.

Hampton clătină din cap.

— În curând o să iasă totul la iveală. E mai sărăntoc decât un cerşetor. Neghiobul a speculat şi a pierdut totul, până la ultimul ban. Pământurile lui sunt acum ale bancherilor. Probabil contează pe moştenirea grasă a lui Jane, când o să moară bătrâna Lady Stapleton. E bolnavă, dar din câte înţeleg, iar şi-a revenit ca prin minune.

Muzica începu din nou. Mulţimea fu nevoită să înceteze să mai caşte gura. Taylor îşi ridică poalele rochiei şi coborî treptele. Lucas nu-şi mai putea lua ochii de la ea. Făcu un pas într-acolo, apoi se opri să-şi consulte iar ceasornicul.

Mai avea zece minute. Putea să reziste atâta timp. Încă zece minute, apoi avea să fie liber. Scoase un oftat sonor de mulţumire şi zâmbi cu nerăbdare.

Lady Taylor zâmbea şi ea. Aplicase ca la carte ordinele bunicii sale. În clipa când intrase pe uşă, afişase un zâmbet forţat şi, pe toţi sfinţii, nimeni nu avea să facă sau să spună ceva care s-o determine să se încrunte.

Avea să zâmbească. Avea să sărbătorească. Era un chin. Înlăuntrul ei îi era atât de rău din cauza întregii prefăcătorii, încât parcă i-ar fi luat foc stomacul.

Se străduia să nu se lase pradă disperării. Trebuia să privească spre viitor, îşi spuse ea, repetând cuvintele pe care i le rostise bunica

ei. Copiii aveau nevoie de ea.

Câţiva tineri fără obligaţii se apropiară în grabă. Taylor îi ignoră. Privi prin sală, încercând să-şi găsească însoţitorul. O zări pe Jane, apoi şi pe William, dar refuză să-i privească. Inima începu să-i bată. Dumnezeule mare, ce putea face dacă veneau la ea? Ce-avea să le spună? Felicitări? O, Doamne, mai curând ar fi murit, sau măcar ar fi vărsat. Nu se aşteptase să vină şi ei. O preocupaseră grijile pentru bunica sa. Nu rămăsese loc şi pentru alte probleme, mai mărunte. Printr-o ironie, Doamna chiar se mai înzdrăvenise în după-amiaza aceea, iar când Taylor îşi luase rămas bun, spera cu adevărat ca bunica ei să mai trăiască într-adevăr.

Un tânăr pe care-l cunoştea, deşi nu mai ţinea minte de unde, îi solicită onoarea de a o escorta pe ringul de dans. Taylor refuză cu eleganţă. Tânărul tocmai se întorsese să plece, când se auzi râsul ascuţit al lui Jane. Taylor îi zări zâmbetul maliţios, apoi observă o tânără lady grăbindu-se spre ieşire. O recunoscu – era Lady Catherine, cea mai mică dintre odraslele lui Sir Connan, în vârstă de numai cincisprezece ani. Măritişul nu îmbunătăţise dispoziţia lui Jane. Catherine tocmai devenise ultima ei victimă, înţelese Taylor, când văzu expresia distrusă de pe faţa bietei fete.

Dintr-o dată, o cuprinse melancolia. Cruzimea era un sport care le făcea mare plăcere unora dintre rudele ei. Era sătulă de răutatea lor, iar în actuala ei stare de spirit, pur şi simplu nu ştia cum s-o mai combată. Se simţea incapabilă, bună de nimic. Întotdeauna ştiuse că nu-şi avea locul în păturile superioare ale societăţii engleze, şi poate tocmai de aceea era mereu cu capul în nori şi cu nasul în romane ieftine. Da, era o visătoare, aşa cum o acuzase bunica ei, dar nu i se părea un lucru chiar atât de îngrozitor. Adeseori, realitatea era foarte urâtă, şi ar fi devenit complet insuportabilă dacă nu putea să viseze cu ochii deschişi din când în când. Nu era nimic altceva decât o evadare, pur şi simplu.

Cel mai mult îi plăceau povestirile dramatice. Din păcate, singurii eroi pe care-i cunoscuse vreodată erau cei despre care citise.

Daniel Boone şi Davy Crockett erau favoriţii ei. Muriseră demult, dar legendele romantice care le înconjurau vieţile încă-i mai încântau pe scriitori şi pe cititori deopotrivă.

Doamna dorea ca Taylor să devină mai realistă, şi numai fiindcă era de părere că nu mai rămăsese niciun erou. Lady Catherine era atât de deznădăjduită, încât fu cât pe ce s-o lovească pe Taylor în drum spre trepte. Nu se gândea decât cum să scape. Taylor o prinse de braţ.

— Mai încet, Catherine.

— Te rog, lasă-mă să trec, o imploră fata.

Lacrimile îi şiroiau deja pe faţă. Taylor refuză să-i dea drumul.

— Termină cu plânsul, îi ordonă ea. Nu te duci nicăieri. Dacă pleci, îţi va fi cu atât mai greu să mai apari în public. N-o poţi lăsa pe Jane să aibă o asemenea putere asupra ta.

— Nu ştii ce s-a întâmplat, se tângui Catherine. A zis… c-o să le spună tuturor… că eu…

Taylor o strânse uşor de braţ, ca s-o ajute să se calmeze.

— Toate răutăţile pe care le spune ea n-au nicio importanţă. Dacă te prefaci că n-o bagi în seamă, cu calomniile ei, nimeni n-o s-o creadă.

Catherine îşi scoase o batistă din mâneca rochiei şi se tamponă pe faţă.

— Mi-a fost aşa de ruşine, şopti ea. Nu ştiu ce i-am făcut, de s-a întors aşa împotriva mea.

— Eşti tânără şi foarte drăguţă, îi răspunse Taylor. De-asta e pornită pe tine. Greşeala ta a fost că te-ai apropiat prea mult de ea. Ai să supravieţuieşti, Catherine, la fel ca mine. Sunt sigură că Jane îşi caută deja o nouă victimă. Cruzimea o amuză. E absolut dezgustătoare, nu-i aşa?

Catherine reuşi să zâmbească vag.

— A, da, Lady Taylor. E cu adevărat dezgustătoare. S-o fi auzit numai ce-a spus despre dumneavoastră. Cică safirele pe care le purtaţi ar trebui să fie ale ei.

— Chiar aşa?

Catherine dădu din cap.

— Zice că Lady Esther s-a ramolit, şi…

Taylor o întrerupse:

— Nu mă interesează nimic din ce are Jane de spus despre bunica mea dragă.

Fata privi peste umărul ei.

— Se uită la noi, şopti ea.

Taylor refuză să privească. Doamne, încă puţin numai, îşi spuse ea, şi apoi putea să plece din locul acela îngrozitor.

— Catherine, n-ai vrea să-mi faci o mare favoare?

— Orice, îi promise cu căldură Catherine.

— Pune-ţi safirele mele.

— Poftim?

Ridicându-şi mâinile, Taylor îşi desprinse colierul de la gât. Apoi, îşi scoase şi cerceii. Catherine o privea cu gura căscată. Avea o expresie de-a dreptul comică. Taylor zâmbi.

— Nu puteţi vorbi serios, Lady Taylor. Trebuie să fi costat o avere. Jane o să urle, dacă mă vede cu ele.

— O să se cam enerveze, nu-i aşa? întrebă tărăgănat Taylor, zâmbind din nou.

Catherine izbucni în râs. Vocea ei răsună prin toată sala. Era veselă, curată, sinceră. Dintr-o dată, Taylor se simţi mult mai bine. O ajută pe Catherine să-şi pună bijuteriile, înainte de a vorbi din nou.

— Să nu te laşi niciodată stăpânită de lucruri, şi niciodată, în viaţa ta, averea să nu fie mai importantă pentru tine decât demnitatea şi respectul faţă de tine însăţi. Altfel, vei ajunge ca Jane, o preveni ea. Şi n-ai vrea asta, nu-i aşa?

— Doamne fereşte, nu! izbucni Catherine, copleşită de idee. Promit că nu voi lăsa obiectele să mă stăpânească. Cel puţin, am să-n-cerc. Cu colierul ăsta, mă simt ca o prinţesă. Se cuvine să mă simt aşa?

Taylor râse.

— Da, desigur. Mă bucur că-ţi face atâta plăcere.

— Voi avea grijă ca tata să le ascundă într-un loc sigur. Iar mâine, am să vi le aduc înapoi personal.

Taylor clătină din cap.

— Mâine nu voi mai avea nevoie de ele, îi explică ea. Poţi să le păstrezi. Niciodată n-o să mai am nevoie de asemenea bijuterii.

Fata fu cât pe ce să cadă pe spate.

— Dar… începu ea; însă era prea uluită ca să continue. Dar…

— Ţi le fac cadou.

Catherine izbucni în lacrimi. Era vizibil covârşită de generozitatea lui Taylor.

— N-am vrut să te fac să plângi, îi spuse ea. Eşti foarte frumoasă, Catherine, cu sau fără safire. Şterge-ţi lacrimile, până-ţi găsesc un partener de dans potrivit.

Îi atrase atenţia Milton Thompson, aşa că-i făcu semn să se apropie. Tânărul veni în fugă. Un minut mai târziu, Catherine era escortată pe ringul de dans. Arăta splendid. Chicotea şi flirta, purtându-se iar ca o fată de cincisprezece ani. Taylor era mulţumită. Dar sentimentul nu dură mult. Unde era însoţitorul ei? Se hotărî să dea ocol sălii de bal, asigurându-se că evita zona unde stătea verişoara ei, iar dacă nu-l găsea, nu-i mai rămânea decât să plece. Ajunsese la o oră potrivit de târzie şi avea să plece potrivit de devreme. Zâmbise destul pentru o singură seară, iar bunica ei n-avea să afle niciodată că stătuse doar cincisprezece, douăzeci de minute. Da, Doamna i-ar fi aprobat performanţa. O împiedicară să plece trei prietene bine intenţionate, Alison, Jennifer şi Constance. Toate trei fuseseră colege cu ea la Şcoala de şarm şi Activităţi şcolare a domnişoarei Lorrison. De-atunci, rămăseseră bune prietene. Alison era cu un an mai mare decât celelalte trei, iar din acest motiv se credea mult mai sofisticată.

Le conduse pe celelalte două spre Taylor. Era înaltă, cam deşirată, şi avea un păr blond-închis şi nişte ochi de culoarea

alunelor.

— Scumpa mea Taylor, arăţi minunat în seara asta! declară ea. Cred că eu, pe lângă tine, par o ciumă.

Taylor zâmbi. Alison le spunea tuturor „scumpul meu“ şi „scumpa mea“. Credea că aşa părea mai sofisticată.

— Nimeni nu te-ar putea face pe tine să arăţi ca o ciumă, replică ea, ştiind instinctiv că asta voia Alison să audă.

— Arăt bine, nu-i aşa? Rochia e nouă, explică cealaltă fată. L-a costat pe tata o avere. E hotărât să mă mărite în sezonul ăsta, chiar dacă ajunge la faliment.

Taylor găsea sinceritatea lui Alison înviorătoare.

— Sunt sigură că ai de unde alege.

— Singurul gentleman care mă interesează nici nu se uită la mine, mărturisi Alison.

— A făcut tot ce putea ca să-i atragă atenţia, interveni Jennifer, prinzându-şi la loc în coada făcută cerc o şuviţă de păr castaniu, înainte de a adăuga: ar putea încerca să leşine în faţa lui, cred.

— Probabil n-ar prinde-o, răspunse Constance. Lasă-ţi părul în pace, Jennifer. Ţi-l faci ca o claie. Şi pune-ţi ochelarii. Dacă mijeşti ochii, faci riduri la colţuri.

Jennifer ignoră sugestiile lui Constance.

— Tatăl lui Alison ar avea palpitaţii dacă s-ar ţine după ea omul acela.

Constance dădu din cap a încuviinţare. Părul ei scurt şi buclat tresăltă.

— Chiar arată ca un băiat rău, îi spuse ea lui Taylor.

— Băiat? Scumpo, e bărbat, o corectă Alison.

— Un bărbat cu o reputaţie tenebroasă, replică prietena ei. Taylor, nu arăt prea spălăcită în rochia asta roz? Jennifer a spus că părul meu roşu şi pistruii nu merg deloc bine cu nicio nuanţă de roz, dar îmi plăcea aşa de mult materialul…

— Îţi stă superb, o asigură Taylor.

— Are într-adevăr o reputaţie cam dubioasă, recunoscu Alison.

Şi, înţelegi, tocmai asta mă intrigă la el.

— Melinda mi-a spus c-a auzit că-n fiecare noapte s-a culcat cu câte-o altă femeie, numai în ultima săptămână, interveni Constance. Îţi vine să crezi? O poate avea pe oricare doreşte. E foarte…

— Seducător? sugeră Alison.

Imediat, Constance roşi.

— Recunosc că exercită o anume atracţie crudă. E atât de… uriaş. Şi are nişte ochi, de-a dreptul divini. Sunt de un căprui-închis, închis de tot.

— Despre cine vorbiţi? se interesă Taylor, curioasă.

— Încă nu ştim cum îl cheamă, îi explică Alison. Dar astă-seară e aici, şi n-o să plece până nu aranjez o prezentare. Are ceva păcătos de erotic.

Făcu o pauză, agitându-şi evantaiul în dreptul feţei.

— Declar că-mi face inima să bată mai repede.

Dintr-o dată, Taylor observă că Jennifer o privea încruntată şi cu un fel de milă.

— S-a întâmplat ceva, Jennifer? întrebă ea.

— O, Taylor, ai fost atât de curajoasă să vii aici în seara asta!

Alison o lovi pe Jennifer în umăr cu marginea evantaiului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jennifer, am spus că nu vom aduce vorba despre umilire.

— Ei, acum ai făcut-o, se răsti Constance. Ruşine să-ţi fie, că eşti aşa de necugetată. Taylor, ai inima frântă rău de tot?

— Nu, de fapt…

Nu avu timp să spună mai mult.

— Se zvoneşte că Jane e grea cu copilul lui, şopti Jennifer. Au fost împreună în tot timpul cât îţi făcea curte ţie.

— Chiar trebuia să aduci vorba de asta? întrebă Alison.

— Are dreptul să ştie, susţinu Jennifer.

— Nu ştiam, interveni Constance. Altfel, ţi-am fi spus, Taylor. Nu te-am fi lăsat să te măriţi cu o canalie ca el.

— Zău că nu vreau să vorbim…

Încă o dată, Taylor fu întreruptă înainte de a-şi putea duce gândul până la capăt.

— Ştiţi, e aici, le informă Jennifer. Am văzut-o pe Jane luându-l de braţ în clipa când a intrat Taylor. Şi de-atunci, nu i-a mai dat drumul. William Merritt ar trebui să fie spânzurat pentru păcatele lui.

— Zău că nu vreau să vorbesc despre el, reluă Taylor.

— Nu, sigur că nu vrei, fu Alison de acord. Reţine ce-ţi spun, iubito. Va veni o vreme când îşi vei da seama ce noroc ai avut că te-a părăsit.

— Îți vom sta alături în tot restul serii, îi promise Constance. Dacă încearcă cineva să spună ceva negândit, personal am să-l pun la punct. Ai cuvântul meu, Taylor.

— Vă mulţumesc, răspunse Taylor, dar nu e nevoie să vă temeţi că mă va răni cineva. Pot să-mi port şi singură de grijă.

— Da, sigur că poţi, replică Andrew cu milă.

— Încă mai simţi ceva pentru el? vru să ştie Jennifer.

— Nu. De fapt, eu…

— Dar bineînțeles că mai are sentimente pentru el, decretă Constance. Sentimente de ură.

— Nu-i adevărat… începu Taylor.

— Iubirea şi ura merg mână-n mână, începu să explice Jennifer. Cred că ar trebui să-i urască pe toţi bărbaţii în general şi pe William Merritt în particular.

— Nu cred că ura ar rezolva…

— Sigur că trebuie să-l urăşti, susţinu Constance.

Taylor hotărî că era timpul să reia conversaţia sub control şi schimbă subiectul.

— V-am scris tuturor scrisori lungi, cu veşti importante, se repezi ea, înainte de a fi întreruptă din nou.

— Pentru ce? întrebă Alison.

— Veşti? Ce veşti? se interesă şi Constance.

Taylor clătină din cap.

— Trebuie să aşteptaţi până mâine. Veţi primi scrisorile spre seară.

— Spune-ne veştile acum, insistă Jennifer.

— Eşti foarte misterioasă, constată Constance.

— Nu vreau să fiu misterioasă. Uneori, mi-e mai uşor să scriu ceea ce am de spus, decât să…

— Zi odată, Taylor! îi ceru Alison.

— Nu ne poţi lăsa aşa, în aer, protestă Constance.

— Pleci undeva? întrebă Jennifer; se întoarse spre Constance. Oamenii scriu scrisori întotdeauna când pleacă.

Taylor regreta că menţionase scrisorile.

— E o surpriză, încercă ea.

— Ei, acum trebuie să ne spui, declară Alison. Nu pleci de la balul ăsta până nu ne spui. N-am să pot dormi până nu aud veştile cele misterioase.

Taylor clătină din cap. Expresia de pe faţa lui Alison îi spunea că n-avea să se lase păgubaşă. Involuntar, Constance îi veni în ajutor. O zări pe Lady Catherine pe ringul de dans, recunoscu salba de safire de la gâtul ei şi imediat vru să ştie de ce purta bijuteriile lui Taylor.

Taylor începu să le explice pe îndelete motivul.

Lucas o privea din partea cealaltă a sălii de bal. Era prins într-un grup de bărbaţi care-l bombardau pe rând cu întrebări despre viaţa din America. Unele dintre prejudecăţile lor îl amuzau, altele îl iritau. Toţi englezii păreau să fie fascinaţi de indieni. Voiau să ştie dacă omorâse mulţi.

Le răspundea cu răbdare la întrebările mai puţin ofensive, dar se tot uita la ceas. Nu-l prea interesa dacă era nepoliticos sau nu. La miezul nopţii avea să plece. Îşi consultă încă o dată ceasornicul, observă că-i mai rămăseseră doar câteva minute, apoi continuă să le răspundă oamenilor. Tocmai le spunea că ferma lui era înconjurată de munţi şi că indienii Sioux şi Crow îi lăsau pe el şi fraţii lui să le folosească pământurile, când îl zări pe ticălosul de moştenitor al

averii familiei desprinzându-se de lângă soţia lui şi pornind spre Taylor. Proaspăta sa mireasă se luă după el.

Taylor îl văzu şi ea. Părea gata s-o ia din loc. Lucas o văzu ridicându-şi poalele rochiei, după care le dădu dintr-o dată drumul, îndreptându-se din nou. Era clar că se hotărâse să nu fugă, totuşi.

Nimeni nu putea şti ce panică o cuprinsese, nici chiar cele mai bune prietene ale ei. Taylor jură acest lucru şi zâmbi până simţi că-i crăpa faţa. *Umilirea.* Ştia că aşa numea toată lumea desfacerea logodnei. Toţi se aşteptau să se poarte cu umilinţă, presupunea. Ei bine, pe toţi sfinţii, îi aştepta o mare dezamăgire.

Alison tot îndruga verzi şi uscate, dar Taylor nu-i dădea nicio atenţie. Nu voia s-o rănească însă, aşa că se prefăcea foarte interesată. Dădea din cap ori de câte ori Alison se oprea ca să respire şi zâmbea întruna. Nu putea decât să spere că prietena ei povestea o întâmplare amuzantă, nu o tragedie.

Se apropiau. Wyatt îşi croia drum printre cuplurile de pe ringul de dans. Jane îl urma cu străşnicie.

Taylor şi-ar fi putut controla panica, dacă n-ar fi văzut expresia de pe faţa verişoarei ei. Jane era lividă. Când era bine dispusă, putea fi cam maliţioasă, dar când îi venea furia… o treceau fiorii numai gândindu-se.

Simţea că-i venea rău. O, Doamne, pur şi simplu nu se putea. Nobilele ei intenţii de a rămâne fermă duraseră doar un minut, două.

Da, avea s-o ia la fugă. Nu mai avea nici putere, nici chef să se poarte civilizat cu verişoara ei. Cu verii, se corectă în sinea sa. Acum, fostul ei logodnic îi devenise văr prin alianţă.

Într-adevăr, i se făcea rău.

Lucas îi văzu panica din ochi, se opri din explicaţiile despre indieni şi se îmbulzi prin grupul din jur. Morris şi Hampton îl urmară.

— Taylor, ce Dumnezeu faci? întrebă Alison, pe un ton indignat.

— Respiră adânc, observă Constance, încruntată, într-o încercare

de a înţelege misterioasa comportare a lui Taylor.

— Dar de ce? se interesă Jennifer.

Taylor încercă să se calmeze.

— Cred că e timpul să plec… începu ea.

— Abia ai venit! protestă Jennifer.

— Da, dar chiar cred…

— Dumnezeule mare, vine încoace! constată încurcată Alison şi imediat începu să-şi îndrepte mânecile rochiei.

Constance se uită pe lângă ea, scoase o mică exclamaţie, apoi se întoarse iar spre Taylor.

— O, mai stai doar până-l cunoşti, îi şopti ea. Chiar dacă mama a declarat că-i un om păcătos de rău, trebuie să recunosc că are cel mai adorabil accent.

— De unde ştii? o descusu Jennifer.

— L-am auzit vorbind cu Hampton.

— Ai tras cu urechea!

Constance dădu din cap.

— Da! recunoscu ea veselă.

Taylor se îndepărta încet. Aruncă o privire peste umăr, judecind distanţa până la intrare. Mai avea vreo treizeci de paşi, şi era liberă. Dacă reuşea să ajungă la trepte, ar fi putut să…

— Taylor, trebuie neapărat să vorbeşti cu el, o opri Alison.

— Aţi înnebunit toate? N-am să-i spun o vorbă. William Merritt n-are adorabil nici accentul, nici altceva! aproape strigă Taylor.

Prietenele ei se întoarseră s-o privească.

— William? Nimeni n-a zis nimic de William! obiectă Constance.

— Întoarce-te aici, Taylor! îi ceru Alison.

— Vai de mine, şi William vine încoace, anunţă Jennifer într-o şoaptă sonoră. Nici nu mă mir că Taylor încerca s-o şteargă.

— Nu încerc s-o şterg nicăieri, o contrazise Taylor. Vreau doar să evit o scenă. Dacă mă scuzaţi, eu…

Constance o apucă de braţ.

— Nu se poate să fugi, şopti ea. Ar fi jalnic, Taylor. Nu te putem

lăsa. Nu-l lua în seamă, şi gata. Alison, ai de gând să nu mai caşti gura la omul ăla?

— Cineva trebuie neapărat să mă prezinte, stărui iar Alison, agitându-şi violent evantaiul în faţă.

— Poate să te prezinte Morris, propuse Jennifer, făcând un pas înapoi ca să se ferească de evantai. Nu-i aşa că-i frumos?

Pusese întrebarea cu un oftat prelungit.

Alison dădu din cap a încuviinţare.

— Bărbaţii sunt chipeşi, scumpo, nu frumoşi, dar cred că ăsta e şi una, şi alta. Dumnezeule, e uriaş, nu-i aşa? Mă tem că mă lasă inima doar uitându-mă la el.

Taylor îşi dădea toată silința să-şi elibereze braţul din mâna Constancei. În sfârşit, reuşi şi tocmai se pregătea s-o ia la fugă, când întâmplător îl zări pe omul despre care vorbeau prietenele sale.

Încremeni. Ochii i se dilatară o clipă, şi crezu că uitase cum să respire, căci dintr-o dată, inexplicabil, o apucase o ameţeală cumplită.

Era cel mai incredibil de arătos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Înalt ca un uriaş, slab dar musculos în acelaşi timp, cu umeri laţi şi păr închis, aproape negru. Pielea îi era bronzată, cu siguranţă după zile întregi petrecute la soare, iar ochii… Doamne Sfinte, ochii lui aveau cea mai ispititoare culoare: un căprui închis, ca de ciocolată. Erau încreţiţi la colţuri, cu nişte riduri mici şi fermecătoare, probabil pentru că-şi mijea ochii din cauza soarelui.

Nu părea genul care să râdă prea mult. Nici soiul de om cu care să-ţi ardă să te întâlneşti noaptea la un colţ de stradă, sau să-ţi petreci viaţa… O, Doamne, ce făcuse?

Smulse evantaliul lui Alison din mână şi, nelăsându-i prietenei sale timp să protesteze, începu să-şi facă vânt cu înverşunare.

Dumnezeule, cald mai era!

N-ar fi fost mai mare ruşinea dacă leşina la picioarele lui? Probabil ar fi păşit peste ea, în drum spre uşă. Taylor clătină din cap. Trebuia să-şi controleze gândurile şi să se calmeze. Simţea că

roşise. Ce ridicol! Nu avea niciun motiv să se ruşineze. Căldura era cauza. Era o zăpuşeală ca în purgatoriu.

Oare uriaşul care venea spre ea era acel individ cu o reputaţie îngrozitoare? Doamne, spera că nu. Spusese cumva Constance că-şi petrecuse fiecare noapte cu altă femeie, în ultima săptămână? Trebuia s-o întrebe din nou, căci dintr-o dată voia să ştie totul despre misteriosul străin.

Alison îşi smulse evantaiul înapoi. Taylor avu senzaţia că-i sfâşiase rochia de sus şi până jos. Se simţi expusă, dar numai o clipă – apoi îşi îndreptă umerii, afişă un zâmbet şi încercă să-şi aducă aminte cum să se poarte ca o lady.

Taylor înţelegea motivul acelei reacţii bizare. Era visul ei adeverit, căci îi amintea de munteni. După ce citise atâtea romane cu Davy Crockett şi Daniel Boone, începuse să şi-i imagineze ca pe nişte rude. Amândoi se luptaseră cu sute de indieni. Dar niciunul nu fusese scalpat, şi în cele din urmă chiar se împrieteniseră cu sălbaticii. Oftă. Prietenele ei o imitară. Se vedea clar că erau la fel de fascinate ca ea.

William şi Lucas străbăteau sala de bal din direcţii diferite, dar ajunseră la Taylor în acelaşi timp. Îi despărţea doar un metru. William se afla în stânga ei, iar Lucas, în dreapta.

William vorbi cel dintâi. În glasul lui se simţea o undă de furie.

— Taylor, vreau să-ţi spun ceva între patru ochi.

— Nu te duci nicăieri cu ea, se răsti nevastă-sa, din spate.

Taylor îi ignoră pe amândoi. Îl privea drept pe bărbatul care-i risipise orice gând logic. Avea cei mai frumoşi ochi din lume.

— Eşti mult mai înalt decât îmi aminteam.

Abia şoptise cuvintele. Lucas zâmbi. Vocea ei îl atrăgea. Era guturală, suavă, a dracului de excitantă.

— Eşti mult mai drăguţă decât îmi aminteam.

Constance avusese dreptate. Vorbea cu un accent tărăgănat adorabil. În jurul ei domnea haosul. Toţi ceilalţi începuseră dintr-o dată să vorbească în acelaşi timp. Constance şi Jennifer voiau să ştie

când îl cunoscuse Taylor pe străin, Alison o ruga să o prezinte, William se certa cu nevastă-sa, iar Hampton şi Morris dezbăteau zgomotos posibilitatea ca Taylor să-l fi întâlnit deja pe american, întrebându-se cum era cu putinţă.

Taylor oftă din nou. Libertatea era la doar câţiva paşi distanță.

— E aproape miezul nopţii, domnule?

Drept răspuns, Lucas dădu scurt din cap.

— Acum putem pleca.

Toate cele trei fete începură să tragă de ea.

— Să plecaţi? Taylor, unde crezi că te duci? se revoltă Constance.

— Se duce cu el? întrebă Jennifer. Nu se cade, nu-i aşa? Ce-o să creadă lumea?

— Când şi unde anume v-ați cunoscut voi doi? se interesă Hampton.

— N-aveau cum! insistă cu încăpăţânare Morris.

— Nu pleci nicăieri cu el! strigă William, ca să se facă auzit peste toată zarva; era atât de furios, încât venele gâtului îi ieşiseră în relief, iar chipul i se acoperise cu pete roşii, urâte. Vii cu mine, Taylor. Îți cer să discutăm ceva în particular. Ţopârlanul ăsta cu care te cobori să vorbeşti este de fapt…

Alison îl întrerupse:

— La mai taci, William! Taylor, scumpo, te rog, prezintă-mă acestui gentleman.

William nu se lăsă descurajat. Dădu s-o prindă pe Taylor de braţ. Ordinul lui Lucas îl opri. Era rostit în şoaptă, dar stârnea totuşi fiori.

— Eu în locul tău, n-aş atinge-o.

Nu ridicase tonul, şi vorbea destul de blajin, dar avertismentul se simţea clar, iar William reacţionă ca şi cum Lucas ar fi mugit la el. Făcu repede un pas înapoi – probabil instinctiv, îşi spuse Taylor, dar tot grăitor era. William se temea cu adevărat de el.

Jane scoase o exclamaţie ascuţită.

— Ține-o pe Taylor aici, William, până mă duc eu să-l chem pe tata. O să ştie el ce e de făcut.

Îl privi furioasă pe Lucas, adăugând:

— O fi soţul meu intimidat de tine, dar tatăl meu n-o să se lase. E tutorele lui Taylor.

Lucas îi acordă lui Jane la fel de multă atenţie ca unui ţânţar enervant. Nici măcar nu se osteni s-o privească.

Taylor se hotărî să-i urmeze exemplul. Refuză să se uite la ea, când răspunse:

— Tatăl tău nu e tutorele meu.

— O să fie! se lăudă Jane. Imediat ce moare bătrâna. Atunci o să-ţi pară rău, Taylor. Tata o să te-nchidă-n casă înainte de a ne mai face de râs. Toată lumea ştie că ai nevoie să te păzească cineva.

Morris şi Hampton se repeziră primii să-i ia apărarea.

— Tu faci lumea de râs, Jane! aproape că strigă Hampton. Nu te-ai întrebat de ce nici tu şi nici William n-aţi primit nicio invitaţie la petrecerile din sezonul ăsta? Amândoi aţi fost tăiaţi de pe toate listele.

— N-aţi fost invitaţi astă seară aici decât pentru că aţi primit invitaţia cu o săptămână înainte să fugiţi împreună! se răsti şi Morris. Dar de data asta, ai făcut-o de oaie! Să te porţi ca o ţoapă, tocmai cu logodnicul lui Taylor. La spune-mi: chiar îi porţi copilul în burtă, sau ai scornit-o doar ca să-l prinzi în plasă?

— Cum îndrăzneşti să-mi defăimezi aşa caracterul! ţipă Jane; îşi bătu soţul pe umăr ca să-i atragă atenţia. William, n-ai de gând să-mi aperi onoarea?

William Merritt nu scoase o vorbă. Era atent numai la Taylor.

— Lady Taylor nu e nici nebună, nici proastă, dar voi sunteţi şi una, şi alta, dacă vă închipuiţi că a făcut ceva ce nu se cuvine! Eşti vrednică de dispreţ, Jane – da, da! întări indignat Morris. Tu şi William vă meritaţi. Mă rog să căpătaţi amândoi ce vi se cuvine.

Duelul cuvintelor se transformase într-un război al strigătelor, apoi al îmbrâncelilor. Lui Taylor îi era imposibil să mai urmărească cine ce insulte arunca. Alison o trăgea iar de braţ, iar Constance o tot împungea în umăr de la spate, rugând-o să-i explice ce se

întâmpla. Jennifer, împăciuitoarea grupului, încerca să-i convingă pe toţi să vorbească mai încet.

În clipa următoare, William îl făcu pe Lucas bastard. Alison, Jennifer şi Constance scoaseră un ţipăt scurt, aproape la unison. Taylor îl aşteptă pe Lucas să se apere. Trecură cincisprezece secunde până-şi dădu seama că nu avea să spună sau să facă nimic.

Dintr-o dată, simţi nevoia să-l apere. Se întoarse indignată spre Alison, îi înhăţă evantaiul din mână şi, înainte să ghicească cineva ce avea de gând, îl plesni pe William peste faţă cu evantaiul, apoi reveni spre Alison.

— Mulţumesc, spuse ea, înapoindu-i-l.

Alison o privea cu gura căscată. William, în schimb, nu era în stare să înţeleagă că Taylor ajunsese la capătul răbdării.

— Dacă m-ai asculta numai, începu el, ţi-ai da seama că spun adevărul. Nu e decât un…

Taylor smulse iar evantaiul lui Alison.

— O vorbă de ocară să mai scoţi, şi jur că-ţi scot ochii!

— Taylor, ce te-a apucat? şopti Alison.

Taylor aruncă evantaiul spre ea. Se întoarse spre Lucas.

— Putem să plecăm, vă rog, domnule?

Părea disperată. Lucas zâmbi.

— Da, răspunse el. E trecut de miezul nopţii.

Dădu din cap spre Morris şi Hampton, apoi porni spre ieşire. Trecând pe lângă Taylor, o luă de mână şi-şi continuă drumul. Se lăsă trasă după el – şi, pe toţi sfinţii, acum zâmbea de-a binelea.

Strigătul lui Hampton îl făcu pe Lucas să se oprească pe treapta de sus.

— O să fie în siguranţă cu tine?

Încet, Lucas se întoarse şi răspunse:

— Da, în deplină siguranţă.

Alison alergă şi ea, strigând:

— Taylor, înainte să pleci, nu vrei, te rog, să mă prezinţi domnului?

— Da, sigur c-am să te prezint, acceptă Taylor. Este…

Din minte i se risipi orice gând. Dumnezeule mare, nu-şi mai amintea numele lui. O cuprinse panica. Nu ştia dacă să izbucnească în râs sau în plâns. Poate că Jane avea dreptate, la urma urmei. Poate că înnebunise şi avea nevoie de un paznic.

Deschise gura să răspundă. Nu ieşi nicio vorbă.

— Ei? nu se lăsă Alison, încruntată, proptindu-şi mâinile în şolduri. Cine e?

— Da, se repezi şi Constance, cine-i?

Taylor îşi privi însoţitorul, sperând să-i vină în ajutor. Acesta însă parcă amuţise. Nu făcea decât s-o privească, în aşteptare.

Era copleşită. De ce nu-şi putea aminti numele lui? Trase adânc aer în piept, clătină din cap, apoi se întoarse spre prietenele ei.

Nu-şi amintea cine era, dar măcar îşi amintea ce era.

— E soţul meu.

Capitolul 2

Adevărul rămâne adevăr până la capătul socotelilor.

William Shakespeare, „Măsură pentru măsură“

Nu primiră deloc uşor vestea. Alison, Jennifer şi Constance erau prea uluite ca să scoată o vorbă, aşa că în schimb începură să zbiere pe rând. Hampton şi Morris erau vizibil încântaţi de anunţ. Chiuiră la unison. Jane mugi o blasfemie spurcată, care nu se poate repeta, acoperită doar parţial de răcnetul de refuz al lui William.

Lucas ignora haosul. Luă pelerina lui Taylor de la valet, i-o puse pe umeri, apoi o luă iar de mână şi ieşi. Fata trebuia să alerge ca să ţină pasul cu el. Cu mâna liberă, îşi ridică poalele rochiei ca să nu se împiedice pe trepte.

Lucas nu încetini decât când ajunseră pe aleea circulară. Acolo se opri şi, după ce-i făcu semn vizitiului să aducă trăsura, îi dădu drumul şi se întoarse spre ea.

Imediat, Taylor începu să se aranjeze. Îşi netezi părul pe umeri, îşi potrivi pelerina şi duse mâna la buzunar să-şi scoată mănuşile.

Mâinile îi tremurau. Lucas observă că-i era greu să-şi pună mănuşile. Se vedea clar că era încurcată, poate chiar puţin speriată. Se întrebă dacă din cauza reacţiei prietenilor şi duşmanilor ei faţă de veste, ori dacă era şi el în vreun fel responsabil. Se gândi s-o întrebe de ce tremura, apoi respinse ideea. Probabil nu i-ar fi plăcut să ştie că era conştient de stânjeneala ei.

La drept vorbind, nici nu prea ştia ce să creadă despre ea. Era atât de delicată şi feminină, dar în acelaşi timp, cu siguranţă, încordată ca un arc. Roşea ca o şcolăriţă şi nu-l putea privi în ochi. Sfiala ei îl amuza. Încercă să şi-o imagineze în sălbăticia Teritoriului Montana şi aproape că izbucni în râs. Lady Taylor n-ar fi rezistat acolo nici cinci minute. Ştia că o judeca pripit, bazându-se numai pe aparenţe.

Totuşi, nu credea că se înşela. Arăta la fel de fragilă şi gingaşă ca un bibelou de porţelan fin pe care să-l admire de la distanţă, fără să-l atingă. Porţelanul se spărgea uşor, şi la fel părea şi ea. Nu, n-ar fi putut supravieţui în sălbăticie şi, slavă Domnului, niciodată n-avea să trebuiască să fie pusă la încercare.

Îşi aminti dintr-o dată cum folosise evantaiul acela ridicol de hârtie ca pe o armă împotriva lui Merritt. În niciun caz nu fusese timidă. Inconsecvenţa ei îl făcu să se încrunte. În sfârşit, Taylor îşi adună destul curaj ca să-l privească. Simţea că roşea şi se ruga să nu fie atât de necontrolată. Probabil o credea o neroadă. Dumnezeu îi era martor că la fel se simţea şi ea. Era hotărâtă să se scuze, oricât de jenant ar fi fost. Trebuia să recunoască, din păcate, că nu-şi amintea numele lui. Îl văzu încruntându-se şi imediat uită de orice scuze. Presupuse că era iritat pentru că dăduse de gol secretul, şi se simţea destul de vinovată şi fără reproşurile lui.

— Vă rog să nu fiţi supărat pe mine, domnule. Ştiu că n-ar fi trebuit să spun nimănui că suntem căsătoriţi, dar eram pur şi simplu prea tulburată ca să mai gândesc limpede. William spunea nişte lucruri atât de îngrozitoare despre dumneavoastră, iar eu tot aşteptam să vă apăraţi. Îmi dau seama că aţi fost învăţat încă de mic să fiţi un gentleman cu orice ocazie, dar există totuşi situaţii în care trebuie să lăsăm la o parte bunele maniere. Zău că ar trebui să învăţaţi să vă apăraţi. Cred că protejarea propriei onoare e mai importantă decât galanteria. Dumneavoastră nu credeţi?

Îl aşteptă să-i răspundă. Lucas se încăpăţâna să tacă. Probabil nu era de acord cu ea. Taylor oftă, pentru a-şi ascunde nervozitatea.

— Să vă gândiţi la ce v-am spus. Cred că vă veţi da seama, cu timpul, că sugestia mea are o anumită raţiune.

Îl lăsase fără grai. Lucas era pur şi simplu prea uimit ca să spună ceva. Niciodată în viaţa lui nu fusese luat drept un gentleman. Şi nimeni nu încercase vreodată să-i apere onoarea. Era amuzant şi umilitor. Vedea clar, după expresia ei onestă, că sincer credea fiecare cuvânt pe care-l rostea, şi se întreba dacă era cazul s-o

lămurească, sau să mai aştepte. Birjarul scosese în sfârşit trăsura din aglomeraţia de pe alee. Aceasta încă se mai legăna, când Lucas se întoarse să-i deschidă lui Taylor uşa. Răgetul lui William şi exclamaţia şoptită a lui Taylor îl făcură să se oprească.

— Taylor, aşteaptă!

— Vai de mine, acum ce mai vrea?

Instinctiv, Taylor se întoarse spre scară.

William cobora în fugă treptele, sărindu-le câte două. Lucas începea să ajungă la capătul răbdării.

— Urcă-n caleaşcă, Taylor, îi ordonă el, iritat. Mă ocup eu de el.

Taylor îi ignoră ordinul.

— Doresc foarte mult să mă lase în pace şi sunt hotărâtă să i-o spun. Nu puteţi duce luptele mele în locul meu, domnule. Trebuie să mă apăr singură. Ştiţi că era cât pe ce să mă mărit cu el?

Făcu o pauză de efect, cu un fior dramatic, apoi continuă:

— Vă puteţi imagina? Îi mulţumesc lui Dumnezeu aproape în fiecare oră că am scăpat de o asemenea tragedie.

Lucas se întoarse spre ea. Când îi văzu expresia nemulţumită, zâmbi.

— Oră de oră? repetă el.

— Oră de oră, dădu din cap Taylor.

În sfârşit, William ajunse pe treapta de jos.

— Amintiţi-vă ce v-am învăţat, şi apăraţi-vă, îi şopti Taylor lui Lucas.

— Nu joci cinstit, Taylor, începu William, oprindu-se la doi paşi de ea. Nu mi-ai dat ocazia să-ţi explic de ce a trebuit să mă însor cu Jane. Măcar atâta lucru îmi datorezi. Tot timpul pe care l-am petrecut făcându-ţi curte…

— Nu-ţi datorez nimic, William. Pleacă şi lasă-mă-n pace. Nu mai am nimic să-ţi spun.

William parcă nici n-ar fi auzit-o.

— Putem continua ca înainte. Ai să vezi. Te voi face să uiţi că sunt căsătorit.

Fu atât de şocată, încât ar fi căzut de pe picioare, dacă nu s-ar fi ţinut de braţul lui Lucas. Acesta îi vorbi, fără să-şi ia privirea de la William.

— Voi încheia cu plăcere această discuţie în locul tău. Ajunge să-mi spui.

Taylor clătină din cap.

— Mâine am să trec pe la tine, în zorii zilei, înainte de a se trezi Jane, continuă William pe cel mai firesc ton. Vom găsi un loc liniştit unde să putem sta de vorbă. Trebuie să te ajut să înţelegi. Ştiu că te-am rănit. Totuşi, ăsta n-a fost în niciun caz un motiv suficient ca să minţi că te-ai măritat. Ce te-o fi făcut să născoceşti o poveste atât de scandaloasă?

Taylor fu prea şocată de sugestia lui William ca să facă mai mult decât să-l privească încruntată. Dumnezeule mare, ce-o fi găsit la el? Cum îl putuse găsi vreodată chipeş? Părul lui negru şi ochii verzi n-o mai atrăgeau. Îl crezuse un om fermecător. Acum nu mai vedea în el decât un diavol uns la vorbă. Doamne, ce idioată fusese! William Merritt nu avea nicio calitate. O dezgusta, căci îi lipseau trăsăturile pe care ea le preţuia cel mai mult: onoarea, integritatea şi loialitatea.

— Îndrăzneşti să sugerezi că aş mai avea de-a face cu tine după… după…

Era prea indignată ca să mai continue. Nu voia să facă o scenă. Şi-n plus, nimic nu l-ar fi făcut să înţeleagă cât de grav o insultase. Chiar credea că s-ar fi gândit, măcar, să devină amanta lui?

I se întorcea stomacul pe dos. Simţea cum îi ardeau obrajii. Clătină din cap, apoi se întoarse spre uşa trăsurii. Lucas o luă de cot ca s-o ajute să se urce, apoi porni după ea.

William făcu un pas înainte.

— Nu trebuie să-l laşi să te conducă acasă! strigă el. E un bastard, să ştii, cu o reputaţie la fel de păcătoasă ca a diavolului!

Taylor se înfurie din nou. Deschise uşa mai larg, gata să-l lovească pe Lucas cu ea.

— N-ai să vorbeşti despre soţul meu cu o asemenea lipsă de

respect! Piei din ochii mei, William, şi niciodată să nu mai îndrăzneşti să-mi adresezi o vorbă! Eşti un om rău, şi nu vreau să mai am de-a face cu tine.

Şi, apucând strâns clanţa, trânti uşa.

Lucas o auzi bombănind. William era încăpăţânat ca un catâr. Refuza să creadă cel mai elementar adevăr. Rezemându-se de trăsură, Lucas îşi încrucişă braţele pe piept, aşteptând să vadă ce-avea să facă în continuare.

— Eşti foarte tulburată, Taylor. Înţeleg ce simţi. Crezi că te-am abandonat şi din cauza asta ai minţit că te-ai măritat. Mâine dimineaţă, la prima oră, vom sta de vorbă. Atunci, ai să mă ierţi.

Taylor renunţă. Îşi aruncă mâinile în sus, vexată, apoi îl bătu pe Lucas pe umăr, prin fereastră.

— Urcaţi, vă rog. Acum aş dori să plecăm.

— Nu mi-a venit şi mie rândul? întrebă Lucas. Sunt sigur că l-aş putea convinge.

William îl fulgeră cu privirea. Lucas îi zâmbi.

— Prefer să nu vă amestecaţi, domnule, spuse Taylor din trăsură.

— Sunt amestecat deja, acum că eşti soţia mea, Taylor.

William scoase un zbieret ca de animal rănit. Lui Taylor i se păru că suna ca guiţatul unui porc înjunghiat.

— Chiar te-ai măritat cu el? Eşti nebună? Nu-ţi dai seama ce-ai făcut?

Taylor deschise iar uşa. Se aplecă afară, cu gândul să-i tragă o ultimă săpuneală, dar expresia de pe chipul lui Lucas o făcu să tacă. Ochii lui deveniseră… reci. Probabil voia să evite o scenă, căci pe trepte începuseră să se adune şi alte cupluri, privindu-l în tăcere pe William cum se făcea de râs.

Hampton şi Morris coborâră în fugă scara. Cu un zâmbet forţat, Taylor se retrase în trăsură.

— N-am putea să plecăm acum, vă rog? şopti ea, sperând ca Lucas s-o audă.

— Ba da, fu el de acord.

Se întoarse să se urce în trăsură, dar următoarele cuvinte ale lui William îl opriră iar.

— Călătorie sprâncenată la amândoi! Ce simţi la gândul că mai întâi a fost a mea, frate? Aduni resturile după mine. Nu-i bună decât pentru un sălbatic ca tine! răcni el.

Insulta o copleşi pe Taylor. Apoi văzu expresia lui Lucas – şi, într-o clipă, o cuprinse spaima. Niciodată nu mai văzuse o asemenea furie. Părea gata să facă moarte de om. Sub ochii ei, se transformase într-un barbar.

— Acum e rândul meu.

Nu-i plăcea deloc cum sunau acele cuvinte. Scutură insistent din cap, dar Lucas o ignoră.

William îşi dădu seama că mersese prea departe când văzu expresia de pe chipul lui Lucas. Instinctiv, făcu un pas înapoi, după care se întoarse la stânga, apoi la dreapta, căutând o cale de scăpare. Nu găsi niciuna. Hampton, alb la faţă ca făina, şi Morris, roşu ca focul, îi tăiau drumul prin ambele direcţii. Auziseră ce spusese despre Taylor şi nu-şi mai reveneau din indignare.

Lucas îl domina cu statura lui. Întinse mâna, îl apucă pe William de gât şi-l ridică în aer, după care îi trânti un pumn în faţă.

Continuă să-l ţină suspendat, în timp ce-i vorbea.

— Dacă mai repeţi vreodată o asemenea infamie, mă întorc aici şi te omor cu mâinile mele.

După această promisiune cruntă, îl aruncă pe trotuar. William se prăbuşi la pământ cu o bufnitură înfundată.

Lucas le zâmbi lui Morris şi Hampton. Pe un ton blajin, îi întrebă:

— O să mă anunţaţi dacă mai spune ceva necuviincios despre soţia mea, nu-i aşa, băieţi?

Hampton dădu din cap, atent la William, care se chinuia să se adune pe picioare.

Lucas se urcă în trăsură, închise uşa şi se rezemă de spătar, în faţa lui Taylor. Pe chip avea un zâmbet de satisfacţie.

În sfârşit, porniră. Taylor încercă să se strângă în colţul opus, ca

să stea cât mai departe de el. Era o încercare ridicolă, în spaţiul strâmt al trăsurii, dar pe moment nu gândea prea logic. Era prea ocupată să-şi înfrunte panica. Trase de două ori aer în piept, adânc, ca să se calmeze. N-o prea ajută, dar voia să-şi ascundă nervozitatea. Avea şi ea mândria ei, la urma urmei.

— Un gentleman nu rezolvă disputele cu pumnii, decretă ea.

Îl aşteptă să-şi prezinte scuzele. Lucas nu scotea o vorbă. Se hotărî să insiste.

— Cred că i-aţi rupt nasul. Nu aveţi nimic de spus, domnule?

— Doamne, ce bine m-am simţit!

— Mă scuzaţi?

Lucas o privi cum îşi frângea mâinile, atât de agitată încât mănuşile începuseră să-i iasă. După câteva momente, repetă:

— Am spus că m-am simţit foarte bine. N-ai vrea să te mint, nu-i aşa?

— Nu, desigur că n-aş vrea să mă minţiţi. Nu vă pare rău deloc?

— Nu. De mult voiam să-l pocnesc.

— Da, dar o dată ce aţi… încheiat această acţiune spontană şi necontrolată, şi aţi avut timp să vă gândiţi la toate ramificaţiile unei asemenea conduite nedemne de un gentleman, n-aţi ajuns la concluzia…

— Am ajuns la concluzia că visele se adeveresc, o întrerupse el, tărăgănat. Asta e singura mea concluzie.

Taylor oftă sonor. Lucas hotărî să schimbe subiectul.

— Nu-ţi mai aminteşti numele meu, nu-i aşa?

În glasul lui se simţea un anume amuzament. Taylor nu-i vedea chipul, căci în trăsură era întuneric, dar bănuia că zâmbea. Într-o bună zi, poate că şi ea avea să vadă hazul situaţiei. Deocamdată, însă, era prea copleşită. Pe lista ororilor care-i încărcau conştiinţa, primul era faptul ca fusese atât de uitucă. Urma imaginea lui William trântit la pământ. Începea să se teamă din nou, şi numai fiindcă era singură cu acest om. Dumnezeule mare, se măritase cu un bărbat complet străin!

— De obicei, nu sunt atât de uitucă, spuse ea. E adevărat că nu mi-am amintit numele dumneavoastră, dar numai fiindcă eram atât de încurcată.

— Ce te-a făcut să le spui…?

Taylor nu-l lăsă să-şi termine întrebarea.

— Sunteţi soţul meu, vreţi, nu vreţi.

— Sunt ocrotitorul tău legal, o corectă el, căci îi plăcea mult mai mult cum suna.

Taylor ridică din umeri.

— V-aţi căsătorit cu mine ca să-mi deveniţi ocrotitor. Făcea parte din acord, mai ştiţi?

Lucas oftă.

— Mai ştiu.

Părea iritat. Taylor nu putea să conchidă decât că împrejurările nu-l prea încântau. Încercă să nu se simtă ofensată. Ştia că nu voise să se însoare, chiar bunica ei i-o spusese. Prin urmare, era ridicol să se simtă lezată. În fond, abia îl cunoştea. Şi-n plus, încă se mai temea de el. Nu avea timp pentru alte griji.

Cum putuse crede vreodată că era un gentleman? Doamne, îl învăţase să se apere singur! Simţi că roşea.

Dintr-o dată, fu foarte recunoscătoare că în trăsură era atât de întuneric.

Învinge-ţi teama, îşi spuse ea. O femeie liberă o putea face, nu? Îşi drese vocea.

— Când aţi vorbit prima oară cu William Merritt, expresia din ochii dumneavoastră mi-a reţinut atenţia. M-aţi făcut…

— Te-am făcut să ce…? se interesă Lucas, mirat de sfiala ei neaşteptată.

— Să mă îngrijorez, recunoscu Taylor. Ştiu că mi-a defăimat caracterul şi de aceea l-aţi lovit, dar am senzaţia că vă displăcea încă dinainte de a fi spus acele lucruri neplăcute despre mine. Aşa e? Îl antipatizaţi şi înainte…

— Îl urăsc pe ticălosul ăsta.

Nu putea vorbi mai clar decât atât. Taylor zâmbi, fără să-şi dea seama de ce. Probabil îngrijorarea îi cam lua minţile.

— De aceea v-aţi însurat cu mine? Vă gândeaţi să-l pedepsiţi pe fratele dumneavoastră?

— Nu, răspunse el. Aveam nevoie de bani. Bunica ta mi-a făcut o ofertă pe care n-o puteam refuza. Răzbunarea a fost un stimulent în plus. Taylor, probabil ar trebui să vorbim despre cum va merge aranjamentul ăsta. Până acum n-am avut timp.

— Nu avem ce să vorbim. Eu am să mă ţin de cuvânt. Nu trebuie să vă faceţi griji. Ştiu că nu voiaţi să vă însuraţi. Şi, înţelegeţi, acesta este unul dintre numeroasele motive pentru care bunica mea v-a găsit atât de atrăgător.

Nu înţelegea.

— M-ai ales fiindcă nu voiam să mă însor?

— Da, răspunse simplu Taylor.

— N-are niciun sens, Taylor.

— Pentru mine are sens, susţinu ea. Voiam să fiu liberă, iar căsătoria cu dumneavoastră mă ajuta în acest scop. În niciun caz nu voiam să mă mărit, nici eu. Dar unchiul Malcolm aştepta să mă ia în primire, iar Doamna şi cu mine ştiam că, la moartea ei, m-ar fi silit să mă mărit cu cine voia el. Acum am o protecţie legală împotriva unchiului meu, adăugă ea dând din cap. Pentru că vă port numele. Apropo, care este?

— Ross, răspunse el. Lucas Ross.

Nici acum nu-şi amintea să-l mai fi auzit înainte. Nu voia să recunoască, însă. Ar fi crezut-o complet imbecilă.

— Da, desigur. Lucas Ross. Acum îmi amintesc, minţi ea. E un nume foarte… american, nu-i aşa?

Lucas nu avea nici cea mai vagă idee la ce se referea. Toată situaţia i se părea ridicolă.

Era atât exasperat, cât şi amuzat de mireasa lui. Dumnezeule, se căsătorise cu adevărat, iar acum, dacă stătea să se gândească, îşi dădea seama că nu ştia nimic despre ea. Decât că era o femeie

incredibil de arătoasă. Iar asta, îşi spunea, n-ar fi trebuit să conteze cu nimic.

— În zilele noastre, nicio femeie nu mai poate fi forţată să se mărite împotriva voinţei ei, remarcă el.

Taylor pufni, deloc ca o lady.

— Poate în America, dar nu şi în Anglia. Şi-n niciun caz când sunt la mijloc moşii, fabrici şi conturi în bancă. Mai există şi alte împrejurări pe care nu le cunoaşteţi şi de fapt nici nu e nevoie să le ştiţi, domnule. De ajuns să spunem că Doamna v-a ales fiindcă ştia că vă veţi achita de învoială, apoi vă veţi retrage. După ce ajung la Boston, totul va fi în regulă. Nu v-aţi răzgândit, nu-i aşa?

În voce i se distingea îngrijorarea. Lucas răspunse:

— Nu, şi nici n-am să mă răzgândesc.

— Bine… oftă Taylor.

Era atât de tânără, atât de inocentă… Datoria lui era aceea de a o duce la Boston cu bine şi a o da în primire avocaţilor de-acolo, după care era liber să plece.

— Mai sunt şi alţi oameni, în afară de avocaţii tăi, care să aibă grijă de tine?

— Să aibă grijă de mine? Sunt capabilă să-mi port singură de grijă, domnule Ross.

Părea indignată. Lucas zâmbi. Era clar că o iritase cu întrebarea lui formulată neinspirat. Totuşi, în reacţia ei scandalizată nu se simţise şi teamă, iar Lucas reţinu acest amănunt, pentru viitor. Când era furioasă, Taylor uita să se mai teamă.

Şi-i era teamă, ba bine că nu, îi era teamă de el. Din momentul când îl văzuse venind spre ea prin sala de bal, se speriase ca un iepuraş prins în capcană. Dar nu cumva observase şi uşurare? N-avea niciun sens. Cum putea să fie speriată şi uşurată în acelaşi timp?

— Voiam să te întreb dacă mai ai rude la Boston, explică el.

— Da, am.

Omise intenţionat să precizeze detaliul că rudele respective erau

în vârstă de numai doi ani. Nu era nevoie să ştie şi acest amănunt.

— Bun.

Părea uşurat. Taylor încercă să nu se enerveze.

— În America, femeile trebuie să fie îngrijite ca nişte copii?

— Unele, da.

— Ei bine, nu şi eu, declară ea. Sunt foarte descurcăreaţă. Oricum, lăsând la o parte rudele şi avocaţii care mă aşteaptă, mai sunt şi câţiva bancheri dispuşi să-mi uşureze integrarea în societatea bostoniană. Sunt sigură că cineva mi-a şi găsit o locuinţă potrivită. Dumneavoastră unde locuiţi, domnule?

— Nu-mi mai tot spune „domnule“. Mă cheamă Lucas.

— Iar pe mine, Taylor.

O, Doamne, dar ştia deja!

— Voiam să spun că vă dau permisiunea să-mi spuneţi Taylor. Aveţi o fermă undeva, în sălbăticie, nu-i aşa?

Iar părea îngrijorată. Lucas ar fi vrut s-o liniştească, dar nu ştia cum să procedeze. Era nărăvaşă ca un mânz. Drumul până în America avea să dureze o veşnicie, dacă Taylor continua să fie aşa de timidă cu el.

— Bunica ta nu ţi-a spus detaliile?

— Nu. N-a avut timp. Înţeleg că a petrecut destul de mult timp cu dumneavoastră. Aţi vizitat-o de multe ori, până s-a hotărât să vă roage să vă însuraţi cu mine, nu-i aşa?

— Da.

— Eu m-am întors din Scoţia abia în după-amiaza asta. Dumneavoastră eraţi acolo, aşteptând, iar Doamna a spus că pastorul întârziase din cauza unei logodne. S-ar fi agitat dacă începeam s-o iau la întrebări.

— Deci, m-ai luat de bărbat fără să ştii nimic despre mine?

— Doamna a spus că sunteţi acceptabil, replică Taylor. Nici dumneavoastră nu ştiţi prea multe despre mine, decât ceea ce v-o fi spus Doamna despre trecutul meu, dar devreme ce după ce ajungem la Boston nu ne vom mai vedea, nici nu prea are

importanţă, nu-i aşa?

— Da, confirmă el, cred că nu are.

Apoi, se hotărî să-i răspundă la întrebarea dinainte.

— Am o fermă într-o regiune numită Teritoriul Montana, la marginea văii. E izolată, populată răzleţ, acum că goana după aur a luat sfârşit, şi singurul oraş din apropiere are doar două străzi, pe lungime şi lăţime. Nu ţi-ar plăcea.

— De ce credeţi că nu mi-ar plăcea?

— Singurele mondenităţi de acolo sunt întrunirile de duminica, în faţa magazinului general, la lectura ziarului din Rosewood. Nu au loc petreceri, nici baluri. Acolo, supravieţuirea e mult mai importantă decât viaţa socială.

— Şi vă atrage asta?

Nu-i răspunse.

— Cum se numeşte oraşul?

— Redemption.

„Mântuirea". Suna minunat.

— S-ar putea rătăci cineva acolo? E spaţiu destul ca să mergi o zi întreagă fără să mai întâlneşti pe nimeni?

Dacă întrebarea i se părea ciudată, Lucas nu spuse. Trăsura se opri lângă strada care cobora spre port. Vaporul pe care aveau să se îmbarce se numea, *„Emerald", u*n vas de două mii de tone, cu zbaturi, ancorat în mijlocul fluviului. Un vaporaş cu aburi ducea pasagerii la bord.

Taylor ardea de nerăbdare să pornească. Era trecut de ora unu noaptea, dar străzile şi cheul forfoteau de activitate. Trăsura lor nu mai putea înainta din cauza căruţelor şi a poştalioanelor din care se descărcau scrisori, pachete şi pasageri.

— Geamantanele noastre sunt deja la bord? întrebă ea. Sau trebuie să ni le găsim în aglomeraţia asta?

— Sunt deja în cabina noastră.

— În cabina noastră? Nu avem odăi separate, domnule?

Se străduia să nu intre iar în panică. Lucas nu-i mai dădea atenţie,

iar aceasta era o binecuvântare. Ştia că pălise. O lua cu leşin. Oare se aştepta să se şi culce în pat cu el? Cerule, nici nu se gândise la o posibilitate atât de obscenă!

Lucas trase zăvoraşul uşii, dădu perdeaua la o parte, apoi se întoarse spre ea.

— Bunica ta a insistat să călătorim împreună, Taylor. Voia să se rezerve doar o singură cabină. Te simţi în stare să mergi pe jos mai departe?

Îi venea s-o ia la fugă. În schimb, dădu din cap. Lucas coborî din trăsură, apoi se întoarse s-o ajute. Taylor îşi lăsase pelerina înăuntru. Lucas întinse mâna să i-o ia, văzu că mănuşile îi căzuseră pe jos şi le ridică şi pe ele, apoi se întoarse s-o ajute să-şi ia pelerina pe umeri. Poate că nu era tocmai un barbar.

— Cum de n-am observat cât de înalt sunteţi?

Nu-şi dădu seama că rostise această întrebare decât când era prea târziu.

— Stăteai pe treapta platformei de sub patul bunicii tale.

Privind-o într-o doară, Lucas observă că se uita la el, şi se întrebă ce i se întâmplase. Fata roşea. Cât de inocentă era! Părea aproape hipnotizată. Ce Dumnezeu se întâmpla cu ea?

— La ce te gândeşti? o întrebă.

— Sunteţi foarte chipeş… murmură ea.

Imediat, regretă că-i spusese adevărul. Părea exasperat. Doamne, cât ar fi dorit să fie mai umblată prin lume, mai sofisticată…

— Desigur, sunt îngrozitor de nepricepută să judec oamenii, se grăbi ea să adauge. Probabil aţi înţeles asta, de-acum.

— Şi de ce, mă rog?

Acum începea ea să fie exasperată.

— Voiam să mă mărit cu William, îi aminti.

Lucas ridică din umeri. Ce voia să însemne asta, Taylor n-avea idee.

— Cred că ar trebui să-i urăsc pe toţi bărbaţii, spuse ea.

La asta, Lucas râse.

— Eşti prea tânără ca să urăşti pe cineva.

— Câţi ani aveţi?

— Destui ca să urăsc întreaga lume.

Nu voia să mai discute. O luă de mână şi porni. Taylor fu nevoită să alerge ca să ţină pasul cu el. Din fericire, mulţimea se îndesea lângă colţul străzii, silindu-l să încetinească.

O ţinea strâns de mână. Taylor se simţea în siguranţă. Era o senzaţie interesantă, copleşitor de plăcută, căci de mult nu se mai simţise aşa. Situaţia se profila mult, mult mai optimist.

Îşi croiră drum prin mulţime. Căruţe pline cu cufere şi geamantane stăteau părăsite în mijlocul străzii. Vânzători ambulanţi îşi strigau preţurile şi-şi arătau marfa, ocolind obstacolele, în timp ce mai multe cupluri îngrămădite laolaltă stăteau la coadă la casa de bilete. Hoţii de buzunare se repezeau de colo-colo prin mulţime, unii având nu mai mult de opt ani, alţii bătrâni de optzeci, dar niciunul nu se apropia de Taylor. Lucas n-ar fi îngăduit. Bărbaţii căscau ochii la ea, dar nu se atingeau. Observă câţiva domni privind-o şi bănui că ţinuta ei formală le atrăgea atenţia. Cum mâna liberă, îşi strânse capa pe umeri.

Lucas observă.

— Ţi-e frig?

Taylor clătină din cap.

— Încerc să nu atrag atenţia, explică ea. Nu sunt îmbrăcată potrivit pentru călătorie.

Nici lui nu-i plăcea cum o priveau bărbaţii. Avea un sentiment posesiv şi nu putea înțelege de ce. Reacţiile lui faţă de ea nu aveau niciun sens, şi totuşi nevoia de a o proteja era covârşitoare. La naiba, abia dacă o cunoştea. Şi totuşi, era a lui. Îi devenise soţie. Şi ce Dumnezeu putea să facă în legătură cu asta? O privea încruntat. Stările lui erau la fel de contradictorii şi imprevizibile ca vremea.

— Ar fi trebuit să-mi schimb rochia după bal, anunţă Taylor, negăsind altceva de spus.

— N-ar fi folosit la nimic.

Părea ursuz, deşi Taylor se bucură să observe că neplăcerea lui părea acum îndreptată spre un grup de tineri rezemaţi de stâlpii pentru priponirea cailor.

Dar nu pierdu mult vremea gândindu-se la schimbarea lui bruscă de dispoziţie, căci trecură de colţ şi zări în depărtare vaporul. I se tăie respiraţia. Arăta magnific. Scăldat în lumina lunii, părea să aibă o mărime mistică. *„Emerald"* arăta solid ca un munte şi primitor ca un pastor duminica dimineaţa.

Taylor era impresionată. Se opri locului, privind cu fascinaţie.

— Nu-i aşa că-i minunat, domnule Ross?

Mirarea din vocea ei îl făcu să zâmbească.

Privi nava, apoi se întoarse spre ea.

— Da, e foarte frumoasă.

— Cred că are cel puţin cincizeci de mii de tone.

— Nu mai mult decât două, o corectă el. Nu suntem la biserică, Taylor. N-ai de ce să vorbeşti în şoaptă.

Nu-şi dăduse seama că şoptea.

Râse încurcată.

— Arată foarte maiestuos, nu-i aşa? remarcă ea, mai tare.

Lucas nu voia să-i risipească entuziasmul. Călătorise cu nave mai mari şi mai impresionante, dar plăcerea de pe faţa ei îl făcu să tacă.

Taylor observă că o privea.

— Casc ochii, domnule Ross?

— Doar puţin.

Zâmbi.

— Mă tem că nu sunt prea sofisticată, recunoscu ea.

— N-ai mai plecat niciodată din Anglia?

— Am fost în Scoţia, de multe, multe ori, răspunse ea. Dar pe ocean n-am călătorit niciodată. Ard de nerăbdare.

— Să sperăm că nu vei avea rău de mare.

— A, n-o să am. Sunt o femeie foarte puternică, se lăudă Taylor. Nu mi se face rău niciodată.

Lucas îi aruncă o privire care sugera că n-o prea credea. Taylor

preferă să schimbe subiectul.

— Bunicul meu Taylor şi cumnatul lui, Andrew, au navigat cu prima *„Emerald”.* Andrew era prea mic ca să-şi mai amintească, dar bunicul tot povestea despre viaţa la bord şi prietenia lui cu notoriul pirat Black Harry. Aţi auzit vreodată despre el, domnule Ross?

Lucas clătină din cap.

— Bunicul şi unchiul tău ştiu că vei călători cu o altă *„Emerald”*?

— I-am spus unchiului Andrew, şi mi-a dat binecuvântarea. Bunicul Taylor a murit acum peste zece ani, dar sunt sigură, în adâncul inimii, că ştie. Poate-o să râdeţi, dar mă gândesc la el ca la un protector. Nu va lăsa să mi se întâmple nimic.

Se însurase cu o nebună. Lucas nu ştia ce să răspundă la nişte credinţe atât de prosteşti. El era un realist. Ea se vedea clar că nu era. O asemenea naivitate ar fi costat-o viaţa, în sălbăticie. Dar nu se ducea în Teritoriul Montana, îşi reaminti el. Mergea la Boston. Acolo viaţa era civilizată şi oarecum mai sigură.

Totuşi, după părerea lui, avea nevoie de un protector în carne şi oase, nu de o fantomă.

— Ai spus că unchiul tău Andrew ştie? Asta înseamnă că trăieşte?

— Trăieşte bine mersi, răspunse ea. Stă în Highlands-urile din Scoţia. E considerat oaia neagră a familiei, adăugă, cu o oarecare mândrie în voce. Doamna se temea adesea să nu fiu influenţată de fratele ei mai tânăr.

— Şi de ce o îngrijora asta?

— De ce? Fiindcă e un om ciudat.

— Înţeleg… murmură Lucas, negăsind nimic altceva mai potrivit de spus.

— Unchiul meu e un profesor extraordinar, şi m-a învăţat multe lecţii importante.

— Ca de pildă?

— M-a învăţat să cânt la pian în stil mare.

Lucas nu râse.

— Cred că asta-ţi va fi de folos în saloanele din Boston.

Părea cam condescendent.

Taylor preferă să adauge:

— M-a învăţat şi despre puşti şi pistoale, domnule Ross. Unchiul Andrew e un colecţionar respectat. Dacă voi locui la frontieră, am să-mi pot purta singură de grijă. Şi m-a instruit bine, domnule. Așa că, după cum vedeţi, lecţiile lui mi-au dezvoltat atât distincţia, cât şi spiritul practic.

— Ai putea să împuşti un om?

Taylor ezită înainte de a răspunde.

— Cred că da. Depinde.

— Depinde de ce?

Lucas nu-şi putea ascunde zâmbetul. Nu şi-o imagina nici măcar cu arma în mână, necum să mai şi tragă.

Taylor îşi spuse că se amuza pe seama ei. Altfel, de ce-ar fi zâmbit? Spinarea îi deveni ţeapănă.

Pe un ton autoritar, începu să-i explice:

— Ar depinde de împrejurări. Dacă aş apăra o fiinţă dragă, sigur aş putea să rănesc pe cineva. N-aş vrea s-o fac, se grăbi ea să adauge, însă aş face-o. Dar dumneavoastră? îl întrebă apoi. Aţi putea lua viaţa altcuiva?

Lucas răspunse imediat:

— Fără să clipesc.

Nu atât cuvintele lui, cât felul cum le spusese o făcu pe Taylor să se îngrijoreze. Parcă ar fi discutat despre vreme, atât de firească îi era atitudinea. O neliniştea. Nu se putu stăpâni să-l întrebe:

— Aţi omorât vreodată?

Lucas îşi dădu ochii peste cap.

— Am luptat în războiul contra Sudului, Taylor. Sigur că am omorât.

— La datorie, remarcă ea, uşurată. Am citit mult despre conflictul dintre state.

— Deci, ai fost botezată după bunicul tău.

Era clar că încerca să schimbe subiectul.

Taylor se grăbi să-i facă plăcerea.

— Da.

Lucas dădu din cap, apoi îi strânse mai tare mâna şi porni din nou. Taylor tot încerca să se uite pe unde păşea, în acelaşi timp nescăpând vaporul din ochi. Se împiedică de două ori. A doua oară, Lucas observă. Încetini, iar când aglomeraţia deveni prea mare, o cuprinse cu braţul pe după umeri şi o trase lângă el.

Abia când ajunseră unul lângă altul în mijlocul mulţimii de pasageri din vaporaşul cu aburi, în drum spre *„Emerald"*, Taylor îşi dădu seama ce se întâmpla. Ar fi trebuit să fie înfricoşată. De obicei, îşi făcea griji cu câte un plan de acţiune până se tocea ca un şirag de mătănii, dar de data asta n-o frământa nimic. Doamna propusese căsătoria, iar Taylor acceptase ideea imediat. Ce era făcut, era bun făcut. Începu să se gândească la fetiţe. Curând, avea să le poată ţine iar în braţe. Se întrebă dacă urma să le recunoască. Ultima oară când le văzuse, nu umblau nici măcar de-a buşilea. Acum mergeau şi vorbeau, şi Doamne, abia-şi mai putea stăpâni emoţia. Închise ochii şi rosti o rugăciune de recunoştinţă, pentru că pornise, în sfârşit, la drum, apoi încă una, cu gândul la viaţa cea nouă pe care avea s-o înceapă.

Urma să ia fetele cu ea imediat ce ajungea la Boston, şi să le ducă într-un loc sigur. Avea să le ascundă undeva unde unchiul Malcolm nici nu s-ar fi gândit să le caute.

În minte începea să i se contureze o idee. Redemption. Doamne, dar mult îi mai plăcea cum suna numele oraşului! Era posibil să fie sanctuarul pe care-l căuta?

Lăsă să-i scape un mic oftat. Redemption…

Capitolul 3

Dulcea milostenie e adevăratul blazon al nobleţei.
William Shakespeare, „Titus Andronicus"

Lady Victoria Helmit îşi rasolea sinuciderea.

N-ar fi trebuit să se mire, căci Dumnezeu îi era martor cum îşi rasolise şi viaţa, întocmai cum preziseseră părinţii ei. O, numai de-ar fi văzut-o acum! S-ar fi prăpădit de râs, apoi şi-ar fi ţuguiat buzele cu satisfacţie. Fiica lor aiurită şi bună de nimic se ridica la înălţimea tuturor aşteptărilor. Nu putea nici măcar să se întrerupă din plâns destul ca să ridice piciorul şi să se urce pe copastie, ca să se arunce în ocean. Victoria era întru totul aşa cum spuseseră, şi chiar mai mult. Pe deasupra, mai era şi laşă.

Pentru străini, părea o femeie care nu ducea lipsă de nimic. În aparenţă, se vedea cu ochiul liber că zeii o binecuvântaseră. Era frapant de drăguţă, cu un păr arămiu închis şi ochi verzi şi strălucitori ca iarba din Irlanda, primăvara. Moştenea coloraţia din partea dinspre mamă a familiei. Bunica Aisley fusese din Comitatul Clare. Pomeţii înalţi ai Victoriei şi trăsăturile ei patriciene proveneau tot din partea mamei. Bunicul ei se născuse şi crescuse într-o mică provincie din nordul Franţei. Întrucât rudele bunicii nu puteau nici măcar să pronunţe numele francezului fără a se avânta într-o serie de vulgarităţi zgomotoase şi pătimaşe, şi de vreme ce familia bunicii îl dispreţuia la fel de intens pe irlandezul pierde-vară şi beţiv, când cei doi îndrăgostiţi nepotriviţi s-au căsătorit, s-au stabilit în Anglia, pe un teren considerat neutru.

În timp ce bunicii ei trăiau, Victoria fusese răsfăţată. Bunicului ei îi plăcea să se laude că fata moştenise de la el talentul dramatic şi iubirea pentru Shakespeare, iar bunica afirma că de la ea avea temperamentul iute la mânie şi firea pasională.

Părinţii ei, însă, n-o vedeau cu ochi la fel de buni. Altfel, n-ar fi aruncat-o în stradă. Îi făcuse de râs şi de ocară. Îi spuneau că erau dezgustaţi doar când o vedeau. O făceau în toate felurile spurcate care le treceau prin minte, din care cuvântul care se repeta la nesfârşit în memoria ei era: „proastă".

Şi aveau dreptate. Era o proastă. Victoria recunoscu acest adevăr, cu un suspin scăzut, prelungit. Imediat îşi impuse să nu mai scoată un sunet şi privi repede în stânga şi-n dreapta, ca să se asigure că era singură. Trecuse de ora trei dimineaţa.

Ceilalţi pasageri de pe *„Emerald"* dormeau adânc, iar echipajul era ocupat în altă parte.

Acum ori niciodată. *„Emerald"* ridicase ancora de trei zile. Apa nu putea deveni mai adâncă, iar dacă voia s-o facă, bănuia că aceea era ocazia cea mai nimerită, căci era complet singură.

Se înşela. Lucas stătea de cealaltă parte a scării, privind-o. Nu înţelegea ce Dumnezeu încerca să facă aiurita aia.

Apoi, auzi alt sunet. Era un foşnet de mătase pe mătase. Se întoarse şi o zări pe Taylor urcând scara. Nu-l văzuse, şi nu-şi anunţă prezenţa, privind-o din umbră. Voia să afle ce naiba avea de gând, plimbându-se pe punte în toiul nopţii.

Femeia care suspina îi atrase iar atenţia. Se chinuia să târască pe punte o ladă grea.

Victoria era vlăguită de atâta plâns. Părea să dureze o veşnicie până a reuşit să aducă lada lângă parapet. Îşi simţea picioarele ca de plumb. În sfârşit, ajunse, se urcă pe ladă şi se prinse de balustradă. Era gata să sară, dacă reuşea să-şi ridice destul de sus piciorul. Se ţinea strâns de margine, iar jupoanele albe fâlfâiau în jurul ei ca steagul alb al capitulării. Mai stătu aşa o secundă, două, deşi ei i se părea o eternitate. Suspina tot mai tare de spaimă şi deznădejde. Dumnezeule mare, nu putea s-o facă. Pur şi simplu nu putea.

Coborî de pe ladă, apoi se prăbuşi pe punte şi începu să suspine învinsă. Ce să facă? Ce Dumnezeu putea să facă acum?

— Rogu-vă să-mi iertaţi amestecul, dar aş dori să vă ajut, dacă

pot. Aţi păţit ceva?

Întrebarea fusese rostită în şoaptă. Victoria miji ochii în întuneric, clătinând din cap cu îndârjire.

Taylor făcu un pas înainte, în lumina lunii aflate în primul pătrar. Îşi împreună mâinile în faţă, încercând să-şi păstreze calmul. Nu voia s-o sperie, căci nu ajunsese destul de aproape ca s-o oprească dacă încerca iar să sară peste parapet.

O privi cum îşi ştergea lacrimile cu dosurile mâinilor. Trase de câteva ori aer în piept, încercând vizibil să-şi recapete calmul. Tremura din cap până-n picioare. Tristeţea din ochii ei era sfâşietoare. Taylor nu mai văzuse niciodată o fiinţă atât de nefericită – decât pe sora ei, Marian. Marian arătase la fel de învinsă în dimineaţa când o prevenise pe Taylor ce avea de gând să-i facă unchiul Malcolm.

Îşi alungă imaginea din minte.

— Ce Dumnezeu voiaţi să faceţi? o întrebă.

— A fi sau a nu fi.

Taylor fu sigură că nu auzise bine.

— Mă scuzaţi?

— A fi sau a nu fi, repetă furioasă Victoria. La asta mă gândeam.

— Acum îmi citaţi din Shakespeare?

Nu era în toate minţile?

Furia Victoriei pentru că fusese întreruptă se risipi la fel de repede precum izbucnise. Acum era epuizată, învinsă.

— Citatul din Shakespeare mi s-a părut potrivit, şopti ea, cu o voce lipsită de orice emoţie. Nu vreau să mai exist, înţelegeţi, dar n-am destul curaj să-mi pun capăt zilelor. Vă rog să plecaţi. Vreau să rămân singură.

— N-am să vă las singură, se opuse Taylor. Spuneţi-mi cu ce vă pot ajuta.

— Ajutaţi-mă să sar peste bord.

— Nu mai vorbiţi aşa.

Vocea îi era mai tăioasă decât intenţionase. Clătină din cap cu

reproş. Femeia avea nevoie de ajutor, nu de predici. Făcu încă un pas înainte.

— N-am vrut să ridic tonul la dumneavoastră. Nu cred că vreţi cu adevărat să săriţi, adăugă ea repede. Deja aţi luat hotărârea să nu vă sfârşiţi viaţa. Tocmai voiam să vă opresc, când aţi coborât. Mi-aţi tras o mare sperietură, trebuie să recunosc. Când am dat colţul şi v-am văzut acolo…

Amintirea o făcu să se înfioare. Îşi frecă braţele înfrigurate.

— Cum vă numiţi?

— Victoria.

— Victoria e un nume foarte frumos, remarcă Taylor.

Altceva nu-i trecuse prin minte. Îi venea s-o apuce de umeri şi s-o zgâlțâie până-i intrau minţile-n cap. Se stăpâni însă, preferind să recurgă la raţiune.

— Vă rog să-mi spuneţi ce s-a întâmplat. Aş dori să vă ajut.

Când Taylor făcu încă un pas spre ea, Victoria se lipi cu spatele de copastie. Arăta ca un animal încolţit, aşteptându-şi moartea. Ochii i se dilataseră de spaimă, şi-şi ţinea mâinile încleştate atât de tare, încât braţele începură să-i tremure.

— Nu mă poate ajuta nimeni.

— N-am de unde să ştiu dacă vă pot ajuta sau nu, până nu-mi explicaţi situaţia.

— Dac-aţi şti… mi-aţi întoarce spatele şi aţi lua-o la fugă, se tângui Victoria.

— Mă îndoiesc, replică Taylor. Vă rog să aveţi încredere în mine şi să-mi spuneți ce s-a întâmplat.

Victoria îşi îngropă faţa în mâini şi începu iar să suspine. Taylor nu mai suportă. Se repezi în faţa ei şi întinse o mână.

— Tot ce trebuie să faci e să mă ţii de mână, Victoria. Am să fac eu restul.

Victoria o privi mult timp pe Taylor, încercând să se hotărască. Apoi, tocmai când Taylor începea să se convingă că oferta ei de prietenie avea să fie respinsă, spre surprinderea ei, Victoria întinse

încet, timid, mâna.

Taylor o ajută să se ridice în picioare, apoi o cuprinse de umeri, cu gândul s-o îndepărteze de copastie. Dar Victoria simţea cu atâta disperare nevoia atingerii umane şi a unei vorbe tandre, de mângâiere, încât se aruncă în braţele ei, cât pe ce să cadă amândouă pe punte. Taylor îşi regăsi repede echilibrul. Victoria plângea necontrolat, cu capul pe umărul ei. Era cu un deget, două, mai înaltă, iar lui Taylor îi venea cam greu s-o consoleze. O bătu pe spate, cu un gest liniştitor. Mai mult nu încercă. Se vedea clar că Victoria simţea nevoia să plângă. După părerea lui Taylor, plânsul putea fi primul pas spre vindecare. Marian nu plânsese niciodată, iar Taylor bănuia că şi din acest motiv devenise o femeie atât de aspră şi de dură.

Nu peste mult însă, suspinele Victoriei începură s-o impresioneze. Încercă să rămână calmă, dar nu putea sta neafectată de chinurile acelea şi, în câteva minute, şi ochii ei se umplură de lacrimi.

Victoria îndruga vorbe fără şir şi fraze incoerente amestecate cu o mulţime de citate din tragediile lui Shakespeare, dar când mărturisi că avusese încredere în acel bărbat, că-l iubise cu adevărat şi crezuse din toată inima că avea s-o ia de soţie, Taylor începu să înțeleagă de ce era atât de distrusă.

Era însărcinată.

Când află, Taylor izbucni:

— Doamne fereşte, asta-i tot? Vei avea un copil, nu-i aşa? Credeam că ai comis cine ştie ce crimă atroce.

— Este atroce…! se văicări Victoria.

Taylor pufni sonor, neelegant.

— Ba nu, o contrazise ea, să-l omori pe bărbatul care te-a minţit şi a profitat de inocenţa ta ar fi atroce.

Făcu o pauză, oftând.

— Dar, la urma urmei, poate că nici n-ar fi chiar atât de atroce…

— Viaţa mea s-a sfârşit.

Taylor făcu un efort să-şi ţină cumpătul. Probabil că biata femeie avusese parte de destule acuzaţii. Încercă să găsească ceva pozitiv de spus.

— Viaţa pe care ai dus-o s-a sfârşit, da, dar acum vei începe pur şi simplu alta. Vino să stai jos şi să te linişteşti.

Victoria era moleşită şi secătuită de atâta plâns. Taylor o conduse spre o bancă de lângă perete. Acolo, Victoria se aşeză, îşi aranjă fustele, apoi îşi împreună mâinile în poală. Îşi ţinea capul în piept, abătută. Lucas, mulţumit că pericolul trecuse, se retrase şi mai mult în umbră, ca să le poată privi fără să le deranjeze.

Taylor era prea agitată ca să stea jos. Se plimba încoace şi-ncolo prin faţa Victoriei, frământând problema în minte.

— Îl mai iubeşti pe omul ăsta?

— Nu! răspunse Victoria cu tărie.

Taylor dădu din cap.

— Bine. Nici nu merită să-l iubeşti. Ai rude care să-ţi ofere un adăpost în America?

— Nu. N-am plănuit să mă duc acolo. Mi-am folosit toţi banii ca să-mi cumpăr biletul. Nu mi-am luat cu mine şi hainele decât pentru că tatăl meu le-a aruncat pe toate în stradă.

— Părinţii tăi te-au dat afară din casă? exclamă Taylor, copleşită.

Victoria dădu din cap.

— Nu pot să-i condamn. Am fost o dezamăgire pentru ei.

— Eu pot cu siguranţă să-i condamn, ripostă Taylor. Sunt părinţii tăi. Ar fi trebuit să-ţi stea alături. Bunica mea aşa ar fi făcut.

— Dacă trăia, şi bunica mea mi-ar fi stat alături, spuse Victoria.

— Şi bărbatul răspunzător pentru situaţia ta? Ştie că eşti însărcinată cu copilul lui?

— Da.

— Şi? insistă Taylor, văzând că nu continua.

— Nu vrea să se implice.

— E cam târziu pentru decizia asta, nu crezi?

— Voia să se însoare cu Lady Margaret Kingsworth. Are o zestre

mare.

Lui Taylor i se stârni curiozitatea. O cunoştea pe Lady Margaret şi se întreba cine era ticălosul.

— Cine-i omul care…

— N-am să-i rostesc niciodată numele! aproape că strigă Victoria.

Taylor se grăbi s-o liniştească.

— N-am să te mai întreb, îi promise ea. Eşti sigură că nu-l mai iubeşti?

— Acum nici nu-mi dau seama ce-am găsit. Ar fi trebuit să urmez sfatul lui William, care a scris: „Iubeşte cu măsură; aşa dăinuieşte dragostea; prea repede soseşte şi tot atât de iute piere." Doamne, iar îl cita pe Shakespeare! Şi plângând, pe deasupra. Taylor încercă să nu-şi piardă răbdarea – o sarcină foarte dificilă.

— Trecutul e trecut, Victoria. Nu poţi desface ceea ce-ai făcut. Acum trebuie să priveşti spre viitor.

— Am crezut din toată inima că se va mărita cu mine.

— De multe ori, o spânzurătoare bună împiedică o căsnicie proastă, replică Taylor, răspunzându-i nefericitei tot cu cuvintele lui Shakespeare.

Pentru prima dată, Victoria zâmbi.

— Cred că mi-ar plăcea să-l văd spânzurat, pentru toate minciunile pe care mi le-a îndrugat. Totuşi, am participat… de bunăvoie.

— Ai fost naivă, iar el a profitat de tine. Individul e o năpârcă.

— Şi eu am fost responsabilă de greşeala mea.

Taylor nu putea să n-o admire pentru felul cum îşi asuma răspunderea propriilor fapte. Nu dădea vina pe altcineva, nici măcar pe porcul care o sedusese. Tocmai se pregătea să i-o şi spună, când Victoria o întrebă cine era.

— Cum vă numiţi?

— Taylor.

— Taylor? Acea Lady Taylor?

— Ai auzit de mine?

— A, da, toată lumea a auzit de dumneavoastră, milady.

— Cum aşa? întrebă Taylor.

— Umilirea… Vai de mine, n-ar fi trebuit să pomenesc un subiect atât de nedelicat.

Lui Taylor îi căzură umerii. Oare toată lumea din Anglia ştia despre dizgraţia pe care o suferise?

— N-a fost o umilire. În ce mă priveşte pe mine, a fost o binecuvântare.

Doamne, de câte ori rostise aceste cuvinte în timp ce se afla la Londra? De cel puţin o sută de ori.

— Îl mai iubiţi? întrebă Victoria.

— Nu l-am iubit niciodată, recunoscu Taylor. Acum îmi dau seama. M-am măritat cu fratele lui, adăugă ea dând din cap, când Victoria o privi surprinsă. Nici pe el nu-l iubesc. Dar recunosc că mă atrage. Oricum, e bărbat şi, probabil, un ticălos. Aşa sunt cei mai mulţi. Totuşi, soţul meu e un om onorabil. I-am observat deja această calitate.

— Poate că până la urmă o să vă îndrăgostiţi de el, sugeră Victoria.

Ce gând îngrozitor! Lucas avea s-o părăsească în clipa când ajungeau la Boston.

— Poate, repetă ea, pentru ca Victoria să creadă că-i dăruise o speranţă.

Se aşeză lângă noua ei prietenă. Cu delicateţe, aduse vorba despre starea Victoriei.

— În noaptea asta ai luat o hotărâre importantă.

— Chiar aşa? Ce hotărâre?

— Să trăieşti. Restul va merge uşor, îţi dau cuvântul meu.

Victoria nu înţelegea. Taylor îi spuse că avea să-i explice mai târziu. O întrebă ce credea că voia cel mai mult să realizeze cu viaţa ei. Ce visuri şi speranţe avea? Dacă i s-ar fi putut împlini o singură dorinţă, care ar fi fost aceea?

Victoria îi răspunse la toate întrebările. Vorbi aproape două ore.

Taylor o asculta aproape tăcută. Discutarea temerilor Victoriei le făcea mai suportabile.

Recunoscu că necunoscutul o înspăimânta. Şi singurătatea. Asta o speria cel mai tare. Taylor o înţelegea mult mai bine decât îşi închipuia Victoria.

Gândul de a fi singură… şi răspunzătoare de doi copii, o îngrozea, dar ar fi făcut tot ce putea pentru ca gemenele să fie în siguranţă. Şi simţea că şi Victoria avea să fie la fel de protectoare cu micuţul ei.

— Trebuie să te obişnuieşti mai întâi cu ideea, îi spuse Taylor.

— Care idee?

— De a fi mamă. Pun rămăşag că nu peste mult îţi vei iubi copilul din toată inima.

— Nu m-am prea gândit la copil. Eram prea ocupată să-mi plâng singură de milă.

Taylor o bătu pe mână.

— Fuseseşi trădată. Era firesc să-ţi pară rău.

Victoria căscă zgomotos, se scuză, apoi spuse:

— S-a înteţit vântul. Căpitanul a spus că se anunţă furtună.

O rafală neaşteptată de vânt mătură puntea. Victoria începu să tremure. Taylor nu observase că se făcuse frig. Acum tremura şi ea.

— Mai bine să ne întoarcem în cabine, propuse.

— Într-adevăr.

Victoria se ridică, apoi se întoarse spre Taylor.

— Vă mulţumesc că m-aţi ascultat. Aţi fost foarte bună, milady.

Taylor nu ştia ce să-i răspundă. Nu se simţea deloc bine când i se făceau complimente. Până acum, primise prea puţine. Rareori fusese lăudată pentru faptele ei. Doamna pretindea un anumit comportament, iar Taylor nu auzea comentarii decât când o dezamăgea.

Victoria părea s-o aştepte să spună sau să facă ceva, aşa că dădu din cap a încuviinţare. Apoi îşi drese vocea. Pe un ton serios, foarte asemănător cu al bunicii ei, spuse:

— Mâine, aş vrea să ne întâlnim în biblioteca navei, la ora două. În ultimele câteva zile, am observat că acolo e pustiu de obicei la ora aceea, şi vom avea destulă linişte ca să ne facem nişte planuri.

— Serios?

— Aşa cred.

— Ce planuri, milady?

Întrebarea o surprinse pe Taylor.

— Păi, planuri pentru viitorul tău, desigur. Credeai c-am să te bat pe umăr cu compasiune şi pe urmă voi pleca?

— Nici nu ştiam ce să cred, milady.

— Mai lasă-mă cu „milady“. În America, titlurile nu au nicio semnificaţie.

— Sunteţi sigură?

— A, da. Am citit într-o carte, deci aşa trebuie să fie.

Victoria dădu din cap.

— Chiar mă veţi ajuta?

— Cum aş putea să nu te ajut?

Doamne, iar începuse să plângă. Taylor nu voia să treacă printr-o nouă rundă de plânsete şi consolări.

— Te rog să încetezi, îi ceru ea. Ai să te istoveşti de pomană. Nu-mi vine să cred c-ai crezut că te voi abandona. Ruşine să-ţi fie, Victoria.

— Nu vreau să fiu o povară pe capul dumneavoastră, sau să vă sugerez să…

Taylor o luă de braţ şi o conduse spre scară.

— Sigur că nu vrei să fii o povară. Şi nici n-ai să fii, îţi promit. Am un obicei îngrozitor, mărturisi ea apoi. Tind să cred că ştiu ce e mai bine pentru toţi cei din jur.

— Nu cred că a şti ce e mai bine pentru altcineva e un obicei îngrozitor, replică Victoria.

— Nu doar pentru altcineva – pentru toată lumea, preciză Taylor. Şi, da, e un cusur nesuferit. Doamna îl numeşte viciul meu. Spune că n-ar trebui să mă amestec şi că e foarte arogant din partea mea să

cred că pot schimba vieţile altora. Chiar foarte arogant. Întocmai aşa mi-a spus, în repetate rânduri. Şi mă tem că are dreptate. Îţi dau cuvântul meu că n-am să te silesc să faci nimic ce nu vrei. Dar insist să te ajut.

— Îţi mulţumesc, Taylor.

— Mai vorbim mâine, după ce dormi bine o noapte, când n-ai să mai fi atât de obosită.

— Ţi-aş fi cum nu se poate mai recunoscătoare pentru orice sfat…

Victoria tăcu o clipă, înainte de a continua.

— Eşti în stare tot timpul să ştii ce e cel mai bine pentru tine însăţi?

Lui Taylor i se înmuiară umerii.

— Asta-i problema cu viciul ăsta de pe capul meu, mărturisi ea. Niciodată nu ştiu ce e cel mai bine pentru mine. Numai pentru alţii.

Uimirea din vocea ei o făcu pe Victoria să zâmbească.

— Poate-am să ştiu eu ce e cel mai bine pentru tine.

Taylor zâmbi şi ea.

— Poate.

Întrucât scara era lată doar pentru o singură persoană, îi făcu semn Victoriei s-o ia înainte.

— Am să te conduc până la uşa cabinei, ca să ştiu unde să te găsesc.

Pe prima treaptă, Victoria se opri din nou. O privi pe Taylor cu o expresie solemnă.

— O să fim prietene?

Taylor nu ezită.

— Cred că suntem deja.

Ştia prea bine ce sarcină îşi asuma, şi nu se codea. Urma să aibă grijă de Victoria până se întrema îndeajuns ca să se descurce singură. Şi să-şi crească şi copilul, adăugă Taylor în sinea ei. Nu trebuia să uite de copil.

Prietenii se ajută între ei, da, însă promisiunea lui Taylor însemna

mai mult decât atât. Mult, mult mai mult. Copiii, toţi copiii, trebuiau să fie preţuiţi şi protejaţi de către toţi adulţii capabili să-i apere. Nu era o regulă; după părerea lui Taylor, era o sfântă poruncă şi avea de gând să dacă totul pentru a garanta siguranţa Victoriei şi a copilului ei…

Cu price preţ. Nu avea de ales. Era datoria ei.

Nobilele ei intenţii urmau să moară o dată cu ea. N-avea să mai poată ajuta pe oricine, şi cu atât mai puţin pe sine însăşi. Vaporul se scufunda, şi nu putea face nimic. Avea convingerea că mai erau doar câteva minute până să doarmă cu toţii pe fundul oceanului. Ar fi îngenuncheat să se roage şi să ceară iertare pentru toate gândurile rele pe care le avusese la adresa oricui – cu excepţia unchiului ei Malcolm, desigur – dar îi era imposibil să îngenuncheze, când vânturile uraganului legănau micul vapor încoace şi-ncolo. Stătea ghemuită în colţul patului, cu umerii rezemaţi de pereţi, încerca să nu se teamă – dar, Doamne, îi era imposibil. Poate n-ar fi fost atât de îngrozitor dacă nu era noapte, şi întuneric beznă. Taylor detesta întunericul, dar nu îndrăznea să aprindă iar lampa, de teamă să nu dea foc pereţilor. Aşa că stătea pe întuneric, cu ochii închişi şi o pernă strânsă în braţe, ascultând cum cuferele ei se loveau ba de un perete, ba de altul. Îşi înfrunta panica şi teroarea cu ajutorul rugăciunilor, în timp ce aştepta sfârşitul.

Ce-avea să se întâmple copilaşii surorii sale? Gemenele aveau nevoie de o mamă. Nici măcar nu putea să-şi imagineze ce urma să se aleagă de ele. Iar Victoria… Ce se întâmpla dacă ea supravieţuia, şi Taylor nu? Îi promisese s-o ajute, şi cum putea să se descurce Victoria în America, fără bani şi rude?

O, Doamne, erau atât de multe pe care voia să le facă… Nu era drept să moară aşa. Suspină sonor, lăsându-se pradă lacrimilor. Nimeni, nici chiar o tânără lady autoritară, arogantă şi care credea că le ştia ea pe toate, nu merita să moară aşa. Nu voia să moară singură. Voia să mai fie cineva cu ea. Şi, cel mai mult, o dorea pe

Doamna.

Uşa se deschise cu o trosnitură. Taylor sări cât colo. În prag apăruse domnul Ross. Aproape că umplea tot cadrul uşii. Îl vedea clar, de la lumina lămpii agăţate în suportul de piele, pe culoar.

Niciodată în viaţă nu se bucurase mai mult la vederea cuiva. Arăta ca un zeu. Sau ca un prinţ din poveşti. Era ud leoarcă din cap până-n picioare. Părul negru îi cădea pe frunte, iar cămaşa albă şi pantalonii negri îi erau lipiţi de trup.

Muşchii voluminoşi ai braţelor şi coapselor îl făceau să pară invincibil. Semăna cu un războinic viteaz de pe vremuri, acel Făt-Frumos uriaş cu care era căsătorită, iar simpla lui prezenţă o calma pe Taylor. Era un personaj atât de autoritar, iar dezinvoltura mişcărilor lui arăta aşa de graţios pentru un asemenea gigant, încât o captiva şi o linişte a.

— Suflă un vânt ca toţi dracii, comentă el pe un ton nepăsător, făcând un pas în cabină. Sunt leoarcă.

Apoi se întoarse, îşi aruncă aşternutul ud în colţul cabinei, lângă sacii lui, şi-şi scutură capul ca un câine în ploaie. Stropii de apă zburară în evantai.

Îi zâmbi lui Taylor. O singură privire spre faţa ei îl înştiinţă că era îngrozită. Îi observă lacrimile şiroind pe obraji. Ochii-i erau mari ca farfuriile. Îl privea ţintă.

Nu-i putea reproşa reacţia. La drept vorbind, şi el se simţea cam la fel. Mai trecuse prin furtuni, dar niciuna nu fusese atât de violentă. Erau cu adevărat în pericol să se scufunde.

Dar n-avea de gând să i-o spună lui Taylor. Ultimul lucru de care avea nevoie era o femeie isterică, aşa că se strădui să se mişte încet, normal, ca şi cum ar fi avut tot timpul. Începu chiar şi să fluiere.

Când nava se înclină din nou, Taylor îşi schimbă poziţia în pat.

— Preferi să stai pe întuneric?

Avu nevoie de aproape un minut pentru a-şi regăsi graiul.

— Nu, şopti ea. Dar mi-era frică să nu dau foc cabinei, dacă aprind iar lampa.

Lucas se întoarse iar spre uşă.

— Unde vă duceţi, domnule Ross?

Panica îi făcea tonul tăios şi vocea tremurătoare. Nu reuşea să se calmeze. Dar nici nu voia ca Lucas să ştie cât de speriată era. O putea crede laşă. Era într-adevăr de râs, probabil, să se preocupe de opinia lui acum, cu doar câteva minute înainte de a muri amândoi – dar oricât de prostesc părea, încerca totuşi să-i ascundă teama. Lucas n-o cunoştea foarte bine, iar Taylor nu voia să se ducă pe lumea cealaltă crezând că se însurase cu o fricoasă.

— Merg doar să aduc felinarul de pe culoar, răspunse el.

Nici nu-şi terminase bine explicaţia, că se şi întoarse. Taylor îl văzu închizând uşa, apoi ducându-se în partea cealaltă a cabinei şi legând felinarul de cârligul metalic ce ieşea din perete. În timp ce-i lega baza de suport, unul dintre cuferele ei alunecă pe lângă el. Nava se înclinase periculos de tare. Taylor se lipi cu spatele de perete şi-şi înfipse călcâiele în saltea, încercând să-şi ţină echilibrul. Totuşi, fu aruncată într-o parte. Lucas nu se clintise. Avea un impresionant simţ al echilibrului. Şi nu părea deloc îngrijorat.

Taylor se simţi datoare să-i atragă atenţia.

— Suntem în toiul unui uragan, domnule. Cred că nu mai e mult până când ne vom scufunda.

Lucas ridică din umeri, chipurile indiferent. Apoi începu să-şi scoată pe îndelete cămaşa. Ocoli cufărul, îl împinse în colţ şi se aşeză pe el, ca să se descalţe.

— Nu sunteţi îngrijorat, domnule Ross?

— Nu e decât un vânticel cam puternic, Taylor. E prea devreme pentru uragane. În vreo două ore o să treacă.

Minţise fără să clipească din ochi. Taylor îl privea cu atenţie, pândind cel mai mic semn de îngrijorare.

Nu zări niciunul.

— Chiar deloc nu sunteţi alarmat, domnule Ross?

Nu-i lăsă timp să răspundă.

— Aţi mai trecut prin furtuni ca asta?

— O mulţime, minţi el.

— Atunci, e bine… oftă Taylor prelung, uşurată. Reuşi chiar şi să zâmbească.

Se simţea mult mai bine, aproape în siguranţă. Imediat, fără voie, Lucas strică tot efectul. Îşi scoase pantalonii.

Taylor închise strâns ochii.

— Domnule Ross, ce aveţi de gând?!

Aproape că strigase. În sfârşit, Lucas îşi pierdu răbdarea.

— Ai de gând să nu-mi mai spui „domnule Ross“? întrebă el, răstit, cu o iritare care o surprinse.

— Dacă aşa vreţi…

Rămase cu ochii închişi. Îl auzi mormăind ceva nedesluşit – probabil o blasfemie, îşi spuse ea încruntată, sperând sincer că Lucas îi vedea expresia.

După ce se dezbrăcă de tot, Lucas se duse la geamantan să-şi ia o pereche de pantaloni uscaţi. În mod normal, dormea gol, dar acum, pentru că până atunci se culcase pe punte era nevoit să rămână îmbrăcat. Şi avea să poarte pantaloni şi acum, numai din cauza acelei tinere lady pe care şi-o luase pe cap şi care se purta ca o afurisită de puritană.

„Dumnezeu să mă apere de fecioare“, îşi spuse el. Probabil avea să facă un atac de cord când îşi dădea seama că urma să împartă patul cu ea.

Avea mintea atât de plină cu orori de-ale căsniciei, încât nu observă că vaporul se înclinase din nou. Cufărul îl lovi în picior. Bombăni o înjurătură, smulgându-se din gânduri, şi-şi trase pantalonii.

Taylor îl privea. Era fascinată de fizicul lui şi, întrucât Lucas nu ştia că se uita la el, nici nu roşi la vederea lui.

Lucas Ross era suplu ca o panteră. Muşchii întinşi peste coapse şi umeri păreau să i se unduiască la fiecare mişcare. Pielea-i era bronzată, iar talia îngustă. Cu umerii lui incredibil de laţi, era într-adevăr un specimen rar de perfecţiune masculină. Dacă ar fi fost

slabă de inimă, Taylor ar fi leşinat de mult. Îl găsea magnific.

Se pomeni dorindu-şi să se întoarcă spre ea cu faţa. Lucas, încă, nu-i făcu pe plac. Îşi încheie pantalonii şi veni spre marginea patului. Avea pieptul acoperit cu un strat des de păr negru, îngustat spre mijloc.

Dintr-o dată, nava săltă din nou. Taylor era atât de mesmerizată de înfăţişarea soţului ei, încât uită să se rezeme. Zbură cât colo, iar Lucas o prinse în braţe tocmai când era gata să cadă pe podea.

Reacţia ei îl surprinse. Taylor începu să râdă. Lucas se rugă să n-o apuce istericalele în braţele lui.

— Ce-i aşa de amuzant?

Ridică din umeri. Pielea lui era caldă la atingere. Observase asta înconjurându-i gâtul cu braţele. Vasul se clătină iar. Era pretextul pe care-l aşteptase. Îşi rezemă capul de umărul lui, ţinându-se strâns.

— N-ai să te întorci pe punte, nu-i aşa? N-ai face decât să te uzi iar.

— Nici nu mă gândeam să mă întorc pe punte.

Taylor nu slăbi strânsoarea. Se temea prea tare să rămână singură. Lucas devenise refugiul ei sigur împotriva furtunii.

— Nu poţi dormi pe jos, izbucni ea. Te-ar lovi cuferele, aşa cum zboară care-ncotro.

— Şi ce propui?

— Va trebui să te culci cu mine.

Fu cât pe ce s-o scape din braţe. Lăsându-se pe spate, Taylor îl privi. A dracului, avea cei mai frumoşi ochi pe care-i văzuse vreodată. Şi gura… Un om putea să se piardă privind în ochii aceia albaştri şi gândindu-se ce-ar fi vrut să-i facă Taylor cu acele buze dulci şi senzuale.

— Am să mă acopăr cu pătura, iar tu poţi dormi deasupra, se repezi ea.

Expresia de pe chipul lui o surprinse. Nu voia s-o creadă neruşinată, ci numai practică.

— E o soluţie firească, dădu ea din cap. Şi foarte civilizată.

Lucas o aruncă în mijlocul patului. Taylor îşi dădu seama că i se ridicase cămaşa de noapte până în dreptul genunchilor. Se grăbi să-şi tragă poalele în jos, ascunzându-se în aşternut. În timp ce Lucas o privea cu mâinile în şolduri şi o expresie stranie, de nepătruns, pe chip, se trase la perete, îşi potrivi perna sub cap şi închise ochii.

Lucas era prea obosit ca să se mai gândească de ce Taylor nu se mai temea de el. Avea de gând să profite de acel noroc temporar, vârându-se în pat fără a-i lăsa timp să se răzgândească. Făcu mai mică flacăra felinarului, dădu la o parte un cufăr din drum şi se întoarse la pat.

Taylor încerca să rămână lângă perete, dar tangajul navei o împiedica, iar Lucas tocmai se întinsese pe spate, când se pomeni cu ea alături. Taylor se scuză insistent, apoi se trase iar la perete.

Dar se tot rostogolea înapoi, ciocnindu-se de el la fiecare înclinare a navei. Lucas bănuia că dimineaţa avea să fie plină de vânătăi. Şi ori de câte ori îl lovea, gemea. Fiecare geamăt era preludiul unor scuze.

Parcă ar fi dormit cu un peşte. Începea să-şi piardă răbdarea. Se întoarse pe o parte, îşi aruncă braţul peste talia ei şi piciorul peste ale ei, şi o strânse lângă el. Taylor nu protestă. Ba chiar, era recunoscătoare că o ţinea locului. Totul avea să fie în regulă. Căscă sonor. Ciudat, dar teama îi trecuse complet. Căldura trupului soţului ei o liniştea, şi în câteva minute se relaxă de-a binelea.

— Domnule Ross?

Nu-i răspunse.

— Lucas?

— Da?

Suna morocănos. Se prefăcu că nu observa.

— Ți-e somn?

— Da.

Taylor îşi încrucişă braţele pe piept, cu grijă să nu-i atingă braţul.

— Nu e ciudat că niciunul dintre noi nu are rău de mare?

— Dormi, Taylor.

Trecu un minut încheiat până să vorbească din nou.

— Sunt frântă de oboseală, şopti ea. Dar nu mi-e somn deloc. Nu e curios?

Lucas nu-i răspunse.

— Poate că, dacă-mi vorbeşti, o să-mi vină somnul.

— De ce te-ar adormi vorbele mele?

— S-ar putea să fie plictisitoare.

Spunea cele mai năstruşnice lucruri. Lucas zâmbi.

— Bine, am să-ţi vorbesc până adormi. Te interesează vreun subiect anume?

— Povesteşte-mi despre Redemption.

Fu surprins că-şi amintea numele oraşului. Nu-şi putea imagina ce-o făcea curioasă în legătură cu locul acela uitat de lume.

— Ţi-am spus deja totul despre Redemption. N-ai putea să-l suferi. Mai bine gândeşte-te la petrecerile la care ai să mergi la Boston. Asta ar trebui să te adoarmă. Dumnezeu mi-e martor că eu n-aş rezista.

Petrecerile erau ultimul lucru la care voia să se gândească. Detesta formalismele, iar gândul că niciodată nu mai trebuia să participe la o întrunire artificială de bigoţi pompoşi şi încrezuţi o făcu să zâmbească.

— Nu urăşti Redemption, nu-i aşa?

— Încep, răspunse el cu un căscat. Cu fiecare zi devine tot mai întins şi mai aglomerat. Mă voi bucura să plec de-acolo.

— Să pleci? De ce să pleci?

— Nu-mi plac mulţimile.

— Fraţii tăi nu sunt acolo?

— Ferma e la o zi distanţă, călare.

— Şi atunci?

Oftă sonor. Avea să-l piseze întruna până primea toate răspunsurile. Scrâşni din dinţi, frustrat. Taylor îl împunse în umăr.

— Chiar ai de gând să-ţi abandonezi fraţii?

— Jordan şi Douglas au adunat destui cai şi vite. Nu mai au

nevoie de mine. Am să-l ajut pe Kelsey, cel mai mic, să se instaleze, apoi voi pleca. Au să se descurce de minune.

Atitudinea lui i se părea nesimţitoare şi rece, dar nu comentă. Nu voia să şi-l înstrăineze. Şi-n plus, o interesau răspunsurile, nu o discuţie în contradictoriu.

— Şi unde-ai să te duci?

— La vânătoare.

— Ce să vânezi?

— Un om.

Nu se aşteptase la un asemenea răspuns. Crezuse că voia să vâneze aur sau argint. Deşi goana după aur se încheiase oficial, citise că încă mai soseau rapoarte despre filoane găsite în vest. Dar… să vâneze un om?

— Şi când ai să-l găseşti?

Mult timp, Lucas nu-i răspunse. N-avea de gând să-i spună adevărul, că era hotărât să-l omoare pe ticălos. Nu credea că firea ei delicată ar fi făcut faţă unor asemenea intenţii, aşa că-i spuse doar atât:

— Voi termina ce-a început el.

— E un om rău?

— Da.

Taylor stătu câteva momente pe gânduri. Diferenţele dintre ei doi îi erau tot mai clare. Ea fugea de răutatea oamenilor, iar Lucas o urmărea ca să se confrunte. Era oare un om curajos, sau îşi lăsa viaţa stăpânită de răzbunare?

Se hotărî să afle.

— Şi ce-a…

O întrerupse:

— Când termin, am să mă întorc în munţi, unde niciun om nu poate fi ţinut în ţarc.

Taylor pricepu aluzia. Se vedea clar că domnul Ross voia să pună capăt discuţiei. Preferă să-i facă pe plac. Era o femeie răbdătoare. Putea aştepta până să afle toate amănuntele.

— Doamna mi-a spus că te-ai născut în Kentucky.

— Da.

— Dar ai luptat în armata Nordului?

— Da. M-am mutat în Nord, de mult.

— Înainte de Teritoriul Montana?

— Da.

— Credeai în război?

— Credeam că fiecare om din America are dreptul la libertate.

— Şi fiecare femeie şi copil, adăugă ea. Ar trebui să aibă aceleaşi drepturi. Niciun om n-ar trebui să aibă puterea de a fi stăpân pe viaţa altuia… nu-i aşa?

— Aşa e.

— Ai spus că în cele din urmă te vei întoarce în munţi. Vrei să fii complet liber, asta e? Să te duci unde te poartă vântul.

— Da.

— N-ai să te simţi singur?

— Nu.

— Eşti foarte antisocial.

Lucas nu-şi putu stăpâni zâmbetul. Părea să-i pară rău pentru el.

— N-are de ce să-ţi fie milă de mine, Taylor. Nu-mi doresc o familie.

„Prea târziu," fu ea gata să răspundă. Avea o familie, şi pentru ea nu conta că nu-şi dorea una. Copiii erau pe primul loc.

— Aşa c-ai să… le întorci spatele tuturor?

„Ai să-mi întorci spatele", voise să spună.

Doamne, ce-avea să se facă dacă mai avea nevoie de el?

Cum să se descurce, cu gemenele, Victoria şi copilul ei?

Panica lui Taylor fu scurtă. Se calmă aproape imediat. Avea să se descurce de minune. Nu plănuise să aibă nevoie de Lucas Ross sau să-l dorească în viaţa ei. Ce ridicol, să se simtă nervoasă! Era o femeie independentă.

Oftă uşor. Într-o şoaptă abia auzită, îl întrebă:

— Te-a chinuit vreodată o spaimă atât de iraţională, încât să simţi

că te devora de viu?

Nu aşteptă răspunsul.

— Ţin mine că odată, când eram mică, m-am speriat de un şoim pe care l-a adus tatăl meu acasă. Degeaba stătea în colivie. Nu puteam nici măcar să intru în hambar. Până la urmă, nici curtea n-am mai suportat-o. Am ajuns să stau închisă în camera mea.

Această reacţie atât de ciudată îi stârni lui Lucas curiozitatea.

— De ce crezi că ţi-era aşa de teamă?

— Unchiul meu Malcolm mi-a spus că şoimului îi plăceau ochii albaştri. Încă mă mai trec fiorii când mă gândesc la ce mi-a spus. Ai observat vreodată cât de ascuţite sunt ghearele unui şoim?

— Unchiul tău avea un simţ crud al umorului.

— Mi-era frică şi de el, la fel ca de şoim, mărturisi ea, tot în şoaptă.

— Şi era tot o spaimă iraţională?

— Nu. De el aveam motive să mă tem. E uşor să găseşti pe cineva într-un oraş, nu-i aşa? Acum, că există telegraful, şi trenurile circulă aproape peste tot, e foarte uşor să dai de cineva… dacă-l cauţi. Nu-i aşa?

— Da. De ce întrebi?

Nu voia să-i spună adevărul. Poate că-şi făcea griji fără rost. Desigur, când unchiul Malcolm primea banii mamei ei, n-avea să se mai gândească la ea şi la gemene. Ce motiv ar mai fi avut să vină după ea?

Şi totuşi, ştia că ar fi făcut-o.

— Sunt o proastă.

— Ce alte temeri iraţionale ai mai avut?

— Îmi închideam uşa camerei cu zăvorul în fiecare seară, de teamă să nu intre cineva în timp ce dormeam.

— Nu mi se pare deloc iraţional.

— Poate că nu era. Dar mai împingeam şi scrinul greu de stejar în dreptul uşii.

— Cine credeai că ar fi putut să intre peste tine când dormeai?

Cineva anume, sau oricine?

— Cineva anume.

Schimbă subiectul înainte de a apuca să-i mai pună şi alte întrebări.

— Dacă te întorci în munţii tăi…

— Nu „dacă“, Taylor. *Când.*

— Ce-o să se întâmple dacă fraţii tăi au nevoie de tine?

— Vor şti unde să mă caute. N-ar dura decât o lună, două, până să mă găsească.

— Sunt sigură că asta o să-i încurajeze, în caz că apare vreo urgenţă.

— Au să se descurce ei, insistă Lucas.

— Eu în niciun caz n-aş veni să te caut.

— Nici nu mă aşteptam.

Taylor pufni. Lucas zâmbi. Femeiuşca avea temperament. Tot încerca să şi-l ascundă de el, dar nu prea reuşea. Îi strângea braţul ca într-o cătuşă. Unghiile ei i se înfigeau în piele. Se îndoia că-şi dădea seama.

Cum putea să ştie care era viaţa lui? Lucas n-avea de gând s-o facă să înţeleagă. Niciodată nu vorbea despre război, şi n-avea s-o facă acum. Părerea ei despre el nu era importantă.

Recunoscu imediat minciuna. Din cine ştie ce motiv, îl interesa părerea ei. Nu-şi dădea seama de ce şi ştia că n-avea niciun sens. Era obosit, atâta tot. Îi era greu să mai judece limpede. Furtuna continua să urle afară, şi nu s-ar fi mirat să audă clopotul de alarmă anunţând pasagerii să abandoneze nava. Mai bine să nu-şi facă griji pentru lucruri asupra cărora nu avea nicio putere. Dacă vaporul se scufunda, avea s-o înhaţe pe Taylor şi să înoate spre cel mai apropiat ţărm, sau să moară încercând.

Nici în legătură cu vecinătatea ei nu putea face nimic. Era minunat de mătăsoasă şi moale. Şi mirosea atât de frumos… A trandafiri. Pielea ei netedă, numai bună de sărutat, putea scoate un bărbat din minţi, şi nu voia decât să-şi îngroape faţa în adâncitura

gâtului ei şi să adoarmă inspirându-i parfumul.

Iar minţea. Voia să facă dragoste cu ea, să se îngroape în…

— Fraţii tăi ştiu că ai să-i părăseşti?

Îi fu recunoscător pentru întrerupere. Asemenea gânduri puteau să-l bage în belea.

— Pari indignată, remarcă el cu un căscat sonor.

— Cred că sunt puţin cam scandalizată. Îmi dau seama că nu mă privesc fraţii tăi şi problemele lor, dar…

N-o lăsă să termine.

— Ai dreptate. Nu te privesc. Dormi.

— Deci, am terminat de discutat despre responsabilităţile de familie?

Îi ignoră întrebarea, lăsând tăcerea să fie singurul răspuns.

Taylor se întrebă la ce se gândea. Pe neaşteptate, se întorsese cu spatele. Probabil că-l neliniştea furtuna. Aroganţa şi mândria nu-i îngăduiau să-şi recunoască îngrijorarea, dar nu părea genul care să aibă motive ascunse. Această posibilitate o atrăgea mai mult decât orice la el. Mai era şi faptul că voia să ducă o viaţă de muntean. Taylor nu-i putea reproşa nimic acestui scop. Dacă ea ar fi fost un bărbat fără nicio responsabilitate, ar fi făcut acelaşi lucru. Se întrebă dacă citise vreuna dintre cărţile despre Daniel Boone şi Davy Crockett.

Era păcat, zău aşa. Un om ar fi trebuit să-şi poată urma visul.

Şi o femeie, de asemenea. Totuşi, Lucas n-avea să poată trăi în munţi singur, cel puţin nu pentru multă vreme… până când fetele creşteau destul ca să-şi poarte singure de grijă.

Avea să se ducă la Redemption.

Luase hotărârea pe nesimţite. În adâncul inimii, ştia că era soluţia cea mai înţeleaptă. Orăşelul cel izolat era perfect pentru ea şi gemene. Dacă Victoria voia să vină şi ea, cu atât mai bine.

Planul ei nu avea decât un singur cusur. Se codea să recunoască dar, de vreme ce era în toiul nopţii şi probabil avea să se scufunde pe fundul oceanului înainte de crăpatul zorilor, bănuia că putea să-

şi admită vulnerabilitatea.

Avea nevoie de Lucas Ross.

Capitolul 4

Drumul dragostei adevărate niciodată n-a mers lin.

William Shakespeare, „Visul unei nopţi de vară"

Abia aştepta să scape de ea. Atracţia fizică nu scăzuse în timpul călătoriei. Noaptea, când furtuna păruse să-i ameninţe cel mai tare, se trezise peste Taylor, cu nasul îndesat în gâtul ei. N-avea idee cum ajunsese acolo. Nu ştia decât că o dorea cu o intensitate cum niciodată nu mai simţise. Iar dorinţa nu era numai chinuitoare, ci îl mai şi speria îngrozitor. Slavă Domnului că se trezise la timp, înainte de a-i scoate cămaşa de noapte, băgând-o în toţi sperieţii. Noroc că Taylor era atât de epuizată, încât dormise buştean. Era mult prea încrezătoare ca să-i fie bine. Şi totuşi, Lucas era soţul ei, fie şi doar cu numele, şi trebuia să se simtă în siguranţă cu el. Era dator s-o protejeze, nu să profite de ea.

Lucas îşi petrecu restul traversării oceanului înfruntându-şi propriile pofte pătimaşe. Când debarcară la Boston, se simţea ca un căpcăun libidinos. Numai autodisciplina îl împiedica să se şi poarte ca atare. Taylor îi ceruse să doarmă în continuare în cabină, chiar şi după ce furtuna trecuse. Era clar că aceasta o speriase de moarte. Se simţea în siguranţă cu el şi, deşi era un fel de compliment, mai era şi o mare ironie, căci dacă ar fi avut idee la ce se gândea încontinuu, s-ar fi îngrozit.

Ultima noapte pe *„Emerald"* fusese şi cea mai dificilă. Lucas aşteptase până fusese sigur că Taylor dormea, apoi intrase în cabină cât mai încet posibil.

Se culcase pe salteaua lui, aşternută pe podea. Nu era incomod. În anii cât trăise în aer liber, învăţase să doarmă oriunde. Nu, podeaua tare nu era o problemă. Taylor era problema.

O găsise aşezată pe scaun, într-un halat de noapte alb, un şal şi o

pereche de papuci albi cu nişte funduliţe de satin roz ridicole. Se pieptăna. Şi fredona. Efectul era hipnotic. O privi un minut încheiat. Taylor zâmbi în semn de salut. Drept răspuns, Lucas se încruntă. Îi venea s-o ia la fugă. Cu un mare efort, se întoarse încet spre uşă.

— Unde te duci?

Taylor se grăbi să-şi pună peria pe cufărul de lângă scaun şi se ridică. Îi răspunse fără să se întoarcă:

— Pe punte.

— Te rog, nu pleca. Am să-ţi vorbesc.

Lucas întinse mâna spre clanţă.

— Culcă-te, Taylor. O să vorbim mâine.

— Dar eu vreau să-ţi vorbesc acum.

Frustrat, Lucas scrâşni din dinţi. Nu exista nicio scăpare de tortura aceea. Trebuia să se uite iar la ea, s-o vadă în halatul acela subţire ca hârtia şi să se poarte ca şi cum nu l-ar fi afectat cu nimic. Începea deja să-şi imagineze ce ascundea pe dedesubt.

— La dracu'.

— Poftim?

Lucas se întoarse. Încrucişându-i braţele pe piept, se rezemă de uşă. Apoi oftă sonor. Era un oftat suficient de puternic ca să clatine vaporul.

— Despre ce vrei să vorbim?

— Despre noi, izbucni ea.

Înălţă o sprânceană. Taylor zâmbi forţat. Încerca înnebunită să nu se lasă intimidată de manierele lui arţăgoase. Nu voia să se certe cu el. La drept vorbind, detesta conflictele de orice fel. Dintotdeauna fusese o împăciuitoare. Obişnuia să-i spună Doamnei că dorea ca toţi să se înţeleagă bine. Bunica ei o informase că această dorinţă era irealizabilă. Acum, la maturitate, îşi stabilise ţeluri mai accesibile şi nu voia decât ca Lucas să se înțeleagă cu ea.

— Am făcut sau am spus ceva care te-a supărat? întrebă ea.

— Nu.

Încercă să-şi păstreze calmul. În niciun caz nu voia să-l facă să

creadă că subiectul o tulbura.

— Eşti sigur?

— Sunt sigur.

Nu-l credea.

— M-ai evitat aproape tot timpul călătoriei. N-am avut nicio conversaţie care să dureze mai mult de cinci minute, şi nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva am spus ceva…

O întrerupse:

— E târziu, Taylor. Culcă-te. Mâine o să…

Îl întrerupse şi ea:

— Mâine o să debarcăm. Avem de discutat planurile. Nu vreau să vorbesc despre nişte probleme atât de personale în faţa unor străini.

Îşi frângea mâinile, vizibil agitată, roşie la faţă. Lucas se simţea îngrozitor de vinovat, ştiind că el era cauza tulburării ei. Şi avea dreptate, desigur. O evitase. Făcuse tot posibilul să se distanţeze de ea. N-avea să-i explice de ce. Adevărul n-ar fi făcut-o decât să se simtă şi mai stânjenită în preajma lui.

Se purta nobil, pentru prima oară, după părerea lui, iar Taylor n-avea s-o ştie niciodată. Se desprinse de uşă, traversă cabina şi se aşeză pe scaunul eliberat de ea. Îşi întinse picioarele înainte, se rezemă de spătar şi o privi.

Taylor se duse lângă pat, unde se aşeză cu mâinile împreunate în poală. Nu-şi lua ochii de la el. Era hotărâtă să obţină nişte răspunsuri.

Frumoasa şi intangibila lui soţie arăta nefericită. Asta-l făcea să se simtă de zece ori mai vinovat.

— Te-am evitat cât am putut de mult, recunoscu el.

Şi mi-a fost îngrozitor de greu, adăugă în gând. Erau pe un vapor, pentru numele lui Dumnezeu, iar *„Emerald"* părea să fi devenit tot mai mic şi mai mic de când plecaseră din Anglia.

— Mi-a fost greu, recunoscu, dând din cap.

— Chiar aşa?

— Da.

— De ce?

— Ascultă, Taylor, i-am promis bunicii tale că voi avea grijă de tine. Am încercat să mă asigur că totul va fi în regulă şi nimeni n-o să te supere, dar în acelaşi timp am căutat să păstrez distanţa. Şi, da, pe toţi dracii, mi-a fost greu.

Îl privea uimită. Îşi trecu mâinile prin păr. Lui Lucas îi venea să-i ceară să înceteze. Era un gest provocator, excitant. Avea farmecele unei vrăjitoare, ba bine că nu, şi nici măcar nu ştia. Lucas simţea că se apropia de sfinţenie.

— Încă nu mi-ai explicat de ce ai simţit nevoia să mă eviţi, îi aminti ea.

Se ţinea scai de el. N-avea să se lase păgubaşă. Hotărî că nu-i mai rămăsese decât o singură soluţie: s-o mintă.

— N-am vrut să te ataşezi de mine.

Începea să se simtă iar mândru de el. Minţise fără să râdă.

Taylor se încruntă.

— Vorbeşti serios, sau doar îţi râzi de mine?

Nu-i dădu timp să răspundă.

— Întâmplător, sunt soţia ta! îi reaminti ea, aproape strigând.

Al dracului să fie dacă nu-şi răsfira iar părul! Lucas aproape că simţea textura mătăsoasă trecându-i printre degete, aproape să-i inhala mirosul, aproape că… Închise ochii ca să n-o mai vadă. Era complet dezgustat. Avea la fel de multă autodisciplină ca un ţap.

— Te rog să mă ierţi că am ridicat tonul, spuse ea.

Trase adânc aer în piept, îşi relaxă umerii şi-şi impuse să se destindă. Ştia că, dacă nu-şi controla temperamentul, nu rezolva nimic. Sarcina de a obţine răspunsuri clare de la Ross avea să se dovedească una dintre cele mai dificile. Mai era şi înnebunitoare, şi enervantă. Omul se purta fără pic de sens. Taylor nu credea că i-ar fi plăcut opiniile ei, aşa că se hotărî să adopte o tactică diferită: avea să folosească diplomaţia.

— Ştiu că nu doreşti să te căsătoreşti.

— Mai degrabă mă spânzur!

Ar fi trebuit să se simtă insultată sau, cel puţin, iritată de atitudinea lui. Avu tocmai reacţia opusă. Sinceritatea lui o înviora şi o amuza. Nu râse, dar nici nu-şi putu ascunde zâmbetul.

Lucas deschise ochii şi o privi, ca să-i vadă reacţia. Zâmbetul ei îl luă prin surprindere. Se pomeni zâmbind şi el.

— Suntem într-o încurcătură a dracului de mare, nu?

— Nu-s sigură că înţeleg ce vrei să spui.

Prefera să nu-i explice. Se aplecă înainte în scaun şi începu să-şi scoată pantofii. Apoi îşi scoase şi şosetele. Căscă de-i trosniră fălcile – o aluzie nu prea subtilă că-i era somn.

Taylor nu mai scoase o vorbă. Continuă să stea pe marginea patului, privindu-şi soţul. Doamne, cât de frustrată o făcea să se simtă! Se întrebă dacă Doamna îşi dăduse seama cât de contradictoriu şi de încăpăţânat era Lucas. Bunica ei îi spusese că cercetase subiectul în amănunţime şi avusese câteva discuţii lungi cu el. Taylor nu se îndoia că Lucas îi răspunsese la toate întrebările. Ştiind cum proceda de obicei bunica ei, presupunea că discuţiile lor fuseseră nişte interogatorii aproape nedisimulate. Era sigură că Lady Esther primise toate răspunsurile pe care le dorea. Oftă sonor. Îşi dorea să-i fi moştenit această capacitate. Uneori, brutalitatea avea meritele ei.

Lucas nu-i dădea nicio atenţie. Îşi scoase cămaşa, desfăşură salteaua, făcu lumina mai mică, apoi se întinse peste pătură. Culcuşul lui se afla în partea opusă a cabinei. Chiar şi când dormea, stătea la cea mai mare distanţă posibil. N-avea de gând să lase să se mai repete situaţia de când se trezise culcat peste Taylor.

Taylor renunţă la orice încercare de a mai vorbi cu el. Se ridică, îşi scoase halatul, apoi se vârî în pat. După ce se instală comod, îi ură:

— Noapte bună, domnule Ross.

Ştia prea bine că nu suporta să-l numească „domnule Ross“, şi tocmai de aceea o făcuse. Se vedea clar că era furioasă pe el. Mormăia printre dinţi şi făcea destul zgomot cu pernele ca să arate

cât de nemulţumită era. Femeiuşca era străvezie ca aerul. Nu părea să fi învăţat vreodată meşteşugul de a-şi ascunde sentimentele. Cu frumuseţea şi inocenţa ei, ar fi fost o pradă uşoară pentru orice căutător de comori din Boston. Lui Lucas i se strică iar dispoziţia. Gândul la Taylor cu orice alt bărbat îl irita îngrozitor. Ce naiba se întâmpla cu el? De ce-i păsa cu cine avea să fie, după ce-şi desfăceau legal căsnicia?

— Dormi? şopti Taylor în întuneric.

Nu-i răspunse. Asta n-o descurajă. Nu făcu decât să repete întrebarea, mai tare.

Lucas renunţă la orice prefăcătorie.

— Ce este?

Întorcându-se pe o parte, Taylor încercă să-l distingă prin întuneric.

— Mă gândeam doar că ar trebui să-ţi reamintesc de întâlnirea noastră cu bancherii. Voi stabili ora după ce ajungem la hotel. Va trebui să rămâi destul timp ca să vorbeşti cu ei.

— Aşa voi face.

— S-ar putea să însemne să mai stai în Boston o zi, două.

— Ştiu.

Mult timp, nu mai scoase o vorbă. Tocmai când Lucas era sigur că adormise, îl chemă în şoaptă.

— Acum ce mai e?

Taylor îi ignoră iritarea.

— Ai renunţat la viitorul tău pentru mine. A fost un sacrificiu nobil.

— N-a fost nobil deloc, Taylor.

Nu-l contrazise.

— Îmi promiţi ceva?

— Dacă-ți promit, mă laşi să dorm?

— Da.

— În regulă. Ce vrei să-ţi promit?

— Că n-ai să pleci fără să ne luăm rămas bun.

Îngrijorarea din vocea ei era inconfundabilă.

— Îţi promit. N-am să plec nicăieri fără să-mi iau rămas-bun.

— Mulţumesc.

Taylor închise ochii şi-şi spuse rugăciunile de seară. Lucas închise şi el ochii, încercând să-şi alunge toate gândurile carnale care-i umblau prin minte. Se hotărî să înşire toate motivele pentru care nu voia să se căsătorească. În primul rând, şi cel mai important, libertatea lui. Era un hoinar, nu un familist. O soţie ar fi fost o piatră atârnată de gâtul lui, o complicaţie de care n-avea nevoie.

Un gând neaşteptat îi risipi concentrarea. Îi spusese că renunţase la viitorul lui. Întrucât nu avea de gând să se mai însoare cu nimeni după ce Taylor dispărea din viaţa lui, lauda ei nu-şi avea locul. Nu din nobleţe se căsătorise cu ea. O făcuse pentru bani, ca să răscumpere libertatea lui Kelsey.

Ce motive avusese Taylor? Îşi aminti că fusese surprins şi curios în ultima lor seară la Londra, când o văzuse scoţându-şi bijuteriile şt dăruindu-le. Era atât de bogată încât îşi putea permite să înlocuiască nestematele fără s-o intereseze cât costau?

Ceva nu era în regulă. Lucas îşi petrecuse destul timp cu Taylor ca să descopere câteva lucruri. Felul cum îşi îngrijea hainele, cu atâta atenţie şi băgare de seamă, îi spunea că era obişnuită să se descurce singură. Nu insistase să-şi aducă o cameristă. Desigur, nici el n-ar fi îngăduit, dar ea nici măcar nu întrebase.

La bordul lui *„Emerald"* exista serviciu de cameră. Taylor nu-l folosise. Nu lăsase pe nimeni să facă curăţenie în cabină, ocupându-se singură de asta. Pentru o femeie bogată şi răsfăţată, era un comportament surprinzător.

— Taylor?

— Da?

— În ultima seară, la Londra, de ce i-ai dat colierul tău acelei fete?

Ce ciudat, că se gândea tocmai la asta acum! Taylor îşi stăpâni un căscat, înainte de a răspunde:

— I-a făcut plăcere să-l primească.

Lucas nu se mulţimi cu atât.

— Şi?

— Ştiam că nu mai aveam nevoie de el.

Explicaţia ei îl făcu să se încrunte.

— La Boston nu se poartă bijuterii scumpe?

— Ba cred că unele femei le poartă.

Jocul se întorsese. Lucas era frustrat că nu putea obţine un răspuns clar de la ea. Însă n-avea de gând să se dea bătut.

— Bunica ta mi-a spus că prin căsătorie moştenirea îţi va fi apărată de unchiul tău.

— Da, aşa e. Şi ce ţi-a mai spus Doamna?

— Să am grijă de tine.

— Pot să am singură grijă de mine.

Părea indignată. Lucas zâmbi. Ce inocenţă, să creadă că putea înfrunta lumea şi toate relele din ea!

Îşi împreună mâinile sub cap, privind în tavan, pe când îşi aduna gândurile.

— Dar moștenirea nu e singurul motiv pentru care te-ai măritat cu mine, aşa-i?

— Doamna a muncit din greu ca să-şi adune averea. Nu voia să se risipească. Şi eu eram de aceeaşi părere.

— Atunci, de ce-ai dăruit colierul? Presupun că era valoros. Avea pietre veritabile, nu?

— Da.

— Atunci, de ce…?

— Ţi-am explicat deja, insistă ea. Nu mai am nevoie de asemenea fleacuri.

Reveniseră la punctul de pornire. Lucas recunoscu, fără tragere de inimă, că Taylor era întru totul la fel de abilă ca el când voia să dea răspunsuri evazive.

— Eu tot vreau să ştiu…

Îl întrerupse:

— Sunt foarte obosită, domnule Ross. Lasă-mă să dorm, te rog.

Se întoarse cu faţa la perete, închise ochii şi căscă forţat.

Se ruga ca Lucas să priceapă aluzia. Voia să înceteze cu întrebările şi să se culce. Trebuia să afle despre gemene, desigur, dar mai bine mai târziu. Nu avea niciun motiv să-i explice încă. Deja se dovedise cam încăpăţânat, iar Taylor ştia că dacă afla că plănuia să-l urmeze la Redemption, putea încerca s-o oprească. Oftă. Sigur că ar fi vrut s-o oprească. Şi din cele mai nobile motive. După părerea lui, locul ei era în saloanele din Boston, sorbind ceai şi purtându-se ca o fetişcană proastă. Nu avea ce să caute la Redemption. Nu spusese că ar fi detestat oraşul?

Din minte îi pieri orice gând, când simţi pătura dată la o parte. Se întoarse pe spate şi scoase un mic strigăt de surpriză. Lucas stătea aplecat asupra ei. În cabină era întuneric, dar i se distingea totuşi expresia încruntată.

— Ce faci? întrebă ea.

Lucas se aşeză. Taylor încercă să se dea la o parte. Cămaşa de noapte i se prinsese sub coapsa lui, şi vru să şi-o smulgă, dar Lucas o opri, punându-i mâinile pe umeri.

— Uită-te la mine, îi porunci el.

Glasul îi era ursuz, iritat. Taylor nu-şi ascunse nici ea nemulţumirea.

— Ştii, domnule Ross, îţi sare ţandăra cât ai bate din palme.

— Vreau să-mi răspunzi la o întrebare.

— În regulă. Ce întrebare?

— De ce te-ai măritat cu mine?

Când îi răspunse, nu-l putu privi în ochi. Se uita la gâtul lui.

— Ca să-mi protejez moştenirea.

— Şi? insistă el.

Taylor oftă. N-o slăbea o clipă. N-avea să se oprească până nu-i răspundea la toate întrebările.

— Ca să-l împiedic pe unchiul Malcolm să mă mărite cu primul derbedeu pe care-l găsea.

Lucas clătină din cap. Încă nu-i spunea totul, ea sigur.

— Ce alte motive ai mai avut?

— M-am măritat cu tine pentru binele cel mai important. Poftim, ţi-am spus tot ce trebuie să ştii.

— Şi care e binele cel mai important?

Clătină din cap.

— N-ar trebui să stai pe patul meu, îi reproşă ea, cu toată indignarea de care era în stare. Nu se cuvine. Eu dorm sub pătură, iar tu deasupra, mai ştii?

— Suntem căsătoriţi, se răsti el. Se cuvine orice.

Taylor deschise gura să răspundă, apoi o închise prompt la loc. Din minte îi pierise orice gând. Îl privi lung, aşteptând să vadă ce-avea să facă.

Nu se temea de el. În clipa când îşi aminti acest lucru atât de important, începu să respire din nou.

Nu avea idee de cât timp stăteau aşa, uitându-se unul la altul. Părea o eternitate. Lucas arăta ca şi cum s-ar fi pregătit să ia o hotărâre importantă şi, după expresia lui încruntată, nu una foarte plăcută.

— Eşti soţia mea, Taylor.

Nu-i plăcea cum suna.

— Vrei să spui că ai dori să-ți… exerciți drepturile de soț?

Abia reuşise să pronunţe întrebarea. Simplul gând părea s-o doboare. Reacţia ei îl întărâta şi mai mult. Dintr-o dată, îi venea s-o strângă de gât şi s-o sărute în acelaşi timp.

Pe neaşteptate, Lucas îşi înțelese greşeala. Se apropiase prea mult de ea. Îi simţea căldura pielii sub mâini şi nu se mai putea gândi decât s-o atingă. Voia s-o guste, s-o devoreze. Un sărut, îşi spuse el, doar un sărut. Apoi, avea să fie satisfăcut.

Pe naiba, iar se mințea. Nu dorea doar un sărut. Voia totul.

— Nu, nu vreau să-mi exercit drepturile de soț.

Părea furios. Taylor nu putu să nu se simtă atinsă de atitudinea lui. Nu era nevoie să arate atât de îngrozit de simpla idee. Ştia că ar

fi trebuit să fie uşurată. Dar nu era. Deşi n-ar fi fost nici dispusă şi nici pregătită să i se dăruiască lui Lucas Ross, dorea totuşi s-o găsească măcar puţin dezirabilă. Fiecare soţie voia ca bărbatul ei s-o considere atrăgătoare, nu? Taylor era destul de cinstită ca să recunoască: dorea ca Lucas s-o găsească cel puţin drăguţă.

El, însă, părea oripilat doar la simplul gând de a o atinge.

Era ridicol că fie rănită. Şi totuşi, era distrusă. Nu era decât obosită, conchise ea. Cu siguranţă, din acest motiv refuzul lui o făcea să se simtă atât de prost.

Da, în seara aceea era hipersensibilă, iar Lucas era un mârlan complet insensibil.

— Unii bărbaţi mă găsesc atrăgătoare.

Nu voise s-o spună cu voce tare. Oftă.

— Cel puţin, aşa cred. Nu-ţi prea plac, nu-i aşa, Lucas?

— Îmi placi foarte mult, replică el.

Părea să nu-l creadă. I se citea pe faţă că era rănită. Lucas se hotărî să se explice.

— Ştii de ce nu vreau să te ating?

— Da, răspunse ea. E foarte simplu de înțeles, pentru oricine. Nu mă doreşti. Şi o imbecilă şi-ar putea da seama.

— N-am spus că nu te doresc.

— Ba ai spus.

— Te doresc.

Taylor făcu ochii mari, surprinsă. Apoi clătină din cap. Conversația luase o întorsătură bizară. Lucas se hotărî să meargă până la capăt.

— La naiba, da, te doresc, mormăi el, apoi preciză: numai că nu vreau să fiu însurat cu tine.

— Nu se poate şi una şi alta, Lucas.

— Asta ce vrea să însemne?

Nici ea nu era sigură. Dar începea să se simtă mai bine, acum când Lucas recunoscuse că-l atrăgea.

Apoi îşi dădu seama de insulta voalată pe care i-o adresase.

— Scrie pe fruntea mea că vreau să fiu jignită? se răsti ea. Pe toţi sfinţii, mai întâi mă insultă William Merritt, propunându-mi să-i devin ţiitoare, iar acum mă insulţi şi tu, spunând că vrei să… ştii tu ce, dar să nu fim căsătoriţi. Ei, cum e? întrebă ea.

Avea să-i răspundă la întrebări, şi cu ocazia asta să-i spună şi că nu-i convenea să-l pună în aceeaşi categorie cu ticălosul de Merritt. Dar Taylor îi distrase atenţia înainte de a apuca să se apere. Îl atinse. O şuviţă de păr îi căzuse pe frunte. O scotea din minţi. Pe negândite, i-o potrivi la loc. Lucas se smuci înapoi, ca şi cum l-ar fi lovit. Imediat, Taylor se simţi stânjenită.

— Doamna spune că bărbaţii s-ar împreuna şi cu o stâncă, dacă ar putea.

Această afirmaţie scandaloasă captă din nou atenţia lui Lucas.

— Şi ştii de ce? îl mai întrebă ea.

Îşi spuse să n-o întrebe. Ştia că nu i-ar fi plăcut răspunsul. Dar îl birui curiozitatea.

— Nu, de ce?

— Pentru că bărbaţii nu gândesc cu capul, ci cu…

O întrerupse, acoperindu-i gura cu mâna.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Taylor, nu vorbi aşa.

— Voiam doar să-ţi spun că mi-a explicat Doamna despre bărbaţi, şopti Taylor, în clipa când Lucas îşi retrase mâna. E adevărat, nu? Pofta carnală e întotdeauna pe primul loc în mintea unui bărbat.

— Nu toţi bărbaţii sunt aşa.

— Dar tu cum eşti?

O fulgeră cu o privire arzătoare. Apoi îi cuprinse obrajii în palme şi se aplecă încet spre ea.

— Nu sunt la fel. Vreau să înţelegi un lucru, Taylor. Mă tulburi îngrozitor, dar niciodată n-am să mă aşez la casa mea, oricât de ispititor ar fi gândul.

— De-asta stai aşezat pe patul meu în toiul nopţii şi-mi ţii predici? Ca să mă convingi că n-ai să te aşezi la casa ta? Cred că mi-

ai explicat deja cât se poate de clar acest lucru, Lucas.

— Mai voiam şi să ştii că eşti în siguranţă cu mine. Deşi mă atragi, n-am să profit de împrejurări.

— Vei fi onorabil.

— Într-adevăr.

Taylor dădu din cap. Lucas se enerva tot mai tare. Glasul îi devenise scrâşnit, iar expresia dură, furioasă.

Încercă să-l bine-dispună.

— Nu vreau să-ţi faci griji pentru mine.

Lucas clătină din cap.

— Nu-mi fac griji.

— Cred că te pot linişti în legătură cu atracţia asta şi spaţiul strâmt în care ne aflăm.

— Cum?

— Întreabă-mă dacă vreau să mă atingi.

— Vrei să te ating?

— Mai degrabă m-aş spânzura.

O privi surprins, dar numai o clipă, apoi zâmbi larg. Păruse sinceră, dar licărirea din ochii ei îi spunea că-i ardea de joacă. Începea să-i placă felul cum îi răspundea cu propriile lui cuvinte. Era obraznică şi isteaţă.

— Îţi râzi de mine?

Taylor îl privi cu ochii aceia mari care-i luau minţile.

— Da.

Lucas râse. Proasta dispoziţie îi dispăru ca prin farmec. Clătină din cap, apoi se aplecă să-i depună un sărut cast pe frunte.

După aceea, o sărută pe rădăcina nasului. O trata ca pe un copil înainte de culcare. Lui Taylor numai de aşa ceva nu-i ardea. Curiozitatea ei de a afla cum ar fi fost să fie sărutată cu adevărat de Lucas învinse dintr-o dată orice prudenţă. Fără să se poată stăpâni, îi cuprinse obrajii în palme şi se ridică. Gura ei o atinse pe a lui. Era o atingere uşoară ca fulgul, scurtă de-o clipă şi, după părerea ei, foarte drăguţă. Îi plăcea senzaţia pielii lui aspre sub degete. Lucas

nu se bărbierise, dar ţepii bărbii de-o zi îl făceau să arate extrem de aspru.

Taylor era mulţumită. Îşi satisfăcuse curiozitatea. Îi dădu drumul şi se lăsă la loc pe pernă.

Lucas o urmă. Îi prinse bărbia într-o mână şi o sili să-l privească.

— De ce naiba ai făcut asta?

Se grăbi să-l liniştească.

— N-a fost decât un sărut, Lucas.

Lucas clătină din cap.

— Nu, Taylor. Uite, ăsta e un sărut.

Gura lui se lăsă cu forţă peste a ei. O luă în stăpânire. Taylor vru să protesteze, iar Lucas profită imediat. Limba lui se strecură înăuntru, pentru a se împerechea cu a ei. Rămase năucită. Nu ştia dacă voia să-l respingă sau să-l tragă mai aproape – şi ce Dumnezeu căuta limba lui în gura ei? Niciodată nu mai auzise de cineva să sărute aşa. Era prea intim, prea devorator. Şi, Cerul s-o ţină, îi plăcea! Mâinile ei îi cuprinseră pe după gât. Se agăţă de el, în timp ce Lucas o sorbea cu blândeţe. Dar nu mai putu rămâne pasivă multă vreme. Începu să-l sărute şi ea. Limba i se frecă de a lui, la început încet, apoi mai îndrăzneţ. Sărutul deveni lasciv. Arşiţa care dogorea între ei era la fel de excitantă ca amestecul de mirosuri.

Nu se mai sătura de ea. Îi simţea sânii apăsându-i pieptul, prin materialul subţire al cămăşii de noapte, şi-l înnebuneau. O strânse şi mai tare, înclinându-i capul într-o parte pentru ca limba lui s-o poată pătrunde mai adânc. Tremura de dorinţă. Era atât de delicioasă, atât de dulce, iar micile scâncete pe care le scotea din gâtlej îi spulberau orice autocontrol.

N-avea să se mai oprească. Această revelaţie îl readuse brutal la realitate. Întrerupse brusc sărutul. Dar nu reuşi să se desprindă la fel de brusc de ea. Fu nevoit să-i desfacă încet mâinile şi s-o culce la loc, cu blândeţe.

Lui Lucas i se tăiase respiraţia. Taylor nu mai respira de mult. O copleşise. Încă-i mai simţea gustul pe buze, încă îi mai simţea

fierbinţeala gurii devorând-o pe a ei. Sărutul scăpase complet de sub control, în doar câteva secunde. În piept, inima lui Lucas continua să bată tunător. Pasiunea se risipea prea încet. Iar Taylor nu-l ajuta nici ea. Avea ochii înceţoşaţi şi buzele încă inflamate de atingerea lui.

— Eşti periculoasă, cucoană.

Frustrarea îi îngroşa glasul. Se ridică, îşi luă ghetele, cămaşa şi salteaua, şi ieşi valvârtej din cabină. N-avea de gând să mai rişte. Ajunsese la limită, îl chinuia nevoia de a se înfige adânc în ea, şi de vreme ce aşa ceva era peste putinţă, nu-i mai rămânea decât să plece.

Se duse în căutarea unei găleţi cu apă pe care să şi-o toarne în cap.

Imediat ce uşa se închise în urma lui, Taylor izbucni în lacrimi. Începu să tremure din cap până-n picioare.

Nu mai putea de ruşine. Ce-o fi avut în cap, să-l provoace s-o sărute? Se jucase cu focul. În niciun caz n-avea să mai continue. Îi era prea uşor să-şi piardă din vedere propriile scopuri.

Taylor nu mai avea încredere în judecata ei. Se crezuse îndrăgostită de William Merritt şi, Doamne, nu se făcuse de râs? Poate că Lucas o fi fost altfel, dar tot bărbat era şi, prin urmare, nu putea avea încredere în el când era vorba de dragoste şi angajamente.

Cel puţin, fusese cinstit cu ea de la început, îi spusese că n-o dorea şi nici nu avea nevoie de ea. Iar ea, cum îi răsplătise sinceritatea? Aruncându-se în braţele lui.

Era copleşită. Dacă ar fi avut mai puţină minte, ar fi crezut că începea să se poarte ca o nevastă. Nici nu era de mirare că Lucas fugise mâncând pământul.

Taylor gemu prelung, se întoarse cu faţa la perete şi-şi trase pătura peste cap. Jură să-i ceară iertare lui Lucas dimineaţa la prima oră şi să-i promită că n-avea să-l mai confrunte cu curiozităţile ei. Peste câteva minute, adormi. Şi îl visă.

Lucas avea coşmaruri cu ea. Se trezi scăldat în sudori reci. Resturi ale acelui vis îngrozitor încă-i mai stăruiau în minte. Taylor era prinsă într-o peşteră. El intra s-o salveze, dar tocmai când întindea braţele spre ea, pereţii şi plafonul se prăbuşeau peste ei. Aerul se transforma dintr-o dată în mâl. Nu mai puteau să se mişte, să respire. Încerca disperat s-o scoată înainte de a muri… la fel ca şi ceilalţi.

În somnul lui Lucas se amestecau două coşmaruri. Unul era imaginar, celălalt real. Ceilalţi care apăruseră ca prin farmec în peşteră, lângă Taylor, erau soldaţi pe care-i cunoscuse, camarazi de-ai lui, care fuseseră conduşi, la fel ca el, într-o capcană a morţii, de propriul lor ofiţer.

Maiorul John Caulder îşi vânduse resturile unităţii ca să-şi salveze pielea. Dar n-o făcuse numai din laşitate. Îl mânase şi lăcomia. La fel ca Iuda, trădarea lui fusese răsplătită generos, cu o sumă mult mai mare decât treizeci de arginți. Caulder personal sustrăsese o parte mare dintr-un transport de aur pe care trebuia să-l protejeze.

Lucas era singurul supravieţuitor, deşi numai fiindcă renegaţii îi spuseseră lui Caulder că toţi cei nouă oameni muriseră. Maiorul, însă, nu se mulțumise cu atât.

Nu era destul că fiecăruia îi fusese tras câte un glonţ în spate. Voia să fie sigur că nu mai respira nimeni. Trebuia să-şi apere cariera, ca şi gâtul, şi nu voia să-i păteze nimic faptele de vitejie. Nu, n-avea să rişte. Nu voia să miroasă nimeni adevărul, la sfârşitul războiului. Aşa că procedase ca orice om meticulos: îngropase urmele.

Propriul său strigăt de furie îl trezi pe Lucas. Sudoarea îi şiroia pe frunte, şi gâfâia sufocat. Mintea i se limpezi repede, dar mai petrecu câteva minute plimbându-se nervos pe punte până-i trecu apăsarea din piept.

Era obişnuit să aibă coşmaruri din timpul războiului. Faptul că în

mijlocul visului apăruse şi Taylor era altceva. Cum Dumnezeu se întâmplase asta? Nu era îngrijorat pentru ea. Ştia că era în siguranţă, dar deşi nu se îndoia că dormea adânc, trebuia să-i arunce o privire doar ca să se asigure.

Se opri lângă pat şi o privi câteva minute. Nu se mai îndura să plece. Ştia că Taylor ar fi fost dezgustată dacă-i afla trecutul. În numele războiului şi al onoarei, făcuse lucruri de nedescris ca să supravieţuiască.

Clătină din cap. Nu voia să mai înfrunte ispita. Atracţia inocenţei şi a purităţii ei era prea puternică pentru a-i întoarce spatele.

Nici măcar nu încercă. Se aşeză, îşi scoase ghetele şi ciorapii, apoi se întinse lângă ea. Taylor se ghemui lângă el.

Întorcându-se pe o parte, Taylor o cuprinse în braţe. Îşi îngropă faţa în adâncitura gâtului ei şi închise ochii.

Peste un minut, dormea adânc.

Dumnezeu fu milostiv în noaptea aceea. Demonii îl lăsară în pace.

Capitolul 5

Cuvintele neînsoţite de gânduri nu ajung nicicând în paradis.

William Shakespeare, „Hamlet"

Promptitudinea nu era una dintre calităţile lui Taylor. Lucas o aştepta de peste o oră să vină pe punte. Avusese timp destul să se gândească la cele din noaptea trecută. Ce l-o fi apucat să se vâre-n pat cu ea? Ce slăbiciune îl împinsese s-o ia în braţe şi s-o strângă la piept? Nici măcar nu-şi amintea să mai fi dormit vreodată atât de adânc şi liniştit. Era iritant. Şi-l nedumerea al dracului.

Apoi oftă. Slavă Domnului să se trezise la timp. Îşi aminti că zăcea tolănit peste trupul ei dulce, cald şi moale, şi imediat se sili să nu se mai gândească. Taylor nu se trezise, şi numai asta conta.

Voia să pornească odată. Ajunsese la capătul răbdării şi tocmai se pregătea să coboare în cabină şi s-o tragă afară, când Taylor apăru grăbită pe scară.

Arăta încurcată, îngrijorată şi fermecătoare. Purta o rochie roz pal cu boboci mici de trandafiri albi brodaţi pe corsajul cu guler înalt. Culoarea rochiei îi avantaja pielea, iar Lucas îşi spuse că-n viaţa lui nu mai văzuse o fiinţă mai feminină.

Scoase un oftat prelung care sună ca un mormăit de urs şi o privi încruntat.

Taylor îi zâmbi. Presupunea că din cauza întârzierii ei era nervos. Se scuză că-l lăsase să aştepte, uitându-se tot timpul pe punte, după Victoria. Prietena ei nu se vedea nicăieri. Întrucât majoritatea pasagerilor debarcaseră deja, Taylor conchise că Victoria îi aştepta în locul unde se depozitau bagajele. Fusese deja în cabina ei, dar aceasta era goală.

— Abia aştept să păşesc pe pământ american, spuse ea.

— N-aş fi crezut, replică Lucas.

O luă de braţ şi se întoarse spre schelă.

O ironiza fiindcă-l făcuse să aştepte. Taylor îi ignoră sarcasmul şi privi către port.

La prima vedere, orizontul oraşului îi amintea de Londra, deşi pe o scară mai mare. Observă însă aproape imediat o diferenţă esenţială între cele două oraşe. Peste clădirile Londrei plutea întotdeauna o ceaţă cenuşie. Cerul de deasupra Bostonului era de un albastru imaculat – sau cel puţin aşa i se părea ei.

Taylor nu-i mai spuse o vorbă lui Lucas până ajunseră la căruţele cu bagaje. Era atât de copleşită de priveliştile şi sunetele noii ei ţări, încât abia dacă putea să lege un gând cu cap şi coadă. Voia să închidă ochii şi să asculte toate limbile şi accentele enorm de diferite din jur, încercând să ghicească din ce ţări erau. Dar erau atât de multe limbi străine, încât în curând se contopiră laolaltă, iar Taylor abandonă jocul, încerca să se uite peste tot în acelaşi timp. Erau atât de multe de văzut şi de explorat, atât de multe…

— Taylor, ai de gând să fii atentă la ce-ţi spun?

În sfârşit, îl privi.

— Nu-i aşa că-i minunat, Lucas?

Mirarea din vocea ei îl făcu să zâmbească.

— Bostonul?

— America.

Lucas dădu din cap.

— Mai ai până să vezi America, îi spuse el. Dar o să-ţi placă viaţa la Boston. E foarte cosmopolitană, la fel ca la Londra.

— Îmi place deja la Boston, dar nu vreau să semene cu Londra.

După această declaraţie se uită din nou la haosul din jurul ei. Lucas o privi câteva momente. Era sigur că-l provoca intenţionat, cu zâmbetul acela al ei plin de vino-ncoa'. Până şi felul cum îl privea, cu acei ochi albaştri şi vrăjitori, era destinat să-i capteze atenţia.

— N-ar trebui să ne luăm bagajele?

Întrebarea ei îl smulse din gânduri. Lucas reveni la realitate.

— Stai aici, îi ordonă ei. Mă întorc într-un minut.

Taylor nu avu timp decât să dea din cap înainte ca Lucas să se îndepărteze. Ţinea strâns în mână bonurile de bagaje. Lucas rezervase locuri la Hamilton House, chiar lângă oraş, conform instrucţiunilor explicite ale Doamnei. Era unul dintre cele mai bune hoteluri din America, la acelaşi nivel cu States Hotel, deşi pe o scară mai mică. Doamna citise despre amândouă şi ajunsese la concluzia că Hamilton House era puţin mai distins. Îi spusese lui Lucas că States Hotel servea prea mulţi oameni de afaceri, şi nu voia ca nepoata ei să se amestece printre cei pe care-i numea „lucrători de rând". Lucas n-o contrazisese. Avea s-o lase pe Taylor unde voia bunica ei, să mai petreacă o noapte sau două în oraş, în funcţie de întâlnirile cu bancherii, apoi să pornească spre casă.

Peste câteva minute, reveni la Taylor cu un recepţioner de la Hamilton House. Nimeri taman la ţanc. Taylor tocmai îi dădea bonurile de bagaje unui om care o convinsese că era reprezentantul hotelului.

Lucas smulse bonurile din mâinile hoţului şi-l puse pe fugă. Taylor fu copleşită de acest comportament pe care-l considera grosolan şi necuviincios. Dar, când observă că omul de lângă Lucas avea pe pălărie o emblemă a hotelului, se îngrozi de apropia ei naivitate.

— Ne-ar fi furat bagajele!

Lucas dădu din cap. Taylor, însă, n-avea de gând să se lase cu una cu două. Îşi ridică poalele rochiei şi o luă la fugă după hoţ. Lucas o prinse înainte de a se pierde în mulţime.

— Unde Dumnezeu crezi că te duci?

— Să-l prind pe mişel! strigă ea. Cineva ar trebui să anunţe autorităţile.

Lucas nu-şi ascunse exasperarea. O luă strâns de mână şi se întoarse spre şirul de trăsuri.

— Nu faci nimic? întrebă ea.

— S-a dus, Taylor. În veci n-o să-l mai găsim, în mulţimea asta.

— Îmi amintesc cum arată.

Lucas nu râse. Era atât de-al dracului de onestă…

— Ce-ai fi făcut dacă-l prindeai?

Taylor nu se gândise la asta. Ridică din umeri.

— L-aş fi ţinut pe loc şi aş fi strigat după ajutor.

Lucas îşi dădu ochii peste cap.

— Şi ce s-ar fi întâmplat dacă nu stătea cuminte în timp ce tu strigai, Taylor?

— Cred c-ar fi trebuit să-l lovesc.

Era o lăudăroşenie aruncată în vânt, şi o ştiau amândoi.

— Cred c-ar trebui să începi să te gândeşti la consecinţe, remarcă Lucas.

Abia dacă-i mai dădea atenţie. Ajunseseră la trăsuri. Se opri să-i spună unui vizitiu destinaţia.

Taylor încerca să-şi desprindă mâna dintr-a lui. În sfârşit, Lucas observă ce făcea, când se întoarse să-i deschidă uşa.

— Urcă.

— Încă nu putem pleca. Îmi aştept prietena. Va veni cu noi, la hotel. Trebuie să ai răbdare, Lucas. Aveam întâlnire la bagaje. Scuză-mă câteva minute, până mă duc s-o caut.

— N-ai s-o găseşti niciodată în înghesuiala asta.

— Uite-o! strigă Taylor.

O chemă pe nume, dar prietena ei n-o auzi. Nu-şi putea desprinde mâna dintr-a lui Lucas, aşa că-l trimise în locul ei.

— Du-te şi adu-o pe Victoria.

Lucas îi dădu drumul, întorcându-se spre mulţime.

— Care e Victoria?

Vorbea în gol. În clipa când o eliberase, Taylor o şi luase la picior. Mormăind o înjurătură, Lucas porni după ea. O ajunse din urmă tocmai când se oprea în spatele unei femei cu părul roşcat.

— Victoria, întoarce-te! îi ceru ea.

Prietena ei fu vizibil surprinsă. Tresări violent, apoi se răsuci în loc. Pe faţă i se aşternu o uşurare vizibilă, iar în ochi îi apărură lacrimi.

— O, cât mă bucur că te văd, Taylor! Credeam că m-ai lăsat aici. Nu mai ţineam minte unde trebuia să ne întâlnim, adăugă ea în grabă.

Taylor văzu cât de tulburată era, şi se grăbi s-o liniştească.

— Şi eu încurcasem locul de întâlnire, îi spuse ea. Credeam că ne înţeleseserăm să ne întâlnim pe punte, unde se adunau bagajele pentru debarcare. Dar nu contează, adăugă grăbită. N-aş fi plecat fără tine. Şi-n plus, dacă se întâmpla ceva şi nu ne-am fi găsit, ştiai numele hotelului. Ai fi putut ajunge acolo singură.

Victoria dădu din cap. Îi era ruşine să spună că nu avea bani de trăsură. Ar fi trebuit să meargă pe jos până la Hamilton House. Totuşi, Taylor avea dreptate. Se considera destul de descurcăreaţă ca să fi găsit o cale. Îşi dorea doar să nu fie atât de emotivă. Ultima săptămână fusese o grea încercare pentru ea, cu toate schimbările din viaţa şi din trupul ei, şi părea să plângă aproape tot timpul.

— De obicei nu sunt aşa de emotivă, milady, declară ea.

Şi izbucni în lacrimi. Taylor îşi scoase din mânecă o batistă de dantelă, i-o oferi, după care îi spuse s-o ia de mână. Apoi se întoarse spre Lucas şi făcu repede prezentările.

— Victoria e o bună prietenă a mea, îl informă.

— De ce plânge?

Taylor se încruntă cu reproş că adusese vorba despre asta. Victoria încerca eroic să se stăpânească.

— A trecut printr-o perioadă grea, explică ea. E în doliu.

— În doliu? întrebă Victoria în şoaptă.

Taylor dădu din cap:

— Da, în doliu.

Se întoarse iar spre Lucas.

— Ţine doliu după iubitul ei soţ.

Lucas nu mai puse nicio întrebare. Ştia foarte bine cine era. Îşi mai amintea toată discuţia celor două femei din noaptea când Taylor venise în ajutorul Victoriei. Simţea milă pentru ea, desigur, ca şi puţină compasiune. N-avea să-i fie uşor. Nici propriei lui

mame nu-i fusese.

Nu putea să n-o admire pe Taylor pentru că-i purta de grijă.

— Ai s-o ajuţi pe Victoria să se stabilească în Boston? întrebă el.

— Aşa am de gând.

Zâmbi. Taylor nu ştiu cum să-i interpreteze reacţia, aşa că zâmbi şi ea.

— N-ar trebui să mergem? Vor pleca toate trăsurile, domnule.

Lucas confirmă. Dintr-o dată, şi el dorea să ajungă la destinaţie. O luă pe Taylor de mâna stângă şi pe Victoria de dreapta şi porni spre vehicule.

Boneta cu flori a Victoriei era în pericol să-i zboare de pe cap, atât de repede mergea Lucas. Îşi ridică mâna stângă să şi-o ţină pe loc.

Taylor încerca să nu se împiedice de fuste.

— Nu arde nicăieri, domnule Ross! strigă ea.

Lucas încetini pasul. Îi dădu birjarului destinaţia, apoi deschise uşa şi se întoarse spre Victoria.

— Ți-ai trimis bagajele?

— Bonurile mele erau la Taylor, răspunse Victoria.

Vorbea cu privirea în pământ. Era o fată timidă, iar Lucas se întrebă cum avea să supravieţuiască, numai cu Taylor care să-i poarte de grijă. Hotărî să-i ia pe bancheri deoparte şi să stea de vorbă cu ei. De vreme ce contul din bancă era substanţial, iar din investiţii ieşea un profit frumos, Lucas era sigur că s-ar fi ocupat cu plăcere de Taylor şi Victoria. De asemenea, Taylor avea rude la Boston. Cu siguranţă, unul sau doi membri de familie urmau să aibă grijă de soția lui şi de prietena ei.

Soția lui. Lucas clătină din cap cu uimire. Dacă în urmă cu şase luni i-ar fi spus cineva că avea să se căsătorească, l-ar fi umflat râsul. După care, probabil l-ar fi pocnit în nas pe profetul mincinos pentru că spusese o asemenea blasfemie.

— Suntem gata, domnule Ross.

Lucas se întoarse spre Victoria şi-i zâmbi. Fata găsi de cuviinţă să-şi scoată boneta înainte de a se urca în trăsură. Taylor observă

repede că era extrem de răbdător cu prietena ei. Îi ţinu până şi boneta, în timp ce-şi aranja fustele. După ce Victoria se instală, Lucas se întoarse spre Taylor. Nu lipsi mult s-o ia pe sus şi s-o arunce în trăsură.

Taylor voia să stea lângă Victoria, dar Lucas avea alte gânduri. Până se aşeză omeneşte pe bancheta unde o aruncase, se pomeni cu el alături, înghesuind-o în colț. Nu mai putea să se urnească din loc. Se încruntă la el, apoi îşi dădu seama că ar fi putut să nu se deranjeze. Lucas nu-i dădea nicio atenţie. Se uita pe fereastră, pierdut în gânduri.

— Uite, Taylor! îi arătă Victoria. Cafeneaua Morrison's! Şi noi avem una la fel, la Londra.

Vocea-i trepida de emoţie.

— Iar acolo e Tyler's Bootery! În Anglia e faimoasă!

Taylor se aplecă înainte să se uite pe fereastră.

— Par să fie multe magazine englezeşti aici, remarcă ea. O dezamăgire, nu-i aşa?

— De ce e o dezamăgire? se interesă Lucas, nedumerit.

Taylor preferă să nu-i spună adevărul, şi anume că nu voia să găsească în America lucruri care-i aminteau de Anglia.

N-ar fi înțeles-o.

— Vreau doar ca totul să fie altfel.

— A, majoritatea magazinelor sunt diferite! anunţă Victoria. Vom avea nevoie de ceva timp ca să ne obişnuim, nu-i aşa? America pare atât de mare!

Taylor dădu din cap. Încerca să fie atentă la ceea ce spunea Victoria, dar gândurile i se îndreptau spre copii. Erau acolo… în oraşul acela minunat, şi imediat ce-şi termina treburile cu bancherii şi Lucas pornea spre Redemption, avea să le ia pe gemene şi pe doica lor, doamna Bartlesmith. Urmau să stea toate cel puțin o săptămână în Boston, în timp ce Taylor angaja ajutoarele de care avea nevoie şi cumpăra hainele necesare fetelor pentru anotimpul următor.

Şi-ar fi dorit să-şi poată vedea nepoatele imediat. Dacă avea grijă, Lucas n-avea să afle că plecase. Doar pentru o oră, îşi spuse ea. Urma să închirieze o trăsură şi să se întoarcă la hotel înainte de a i se simţi lipsa.

Doamna Bartlesmith avea să se bucure de companie. Taylor urma să-i explice planurile ei şi să angajeze pe cineva ca s-o ajute la împachetat. Era atât de emoţionată, încât îl luă pe Lucas de mână.

Fu surprins de gestul ei afectuos. Îi văzu expresia bucuroasă de pe faţă şi zâmbi.

— Negreşit, îţi place la Boston, observă el.

— Pare un oraş foarte frumos.

Nu părea deosebit de entuziasmată de oraş. Totuşi, în expresie i se vedea clar că ceva o emoţiona. Lucas era curios să afle ce anume.

Victoria comenta întruna despre oraş. Din când în când, Taylor dădea din cap, dar curând deveni evident că era preocupată.

În sfârşit, Lucas o înghionti, pentru a-i atrage atenţia.

— Spune-mi la ce te gândeşti.

— La rudele mele, răspunse ea.

Zâmbi.

— Bănuiam eu.

— Şi…

— Da?

Taylor oftă.

— Mă mai gândeam şi la binele cel mai mare.

Lucas nu înţelese la ce se referea, şi nici Victoria.

— Binele cel mai mare e Bostonul? întrebă prietena ei.

Taylor clătină din cap. Vru să adauge ceva, dar atenţia îi fu atrasă de faptul că-l ţinea pe Lucas de mână; până atunci nu observase. Îi dădu imediat drumul.

— Te rog să-mi ierţi îndrăzneala, spuse ea.

Lucas clătină din cap, exasperat. Taylor se întoarse să se uite iar pe fereastră, nelăsându-i timp să-i răspundă la scuza aceea ridicolă. Victoria părea uimită. Îşi privi lung prietena, aşteptând să spună

ceva, iar când Taylor rămase tăcută, întoarse capul spre Lucas. Acesta vru să-i dea o explicaţie, apoi se răzgândi.

— Apune soarele, anunţă Taylor.

Părea abătută.

— Într-o jumătate de oră o să se-ntunece, socoti Lucas. Te deranjează?

— Da.

— De ce?

— Voiam să-mi vizitez rudele. Acum, va trebui să aştept până mâine.

— Oamenii fac vizite şi seara, replică el.

— Au să doarmă.

Nu spuse mai mult. Se întoarse să privească pe fereastră. Lucas presupuse că rudele respective erau bătrâne şi bolnave, dacă se culcau atât de devreme. Victoria se uita de la unul la altul. Voia să-i întrebe de ce se comportau atât de formal. Însă n-ar fi fost politicos, aşa că se lăsă păgubaşă. Parcurseră restul drumului în tăcere şi peste câteva minute ajunseră la destinaţie. La prima vedere, Hamilton House era o mare dezamăgire. În timp ce Lucas plătea cursa, Victoria şi Taylor coborâră pe trotuar şi priviră clădirea uriaşă, cenuşie, de granit. Victoria şopti că arăta cam mohorâtă. Taylor fu mai categorică: declară că era urâtă ca păcatul.

Din cine ştie ce motiv, opinia ei îl amuză pe Lucas. Îi ceru să vorbească mai încet, dar nu fără un zâmbet. Taylor nu ştia ce să înţeleagă. Observă că se purta iar plin de solicitudine cu Victoria, şi se bucură. Lucas dovedea că putea fi un gentleman, când îşi dădea silinţa.

Victoria se chinuia să-şi pună boneta. Avu nevoie de trei încercări ca să-şi lege panglica de satin într-o fundă perfectă. Taylor ar fi vrut să i-o înnoade în locul ei, atât de nerăbdătoare era să pornească. Lucas se purta de parcă ar fi avut tot timpul. Stătea cu mâinile la spate, aşteptând-o pe Victoria să termine. Apoi îi oferi braţul. Victoria i-l luă, cu un zâmbet dulce.

Rămasă pe trotuar, Taylor îi urmă înăuntru. Întrucât Lucas se ocupa de Victoria, se simţi liberă să exploreze parterul. Era plin de magazine, iar în centrul sălii se afla o uşă dublă care ducea la recepţie. În faţa intrării stăteau mai mulţi bărbaţi, fumând. Majoritatea purtau costume de oraş, deşi unii aveau şi cojoace din piele de oaie. Câţiva căscară ochii la ea, într-un fel care o făcu să se simtă stânjenită. Ţinându-şi capul sus, intră grăbită pe uşa pe care i-o deschisese portarul.

Dintr-o dată, Lucas păru să-şi aducă aminte că avea şi o nevastă. Se întoarse, o lua de mână şi o trase lângă el, încruntat. Taylor nu înţelese ce-l apucase. Victoria însă păru să înţeleagă, dacă zâmbetul ei însemna ceva, iar Taylor avu impresia că prietena ei era gata să izbucnească în râs, atât de amuzantă părea să găsească atitudinea lui Lucas.

Se hotărî să-şi ignore soţul până-i trecea proasta dispoziţie. Începu să comenteze hotelul cu Victoria. Era clar că proprietarii se hotărâseră să-şi cheltuiască banii cu interiorul. Arăta grandios, îi şopti Taylor prietenei sale. Pardoseala era din dale de marmură albe şi negre, iar în jurul foaierului gigantic se înşirau nişte coloane albe magnifice.

Totul lucea de curăţenie. Canapelele din holul spaţios erau acoperite cu piei de bizon. Taylor vru să atingă una.

Victoria îi atrase atenţia, cu o remarcă şoptită:

— Ai observat că aici nu sunt doamne?

— Am văzut, răspunse Taylor.

— E o intrare separată pentru doamnele care călătoresc singure, le explică Lucas. Dar de vreme ce sunteţi cu mine, e normal să fiţi aici. Aşteptaţi pentru bagaje până semnez şi iau o cameră şi pentru Victoria.

Lucas îşi însoţi ordinul cu o expresie semnificativ de încruntată spre Taylor, apoi se îndepărtă.

Bagajele fură uşor de găsit. Formau o piramidă în mijlocul holului.

Taylor era cam copleşită de haosul din jurul ei. Cel puţin două sute de gentlemeni circulau în toate părţii, alţii citeau ziarele pe canapele, iar unii stăteau de vorbă, în grupuri. Rumoarea îngreuna orice conversaţie.

Victoria fu nevoită s-o întrebe de două ori până o auzi:

— Ce face dacă toate camerele sunt ocupate?

— Atunci ai să stai cu mine.

— Dar soţul tău?

— A, el are cameră separată.

— Bine, dar sunteţi căsătoriţi!

— Într-adevăr, îi dădu dreptate Taylor, bătând-o pe mână. În starea ta delicată, n-ar trebui să-ţi baţi capul cu fleacuri. Cred c-ar fi mai bine să stai jos. Pari obosită. Hai să încercăm canapelele astea cu piei de bizoni.

Victoria dădu din cap a încuviinţare. Îşi ciupi obrajii ca să şi-i înroşească, sperând să-şi ascundă oboseala, şi o urmă pe Taylor spre o canapea liberă.

Se aşezară una lângă alta. Taylor mângâie pielea cu degetele, zâmbind.

— Acum ne putem lăuda că am stat pe un bizon.

Victoria zâmbi vag. Îşi împreună mâinile în poală şi coborî privirea în pământ.

— Nu eşti îngrijorată, nu-i aşa?

— Ba da, recunoscu Victoria. Mă gândesc că n-ar fi trebuit să-i spui soţului tău că am fost măritată. Dacă mai continuăm cu minciuna asta, şi voi întâlni cunoscuţi care s-au mutat aici de la Londra…

Nu mai continuă. Taylor se simţi imediat vinovată.

— N-ar fi trebuit să mint, şi te rog să mă scuzi că te-am pus într-o situaţie penibilă. Dacă-ţi spun ceva, îmi promiţi că n-ai să scoţi o vorbă în fata domnului Ross?

— Da.

— Nu am intenţia să locuiesc la Boston. Nici tu nu e nevoie să

stai aici, Victoria. Mai există încă cel puţin o duzină de alte oraşe din care am putea alege.

Victoria făcu ochii mari.

— Dar l-am auzit pe soţul tău spunând…

— A, da, el crede c-am să stau la Boston, şi e mai bine să nu ştie adevărul, încă.

— Nu înţeleg. N-o să observe dacă pleci?

— E complicat, răspunse Taylor. Mâine dimineaţă, după ce te odihneşti bine, o să stăm de vorbă. Va fi totul în regulă, îţi promit. Cerule, sunt aşa de emoţionată că am ajuns la Boston, încât nici nu mai pot sta locului!

O statuie frumoasă de marmură, a unui războinic grec cu un disc în mână, îi atrase atenţia. Era înaltă de cel puţin trei metri. Taylor se ridică, îi spuse Victoriei că avea să se întoarcă imediat, apoi traversă holul să vadă mai bine statuia.

Mai mulţi domni încercară pe rând să-i atragă atenţia, salutând-o. Taylor nu-i luă în seamă, dar când ajunse la impresionanta sculptură, se pomeni înconjurată de străini dornici să lege o conversaţie.

Cu toţii erau americani şi, fie şi numai din acest motiv, îi fu imposibil să-şi menţină aerul distant. Cât ai bate din palme, începu să zâmbească. Americanii erau foarte deschişi şi prietenoşi, aşa cum citise. Un domn o salută cu *howdy* în loc de *hello,* vorbind cu cel mai fermecător accent pe care-l auzise vreodată. Era încântată. Uită curând de orice etichetă. Se prezentă, explicând că tocmai venise de la Londra, din Anglia, apoi le ceru să-i spună fiecare unde locuia. Toţi încercară să-i răspundă în acelaşi timp. Unul află ea, locuia în centrul Bostonului şi venise la hotel pentru o întâlnire de afaceri. Vorbea de parcă s-ar fi ţinut de nas. Alt domn locuia în valea Ohio, doi erau din Missouri, iar trei stăteau în Texas. Aveau nişte accente de-a dreptul divine.

Se legă o conversaţie însufleţită. Fiecare încerca să-i întreacă pe ceilalţi cu poveşti despre locurile lui natale. Lui Taylor îi era greu

să-şi stăpânească râsul. Erau nişte oameni atât de buni şi încântători! Se mândreau cu patria lor şi era clar că voiau ca şi ea să iubească America la fel de mult ca ei.

Voia ca Victoria să-i cunoască pe noii ei prieteni şi tocmai voia să-i cheme, când atitudinea grupului se schimbă brusc. Râseseră şi glumiseră, iar acum arătau de parcă şi-ar fi pierdut cea mai bună prietenă. Câţiva se încruntau, semn că ceva îi îngrijora foarte tare. Cei din faţa ei nici măcar nu se mai uitau la ea. Priveau ţintă ceva aflat deasupra capului ei. Domnul din Boston, observă, chiar bătea în retragere.

Se lăsase o tăcere grea. Taylor presimţea că ştia ce, sau mai degrabă cine, era cauza. Încet, se întoarse, şi văzu că nu se înşelase.

În spatele ei stătea Lucas. Expresia de pe faţa lui, însă, o surprinse. Era destul de înfricoşătoare ca să-i facă unei femei obişnuite părul măciucă. Nici nu era de mirare că domnii nu mai râdeau. Lucas arăta de parcă ar fi vrut să-i împuşte pe câţiva dintre ei.

Până şi pe ea o cam neliniştea. În niciun caz nu-i era teamă, îşi reaminti Taylor în grabă, doar… era cam nervoasă. Hotărî să ia taurul de coarne. Îşi împreună mâinile, afişă un zâmbet şi spuse:

— Lată-te în sfârşit, domnule Ross. Abia aşteptam să te prezint noilor mei prieteni.

Lucas n-avea de gând să-i înghită şiretlicul. Clătină din cap.

— Taylor, ţin minte că ţi-am spus clar să aştepţi lângă bagaje. Dacă…

Lui Taylor nu-i ardea de predici. Îi risipi concentrarea, luându-l de mână. Apoi se întoarse spre ceilalţi ca să li-l prezinte pe soţul ei, dar cel mai vârstnic dintre texani vorbi primul.

— Iepșoara asta-i a lu' matale? întrebă el, vorbind atât de tărăgănat încât păru să treacă un minut întreg până-şi termină întrebarea.

Taylor nu era sigură dacă să se simtă jignită sau nu. Deschise gura să-l întrebe pe texan dacă se obişnuia adesea ca în America

femeile să fie numite iepe, dar nu apucă. Lucas îi puse mâinile pe umeri şi i-i strânse.

Mesajul era clar. Trebuia să tacă. Se hotărî să se supună deocamdată. Dar Dumnezeu să-l ferească pe Lucas Ross când rămâneau singuri. Atunci avea să-i spună vreo două, pentru că se purta atât de arogant în public.

— E nevastă-mea, anunţă Lucas pe un ton vădit posesiv; ciudat, dar nu se strâmbă când rosti cuvântul „nevastă". Ba chiar, i se părea că suna aproape plăcut. Aproape.

— Da' n-are inel, remarcă alt texan, privind-o bănuitor pe Taylor.

— Cu sau fără inel, tot doamna Ross e, declară Lucas.

— Ross? Păi n-a zis c-o cheamă Ross, replică primul texan.

Taylor făcu ochii mari. Fu cât pe ce să izbucnească în râs.

— Am uitat! se scuză ea. Suntem proaspăt căsătoriţi, adăugă în grabă.

Nu păreau s-o creadă. Oftă, îşi desprinse umerii de sub mâinile lui Lucas şi trecu lângă el, fără să-i scape pe ceilalţi din ochi.

— Domnilor, aş dori să faceţi cunoştinţă cu soţul meu, domnul Lucas Ross.

Ceea ce se întâmplă în clipa următoare o surprinse atât de mult pe Taylor, încât nu-şi putu ascunde uimirea. Cel mai vârstnic dintre texani miji ochii spre Lucas, apoi şopti aproape cu veneraţie:

— Lucas Ross ăla din Teritoriul Montana?

Lucas dădu scurt din cap. Apoi începu să se retragă. Ridicând privirea, Taylor văzu că expresia lui se schimbase dramatic. Acum părea prudent şi teribil de stânjenit. O intriga. Dintr-o dată, simţi nevoia să-l salveze, deşi nu ştia ce anume l-ar fi salvat.

— Lucas Ross *ăla?* se bâlbâi neîncrezător domnul din valea Ohio.

Lucas oftă.

— Da.

Taylor nu ştia că bărbaţii în toată firea obişnuiau să se emoţioneze ca nişte copii, dar aceştia aşa făcură.

Toţi ca unul, se repeziră înainte. Apucă să se dea la o parte în

ultima clipă, căci sigur ar fi strivit-o de soclul statuii, dacă nu se grăbea. Îl înconjurară pe Lucas din toate părţile. Toţi vorbeau în acelaşi timp. Voiau să-i strângă mâna şi să-l bată pe spate.

Cei mai admirativi erau texanii.

— Ei nu că asta le întrece pe toate! tot repeta cel mai vârstnic dintre veri.

Vestea că Lucas Ross era în holul hotelului Hamilton House se răspândi ca whisky-ul gratuit, şi în câteva minute majoritatea domnilor din jur se alăturaseră grupului de admiratori. Toţi voiau să cunoască legenda vie.

Taylor era stupefiată. Auzea repetate la nesfârşit cuvintele *erou* şi *legendă,* şi fiindcă domnul din Boston menţionă războiul, presupuse că Lucas îşi câştigase reputaţia în timpul disputei dintre Nord şi Sud. Era familiarizată atât cu cauzele războiul, cât şi cu deznodământul, desigur. Citise tot ce găsise despre secesiune. Ciudat, nu-şi amintea să fi întâlnit nicăieri numele lui Lucas Ross.

Stătu privindu-i pe Lucas şi entuziaştii lui adoratori un sfert de ceas. Observă că şi el se tot uita la ea, ca şi cum ar fi vrut să fie sigur că mai era acolo.

Nu părea deloc încântat de toată atenţia care i se acorda. Şi nu-i plăcea nici să stea cineva la spatele lui, observă Taylor, când văzu cum se postase drept în faţa statuii de marmură. Părea hotărât să-şi apere spatele, ca toţi pistolarii faimoşi – sau cel puţin aşa citise Taylor în nenumăratele ei romane ieftine.

Un gând duse la altul. Dumnezeule mare, oare Lucas era pistolar? Aşa-şi formase reputaţia? Taylor alungă ideea în aceeaşi clipă. Nu, în niciun caz. Era temperamental şi avea o fire arţăgoasă, dar nu era un ucigaş. Doamna îi investigase meticulos trecutul, iar Taylor ştia că bunica ei n-ar fi măritat-o cu un om care nu era onorabil, curajos şi nobil.

Mai era şi faptul indiscutabil că toţi pistolarii căutau gâlceava cu lumânarea. Povestirile pe care le citise despre Ornery Eddie din Wolkum Junction o confirmaseră. Eddie voia mereu să se lupte. Se

mândrea cu faptul că întotdeauna omora câte un om la zece minute după ce ajungea în câte un oraş nou.

Lucas avea o atitudine complet opusă. Îşi dorea singurătatea şi spaţiile întinse. Şi se părea că detesta mulţimile. Expresia cu care o privea acum părea să indice că o socotea responsabilă pentru că-l făcuse să devină centrul atenţiei.

Deşi nu greşise cu nimic, Taylor se simţi vinovată.

Trebuia să-l salveze cumva. Oftă, apoi îşi croi drum prin mulţimea de bărbaţi. Când ajunse la Lucas, îl luă de mână şi anunţă cu glas sonor că aveau să întârzie la o întâlnire importantă, dacă nu plecau imediat.

— N-ar trebui să vă duceţi la întâlniri în luna de miere, declară unul dintre texani, cu accentul lor lent şi tărăgănat.

— Sunt proaspăt căsătoriţi? întrebă un domn care venise mai recent.

Cineva din grup strigă:

— Hai c-asta le întrece pe toate!

Întrucât auzise deja acea remarcă ilogică, Taylor presupuse că era o expresie tipic americană. O reţinu pentru viitor.

— S-a agăţat, ba bine că nu! comentă altul.

Urmă o rundă de felicitări inimoase, alte bătăi pe spate, deşi unul dintre domni greşi ţinta şi o pocni pe Taylor drept între omoplaţi. Soţul ei o împiedică să cadă pe burtă. Strângând-o de mână, se încruntă la omul cel neatent şi porni spre marginea grupului.

În sfârşit, bărbaţii îi lăsară în pace. Lucas o târâse după el jumătate din lăţimea holului, înainte ca Taylor să protesteze în sfârşit:

— Poţi să-mi dai drumul, domnule, şi nu te mai uita aşa urât. Oamenii vor crede că nu suntem fericiţi în căsnicie.

Lucas ignoră ambele sugestii. Privindu-l, Taylor se încruntă şi ea.

— Eşti un individ foarte năzuros, anunţă în şoaptă, ca să nu audă şi alţii.

— Înainte nu eram, răspunse el.

— Vrei să spui că erai binevoitor?

— Da.

Taylor aproape că pufni neîncrezător, dar se stăpâni la timp.

— Când? îl întrebă.

— Când nu eram căsătorit.

Încercă să nu se simtă ofensată.

— Mă acuzi pentru haosul de-aici, nu?

Nu-i dădu timp să răspundă.

— Nu te-aş fi prezentat acelor domni, dacă mi-ai fi spus dinainte că eşti un băiat atât de popular.

— De ce-ai vorbit cu ei? o întrebă el.

— Poftim?

Lucas oftă.

— Taylor, nu te-a învăţat bunica ta că-i periculos să vorbeşti cu străinii? continuă, vorbind într-un mârâit gros.

— Eram în deplină siguranţă. Nimeni n-ar fi îndrăznit să mă acosteze în mijlocul unui hol de hotel.

— Nu zău? Şi de ce, mă rog?

Era complet pregătit să-i audă răspunsul, apoi să-i ţină o predică pentru naivitatea ei. La naiba, holul era atât de aglomerat, încât oricine ar fi putut s-o înhaţe şi s-o târască afară fără ca nimeni altcineva să observe. Nu ştia nimic de pericolele proprii oraşelor? Se vedea clar că nu. Ei bine, pe toţi sfinţii, avea s-o facă să înţeleagă.

Taylor îl privea cu o expresie inocentă în ochii ei mari. Îi venea s-o ia de umeri şi s-o zgâlţâie. În schimb, se gândi s-o sperie.

— Explică-mi de ce n-ar îndrăzni nimeni să te acosteze, îi ceru el pe un ton de-a dreptul răutăcios.

În timp ce-i răspundea, îl privi drept în ochi.

— Nu i-ai fi lăsat tu.

Lucas se dezumflă total. Răspunsul ei, atât de prompt şi firesc, îl atinse drept în inimă. Nu-şi mai găsea cuvintele. Complimentul îl şoca. Era prea încrezătoare, şi cum putea avea o asemenea încredere în el? Era de-a dreptul umilitor.

— Ai dreptate când spui că n-aş lăsa pe nimeni să te atingă, se pomeni el mormăind.

Taylor zâmbi. Lucas se încruntă. Dintr-o dată, simţi un imbold irezistibil s-o sărute.

Următoarele ei cuvinte îi schimbară intenţiile.

— Întâmplător, ştiu că prin această ţară magnifică orice femeie poate călători singură, fără a avea de ce se teme c-ar supăra-o vreun străin.

Iar îi venea s-o zgâlţâie.

— Taylor… începu el ca o introducere a predicii despre opiniile ei ridicole.

— Am citit într-o carte, aşa că trebuie să fie adevărat. Jurnalul de călătorii al doamnei Livingston e foarte instructiv. N-a fost acostată niciodată.

— Nu cumva era bătrână şi zbârcită?

— Ce importanţă are?

Lucas îi privi lung ochii aceia incredibili.

— Are o foarte mare importanţă, se răsti el.

Taylor se hotărî să pună capăt discuţiei, având ea ultimul cuvânt.

— Te rog, nu-ţi mai face griji. Te asigur că nu voi fi acostată de străini.

— Nu? Dar de soţi?

Capitolul 6

Aceia ce-şi arată dragostea nu iubesc.

William Shakespeare, „Doi domni din Verona"

Avea un simţ pervers al umorului. Taylor trebui să se gândească aproape un minut ca să înţeleagă ce sugera. Nu se înfurie – se enervă doar.

— Nu mă tem deloc că aş fi acostată de tine, domnule Ross. Ar trebui să mă tem?

— Taylor…

Îi rostise numele pe un ton prevenitor.

— Da?

— Vin imediat. Să nu pleci de-aici.

Îi strânse umerii până când Taylor dădu din cap. Apoi se întoarse la recepţie. Îl privi cum preda o cheie unui angajat al hotelului. Se aplecă spre el i-i spuse ceva, apoi se întoarse şi reveni drept spre ea.

— Vom sta în aceeaşi cameră.

Taylor făcu ochii mari. Domnul Ross nu părea deloc mulţumit de acel aranjament.

— N-ai reuşit să obţii şi tu o cameră?

— Am dat-o înapoi.

— De ce?

— Fiindcă ai atras atenţia oamenilor.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nimic. Acum suntem căsătoriţi şi am dormit deja în acelaşi pat.

— Dar, domnule Ross…

— Nu mă contrazice.

O luă de mână şi porniră spre prietena ei. Rămase încruntat până ajunseră la Victoria, căreia îi zâmbi şi o ajută să se ridice de pe

canapea.

— Mergem sus să te instalezi în camera ta? îi propuse el, cu un glas plăcut şi blând ca o adiere de vară.

— Deci, mi-aţi putut găsi o cameră? întrebă Victoria. Erau atâţia domni în hol, încât am fost convinsă că toate camerele au fost închiriate.

Expresia ei îngrijorată o înştiinţa pe Taylor că se neliniştise pentru aranjamentele lor de cazare. Se simţea îngrozitor. Noua ei prietenă nu şi-ar fi făcut griji dacă stătea lângă ea să-i alunge temerile. În starea ei delicată, n-ar fi trebuit să se alarmeze pentru nimic. Femeile gravide aveau nevoie de o ambianţă liniştitoare. Şi de odihnă. Iar biata Victoria arăta epuizată. Taylor făcu un pas înainte să-i vorbească.

— Am fost foarte neatentă, se scuză ea. Trebuia să stau cu tine. Îmi pare rău, Victoria.

— A fost în regulă, răspunse Victoria, jenată că i se dădea atâta atenţie. Câţiva domni au încercat să-mi ţină companie, dar i-am alungat. Nu-mi spuneţi şi mie ce s-a întâmplat adineaori? De ce chiuiau toţi oamenii aceia?

— Aşteaptă hamalul, anunţă Lucas. Taylor o să-ţi explice mai târziu. Nu mergem sus?

Nerăbdarea lui era vizibilă. În drum spre scară, se uită în urmă de mai multe ori, semn că abia aştepta să scape de admiratori. Camerele lor erau la etajul trei. Odaia Victoriei se afla la capătul unui coridor lung şi întortocheat, iar cea a lui Lucas şi Taylor, în capătul opus. Lucas o lăsă pe Taylor s-o ajute pe Victoria la despachetat şi porni cu hamalul spre camera lor, ca să ducă bagajele. Cuferele aveau să fie lăsate la păstrare în pivniţa hotelului până plecau.

Camera Victoriei era zugrăvită într-un galben ca lămâia deschis, despre care Taylor declară că era foarte liniştitor pentru ochi. Nu era mare, dar avea mobilă elegantă, de cireş lăcuit. Taylor îşi trecu degetele peste încrustaţiile fine de pe uşile dulapului. Pesemne

tâmplarii lucraseră luni de zile să sculpteze frunzele delicate de pe acesta şi de pe scrin. În timp ce agăţa în dulap rochiile Victoriei, prietena ei se duse să se uite pe fereastră.

— Nu ştiam că Bostonul e aşa de sofisticat, remarcă ea. Este aproape la fel de modern ca Londra, nu-i aşa?

— Cred că da, încuviinţă Taylor. Jos e o spălătorie, Victoria. Dacă ai nevoie să ţi se spele şi să ţi se calce ceva, personalul hotelului se laudă că va fi gata în mai puţin de o zi. Doamna mi-a spus că, din câte-a citit, cele mai bune hoteluri au spălătorii cu aburi, iar oamenii de afaceri nu trebuie să-şi ia la drum mai mult de o cămaşă. Şi ştii de ce? Rufele sunt spălate în nişte maşini care le fierb. Aburii le învârtesc, şi sunt stoarse printr-o metodă ciudată numită forţă centrifugă. Apoi, cămăşile sunt uscate cu curenţi de aer. Pe cinstea mea, pot fi spălate, uscate şi călcate în doar câteva minute. Nu-i aşa să-i uluitor?

Victoria nu-i răspunse. Taylor fusese atât de ocupată cu despachetatul, încât nu observase cât de retrasă devenise prietena ei. Neprimind niciun răspuns, se întoarse s-o privească. Victoria stătea pe marginea patului dublu, cu mâinile împreunate în poală şi bărbia în piept. Arăta îngrozitor de abătută.

Imediat, Taylor veni în faţa ei.

— Te frământă ceva?

— Nu, răspunse în şoaptă Victoria.

Suna jalnic. Îngrijorată, Taylor se încruntă. Era ceva în neregulă, nici vorbă, şi era hotărâtă să afle ce anume.

— Ţi-e rău?

— Nu.

Îşi privi prietena aproape un minut. Ar fi vrut să-i spună ce se întâmplase. Dar o lady binecrescută nu insista, şi niciodată n-ar fi bătut-o la cap. După părerea Doamnei, aceasta era ce-a de-a unsprezecea poruncă.

— Ai vrea să te odihneşti înainte de cină?

— Cred că da.

— Acum ţi-e foame?

— Cred că mi-e.

Cu greu, Taylor îşi ţinu cumpătul. Se aşeză pe marginea patului, lângă Victoria, şi aşteptă să-i spună ce-o preocupa. Era complet nedumerită de acel acces neaşteptat de timiditate. În timpul călătoriei, stătuseră în biblioteca vaporului şi discutaseră despre toate subiectele cunoscute. Victoria îi povestise totul despre familia ei, şi câte ceva despre bărbatul care o trădase, deşi se încăpăţâna să nu-i dezvăluie numele, şi-i mai împărtăşise şi câte ceva din visurile şi năzuinţele ei. Taylor nu vorbise deloc despre sine. În schimb, îi spusese Victoriei zeci de poveşti pe care le citise despre viaţa în sălbăticia din America, împărtăşindu-i şi speranţa de a întâlni cândva un muntean adevărat.

Din cauza furtunilor, călătoria durase mai mult decât se prevăzuse. Petrecuseră pe navă douăsprezece zile încheiate, şi în tot acel timp, Victoria nu fusese niciodată sfioasă sau rezervată cu ea. Taylor credea că-i încredinţase toate secretele ei. Această schimbare neaşteptată de dispoziţie o îngrijora. Poate că mai exista un secret nedezvăluit.

După câteva minute de tăcere, Taylor ajunse la concluzia că aşteptase destul, Victoria arăta nefericită. O bătu uşor pe mână, hotărâtă să afle care era problema şi s-o ajute s-o rezolve.

— E ceva ce nu mi-ai spus? Ceva ce te frământă acum?

— Nu.

Taylor oftă sonor.

— Ai să mă sileşti s-o fac, nu-i aşa? întrebă ea pe un ton dramatic.

În sfârşit, Victoria o privi. Taylor observă că avea lacrimi în ochi.

— Ce să faci? întrebă prietena ei, intrigată de remarca lui Taylor.

— Ai să mă sileşti să te pisez până-mi spui ce te nelinişteşte.

Victoria izbuti un zâmbet palid. Taylor suna jalnic de amărâtă.

— Înţeleg că nu-ţi place să fii pisăloagă, replică ea, puţin mai înveselită.

— Îmi place la nebunie, mărturisi Taylor, dar ştiu că nu se cade.

Şi acum, spune-mi ce problemă ai, te rog. Vreau să te ajut.

Prietena ei izbucni în lacrimi.

— O inimă grea nu îndură o limbă sprintenă, cită ea în şoaptă.

Taylor îşi dădu ochii peste cap. Victoria nu-i observă exasperarea. Era prea ocupată să-şi privească mâinile. Iar cita din Shakespeare. Părea să fie o ciudăţenie a ei, căci ori de câte ori era tulburată, se ascundea după replicile poetice ale vestitului dramaturg.

— Cu alte cuvinte, ţi-e greu să-mi spui ce te necăjeşte, îi interpretă Taylor cuvintele. Aşa e?

Victoria dădu din cap.

— Spune şi gata. Nu putem rezolva problema asta până nu mi-o explici.

— Nu pot plăti camera.

— Păi sigur că n-o poţi plăti, replică Taylor. Ştiam asta. Am să…

Victoria n-o lăsă să termine.

— Mă simt ca o sărăntoacă. Acasă, puteam să-mi cumpăr tot ce voiam. Părinţii mei aveau conturi la toate magazinele elegante din Londra. O, Doamne, sunt complet falită! se văietă ea.

Taylor o bătu pe mână, cu compasiune. Apoi se ridică şi începu să se plimbe prin cameră. Analiză problema câteva minute, înainte de a propune o soluţie care i se părea rezonabilă.

— N-ai să fii falită decât până mâine.

Cuvintele ei atraseră atenţia Victoriei. Se tamponă cu batista la colţurile ochilor, apoi întrebă ce Dumnezeu însemna ciudăţenia aia.

— Cum pot să fiu falită azi, iar mâine nu?

— Doamna îmi spunea că modul cel mai bun de a înţelege ce simte cineva e să te pui în pielea lui. Ştiu că nu mi-ar plăcea să fiu…

— Însărcinată? completă Victoria.

Dădu din cap înainte ca Taylor să răspundă, atât de sigură era de concluzia prietenei sale. Spre surprinderea ei, Taylor clătină din cap.

— Nu asta voiam să spun, explică ea. Dar, de fapt, aş dori foarte mult să fiu însărcinată cândva. Dacă stai să te gândeşti – într-o lumină diferită, desigur – şi dacă laşi deoparte pentru moment toate

motivele pentru care ai vrea să nu fii gravidă…

— Da? întrebă Victoria, văzând-o că ezita.

Lui Taylor îi era dificil să exprime în cuvinte emoţiile pe care le simţea.

— E o binecuvântare, izbucni ea în cele din urmă. Şi un miracol. Cu adevărat aşa este. În tine creşte o viaţă nepreţuită. Gândeşte-te la asta, Victoria. O viaţă nouă şi nevinovată. Te invidiez.

Mâna Victoriei se depuse pe abdomen.

— Niciodată n-am ţinut un copil în braţe, mărturisi ea.

— Vei fi o mamă minunată, prezise Taylor.

— Ţie ţi-e destul de uşor să spui că vrei să fii însărcinată. Eşti măritată, şi… De ce crezi că aş fi o mamă minunată?

— Pentru că eşti bună, iubitoare şi plină de consideraţie.

Victoria începu să roşească.

— Destul cu complimentele, ceru ea. Mi se urcă la cap, şi pe urmă nu va mai fi chip să te înţelegi cu mine.

Taylor zâmbi. Se bucura să vadă că prietena ei era mai bine dispusă. Se hotărî să revină la problemele financiare.

— Acum un minut voiam să-ţi spun următoarele, reluă ea. Ştiu că nu mi-ar plăcea să mă simt ca o sărăntoacă, aşa că mâine, când am să mă întâlnesc cu bancherii Doamnei, voi transfera nişte fonduri într-un cont pentru tine. Până după prânz, vei deveni o femeie complet independentă.

Victoria începu să clatine din cap înainte ca Taylor să fi terminat să-i explice planul.

— Nu pot accepta mila ta, protestă ea vehement. Nu s-ar cuveni.

Ochii i se umpleau iar de lacrimi. Cum putea să râdă şi să plângă de două ori în acelaşi minut rămânea un mister pentru Taylor. Se gândi că poate starea ei delicată o făcea mai emotivă. Dacă aşa era, avea să-i treacă. Taylor fusese învăţată să nu-şi exteriorizeze niciodată sentimentele. Nu se considera potrivit pentru o lady să râdă cu hohote în public, iar lăcrimatul era întotdeauna privit chiorâş, indiferent de împrejurări. Îi era greu să trateze cu cineva

care încălca întotdeauna această regulă sacrosanctă.

— Ți-am promis că te voi ajuta, îi reaminti ea prietenei sale.

— Şi m-ai ajutat, insistă Victoria. Îmi eşti o prietenă foarte bună.

Acum era încăpățânată. Taylor se hotărî s-o convingă citând din Shakespeare. Victoria părea să pună mult preţ pe cuvintele lui înțelepte. Problema, însă, era că nu-i venea nicio frază potrivită în minte, aşa că inventă una. Poate că Victoria era prea tulburată ca să observe.

— E mult mai bine să primeşti decât să refuzi, declară ea pe un ton plin de autoritate. Shakespeare, adăugă dând din cap, când Victoria o privi întrebător.

— N-a spus niciodată asta.

Atâta despre vicleşugul ei!

— Ar fi spus-o, dacă mai trăia.

Victoria clătină iar din cap, scoțând şi un pufnet deloc elegant. Taylor încercă imediat o tactică diferită:

— Banii sunt pentru copil.

Era sigură că la asta prietena ei n-ar mai fi avut ce să spună.

— Am să-mi găsesc de lucru. Sunt puternică şi destul de descurcăreață.

— Şi însărcinată, îi reaminti Taylor. Nu te pot lăsa să faci ceva care ar putea pune copilul în pericol.

Când văzu că Victoria era gata s-o contrazică iar, ridică o mână.

— Ştiu că n-ai face nimic intenționat ca să-i faci vreun rău, dar dacă munceşti ore întregi în fiecare zi, sigur ai să te epuizezi. Ai nevoie de cât mai multă odihnă, şi copilul la fel. Nu, Victoria, nici nu vreau s-aud. Ai să iei banii. Doamna ar vrea să-i primeşti.

Victoria o privi mult timp fără să mai scoată nicio vorbă. Mintea îi alerga de la un gând la altul. Era uluită de generozitatea prietenei sale. În acelaşi timp însă, era şi îngrozitor de nedumerită. Nu mai întâlnise niciodată pe cineva ca Taylor. Era bună, iubitoare şi plină de compasiune. După opinia Victoriei, părea un înger coborât din cer în momentul când avusese cea mai mare nevoie şi o luase sub

aripa sa.

Dar mai era şi umană, îşi reaminti Victoria, şi brusc îi trecu prin minte că de fapt ştia foarte puţin despre prietena şi binefăcătoarea ei.

— Am petrecut ore întregi împreună pe vapor, nu-i aşa?

Schimbarea de subiect o nedumeri pe Taylor.

— Da, într-adevăr.

— Ţi-am spus totul despre mine, nu-i aşa?

Taylor dădu din cap.

— Ce vrei să…

Prietena ei o întrerupse.

— În timpul călătoriei, am fost preocupată numai de mine, recunoscu ea. Şi pentru că mă devorau atât de tare propriile mele probleme, nici n-am observat, până acum, cât de puţin mi-ai spus despre tine. Tocmai mi-am dat seama cât de secretoasă ai fost.

— Nu secretoasă, o corectă Taylor. Doar… discretă.

— Nu suntem prietene?

— Ba sigur că suntem.

— „Un prieten trebuie să poarte infirmităţile celuilalt."

— De ce-l citezi pe Shakespeare ori de câte ori eşti tulburată? vru să ştie Taylor.

Victoria ridică din umeri.

— A fost un întăritor pentru mine, în timp ce creşteam, îi explică ea. Când mă adânceam în câte una din piesele lui, puteam să uit de problemele mele. Existau momente când… îmi era foarte dificil, acasă. Şi tu faci acelaşi lucru, Taylor.

— Nu-i adevărat.

Victoria zâmbi.

— Toate povestirile acelea despre Daniel Boone şi Davy Crockett. Ei erau prietenii tăi. Nici ţie nu ţi-a fost prea uşor, aşa-i?

Taylor clătină din cap.

— Intenţionat schimbi subiectul, Victoria?

— Ai încredere în mine?

Nu ezită decât o secundă, două, înainte de a-i răspunde:

— Da.

— Atunci, de ce mă simt…

— De ce te simţi cum?

— Exclusă.

Lui Taylor i se înmuiară umerii. Se întoarse la pat şi se aşeză iar lângă prietena ei.

— Îmi pare rău dacă ţi-am dat senzaţia asta, spuse ea. Doar că… mi-e foarte greu să vorbesc despre mine însămi sau despre familia mea într-un fel care să nu fie superficial.

— Datorită felului în care ai fost crescută?

— Poate.

Victoria oftă.

— Prietenele îşi fac confidenţe, spuse ea. Nu mi-ai împărtăşit nimic din confidenţele sau grijile tale. Nu ai niciuna?

Taylor aproape că izbucni în râs, atât de ridicolă era întrebarea.

— A, ba da, am griji destule, recunoscu ea. Nici nu le mai ştiu numărul.

Victoria o luă de mână.

— Ai şi grija mea?

— Nu, o asigură Taylor. Aveam mare nevoie de o prietenă, şi dintr-o dată ai apărut. A fost aproape… mistic. Cerule, sunt foarte dramatică, nu-i aşa?

Prietena ei zâmbi.

— Eu mă gândeam că îngerii mi te-au trimis, recunoscu ea. Oricât ar părea de ilogic, e singurul răspuns care-mi vine în minte. Ai apărut din senin şi m-ai salvat de la un dezastru.

Toate aceste laude începeau s-o stânjenească pe Taylor. Se grăbi să schimbe subiectul.

— În legătură cu banii, reluă ea. Trebuie neapărat să lămurim acum chestiunea.

— Mai întâi vreau să te întreb ceva.

— Da?

— Tu ai primi bani de la mine? Fii absolut sinceră, Taylor. Ai primi?

— Aş face orice ca să ajut copiii. Orice.

În vocea ei se simţea o convingere nestrămutată. Totuşi, mândra Victoria nu ceda uşor.

— Nu cumva îmi spui doar ce crezi că aş vrea să aud? Chiar ai accepta caritatea altcuiva?

— Aş şi cerşi-o, dacă n-aş avea încotro.

Oftând adânc, Taylor îşi trecu degetele prin păr, cu un gest frustrat.

— Dumnezeule mare, Victoria, am făcut deja lucruri pe care nu le-aş fi crezut posibile. M-am măritat cu un om complet necunoscut, numai ca să…

— Ce-ai făcut?!

Taylor se ridică şi începu să se plimbe prin cameră, adunându-şi gândurile.

— E o poveste, spuse ea în cele din urmă. Am să-ţi explic totul mâine, îţi promit. Deocamdată, te rog să accepţi faptul că ai un motiv foarte serios să-ţi păzeşti sănătatea şi să faci tot ce trebuie ca să supravieţuieşti în lumea asta ostilă, iar eu am două asemenea motive. Acum sunt prea obosită ca să intru în amănunte şi ştiu că şi tu eşti la fel de extenuată. Hai să luăm o cină liniştită şi să ne culcăm devreme în seara asta. Am să-ţi răspund la toate întrebările mâine, după ce mă întâlnesc cu bancherii. De acord?

De când Taylor recunoscuse că era măritată cu un necunoscut, Victoria o privea cu gura căscată. Amuţise de-a binelea. Nici nu era de mirare să i se adresa mereu cu „domnule Ross". Totul începea să aibă sens, numai motivul căsătoriei rămânea un mister, iar Victoria abia aştepta ziua următoare, ca să-l afle.

În sfârşit, îşi regăsi graiul.

— Da, vom aştepta până mâine. Acum, mai răspunde-mi numai la o întrebare, te rog.

— De acord, se învoi Taylor.

— Ţie nu ţi-e frică niciodată? Ştiu că e o întrebare prostească, dar eram curioasă, se repezi Victoria să se justifice, când îi văzu expresia; prietena ei arăta incredibil de tristă. Tot timpul emani atâta încredere! Drept să-ţi spun, mă încurajezi foarte mult. Mereu simt că ştii perfect ce să faci… chiar şi peste douăzeci de ani de-acum încolo.

Dintr-o dată, Taylor se simţi răpusă de oboseală. Ajunsese cu nervii la limită şi nu voia nimic mai mult decât să-i poată lăsa garda jos, fie şi numai pentru un minut, două.

— Frică? O, da, mi-e şi mie frică. Uneori, mi-e atât de frică în sinea mea, încât tremur.

Vocea îi vibra de emoţie. Îi fusese greu să facă o asemenea mărturisire. Imediat, Victoria se simţi vinovată că abordase subiectul.

— Ai dreptate, declară ea. Amândouă suntem foarte obosite. Să aşteptăm până mâine, şi atunci vom sta de vorbă.

Taylor dădu scurt din cap.

— Şi banii? întrebă ea.

— Am să-ţi primesc cu bucurie ajutorul.

— Îţi mulţumesc.

— Eu ar trebui să-ţi mulţumesc, spuse Victoria, ridicându-se; voia s-o înveselească, văzând că arăta ca şi cum ar fi luat pe umeri toate greutăţile lumii. Mai spune-mi o poveste cu Daniel Boone, îi ceru ea.

Taylor fu încântată. Începu imediat una dintre povestirile ei favorite cu omul munţilor. Acea poveste duse la alta, apoi la alta, şi numai când stomacul începu să-i protesteze îşi dădu seama ce oră târzie era.

— Cred că domnul Ross se plimbă încoace şi-ncolo aşteptându-mă, spuse. Mâine, insist să-i acordăm acelaşi timp şi lui Davy Crockett, adăugă ea cu un zâmbet. Şi el era un personaj foarte galant.

— Într-adevăr, fu Victoria de acord. Iar când termini, îţi voi recita

versurile mele favorite dintr-una din cele mai celebre piese ale lui William.

Taylor râse.

— Cred că amândouă avem ciudăţeniile noastre, remarcă ea. Trebuie că ţi-e foarte foame – mie, una, ştiu că mi-e. Copilaşul tău are nevoie de hrană. Nu cred că mai am timp să mă schimb. Dau numai o fugă până-n camera mea ca să-l iau pe domnul Ross.

Porni spre uşă, dar Victoria o opri cu un comentariu aruncat într-o doară.

— Când vorbeam despre finanţe, ai spus că ai face orice ca să ajuţi copiii, mai ştii?

Taylor se întoarse.

— Da, îmi amintesc.

— Sunt destul de sigură că nu voi avea decât un copil. Nu-mi pot imagina că aş avea doi, continuă Victoria, cu o undă de amuzament în voce. Iar în familia mea nu se prea nasc gemeni.

Prietena ei îi zâmbi.

— Într-a mea, da.

— Serios?

— Georgie şi Allie sunt gemene.

— Ale cui sunt?

— Ale mele.

Victoria o privi uluită. Genunchii i se înmuiară, şi trebui să se aşeze.

— Ale tale? şopti ea.

— Da.

— Ai doi copii?

Nu părea capabilă să înţeleagă. Taylor zâmbi. Se auzi o bătaie în uşă, întrerupându-le conversaţia. Niciuna dintre ele nu se mişcă.

— Ceea ce ţi-am spus trebuie să mai rămână confidenţial un timp, adăugă Taylor. Mâine am să-ţi explic totul.

Aşteptă ca prietena ei să accepte, înainte de a se întoarce spre uşă.

— Domnul Ross ştie despre gemene?

— Încă nu.
— Sfinte Cerule!
— Întocmai.
— Sunt ale lui?

Taylor îşi continuă drumul spre uşă, iar în timp ce punea mâna pe clanţă răspunse:

— Vor fi. Dacă am nevoie de el ca să le ţin în siguranţă.

Deschise uşa şi-l văzu pe Lucas în prag. Arăta iritat, nerăbdător şi absolut minunat. Taylor îşi dădu seama din nou că nu se putea obişnui cu mărimea lui. O domina, chiar şi când stătea rezemat de tocul uşii, într-o poziţie relaxată care sugera că aştepta de mult timp să-i deschidă. Expresia lui încruntată n-o deranja prea mult. Era prea ocupată să-i observe schimbările. Îşi luase o pereche de pantaloni negri şi un veston de aceeaşi culoare. Cămaşa albă strălucea de curăţenie şi era proaspăt apretată, sugerând că profitase de uluitoarea spălătorie a hotelului. Albeaţa cămăşii îi făcea pielea să pară şi mai bronzată.

Îl măsură cu privirea din cap până-n picioare, înainte de a se uita în ochii lui. Pantofii-i erau proaspăt lustruiţi, pantalonii mult prea strânşi pe picior, umerii păreau să se fi lăţit şi mai tare în ora cât nu se văzuseră, şi avea părul încă umed, semn că făcuse o baie. Mirosea la fel de frumos pe cât arăta.

Taylor oftă uşor. Apoi, în sfârşit, îl privi în ochi. Culoarea acestora era principala lui calitate fizică. Un căprui atât de închis, catifelat, cu o undă de auriu. Când zâmbea, păreau să-i strălucească. Avea să fie un tată minunat. Doamne, cât spera să îndrăgească fetiţele! Dacă nu voia, sau nu putea? Era o posibilitate înfiorătoare.

Lucas era complet exasperat de Taylor. Tocmai se pregătea s-o întrebe dacă terminase inspecţia şi dacă nu ştia că soţiile n-ar fi trebuit să-şi privească bărbaţii cu atâta curiozitate, dar ceva din ochii ei îl împiedică să facă orice remarcă sarcastică. Zâmbetul îi pierise. Era serioasă, dar se mai simţea încă ceva, o stare cam nedefinită. La fel de stranie era şi propria lui reacţie. Dintr-o dată, îi

venea s-o ia în braţe şi să-i spună că totul avea să fie în regulă.

Voia s-o protejeze. Voia s-o ţină în siguranţă. Voia să îmbătrânească alături de ea.

Uluitorul gând îi răsărise în minte înainte de a apuca să-l oprească. Lucas simţea laţul strângându-i-se în jurul gâtului. Al dracului să fie dacă avea să-şi petreacă toată viaţa alături de ea. Se desprinse de tocul uşii şi o privi aproape încruntat pe femeia care încerca să-i întoarcă viaţa cu josu-n sus.

Dispoziţia lui Taylor se schimbă în acelaşi timp. Reculegându-se, afişă un zâmbet forţat.

Părea să-i fi observat abia atunci iritarea.

— De ce stai încruntat? îl întrebă ea. Ai primit vreo veste proastă?

— Nu.

— N-ai să digeri bine mâncarea dacă eşti nervos la masă, domnule. Îţi sugerez să scapi cât mai repede posibil de proasta dispoziţie.

Îi venea s-o strângă de gât.

— Taylor, ştii ce oră e?

Soţia lui clătină din cap.

— De peste două ore te aştept, continuă Lucas.

— Serios?

— Da, serios! răspunse el răstit. Ce Dumnezeu a durat atât de multă vreme?

Taylor ridică din umeri. Continuând să-l privească în ochi, îl întrebă:

— Mă aştepţi de mult?

Nu i-o spusese cu o clipă înainte? Ce era cu ea? Îi datora scuze, şi imediat. Şi totuşi, îl privea cu o expresie care sugera că nici măcar nu era atentă la ce vorbeau. Se vedea clar că era cu mintea în altă parte.

Lucas se hotărî să-i atragă atenţia. Pe toţi sfinţii, trebuia să-i ceară iertare, şi imediat ce termina, avea să-i spună cât de mult detesta să aştepte oamenii, şi că ar fi fost bine ca din acel moment să devină

mai punctuală.

— Domnule Ross?

— Da? răspunse el dur, aproape cu răutate. Ştia al dracului de bine că nu suporta să-i spună „domnule Ross“, şi totuşi insista să i se adreseze în felul acela formal. Mai curând avea să se ducă în mormânt, înainte de a-i reaminti încă o dată că voia să-l numească Lucas.

Un minut încheiat, Taylor nu mai scoase o vorbă. Lucas presupuse că-şi căuta cuvintele potrivite cu care să-şi prezinte scuzele. Probabil nu-i plăcea să-şi recunoască greşelile şi, întrucât el, unul, nu se scuzase față de nimeni în viața lui, putea s-o înțeleagă. Se hotărî să-i uşureze sarcina.

— Îți pare rău, da?

— Poftim?

— Îți pare rău că m-ai lăsat să aştept. Să nu se mai repete. Dacă ați terminat cu despachetatul, acum vom merge la cină. Mor de foame, iar peste o oră am o întâlnire pe care nu vreau s-o pierd.

Taylor habar n-avea despre ce vorbea.

Era preocupată cu întrebarea pe care-şi dăduse seama că trebuia să i-o pună. Cerule, cum de nu-l întrebase mai dinainte? Îşi scuză imediat greşeala, spunându-şi că fusese ocupată cu altele. Şi-n plus, Doamna îl întrebase, cu siguranță – sau cel puțin aşa spera.

În clipa când Lucas tăcu, i se adresă pe nume.

— Da? întrebă el, convins că urma să adauge câteva cuvinte scuzelor pe care el le formulase atât de frumos în locul ei.

— Îți plac copiii?

Capitolul 7

Scurtimea e sufletul hazului.

William Shakespeare, „Hamlet"

— Nu prea.

Taylor păru distrusă. Nu înțelegea de ce reacționase aşa. Doar nu ea urma să nască, ci Victoria.

— De ce nu-ți plac copiii? vru ea să ştie.

Lui Lucas îi era tot mai greu să-şi păstreze calmul. Oftă zgomotos. Apoi clătină din cap spre ea, îi făcu semn să se dea la o parte şi porni spre Victoria. Pe un ton blând, o întrebă dacă era gata să-l însoțească în sala de mese.

— În hotel sunt două, îi explică el, plin de solicitudine. *Ladies Ordinary* e pentru familii şi invitații lor. Cealaltă e numai pentru oameni de afaceri. Am auzit că mâncarea e foarte bună în ambele locuri. Mergem?

Atenția pe care i-o acorda o făcu pe Victoria să roşească. Îl luă de braț, lăsându-l s-o conducă în hol. Taylor îi urmă, luând din mers cheia camerei şi încuind uşa.

Cina fu efectiv haotică. Taylor nu mâncă cine ştie ce din cele şapte feluri de mâncare, fiind prea ocupată să se uite la americanii care tot circulau prin jur. Sala era aglomerată ca o gară, cu uşile batante în continuă mişcare. Şi mai era şi extrem de zgomotoasă. Observă că americanii aveau obiceiul ciudat de a-şi înfuleca mâncarea cu o repeziciune uluitoare. Se simțea ca o fată de la țară venită pentru prima oară la bâlci. Încerca să vadă totul în acelaşi timp. Era pe cât de interesant, pe atât de obositor.

Toți se purtau extrem de prietenos. Bărbați pe care nici măcar nu-i cunoştea o salutau cu căldură şi încercau să lege câte o conversație. Lucas însă îi descuraja cu priviri semnificative. Întâlni două

cunoştinţe cu care discută îndelung, şi mai dădu, spre uimirea lui Taylor, şi peste un văr de la Londra.

Dacă Taylor suporta uşor toate intervenţiile, Victoria nu se simţea deloc la largul ei. Păli vizibil când o tânără din New York o salută amintindu-i că se cunoscuseră cu un an înainte, la balul familiei Smithers. Voia să ştie cât stătea Victoria la Boston şi, înainte de a primi răspunsul, insistă să se revadă cât mai curând, pentru ca la întoarcerea la Londra să-i viziteze pe scumpii ei părinţi şi să le povestească despre întâlnirea cu fiica lor.

La întoarcere, Victoria era retrasă. Taylor presupuse că nu era decât obosită şi avea nevoie de somn. O însoţiră amândoi până la uşa camerei. Taylor îi ură noapte bună, cu o îmbrăţişare, sugerându-i să fie gata a doua zi dimineaţa la ora opt, ca să ia micul dejun împreună. Lucas întârziase deja la întâlnire, aşa că Taylor îşi propuse să nu mai aştepte şi să se ducă. Cu siguranţă, putea ajunge şi singură în camera lor. În fond, uşile erau numerotate. Dar Lucas nici nu vru s-audă. Insistă să se asigure că era înăuntru, încuiată şi în siguranţă, înainte de a pleca.

Începură o discuţie destul de agitată despre siguranţa hotelurilor. Taylor considera că personalul o proteja bine. Lucas era sigur că prin toate cotloanele întunecoase pândeau răufăcători, aşteptând doar să se repeadă asupra primei femei neînsoţite.

Discuţia aprinsă se sfârşi când deschise uşa apartamentului. Taylor năvăli înăuntru, apoi se opri brusc. Exclamă în şoaptă:

— O, domnule Ross, dar e absolut fermecător, nu-i aşa?!

Mirarea din vocea ei îl făcu să zâmbească. Totuşi, reacţia îl cam surprindea, căci Taylor crescuse într-un mediu mult mai elegant decât tot ce se găsea la Boston. Ar fi trebuit nu numai să fie obişnuită cu luxul, ci chiar să se aştepte la el.

— Aş fi crezut că toate acestea erau foarte fireşti pentru tine.

Taylor clătină din cap. Era prea ocupată să se uite prin jur, când îi răspunse:

— Am învăţat, domnule Ross, să nu fiu niciodată prea sigură de

nimic.

Lucas închise uşa, apoi se rezemă de ea, cu braţele încrucişate pe piept. Ştia că întârziase la întâlnire, dar nu voia să plece de lângă Taylor. Era pentru prima oară, după mult timp, când erau singuri, şi voia să mai petreacă doar câteva minute cu ea.

Îi plăcea s-o privească. Fiecare expresie a ei era atât de sinceră… Avea nişte reacţii înviorătoare şi chiar şi când îl contrazicea şi-l scotea din minţi cu părerile ei ilogice şi nepractice, o parte din el se bucura şi se amuza de încăpățânarea şi inocenţa ei.

— Vrei să-ţi desfac bagajele sau să te ajut să despachetezi?

Oferta o surprinse pe Taylor. Oare bărbaţii americani erau obişnuiţi să facă treburi femeieşti?

— Mulțumesc, nu, domnule. Îmi voi despacheta doar cât să-mi ajungă pentru patru sau cinci zile. Cât timp plănuieşti să mai stai la Boston?

— Am să plec poimâine. Înainte, vom avea o lungă discuţie, ca să înțeleg nişte detalii.

— Da, desigur.

O privi curios.

— Credeam că vei sta în hotel până-ţi găseşti o casă pe care să ţi-o cumperi.

Taylor dispăru după un colţ, fără să-i dea nicio explicaţie. Lucas se duse la arcada de la intrarea în dormitor şi-şi găsi soţia aşezată pe marginea patului. Zâmbea încântată.

— Are o saltea de puf delicioasă, îi spuse ea.

Lucas dădu din cap.

— De ce-ţi despachetezi doar pentru patru, cinci zile?

— Mi-e mai uşor aşa, îi răspunse ea intenționat doar pe jumătate.

Apoi schimbă subiectul:

— Nu întârzii la întâlnire?

— N-o va deranja să mai aştepte câteva minute.

„N-o?“ Taylor îşi arcui spatele. Se întâlnea cu o femeie? Zâmbetul îi pieri de pe faţă. Făcu un efort să nu se alarmeze. Puteau exista

destule motive inocente de a se întâlni cu o femeie. Poate că era o asociată de afaceri, deşi aşa ceva i se părea cam ciudat. Poate că moştenise nişte bani sau o companie de la o rudă. Da, probabil că asta era. Mai bine să nu se repeadă la nicio concluzie înainte de a afla toate faptele.

— Şi ai o discuţie de afaceri cu această femeie? se interesă ea.

— Nu.

Domnul Ross nu era omul care să intre în detalii. Taylor trebuia să-i smulgă informaţiile cu cleştele.

— Ce fel de întâlnire e? Sunt doar curioasă, se grăbi ea să explice.

— Nu e tocmai o întâlnire. Ne-am înţeles doar să ne vedem în hol la ora opt, atât. De ce?

Taylor ridică din umeri.

— Mă întrebam doar, răspunse ea pe cel mai firesc ton. Mai vin şi alte persoane?

— Nu.

— Şi? insistă Taylor, pe un ton puţin mai tăios decât intenţionase.

Dintr-o dată, îi venea să-l ia în şuturi. În mintea ei, concluziile posibile se împuţinaseră considerabil. Dar, dacă voia să aibă o legătură amoroasă, de ce i-o spunea? Îşi impuse să nu exagereze. Nu-i păsa cu cine se vedea, sau de ce. Ba îi păsa. Enorm. Dintr-o dată, simţea că turba de furie. Lucas nu înţelegea ce i se întâmplase. Părea lovită de trăsnet.

— S-a-ntâmplat ceva?

— Nu.

Nu, pe dracu'! Mai aşteptă un minut, două, iar când Taylor rămase tăcută, încetă să mai speculeze asupra cauzelor iritării ei.

— Ai să-ntârzii la întâlnirea cu femeia aia.

— Se numeşte Belle.

— Belle, repetă ea în şoaptă.

Nu mai găsea nimic de spus. Parcă i s-ar fi frânt inima. Îi venea să plângă şi făcea mari eforturi să-şi ascundă sentimentele. Numai mândria o împiedica să-i spună vreo două.

— Taylor, trebuie să te odihneşti. Eşti frântă de oboseală. Ne vedem dimineaţă.

Taylor scoase o mică exclamaţie.

— Ai să stai toată noaptea?

— Nu, dar când mă întorc eu, ai să dormi.

— Chiar atât de mult vrei să întârzii?

Lucas ridică din umeri. Cu Belle, nu puteai şti niciodată. Prietena mamei lui era o vorbăreaţă. Şi, Doamne, cât mai putea să bea! Ultima dată când se întâlniseră, îl băgase sub masă. Se mândrea că putea întrece la băutură orice bărbat, oricând. Şi nu era o lăudăroşenie în vânt. Lucas îşi mai amintea clar îngrozitoarea mahmureală de după ultima lor întâlnire. Dar istoria n-avea să se repete. Hotărâse deja să nu bea mai mult de un brandy.

— Noapte bună, Taylor, spuse el, înainte de a se întoarce să plece.

— Distracţie plăcută! îi ură ea.

— Aşa va fi.

Nu-i mai venea să-l pocnească. Ar fi fost prea puţin. Acum voia să-l omoare. Lucas aproape ajunsese la uşă, când Taylor sări de pe pat şi o luă la fugă după el. Îi spuse primul lucru care-i trecu prin minte:

— Nu eşti prea obosit ca să mai ieşi?

— Nu, răspunse el peste umăr. Încuie uşa după mine. Am cheie.

Întinse mâna spre clanţă. Taylor se repezi să se strecoare între el şi uşă, tăindu-i drumul.

— Cât anume ai să lipseşti?

— O vreme.

— A.

— Ce, a?

Taylor ridică din umeri. Lucas nu-şi ascunse exasperarea.

— Ce Dumnezeu se întâmplă cu tine? o întrebă, nedumerit.

— Nimic, minţi ea. Du-te. Îţi doresc o seară frumoasă.

— Mai întâi, trebuie să te dai la o parte.

Vru să se supună, apoi se răzgândi. Chiar când Lucas voia să

deschidă uşa, se repezi înapoi.

— Răspunde-mi la o întrebare, înainte să pleci.

— Ce întrebare?

— Ceva străchini, în seara asta?

— Ce? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

— Străchini, de călcat în ele, încercă Taylor să explice mai concret. Ai să calci în străchini?

Nu-i venea să creadă ce-l întrebase. Apoi înţelese. Era geloasă. Îl uimea prea tare ca să mai spună ceva. Făcu un pas înapoi, privind-o.

Taylor oftă sonor. Mersese prea departe. Putea foarte bine să ajungă până la capăt – sau, cum obişnuia Doamna să spună, să termine ce începuse.

— Domnule Ross… începu ea.

— Eşti geloasă? o întrebă el în acelaşi timp.

— Nu, în niciun caz.

— N-aş fi crezut.

Nu-şi putu stăpâni zâmbetul. Umerii lui Taylor se îndreptară. Începea să se enerveze. La urma urmei, se amuza pe socoteala ei.

— Taylor, îţi pot explica totul despre Belle.

— Puţin îmi pasă de femeia aia, replică ea. Mă doar-n cot cum îţi petreci timpul, domnule.

Nu ceea ce spusese, ci felul cum o spusese îl provocă. Dumnezeule, îndărătnică mai era. Mai bine s-o lase cu închipuirile ei. Dimineaţa avea s-o lămurească, dar numai dacă nu mai vorbea ca o scorpie posomorită.

— Vrei să te dai la o parte din drum?

— Da.

Nu se clinti. Lui Lucas nu-i mai rămânea decât s-o ia pe sus şi s-o arunce pe pat, cu ordinul de a nu se mai mişca de-acolo. Tocmai întindea mâinile, când Taylor i le dădu la o parte.

— Căsnicia e ca o sarcină, anunţă ea.

Lucas făcu un pas înapoi. Categoric, îi captase atenţia cu acest

comentariu.

— Cum adică? întrebă el, nedumerit.

— Sau eşti, sau nu eşti, răspunse Taylor pe cel mai firesc ton.

— Taylor…

Îl întrerupse:

— Nu există nuanţe intermediare. Până se vor anula legal hârtiile, cred că amândoi ar trebui să încercăm să ne respectăm jurămintele. Ar trebui să fim…

— Fideli? completă el, văzând că nu mai continua.

— Da, ar trebui să ne fim fideli unul altuia. Aşa ar fi politicos.

Îşi lăsă capul în piept, pentru ca Lucas să nu vadă cât o jena subiectul acela atât de intim.

— Vrei să spui că ar trebui să duc o viaţă de celibat?

— Eu aşa voi face.

— Nu e acelaşi lucru.

— De ce nu e acelaşi lucru?

Nu avea niciun răspuns pregătit. La drept vorbind, abia acum îşi dădea seama cât de straniu îi sunau cuvintele.

— Şi femeile au aceleaşi instincte, încercă el să-i explice. Dar mai întâi trebuie să iubească. Bărbaţii, nu.

Pentru Lucas, un asemenea raţionament părea foarte logic. Taylor nu era de aceeaşi părere. Clătină din cap.

— Vrei să spui, domnule, că majoritatea femeilor sunt virtuoase şi practică reţinerea, câtă vreme majoritatea bărbaţilor, inclusiv tu, se împreunează cu cine se nimereşte.

— Pe scurt, cam aşa ceva, îi dădu el dreptate, numai ca s-o enerveze.

Taylor îşi păstră cumpătul. Efortul aproape o ucidea. Refuza să se ia la ceartă cu el. Belle. Detesta atât numele, cât şi femeia. Se hotărî să-i dea lui Lucas o temă de gândire, pe drumul spre întâlnirea cu ţiitoarea lui.

— Doamnele nu au instincte, domnule, cum cu atâta lipsă de delicateţe ai declarat. Numai ţoapele de rând nutresc gânduri

carnale.

Ca Belle, adăugă ea în gând. Încercă să se îndepărteze, dar Lucas n-o lăsă să plece. Îşi rezemă mâinile de o parte şi de alta a capului ei, imobilizând-o în dreptul uşii. Era clar că nu terminase de discutat problema.

— Chiar aşa? întrebă el.

Ridică privirea spre el, cu gândul de a-i spune că da, aşa era, apoi să-i amintească despre ora târzie, dar cuvintele îi pieriră din minte. Expresia de tandreţe din ochii lui îi captase total atenţia. Pur şi simplu nu mai exista loc şi pentru altceva. Dumnezeule, frumos mai era!

Şi Lucas îşi spunea acelaşi lucru despre ea. Ochii aceia… Erau magici şi limpezi ca albastrul cerului de deasupra Teritoriului Montana.

Da, era frumoasă, ba bine că nu. Dar mai era şi încăpăţânată ca un catâr bătrân şi avea nişte idei fixe ca ale unui politician demis din funcţie. În inocenţa ei, vorbea cu cea mai deplină autoritate despre nişte subiecte de care habar n-avea. Ca de pildă, instinctele.

Nu-şi mai putea lua ochii de la ea. Încet, se aplecă. Gura lui o atinse pe a ei, într-o mângâiere blândă. Ştiu că o surprinsese, căci Taylor încercă să se smulgă. N-o lăsă. O sărută din nou, mai stăruitor de astă dată. Pasiunea se aprinse cu o iuţeală uluitoare. Taylor nu era deloc pasivă. Braţele ei îl cuprinseră pe după talie. Degetele i se înfipseră în spatele lui. Îi simţea pielea înfierbântată, prin cămaşă. Şi puterea. Avea muşchii supli şi tari ca oţelul. Dumnezeu s-o ajute, voia să nu mai înceteze niciodată s-o atingă. Scânci încet, din adâncul gâtului. Sunetul îl împinse pe Lucas la limita controlului. Ştia că era timpul să se oprească. Şi-o imagina deja goală şi se gândea cât de minunat avea să fie când se înfigea în ea, cu picioarele ei împrejurul trupului şi sânii frecându-i-se de piept.

Geamătul care i se aduna în gât se transformă într-un mârâit. Îşi desprinse gura de a ei şi încercă să se stăpânească. Respiraţia îi era

aspră, întretăiată. Ţinea ochii strâns închişi, şi făcu un efort să-i dea drumul. Taylor nu-i uşura deloc situaţia. Încă îl mai mângâia, făcându-l să ardă de dorinţă. O simţea tremurând. Această observaţie îi trezi o mulţumire de-a dreptul arogantă. Pe naiba, n-avea instincte!

Niciodată în viaţa ei nu se mai simţise atât de copleşită. Tremura la fel ca pe vapor, când crezuse că aveau să se scufunde. Atunci, frica fusese cauza. De astă dată, vina era a pasiunii.

O, Doamne, se purta ca o ţoapă! Imediat, mâinile îi căzură pe lângă trup. Rămase rigidă lângă el, cu ochii închişi, în timp ce încerca să-şi încetinească respiraţia.

— Vrei să mă opresc? întrebă el într-o şoaptă răguşită.

Sigur că voia să se oprească. Tocmai îşi amintise unde se ducea şi cu cine avea întâlnire. Bruta! S-o sărute aşa, iar peste un moment să alerge la altă femeie!

— Vrei? repetă el.

Taylor îl cuprinse iar de talie.

— Nu ştiu…

O scotea din minţi. Gura lui fierbinte îi umbla pe gât. Îşi înclină capul într-o parte, ca să-i facă loc.

— Miroşi frumos. A flori.

A săpun, vru ea să răspundă. Era parfumat. Nu reuşi să vorbească. Domnul Ross îi făcea chisăliţă minţile şi simţurile.

— Belle e un nume de vacă.

Cu buzele pe gâtul ei, Lucas zâmbi. Se purta ca şi cum nu i-ar fi auzit comentariul. Taylor se simţi datoare să-l repete.

— Am citit în jurnalul doamnei Livingston şi, dacă a fost tipărit, înseamnă că e adevărat. Scria clar că fermierii îşi botează vacile Belle.

Lucas o sărută pe frunte.

— Ai vrea să te sărut în continuare, nu-i aşa, Taylor?

Doamne, arogant mai era! Şi avea dreptate. Era destul de cinstită ca să recunoască adevărul.

— Da, răspunse ea.

— Ştii ce cred eu?

Felul cum îi pusese întrebarea o făcu să ofteze din nou. Glasul îi era profund şi senzual – și cât îi mai plăcea accentul acela tărăgănat…!

— Ce crezi? întrebă ea, cu răsuflarea tăiată.

— Că ai şi tu vreo câteva instincte ale tale. Înţelegi ce vreau să spun?

Voia să recunoască faptul că şi femeile aveau aceleaşi pofte lascive ca bărbaţii şi că avusese dreptate tot timpul.

— Da, înţeleg ce înseamnă.

Umerii i se prăbuşiră. Se desprinse de el şi încercă să se îndepărteze. Lucas o prinse, îi încercui talia cu braţele, apoi se aplecă şi-i ceru să-i explice.

— Spune-mi ce ai descoperit adineaori, îi ordonă el, aşteptându-i nerăbdător răspunsul, ca să se poată împăuna în pene bărbăteşte aşa cum se cuvenea.

— Că sunt o ţoapă. Poftim, acum eşti mulţumit? Vezi să nu se sature Belle să te tot aştepte.

— O să bea întruna până ajung acolo.

— Fermecător.

— Într-adevăr, e fermecătoare, replică el. Iar tu nu eşti o ţoapă.

Taylor se desprinse din îmbrăţişare, apoi se întoarse să-l privească, proptindu-şi mâinile în şolduri.

— De obicei nu sunt, preciză ea. Dar tu mă faci să doresc lucruri pe care în mod normal nici nu m-aş gândit să le fac. Când mă atingi, sunt… ei bine, cu tine, nu sunt decât o ţoapă. Prin urmare, sugerez să nu ne mai apropiem unul de altul. Iar acum te rog să pleci, până nu mă fac iar de ruşine.

Părea gata să izbucnească în plâns. Lucas se simţea vinovat pentru că o excitase. Se mai simţea şi anormal de încântat de sine. Complimentul pe care i-l făcuse, deliberat sau nu, îl făcea să zâmbească. O tulbura când o atingea. Niciun bărbat nu şi-ar fi putut

dori mai mult.

Simţea că ar fi trebuit să spună ceva ca s-o calmeze. Era soţul ei, la urma urmei, şi măcar atâta lucru putea face. Soţii trebuiau să încerce să-şi liniștească nevestele când erau tulburate, nu? Ce importanţă avea dacă nu erau căsătoriţi decât pentru o bucată de vreme?

— Eşti soţia mea. E foarte firesc să se porţi ca o „ţoapă“ cu mine.

Taylor se stăpâni înainte să pufnească. Expresie ei însă arăta că era vexată.

— Dar mai curând te-ai spânzura decât să te căsătoreşti, mai ţii minte?

Doamne, grozav mai arăta când era întărâtată! Ochii ei scăpărau de furie, iar expresia de pe faţa ei l-ar fi făcut pe un om mai slab să se simtă spăşit imediat. Lucas îşi reaminti că el nu era un om slab.

— Aici ai nimerit-o, replică el.

Vizibil agitată, Taylor îşi răsfiră părul cu degetele.

— Te rog să pleci, domnule.

Părea o idee foarte bună. Se duse la uşă, puse mâna pe clanţă, apoi se opri. Cu mâna dreaptă îşi atinse buzunarul vestonului, ca să se asigure că avea cheia la el, apoi celălalt buzunar, când pe primul îl găsi gol.

Se întoarse din nou şi se duse la dulap. Taylor îi urmărea fiecare mişcare. Încerca să-şi stăpânească emoţiile. Pe toţi sfinţii, nu-şi mai înțelegea propria minte. Domnul Ross nu făcuse nimic ca s-o tulbure aşa. Şi totuşi, îi venea să plângă. Lucas găsi cheia în buzunarul vestonului pe care-l purtase înainte. Închise dulapul, apoi se întoarse s-o privească pe Taylor.

— Belle mi-a dat de mâncare când eram mic… după ce a murit mama mea. Au fost prietene apropiate.

Nu era sigur de ce-i oferise această explicaţie. Probabil pentru că nu voia s-o lase îngrijorată. Şi nu voia nici să-l creadă un căpcăun.

Taylor se simţi covârşită de uşurare. Belle nu era o vacă. Era o prietenă de familie. Fusese sincer cu ea, aşa că ajunse la concluzia că

acum era rândul ei.

— Am fost geloasă, mărturisi ea. În legătură cu asta, ai avut dreptate.

Confesiunea ei îi făcu plăcere. După tensiunea pe care i-o auzea în voce, îşi dădu seama că-i fusese greu s-o recunoască. Pentru că-l privea cu o expresie atât de solemnă, nu zâmbi. Dădu scurt din cap, înainte de a se întoarce.

Taylor nu voia să-l lase să plece supărat. Poate, se gândi ea, dacă începea o conversaţie plăcută, fie şi numai pentru un minut, două, avea să-l mai bine-dispună. Nu voia ca soţul ei să se ducă încruntat la întâlnirea cu prietena mamei lui. Belle putea să tragă concluzia pripită că nu era fericit în căsnicie.

O, Doamne, chiar îşi pierdea minţile! Pe moment, nu părea să conteze prea mult. Lucas avea să plece zâmbind, chiar dacă asta o costa viaţa. Căută un subiect de discuţie şi, tocmai când Lucas deschidea uşa, alese unul despre care era sigură că avea să-i placă.

— Nu mă pot hotărî dacă să cer anularea căsătoriei, sau divorţ.

— Ai menţionat deja anularea, îi reaminti el.

— Serios? Nu mai ţin minte. Cred că un divorţ e mai uşor de obţinut.

— De ce?

— Par să existe mai multe motive acceptabile în instanţă, explică Taylor, mulţumită că o asculta. M-am gândit la cele mai multe. Le-am memorat pe toate, înţelegi, dar n-am putut alege niciunul anume…

Lucas zâmbi.

— Ai memorat motivele pe care le-ai putea prezenta pentru un divorţ?

Taylor dădu din cap. Avu plăcerea să vadă că nu mai era deloc încruntat.

— Există părăsirea – dar, desigur, pe asta n-o putem folosi. N-am trăit împreună destul timp, adăugă ea.

Subiectul începea s-o captiveze. În voce îi răsuna entuziasmul,

când continuă:

— Pe urmă, m-am mai gândit la beţie, şi am respins-o imediat. Nu te-am văzut niciodată bând cât timp am fost împreună. M-am gândit chiar să te acuz de cruzimi extreme şi repetate, dar asta ar fi fost o minciună sfruntată şi oricum nu se potrivea deloc cu mine. Trebuie să ţinem seama şi de reputaţia ta, şi chiar dacă a mea nu e deloc importantă, am şi eu o anumită mândrie. Nu m-aş fi măritat niciodată cu un bărbat care să mă bată şi, prin urmare, nu mi-ar plăcea să mint şi să spun că am făcut-o.

— Bărbaţii nu-şi pierd vremea cu prostii de-astea, ca mândria, cum fac femeile, remarcă el.

— Mulţi, da.

— Eu, nu.

Poate că, dacă n-ar fi sunat atât de arogant, i-ar fi spus adevăratul motiv pe care avea să-l prezinte. Dar orgoliul lui masculin începea să scape de sub control. Devenise un adevărat steag roşu în faţa ochilor ei.

Vasăzică, n-avea nicio problemă cu mândria? Ei bine, asta rămânea de văzut.

— Nu-ţi place să minţi?

— Nu, replică ea. Pari surprins.

— Sunt o femeie cinstită, explică el cu un zâmbet. E cu adevărat surprinzător.

Taylor refuză să se lase insultată.

— N-ai cunoscut multe femei cinstite, nu-i aşa, domnule?

Ridică din umeri.

— Termină ce-ai început, îi ordonă el. Nu pierde timpul cu ce-ai fi putut să faci. Spune-mi ce motiv vei prezenta pentru anulare.

— Da, desigur.

Taylor zâmbi cu o expresie pe care o spera cât mai dulce şi se duse la uşă. Îl dădu uşurel la o parte, explicându-i în tot acel timp diferenţele complicate dintre cererea unei anulări şi a unui divorţ, în instanţă. Când termină, îi ură noapte bună şi se rezemă de tocul

uşii. Îl privi cum se îndepărta pe culoar. Se întrebă cât avea să treacă până-l biruia curiozitatea. Lucas ajunsese la mijlocul coridorului când îşi dădu seama că încă nu-i spusese ce motiv avea să folosească pentru anulare. Se întoarse, parcurse jumătate din distanţa care-i despărţea, ca să nu trebuiască să strige, apoi o întrebă, pe un ton aproape exasperat:

— Dacă nu sunt nici beţiv, nici dezertor, niciun mârlan care-şi bate nevasta, cum sunt?

Zâmbetul lui Taylor deveni şi mai dulce. Începând să închidă uşa, îi spuse cu o voce plină de veselie suavă:

— Eşti impotent.

Capitolul 8

Fortuna aduce corăbii ce nu-s cârmite.

William Shakespeare, „Cymbeline"

Îi stricase seara.

Lucas nu se putea gândi decât la scandaloasa remarcă a lui Taylor. Impotent, pe dracu'! Jura că avea să se ducă în mormânt râzând înainte de a o lăsa să scrie porcăria asta de motiv pe o cerere pe care s-o citească toată lumea din tribunal.

Fierbea de peste o oră, când în sfârşit reuşi să se aşeze şi să chibzuiască. Reluă în minte conversaţia de cel puţin o duzină de ori, revăzând tot timpul luminiţa care apăruse în ochii ei, iar când îşi termină analiza, ajunsese la concluzia că şarjase. *Mândria.*

Cuvântul i se ivi în minte imediat, urmat de lăudăroşenia lui: că bărbaţii nu se preocupau de mândrie, ca femeile. Nu aşa spusese? Şi nu atunci se aprinsese scânteia în ochii ei? O, da, şarjase, nici pomeneală. Şi-i mai dăduse şi o lecţie.

Începu să zâmbească. Taylor era o femeie deşteaptă.

— Era şi timpul să nu mai stai încruntat şi să te simţi bine.

Vorbise Belle. Lucas se smulse imediat din gânduri, acordându-i toată atenţia.

Prietena mamei lui se schimbase considerabil în ultimii zece ani. Acum părea firavă, când înainte fusese o femeie masivă, robustă. Era la fel de înaltă, cât el chiar, dar în postură şi pe piele i se citea vârsta. Trecuse printr-o perioadă grea. Viaţa de la frontieră era nemiloasă cu femeile, le îmbătrânea înainte de vreme. Belle nu făcea excepţie. Trăise în sălbăticie treizeci de ani, înainte de a se întoarce în est, la Boston. Vremea aspră îi tăbăcise pielea, iar munca de zi cu zi îi cocoşase umerii şi-i îndoise spatele.

Taylor îşi amintea că avusese păr şaten închis. Acum era alb.

Ochii însă nu i se schimbaseră. Erau la fel de calzi, de buni şi primitori. Bărbaţii încă se mai simţeau atraşi de ea, după cum stătea dovadă cel aşezat alături, un anumit domn Winston Champhill. Bătrânul era pe jumătate cât ea, dar Lucas îi observase expresia de adoraţie din ochi de fiecare dată când o privea.

Belle îşi îngropase deja trei soţi. Lucas se gândea că Winston avea toate şansele să devină al patrulea.

Cei doi se aşezaseră în salonul domnilor, o zonă strict interzisă pentru femei, dar lui Belle nu-i păsa de reguli. Angajaţii hotelului nu voiseră să facă o scenă. Trimiseseră după administrator. Lucas tocmai se aşezase în faţa celor doi, când administratorul apăruse lângă Belle. Se aplecase şoptindu-i ceva, iar Belle îi dăduse un răspuns care-l făcuse să iasă repede din salon, roşu la faţă.

Lucas prefera să nu ştie ce-i spusese. După ce-şi alungase din minte problema cu soţia lui, se putuse concentra asupra veştilor din oraşul său de baştină. Se născuse şi fusese abandonat în localitatea Kerrington. O dată ce crescuse destul ca să plece, nu mai stătuse pe loc. Şi de-atunci nu se mai întorsese.

Conform Bellei, oraşul nu se dezvoltase prea mult în ultimii douăzeci de ani. Revenise la Kerrington de câteva ori, pentru nunţi şi reuniuni e familie. Desigur, cu atât de mulţi soţi, avea o familie extrem de întinsă. Şi, cu inima ei iubitoare, îşi îmbrăţişa toate rudele.

Era trecut de unu noaptea când termină cu deşertatul sacilor, cum spunea ea. Domnul Champhill adormise pe scaun cu o oră în urmă. Belle se amuza enorm de comportamentul însoţitorului ei. Făcu un semn spre el, apoi îi zâmbi ironic lui Lucas.

— E la pământ, îi spuse încet, ca că nu-şi deranjeze curtezanul. Are cu zece ani mai puţin decât mine, şi tot nu rezistă. Nu contează cât de tineri mi-i aleg, tot îi obosesc, remarcă ea, pe un ton lăudăros.

Lucas zâmbi.

— Ai să te măriţi cu el?

— Cred că da, răspunse Belle, apoi oftă. Noaptea mi se face frig,

şi e destul de mare ca să mă încălzească. Poate că ăsta o să mă ţină mai mult decât ceilalţi. Dar tu, fiule? Ai să găseşti vreodată o femeie, să te aşezi şi tu la casa ta?

Lucas se rezemă se spătar şi-şi luă paharul. Toată seara sorbise din acelaşi brandy. Niciodată nu fusese un mare băutor. Nu gustul îi displăcea, ci efectele. Era un om care voia întotdeauna să fie stăpân pe situaţie, iar băutura îi răpea această putere.

Nu era nici omul care să-şi discute problemele personale, dar el şi Belle se cunoşteau de mult. Îi fusese ca o mamă şi chiar îl luase în grijă când mama lui murise.

Era singura lui rudă pe care o considera ca atare şi singura legătură cu trecutul său din Kentucky.

— M-am însurat, Belle.

Avu nevoie de câteva minute ca s-o convingă că spunea adevărul, apoi o mai aşteptă două minute să-şi revină din surpriză.

Era vizibil uluită, mai ales când îi spuse că încheiase o căsătorie doar cu numele, iar Belle începu să râdă cu poftă, clătinând din cap.

— Dacă asta nu le-ntrece pe toate…! tot comenta ea la nesfârşit.

Voia să afle toate amănuntele. Lucas îi spuse aproape totul. Îi explică de ce se întorsese îi Anglia, îi povesti despre Kelsey şi despre felul cum Merritt se răzgândise dintr-o dată şi-i ceruse să plătească o răscumpărare.

Când termină această parte a relatării, Belle era încruntată ca un judecător gata să condamne un inculpat la spânzurătoare.

— Unde-i băiatul acum? întrebă ea.

— În drum spre fermă, cu Jordan şi Douglas. Se vor opri în Denver, pentru vreo săptămână. E acolo o şcoală despre care Jordan crede c-ar fi bună pentru Kelsey. Dacă va corespunde aşteptărilor lui, băiatul va începe în toamna următoare.

— Băieţii ăştia mai mari… lucrează tot la ferma ta de lângă Redemption?

Lucas dădu din cap.

— Ferma e la o zi călare de Redemption, spuse el. Am să le-o dau

lor trei. Probabil o vor împărţi între ei, se vor căsători şi, în cele din urmă…

— Vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi?

Lucas zâmbi.

— Poate. Acum se ceartă. Douglas vrea să cultive pământul, iar Jordan vrea să mai adauge vite şi să folosească pajiştile pentru păscut. Au muncit din greu, Belle. Vor munci şi mai greu, dacă pământul e al lor.

— Dar tu şi noua ta mireasă?

— Eu am să mă întorc în munţi. Ea va locui la Boston. N-ar putea trăi în sălbăticie, Belle. E prea gingaşă.

— O să se înăsprească.

Lucas clătină din cap.

— E foarte rafinată, o adevărată lady. Taylor provine dintr-o familie aristocratică. Niciodată n-a avut de făcut munci fizice, şi n-aş vrea s-o văd…

Se opri înainte de a recunoaşte că nu voia s-o vadă îmbătrânită prematur şi obosită de viaţă.

— Merită să aibă un trai bun.

— Are bani de la familia aia aristocratică a ei?

— Da.

— Doamnele rafinate cu bani se descurcă la fel de bine ca femeile de rând fără bani, decretă Belle. Adevărul este că, fiule, cu bani îşi poate plăti toate ajutoarele de care are nevoie.

— Nu şi în sălbăticie, o contrazise el. Femeile sunt atât de rare în Teritoriul Montana, încât nu e nevoie să muncească pentru altcineva

— În momentul de faţă, la Bozeman locuiesc paisprezece femei, afirmă ea. Şi în curând se vor mai stabili în zonă şi altele.

Lucas n-o întrebă de unde ştia. De când o cunoştea, Belle avusese întotdeauna capul plin de informaţii. Cele mai multe erau adevărate.

— Eu nu locuiesc lângă Bozeman, îi aminti el.

— Ce contează? Poţi angaja nişte oameni la muncă… Ce-i, de ce

clatini din cap?

— Al dracului să fiu dacă mai las un alt bărbat să lucreze în apropiere de ea.

Belle zâmbi larg.

— Deci, nu vrei să-i dea alţi bărbaţi târcoale, remarcă ea. Foarte curios.

Lucas nu ştia ce să răspundă. Ridică din umeri, ca să-şi ascundă stânjeneala. Subiectul îl tulbura şi prefera să nu-i fi spus despre căsătorie.

— Îţi dai seama cât de contradictoriu vorbeşti? îl întrebă Belle. Tocmai mi-ai spus că al dracului să fii înainte de a lăsa alt bărbat să muncească în apropierea nevesti-tii, în Teritoriul Montana, dar cu cinci minute înainte spuseseşi c-o vei lăsa la Boston, singură, în timp ce tu ai să te întorci în munţi.

— Ştiu că pare…

— Contradictoriu?

Lucas oftă. Avea dreptate. Suna contradictoriu, într-adevăr. Belle clătină din cap.

— N-ai stat să te gândeşti pe îndelete, aşa e?

Ar fi vrut să nu-i dea dreptate. Cum dracu' să nu se fi gândit? Ar fi trebuit să fie un aranjament simplu, şi doar pentru un timp limitat. Dar Taylor complicase situaţia. În niciun caz nu se aşteptase să-l atragă, nici să simtă încontinuu nevoia de a o proteja şi de a simţi o posesivitate atât de crudă de fiecare dată când se uita la ea.

— Sigur că-mi dau seama de ce ai acceptat căsătoria. Ai oferit protecţia ta, pentru banii de care aveai nevoie ca să răscumperi libertatea băiatului. Cum ziceai că-l cheamă?

— Kelsey.

Belle dădu din cap.

— Ți-l amintești pe tinerelul ăla numit MacCowan? Parcă-mi aduc aminte când ai omorât cu mâinile tale doi şobolani ca să scapi băiatul din ghearele lor. Şi pe urmă, mai era şi fetiţa aia irlandeză – cum o chema?

— E mult de-atunci, Belle, şi n-are nicio legătură cu căsătoria mea.

— Îţi amintesc doar că-ţi stă în fire să aperi oamenii, replică ea.

— Îmi mai stă în fire şi să fiu liber.

Belle chicoti.

— Altă contradicţie, fiule. Ba spui că eşti căsătorit, ba că nu eşti. Cât ai de gând s-o mai ţii aşa?

— O să am o discuţie cu Taylor şi-am s-o întreb cât timp vrea să rămânem căsătoriţi. Am vorbit despre o anulare sau un divorţ. Nu cred că pentru ea are vreo importanţă.

— Tu ce preferi?

— Anularea. Ar fi un stigmat mai uşor.

Femeia pufni, neîncrezătoare.

— Dacă vine dintr-o familie cu bani, e sociabilă. Ori aşa, ori aşa, tot o să fie ostracizată. Ştie?

— Nu pare să-i pese.

— Ce ciudat, remarcă Belle. Celor mai multe femei le-ar păsa.

Îşi goli paharul, îi făcu semn lui Lucas să-i mai toarne, apoi se aplecă înainte.

Începu să-l descoasă cu întrebări despre Taylor. Voia să ştie cum se îmbrăca, şi cum se purta, ce-i plăcea să mănânce, ce bea, cum îi trata pe ceilalţi şi cum se aştepta să fie tratată.

Contradicţiile se acumulau. Taylor provenea dintr-o familie bogată, dar pe drum nu se purtase în niciun caz ca o tânără răsfăţată care avea nevoie de cocoloșeală.

— Se descurcă în mare parte singură, mărturisi Lucas.

— Nimic nu se potriveşte, la mireasa asta a ta, declară Belle. Numai de-un lucru sunt sigură, fiule. A avut alt motiv să te ia de bărbat, unul mai important decât reputaţia ei.

Binele cel mai mare, îşi aminti Lucas. După ce-o iscodise, Taylor sfârşise prin a recunoaşte ce nu urmărise numai să-şi apere averea de unchiul ei. Se mai măritase cu el şi pentru binele cel mai mare. Ce mama dracului voia să mai însemne şi asta?

Hotărî că era timpul să afle.

Belle îi distrase atenţia, întinzându-se peste masă să-şi trezească din somn cavalerul. Cei doi plecară peste câteva minute. Lucas îi conduse până la uşă.

— Dacă n-aş pleca mâine la St. Louis, aş insista să-ţi cunosc mireasa, Lucas. Aşa, aş afla şi eu răspunsurile la câteva întrebări.

Lucas zâmbi. Putea să şi-o imagineze pe Belle încercând să smulgă de la Taylor tot ce voia să afle. Cu siguranţă, prietena mamei lui era mai vârstnică şi avea mai multă experienţă, dar Taylor era mai isteaţă. Ar fi rezistat.

Deşi mai dormiseră unul lângă altul, nu avea încredere să împartă patul cu ea şi-n acea noapte. O dorea prea mult. Dar îşi dăduse cuvântul faţă de bunica ei şi avea să şi-l ţină, chiar de s-ar fi transformat într-un eunuc. Îi promisese că urma s-o protejeze.

Taylor se întoarse pe o parte. Mişcarea ei îl readuse la realitate. Dădu masa la o parte, ca să se apropie de ea, şi deodată se opri, când văzu hârtia pe care o ţinea strâns în mâini. Era o cablogramă. Îi privi faţa.

Ajunsese destul de aproape ca să-i vadă lacrimile pe gene. Obrajii îi erau încă umezi. Dintr-o dată, îl cuprinse groaza. Indiferent ce conţinea mesajul, era clar că o distrusese pe Taylor, căci plânsese până adormise.

Taylor strângea atât de tare hârtia, încât trebui să-i desprindă uşurel degetele ca să citească mesajul. Ghicise deja vestea, dar voia să fie sigur.

Şi hârtia era umedă. Doamne, cât plânsese! Încet, Taylor despături cablograma şi o citi.

Doamna murise.

Pesemne lui Taylor i se frânsese inima. Înclinându-şi capul, Lucas închise ochii. Nu avea obiceiul să se roage, dar se pomeni recitând o rugăciune pe care o învăţase de la Belle cu ani în urmă. Nu-şi mai amintea decât câteva fraze, dar bănuia că Dumnezeu i-ar fi înţeles

oricum cererea.

Îl rugă pe creator să-i dăruiască Doamnei linişte şi fericire. Rugăciunea era o reacţie instinctivă, dar nici vestea în sine nu-l lăsase rece. Avea sufletul plin de tristeţe. N-o cunoscuse prea bine pe Lady Esther, dar aceasta avusese totuşi un efect profund asupra lui. Era o femeie atât de puternică, plină de pasiune şi cu opinii ferme. Dădea un sens cu totul nou cuvântului *eleganţă.* Fusese o bătrână dură, nici vorbă, dar ceea ce-l afecta pe Lucas cel mai mult era hotărârea ei de a face orice pentru a-şi şti nepoata în siguranţă.

Lucas deschise ochii şi o văzu pe Taylor privindu-l. Niciunul dintre ei nu scoase o vorbă. Puse telegrama pe masă, apoi se apropie de ea. Taylor nu se opuse. Lucas o luă în braţe.

N-avea s-o mai lase să se îndepărteze de el. Taylor avea nevoie să se descarce de durere, să plângă fără reţineri… să-şi înceapă doliul.

O consolă în singurul fel cum ştia – şoptindu-i cuvinte despre care spera că puteau s-o liniştească, mângâindu-i încet spatele.

Chiar şi după ce fu sigur că adormise, rămase cu ea în braţe.

Nu voia să-i mai dea drumul niciodată.

Iar se trezi deasupra ei. Era aproape patru dimineaţa. Îşi freca buzele şi nasul de gâtul ei şi încerca să-i strecoare între coapse genunchiul, când îşi dădu seama ce făcea.

Deja îi ridicase cămaşa de noapte împrejurul şoldurilor. Nu purta nimic pe dedesubt. Şi nici nu se împotrivea. Picioarele ei erau întrepătrunse printre ale lui, îl ţinea cu braţele pe după gât, şi-l săruta la fel ca el pe ea.

Nu voia să se oprească. Mâna i se ridică pe sub cămaşa ei, atingând-o, mângâind-o. Îi cuprinse partea de sus a unui sân. Degetul lui îi frecă sfârcul. Taylor scoase un geamăt scăzut şi-l strânse şi mai tare. Dintr-o dată, Lucas avu nevoie să-i simtă gustul. Mişcările îi deveniră mai aspre. O apucă de ceafă şi o sili să se întoarcă spre el. Gura lui îi pecetlui buzele, înăbuşindu-i orice protest.

În clipa următoare, Taylor începu să tremure. Lucas îşi desprinse gura de pe a ei şi începu să-şi descheie pantalonii. Era erectat, pulsând de nevoia de a se înfige adânc în ea.

Respiraţia-i era întretăiată de dorinţă. Nu putea înceta s-o sărute, în timp ce se dezbrăca, şi abia când simţi gustul sărat al lacrimilor pe obrazul ei reveni la realitate.

Ce naiba făcea? Avu senzaţia că tocmai i se turnase o găleată cu apă rece în cap. Trase de câteva ori aer în piept, adânc, tremurător, încercând să-şi încetinească bătăile inimii. Primul lui gând logic nu fu plăcut deloc. Profita de ea într-un chip îngrozitor. Era exclus ca Taylor să gândească limpede. Tocmai primise vestea că bunica ei murise. Avea nevoie de mângâiere, nu de desfrâu.

Încercă să se retragă. Îi trase cămaşa de noapte în jos, şi făcu un efort să se întoarcă. Problema, însă, era că Taylor veni după el. Nu putea scăpa din braţele ei. Gura ei îi era pe gât, deschisă, şi se freca de el erotic, chemându-l înapoi fără cuvinte.

Nici nu se gândea. Îi desprinse braţele din jurul gâtului şi încercă s-o împingă la loc pe partea ei de pat. Taylor nu se lăsă. Îl cuprinse de talie şi se ţinu ca şi cum de asta ar fi depins viaţa ei.

Avea nevoie s-o iubească. În clipa când îi veni acest gând, deveni ţeapănă. O, Doamne, ce făcea?

Dintr-o dată, o copleşi mila de sine şi deznădejdea. Doamna nu mai era. Asupra altui lucru nu putea să se concentreze. Nu-şi putea imagina viaţa fără ea. Cum avea să continue, singură? Dacă problemele vieţii în sălbăticie deveneau peste puterile ei, Taylor ştia că i-ar fi putut scrie scumpei sale bunici, pentru a-i cere sfatul. Doamna i-ar fi spus ce să facă, şi chiar dacă nu-i urma sfaturile, Taylor ar fi simţit că-i mai păsa cuiva de soarta ei. Lady Esther îi fusese ca o mamă, în toate sensurile cuvântului. Îl mai avea şi pe unchiul Andrew, desigur, dar el nu-i era ca un tată. Era doar unchiul ei drag, excentric şi retras, tovarăşul ei de joacă din copilărie, care-i devenise un bun prieten. Îi mai putea scrie şi lui, dar nu era acelaşi lucru.

Îi era dor de bunica ei. Durerea o năucea. Crezuse că era pregătită s-o piardă.

O, Doamne, cât o durea – atât de tare, încât căutase cu deliberare să-şi seducă soţul, în căutarea unei consolări… şi a iubirii, oricât de falsă, numai ca să-şi uşureze îngrozitorul chin din inimă.

— Nu mă doreşti, Lucas?

Lucas îi auzi vocea întretăiată. Nu-i venea să creadă că-l întreba aşa ceva. Răspunsul lui nu fu chiar ca al unui gentleman. Se întoarse pe spate, o luă de mână şi i-o duse fără menajamente între propriile lui picioare. După aceea, nu mai fu nevoie de niciun cuvânt. Reacţia lui Taylor fusese cea aşteptată. Îşi retrase mâna ca şi cum s-ar fi fript.

Se retrase de lângă el şi se ridică în capul oaselor.

— Atunci, de ce te-ai oprit?

Înainte de a-i răspunde, Lucas îşi împreună mâinile sub cap. Numără până la zece.

— N-am vrut să te opreşti.

Lucas gemu. Îşi ţinea fălcile încleştate strâns şi avea fruntea îmbrobonată de transpiraţie. În întuneric, Taylor abia îi putea distinge expresia, printre lacrimile care-i şiroiau pe obraji. Şi le şterse cu dosurile mâinilor. Se simţea umilită şi nefericită. Ar fi vrut să se ascundă şi să plângă – și, o, Doamne, o voia pe bunica ei înapoi.

Nu mai scoase o vorbă. Se retrase până pe marginea patului, încercând să se îndepărteze cât mai mult de el, apoi se acoperi cu pătura. Se strânse ghem, închise ochii şi căută să-şi stăpânească suspinele.

Trecură câteva minute în tăcere. Credea că Lucas adormise. Ar fi vrut să iasă din dormitor şi să se culce pe canapeaua din salon. Ştia că era la un pas de a-şi pierde calmul, căci şi-l simţea dezintegrându-i-se chiar şi acum, şi nu credea că putea exista ceva mai umilitor decât să cedeze în faţa lui. Trecuseră ani de zile de când Doamna n-o mai văzuse plângând. Ar fi fost indignată şi

ruşinată pentru nepoata ei. Taylor nu credea că ar fi suportat ca domnul Ross să-i vadă durerea. Cu siguranţă, lipsa ei de disciplină şi control l-ar fi dezgustat. Îi crăpa obrazul de ruşine doar gândindu-se la o asemenea posibilitate.

Trebuia să plece. Dădu păturile la o parte, se ridică şi-şi coborî picioarele peste marginea patului.

Lucas o prinse înainte de a se ridica. Nici măcar nu avu timp să se zbată. Se mişcase cu viteza fulgerului. O trase peste pat, îi încercui talia cu braţele şi o strânse lângă el. Posteriorul lui Taylor îi se lipi de pântec. Bărbia lui se rezemă pe creştetul capului ei. N-avea de gând s-o lase să plece nicăieri.

— Taylor?

Nu-i răspunse. Lucas nu se lăsă descurajat.

— Ai vrut să fac dragoste cu tine din cele mai nepotrivite motive.

Taylor încercă să se smulgă. O strânse şi mai tare.

— Mă doreai, nu-i aşa?

N-avea de gând să-i răspundă la întrebare, dar imediat Lucas începu s-o strângă, făcând-o să-şi dea seama că n-avea să renunţe până nu-i spunea.

— Da, şopti ea.

— Dimineaţă, ai fi regretat.

Taylor se gândi câteva momente la afirmaţia lui. Apoi şopti, numai ca să-l potolească:

— Probabil.

Totuşi, n-o credea. Îl dorea pe Lucas cu o intensitate cum niciodată nu mai simțise. O îngrozeau propriile ei sentimente. Întotdeauna îşi dorise să fie stăpână pe situaţie şi pe sine însăşi. Fusese efectul fricii. Şi al lui Marian. Taylor învăţase multe de la sora ei mai mare. Marian nu făcuse doar s-o apere de poftele unchiului Malcolm, dar o învăţase şi cum să-şi ia toate măsurile de prevedere imaginabile, atât pe plan mintal cât şi fizic, ca să se asigure că niciodată n-avea să-i cadă victimă vreunui bărbat.

Şi apoi, apăruse Lucas Ross. Taylor nu ştia cum să se apere de el.

Ani de zile se descurcase de minune, ba chiar se logodise cu William Merritt şi planificase o nuntă, fără ca în tot acel timp să-i dăruiască logodnicului ceva din inima ei. Deşi trădarea lui o distrusese, adevărul era că mai mult o afectaseră scandalul şi umilinţa, decât pierderea lui William. Nici măcar nu fusese prea surprinsă, pentru că, în fond, Merritt nu înşelase aşteptările nimănui.

Lucas era cu totul altceva. Nu se compara cu niciunul dintre bărbaţii pe care-i cunoscuse. Era bun şi iubitor şi plin de consideraţie – şi, o, Doamne, tare ar fi dorit să înceteze. Fără să încerce măcar, îi spulbera toate pavezele, iar Taylor ştia că dacă nu stătea tot timpul în gardă, s-ar fi furişat şi i-ar fi furat inima din piept.

— Taylor?

Vocea lui era o şoaptă aspră.

— Da? şopti şi ea.

— Când ai să fii a mea pentru prima oară, te vei gândi numai la mine.

Îşi frecă bărbia de creştetul capului ei, într-o mângâiere blândă.

— Astă noapte te-ai gândit la bunica ta. E firesc, adăugă el. Ai nevoie s-o plângi.

Taylor clătină din cap.

— Doamna mi-a spus că n-am voie să plâng după ea.

Se întoarse în braţele lui Lucas, rezemându-şi obrazul de pieptul său.

— M-a pus să-i promit că n-am să mă îmbrac în negru. Trebuie să privesc spre viitor, nu în trecut.

Suspinul o luă prin surprindere. Lucas o strânse puţin mai tare, masându-i spatele.

— Şi ce ţi-a mai spus?

— Să n-o uit, şopti Taylor.

Acum lacrimile îi curgeau mai repede. Erau ca un torent pe care nu-l putea opri.

— Voia să le spun copiilor poveşti frumoase despre ea.

Lucas presupuse că se referea la copiii pe care urma să-i aibă cândva.

— N-o să fie uitată, spuse el.

Nu credea că Taylor îl auzise. Suspina tot mai tare, şi din minut în minut se scuza.

— Iubito, e-n regulă să plângi.

Taylor nu era de aceeaşi părere, dar nu se putea opri din plâns destul timp ca să-i spună.

Nici nu ştia de cât timp o ţinea aşa – de-o veşnicie, i se părea. Apoi o apucă şi sughiţul – şi, Dumnezeule, în ce hal era, plângând la pieptul lui Lucas, cu sughiţurile acelea oribile, atât de nepotrivite pentru o lady!

Pe Lucas nu părea să-l deranjeze. Se ridică, găsi o batistă, reveni în pat şi i-o dădu. După ce Taylor se şterse pe obraji, Lucas luă batista înapoi, o aruncă pe noptieră, şi iar o cuprinse pe Taylor în braţe.

Era extrem de blând. Gingăşia pe care i-o arăta n-o făcea decât să plângă şi mai tare.

După un timp, încercă s-o calmeze.

— Taci, iubito. Acum e-n regulă.

Probabil repetase aceleaşi cuvinte de vreo zece ori. Nimic n-avea să mai fie vreodată în regulă, îşi spuse ea.

Doamna nu se mai întorcea.

Taylor era acum singură şi complet responsabilă de două fetiţe de zece ani, iar Lucas Ross habar n-avea ce era în regulă şi ce nu.

Era prea istovită ca să-l mai contrazică. Plânse până adormi, ţinându-se de soţul ei şi lăsându-l s-o consoleze.

Se simţea în siguranţă şi apărată. Dumnezeule mare, nu voia să-i mai dea drumul niciodată.

Capitolul 9

Fortuna ştie că cel mai mult o dispreţuim atunci când ne dăruieşte mai ales lovituri.

William Shakespeare, „Antoniu şi Cleopatra"

Taylor încă nu se trezise. Victoria veni s-o caute la opt şi jumătate. Era îngrijorată şi-i explică grăbită lui Lucas că Taylor întârziase la micul dejun.

Era cumva bolnavă, sau uitase că se înţeleseră să mănânce împreună în Salonul Doamnelor, cu o jumătate de oră în urmă?

Lucas nu-i spuse despre bunica lui Taylor. Îşi trezi soţia, apoi o conduse pe Victoria la micul dejun.

Nu-i era foame, aşa că mâncă doar o singură porţie de cârnaţi, peşte, biscuiţi, griş, mere coapte cu scorţişoară, ochiuri fierte în apă şi cartofi. Victoria mâncă un singur pesmet şi bău un pahar cu suc de mere proaspăt stoarse.

În dimineaţa aceea, prietena soţiei lui era nervoasă. Se tot uita îngrijorată prin sala de mese, iar Lucas presupuse că era alarmată din cauza celorlalţi clienţi. Încercă s-o liniştească, mai întâi întrebând-o despre familia ei.

Îşi dădu seama de greşeală în clipa când ochii Victoriei se înceţoşară. Era clar c-o tulbura să vorbească despre părinţii şi prietenii ei de la Londra.

Atunci, Lucas aduse vorba despre viitorul ei la Boston. Victoria deveni şi mai agitată.

Cineva de la altă masă râse ascuţit. Victoria fu cât pe ce să sară de pe scaun, apoi aruncă o privire grăbită peste umăr, încruntată teribil.

— S-a-ntâmplat ceva? întrebă Lucas.

Înainte ca Victoria să-i răspundă, Taylor apăru la masă.

Imediat, Lucas se ridică şi-i trase scaunul. Taylor îi mulţumi fără să-l privească, apoi se aşeză.

Rămase cu privirea în jos, dar Lucas îi observă roşeaţa din obraji. Se vedea clar că era jenată. Probabil din cauza felului cum o atinsese în noaptea trecută.

Se îmbrăcase complet în negru. Lui Lucas nu-i plăcea cum îi stătea, şi nu-l încânta nici ideea că nesocotise intenţionat dorinţa bunicii ei de a nu ţine doliu.

Avea părul legat la spate, într-o pieptănătură austeră, care-i scotea în evidenţă pielea ireproşabilă a feţei.

Lucas îşi dădu seama din nou cât de frumoasă era, şi se uită prin jur, ca să vadă dacă n-o privea niciun alt bărbat.

Era a lui, fir-ar toţi ai dracului să fie, şi n-avea de gând să lase pe nimeni să se zgâiască la ea.

Îşi dădu seama aproape imediat cât de ridicol se purta.

Clătină din cap şi începu să dea ordine.

— Taylor, mănâncă şi tu ceva. Victoria, spune-mi ce te frământă.

Soţia lui insistă că nu-i era foame. Bău un pahar de lapte, declară că se săturase şi-şi împături şervetul.

Nu voia nici acum să-l privească. Lucas era exasperat de amândouă. Se hotărî să se ocupe mai întâi de soţia lui.

Avea să afle ce o supăra, apoi urma să vadă şi de Victoria.

Cu această hotărâre în minte, acoperi mâna lui Taylor cu a lui. Încet, îi porunci să-l privească.

Taylor nu se grăbi să îndeplinească ordinul. Lucas aştepta cu răbdare. Când în sfârşit o văzu privindu-l, îi spuse:

— N-ai de ce să te simţi stânjenită. Azi-noapte nu s-a întâmplat mare lucru.

Voia să-i amintească şi că erau căsătoriţi, în fond, şi câteva sărutări şi mângâieri între un soţ şi o soţie nu reprezentau în niciun caz un motiv de jenă.

Nu apucă să-şi prezinte argumentele logice. Taylor îl privi neîncrezătoare, apoi spuse:

— Am plâns în faţa ta. E firesc să fiu stingherită şi ruşinată, adăugă ea dând din cap, în timp ce se înroşea şi mai tare la faţă. Îţi promit că n-o să se mai întâmple. De obicei, sunt foarte disciplinată.

La asta, Lucas nu mai ştiu ce să spună. Dădu s-o contrazică, apoi se răzgândi. Observă că nici Victoria nu se mai uita prin sala de mese. Era complet captivată de conversaţia lor. Mai era şi încruntată, iar ţinta revoltei ei părea să fie el.

Vru s-o întrebe ce naiba o apucase. Datorită stării ei delicate, formulă mai blând întrebarea.

— S-a întâmplat ceva?

— Ai făcut-o pe Taylor să plângă?

Lucas oftă. Se purta de parcă ar fi crezut că-şi insultase soţia.

— Nu, răspunse el. Din alt motiv era necăjită.

O lăsă pe Taylor să explice despre bunica ei.

— Victoria, ţi-ai terminat micul dejun? întrebă Taylor, încercând să schimbe subiectul.

Victoria nu mai era atentă la prietena ei. Se uita numai la Lucas.

Părea să încerce să ia o anumită hotărâre, şi tocmai când Lucas se pregătea să se ridice de la masă, îi ceru să rămână pe loc.

— Dacă ţi-ai cunoaşte soţia mai bine, ai şti că nu plânge niciodată, domnule Ross.

— Chiar aşa?

Victoria dădu din cap. Cu vocea tremurându-i de nervozitate, adăugă:

— Nici nu mănâncă vreodată la micul dejun, întotdeauna bea numai un pahar de lapte. Nici asta nu ştiai, nu-i aşa?

Deşi îi venea să zâmbească, Lucas nu îndrăzni.

Victoria era furioasă pentru Taylor. Se vedea clar că ştia despre ea mai multe decât el.

— Când era la unchiul ei, a locuit într-un bordei timp de…

Taylor o întrerupse. Nu voia ca Victoria să-i spună lui Lucas despre antrenamentul ei pentru viaţa la frontieră.

Atunci, ar fi luat-o la întrebări, şi nu era pregătită să răspundă la

niciuna dintre ele.

— Bancherii, se repezi ea. Avem întâlnire cu domnul Sherman şi domnul Summers, la ora zece. Birourile lor sunt la numai două străzi de-aici. Cred că putem merge pe jos până la bancă, nu-i aşa, Lucas?

Lucas dădu din cap, rămânând însă cu privirea la Victoria.

— În ce-a locuit?

Victoria roşi.

— În nimic. Taylor, aş dori să discutăm ceva important, dacă ai câteva minute.

— Da, desigur, fu imediat Taylor de acord, uşurată de schimbarea subiectului.

— Nu cred că pot locui la Boston.

După ce făcu această declaraţie, Victoria îşi coborî privirea spre tăblia mesei.

— Foarte bine.

Capul Victoriei se ridică brusc.

— Nu te superi?

La vederea expresiei ei surprinse, Taylor zâmbi.

— Sigur că nu mă supăr. Tu ştii mai bine decât oricine ce poţi şi ce nu poţi să faci, Victoria.

Prietena ei simţi nevoia să-i explice.

— Am început deja să întâlnesc vechi cunoştinţe, şopti ea.

Lucas o auzi. I se părea că explicaţia ei avea la fel de mult sens ca jena lui Taylor pentru că plânsese.

— Şi e vreo problemă dacă întâlneşti prieteni vechi? se interesă el.

— Da, răspunseră Victoria şi Taylor într-un glas.

Lucas renunţă la orice încercare de a înțelege.

Îşi aruncă şervetul pe masă şi se ridică.

— Dacă mă scuzaţi, eu mă întorc în cameră. Taylor, să te schimbi înainte de a merge la bancă.

Nu-i lăsă timp să-l contrazică. Se întoarse şi ieşi din sala de mese.

Imediat, Victoria o întrebă:

— De ce eşti îmbrăcată în negru?

— În memoria bunicii mele, răspunse Taylor. Azi-noapte, am primit o cablogramă. Doamna a murit acum patru zile. Unchiul Andrew a avut nevoie de ceva timp ca să mă găsească.

Încerca să vorbească pe un ton firesc, dar nu prea reuşea. Când termină de explicat, era gata să izbucnească iar în plâns.

Victoria nu avea niciun motiv să-şi ţină emoţiile sub control.

Doamna ar fi fost indignată de conduita ei, îşi spuse Taylor, când o văzu izbucnind în lacrimi.

Dar, cu toată indisciplina ei, Victoria îi era foarte loială, iar Doamna considera că loialitatea era a doua calitate ca importanţă pe care o putea avea o persoană.

Se situa mult mai sus pe scara ei de valori decât iubirea, şi doar cu o treaptă sau două sub cea mai mare calitate din toate: curajul.

— „Cuvintele sincere şi simple pătrund cel mai bine în urechea durerii", cită Victoria în şoaptă, ştergându-şi lacrimile cu şervetul.

— William? întrebă Taylor, deşi ştia prea bine cine scrisese această cugetare.

— Da, răspunse prietena ei. Şi avea dreptate. Cuvintele simple sunt cele mai bune, aşa că n-am să-ţi spun decât cât de rău îmi pare de pierderea ta. Ştiu că Doamna îţi era ca o mamă şi cred că ţi se frânge inima…

Nu mai putu continua. Acum plângea de-a binelea. Taylor nu era deloc stânjenită de scena făcută de prietena ei.

Reacţia Victoriei o făcea să se simtă efectiv umilită. Nici cuvintele ei de consolare nu aveau niciun efect, şi fu nevoită să respire adânc de câteva ori ca să-şi regăsească autocontrolul.

— Îmi eşti o prietenă foarte bună, şopti ea, după ce fu convinsă că n-avea să i se frângă vocea. Sunt aşa de norocoasă că te-am găsit…!

— Şi eu pe tine, replică Victoria, cu vocea înfundată în şervet. „Oricine poate ascunde o durere în afară de acela care o are," adăugă ea. Îmi dau seama cât te doare.

Taylor nu-i răspunse, din simplul motiv că ar fi început să plângă.

N-ar fi îndrăznit să facă de râs memoria Doamnei încălcând o asemenea regulă cardinală şi plângând în public.

Mai degrabă ar fi murit.

— „A plânge înseamnă a împuţina adâncimea durerii", cită Victoria.

Doamna n-ar fi fost de acord cu acest citat din Shakespeare, îşi spuse Taylor. Se hotărî să încerce să destindă atmosfera.

— Şi crezi că, pentru că William al tău a scris acest dictat, nu pot să te contrazic?

Victoria reuşi să zâmbească.

— Nu, nu poţi. În fond, William e o autoritate.

— Ştii ce-am să fac?

— Ce?

— Am să mă duc până la cea mai apropiată librărie şi-am să cumpăr toate operele lui William Shakespeare. Le-am citit, desigur, dar nu am stat să memorez totul cuvânt cu cuvânt, aşa cum ai făcut tu. Într-o lună, două, îţi promit că am să ţi-l pot folosi pe William în avantajul meu, ori de câte ori voi dori să-mi dai dreptate.

Victoria păru încântată. Evident, nu înţelesese că Taylor o tachina.

— Îţi împrumut cu plăcere exemplarele mele, spuse ea cu aprindere.

Taylor îi mulţumi, apoi chemă un ospătar şi comandă câte un ceai pentru fiecare.

Sala de mese se degajase îndeajuns ca să poată discuta în linişte.

— Victoria, dacă nu vrei să locuieşti la Boston sau în apropiere, unde ai dori să te duci?

— Cu tine, se repezi prietena ei, apoi roşi. Dacă mă primeşti, se grăbi ea să adauge. Şi dacă nu se supără domnul Ross.

— Mi-ar face plăcere compania ta, răspunse Taylor, apoi se opri să-şi adune gândurile.

Victoria îi înţelese greşit ezitarea. Umerii i se prăbuşiră, într-o postură abătută.

— Dar nu crezi că e o idee prea bună. Înţeleg. O femeie însărcinată ar fi o povară pentru tine, şi…

Taylor o întrerupse.

— Lasă-mă să termin, insistă ea. Mi-ar plăcea mai mult decât orice pe lume să te iau cu mine. Mi-ai devenit ca o rudă.

— Dar e totuşi o problemă?

Dădu din cap. Chelnerul veni cu serviciul de ceai.

Puse ceainicul înflorat pe masă, apoi farfurioarele şi ceştile, după care făcu o plecăciune şi se retrase.

Înainte de a continua, Taylor turnă ceaiul.

— Nu poţi lua o hotărâre până nu ştii toate faptele. Trebuie să înţelegi unde mă duc, şi de ce. După ce-am să-ţi explic…

— În legătură cu copiii? o întrerupse Victoria.

— Da. Georganna şi Alexandra sunt fetele surorii mele mai mari. Acum au doi ani şi jumătate. Marian… sora mea, a murit la scurt timp după ce s-au stabilit la Boston. Copiii au rămas în grija tatălui lor, George. A murit şi el, acum o lună şi ceva. N-a lăsat în urmă nicio rudă, aşa că fetele au fost luate în primire de doica lor, doamna Bartlesmith.

— „Când vine necazul, nu vine ca o iscoadă singuratică, ci în oştiri întregi."

Taylor dădu din cap a încuviinţare. Aici Shakespeare avea dreptate. Necazurile veneau ca armatele.

— Ai să le duci pe cele mici înapoi în Anglia?

— Nu. De fapt, vreau să le duc cât mai departe posibil de Anglia. Sora mea se temea de unchiul nostru Malcolm. Şi pe bună dreptate, adăugă Taylor. Nu voia ca fetele să fie în apropierea acelui om rău, şi tocmai de-asta s-a mutat la Boston. Soţul ei, George, era din America, şi a fost întru totul de acord cu hotărârea ei.

— Ţi-e frică de unchiul tău? vru să ştie Victoria.

Taylor se simţi datoare să fie complet sinceră cu prietena ei.

— Ar fi o prostie să nu-mi fie frică de el. E un om foarte rău.

— Le-ar face vreun rău copiilor?

— În cele din urmă, da, le-ar face.

— Cum?

Clătină din cap.

— Nu pot vorbi despre Malcolm fără să-mi vină rău de la stomac. Totuşi, acum că au murit şi George, şi Doamna, problema custodiei a devenit îngrijorătoare. Unchiul Malcolm ar cere la judecătorie ca fetele să fie date în îngrijirea lui, şi mai curând l-aş ucide decât să îngădui aşa ceva. Micuţele ar fi mai în siguranţă până şi cu Lucifer. Mă rog ca Malcolm să fi uitat complet de ele. Nu l-am informat despre moartea lui George şi, întrucât Doamna n-a lăsat niciun ban pentru gemene, sper să nu ne facă necazuri. Totuşi, n-am să risc. Va trebui să dispar, Victoria. Nu-ţi dai seama? Până cânt fetele vor fi destul de mari ca să-şi poartă singure de grijă, răspund de soarta lor. Marian m-a protejat atâţia ani. Acum trebuie să le protejez şi eu pe fiicele ei.

— Mă tem că va fi foarte dificil să dispăreţi, remarcă Victoria. Lumea devine din ce în ce mai mică. Acum avem telegraful, şi vapoare cu aburi care pot face de la Londra în America mai puţin de două săptămâni. Există trenuri care fac legătura între aproape toate oraşele, şi…

— M-am gândit la toate astea, o întrerupse Taylor. La început, m-am gândit să ducem fetele într-un oraş îndepărtat, dar pe urmă m-am răzgândit. Există un loc unde Malcolm n-o să le caute niciodată – şi anume, la frontieră. Domnul Ross mi-a spus despre un oraş numit Redemption. A spus că acolo un om poate merge o milă întreagă fără să întâlnească pe altcineva. Fetele şi cu mine am putea dispărea uşor.

— În adâncul inimii… crezi că unchiul tău va încerca să vă găsească?

Taylor dădu din cap.

— Nu cred că e o teamă nerezonabilă. I-ar plăcea să-mi facă rău.

E un om pizmaş şi răzbunător. Are o cicatrice care-i trece peste ochiul stâng. Era să-şi piardă vederea. De la mine o are, Victoria, de când aveam zece ani. Nu-mi pare rău decât că nu l-am orbit. De fiecare dată când se uită în oglindă, îşi aminteşte ce i-am făcut… şi de ce. Va încerca să mă găsească, ba bine că nu. Cred că numără zilele până când va putea să pună mâna pe moştenire şi pe moşii… şi pe mine.

Victoria se înfioră. Începea să înţeleagă şi ceea ce Taylor nu-i spunea. Se hotărî să încerce pe ocolite să afle dacă presupunerile ei erau corecte.

— Dacă gemenele erau băieţi, Marian ar fi fost tot aşa de obsedată să fugă?

— Nu.

Victoria oftă.

— Malcolm e un om vanitos?

— Da.

Zâmbi.

— Foarte bine. Iar cicatricea aia este atât de urâtă pe cât sper eu că e?

— Da.

— Cu atât mai bine.

Taylor dădu din cap.

Spusese destul.

Deşi gravidă, Victoria era totuşi foarte inocentă, după părerea ei.

N-ar fi putut înţelege poftele denaturate ale unor oameni.

Până şi Taylor abia putea să înţeleagă.

Prietena ei ar fi fost copleşită şi dezgustată să afle tot adevărul.

— Ce ironie, comentă ea în continuare. Cel mai mare vis al meu era să vin într-o bună zi să trăiesc în sălbăticie. Unchiul Andrew îmi împărtăşea gândurile. De fiecare dată când îl vizitam, îmi citea câte ceva nou, ca să mă înveţe. Credea în visul meu şi voia să fiu pregătită. Cred că era un joc, pentru noi.

— Ca atunci când a construit bordeiul şi te-a pus să locuieşti în

el?

— Da, zâmbi Taylor. Servitorii lui mă credeau la fel de ciudată ca el. Nu conta. Era doar un joc.

— Ştii ce cred eu? În inima ta, ai ştiut întotdeauna că vei veni să locuieşti în sălbăticia din America. Gemenele ţi-au complicat planurile, şi de aceea te-ai gândit la un oraş mai mic, undeva în vest.

— Da, m-am gândit că până la urmă voi ajunge în munţi. De când am citit prima povestire despre Daniel Boone, am fost…

— Intrigată?

— Da, intrigată.

— Voi face tot ce pot ca să te ajut, îi jură Victoria. Spune-mi un lucru, te rog. Ce părere are Lucas despre…

— Nu ştie nimic despre Malcolm sau despre copii, şi trebuie să-mi promiţi că nu-i vei spune o vorbă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Taylor! Gândeşte-te bine. Nu crezi că va observa dacă te muţi la Redemption?

Taylor râse.

— Sigur c-o să observe, dar atunci va fi prea târziu. Dacă-mi află acum planurile, va încerca să mă oprească. Nu crede că pot supravieţui în sălbăticie. Crede că ar trebui să mă concentrez asupra rochiilor pe care le voi purta la petrecerile din Boston. Îţi poţi imagina ceva mai ridicol?

Victoria zâmbi. Acum, că o cunoştea pe Taylor mai bine, era într-adevăr comic să creadă că şi-ar fi irosit zilele cu frivolităţi.

— Vreau să dispar şi eu împreună cu tine. Ascultă-mă până la capăt, înainte să mă previi. Sunt tânără, puternică şi destul de inteligentă. Am să mă descurc de minune în sălbăticie.

— Şi copilul? Nu te-ai gândit cum ar fi să naşti într-un bordei?

— Au mai născut şi alte femei în bordeie.

— Va trebui să discutăm pe îndelete, spuse Taylor. Poate-ar fi mai bine să vii la mine după ce naşti. Fără îndoială, ar fi mai sigur.

Victoria îşi împreună mâinile.

— Deci eşti de acord ca, acum sau mai târziu, să mă mut la

Redemption?

— Ai idee în ce te bagi?

— Da.

Taylor oftă. Apoi dădu din cap.

— Cred că ar trebui să ţinem un toast.

Ridică ceaşca de ceai, o aşteptă pe Victoria să-i imite gestul, apoi şopti:

— Pentru sălbăticie şi noua noastră viaţă.

Îşi ciocniră ceştile.

— Şi pentru libertate, adăugă Victoria.

— Taylor, o să întârziem, se auzi glasul lui Lucas.

Taylor fusese atât de absorbită, încât nu observase că soţul ei revenise în sala de mese.

Nu părea prea mulţumit. Taylor zâmbi forţat, încercând să-l îmbuneze.

— Mai avem timp destul.

— Vreau să terminăm mai repede, replică el.

O luă de braţ şi o ridică în picioare aproape cu forţa.

— N-ar trebui să dureze prea mult, nu-i aşa? La amiază, am întâlnire cu un prieten. N-aş vrea s-o contramandez. Are un armăsar sănătos de vânzare.

— Discuţia n-ar trebui să dureze mai mult de o oră, răspunse Taylor. Victoria, imediat ce termin cu bancherii, am să vin în camera ta. Poate ieşim la cumpărături, după-amiază. Vii şi tu cu noi, domnule Ross?

Lucas le urma pe coridor.

Gândul de a face cumpărături cu ele îi smulse o strâmbătură.

— Am o întâlnire, îi reaminti el.

— Toată după-amiaza?

— Şi aproape toată seara. Ferma e în afara oraşului. Voi face vreo două ore până acolo. N-am să mă întorc la hotel înainte de opt.

— Domnule Ross, de ce eşti aşa de arţăgos?

— Nu suport să fiu lăsat să aştept.

— Nici eu, replică ea, cu o voce de o veselie scrâşnită.

— Nu cred că se cuvine să mergem la cumpărături, Taylor, interveni Victoria. Eşti în doliu.

— N-are voie să ţină doliu, anunţă Lucas. Aşa i-a promis bunicii ei.

— Am să găsesc o biserică şi voi aprinde o luminare pentru ea, spuse Taylor.

— Sunt sigură c-o să-i placă, fu Victoria de acord.

Taylor nu avea chef de târguieli, dar trebuia să cumpere o mulţime de lucruri pentru fete. Singurul lucru pe care dorea cu adevărat să-l facă era să le vadă.

Desigur, timpul era o problemă, şi ştia că trebuia să le termine pe toate cât mai repede posibil.

Întrucât Lucas îşi făcuse planuri pentru după-amiază şi prima parte a serii, Taylor se hotărî să se ducă în vizită la gemene. Lucas n-avea să afle că ieşise din hotel.

Şi nu era nevoie nici să se grăbească, îşi dădu ea seama, zâmbind nerăbdătoare. Dacă norocul rămânea de partea ei, o putea chiar convinge pe doamna Bartlesmith să vină cu ea şi cu gemenele. Era foarte improbabil, dar merita să încerce.

Nu intenţiona să-i spună nimic concret doicii până nu porneau la drum. Cu cât ştiau mai puţini oameni despre adevărata ei destinaţie, cu atât mai bine. Putea face chiar o aluzie că se îndreptau spre Texas.

Pe palierul etajului lor, Victoria se întoarse într-o direcţie, iar Taylor şi Lucas porniră pe culoarul opus. Lui Taylor îi era imposibil să ţină pasul cu soţul ei fără să fugă, şi nu voia să alerge printr-un hotel atât de elegant.

— Te rog, mergi mai încet, sau dă-mi drumul şi am să vin în urma ta.

Lucas îi eliberă mâna imediat. Se duse înainte, descuie uşa şi o aşteptă.

— Ai auzit vreodată expresia „greoi ca melasa"? întrebă el.

Taylor intră în dormitor înainte de a răspunde:

— Nu.

— Ți se aplică.

Ignorându-i împunsătura, Taylor intră în alcovul din dormitor, să caute hârtiile pe care voia să le ducă la bancă. Făcuse o listă considerabilă a întrebărilor pe care le avea de pus şi nu dorea să uite niciuna. Trebuia să aranjeze totul înainte de a dispărea… şi înainte ca Lucas să se întoarcă în munţii lui.

Adună hârtiile, le împături şi porni să-şi caute mănuşile. Lucas îi tăie calea.

— Am vorbit serios, Taylor. Vreau să-ţi schimbi rochia asta oribilă.

— E o ţinută potrivită.

— I-ai dat bunicii tale cuvântul tău, insistă el.

Se duse la dulap şi deschise uşile, începând să caute printre haine, până alese o rochie pe care o luă cu umeraş cu tot şi se întoarse spre Taylor.

— Poftim, pune-ţi-o pe asta. Şi grăbeşte-te, o să întârziem.

Când văzu rochia pe care i-o alesese, Taylor aproape că izbucni în râs.

— Roşie? Vrei să port o rochie roşie?

— O să meargă.

La asta, râse de-a binelea.

— E o rochie de seară, domnule, şi nu se potriveşte deloc.

— Mie-mi place, insistă el. Şi bunicii tale i-ar fi plăcut.

Venea spre ea cu rochia în mână. Îşi ieşise din minţi dacă-şi închipuia că avea să îmbrace o rochie de seară din catifea roşie la întâlnirea cu bancherii.

— Nu-mi vine bine, minţi Taylor.

— Ai s-o porţi, repetă el.

— Doamna n-ar aproba.

Îşi încrucişă braţele pe piept şi-l privi sfidător. N-avea de gând să cedeze, şi cu asta, basta.

Văzându-i fălcile încleştate îndărătnic, conchise că nici el nu era dispus să se lase. Se părea că ajunseseră într-un impas. În sfârşit, Lucas spuse:

— Sunt sigur că Doamna ar fi de acord. În cer se poartă culori vesele, Taylor, fără îndoială. Şi acum, pune-ţi-o. O să întârziem.

Taylor se simţea copleşită de ceea ce-i spusese. Lucas era absolut absurd. Şi minunat. „În cer se poartă culori vesele…"

Fără îndoială, era cel mai frumos lucru pe care i l-ar fi putut spune. Credea cu adevărat că Doamna ajunsese în cer.

— Lucas Ross, eşti un om foarte fermecător. Ştiai că Doamna te-a numit „Făt-Frumosul" meu, prima dată când a vorbit despre tine?

Începea să-l exaspereze. Ce aiureli vorbea! Vocea ei devenise blândă şi caldă ca o briză de vară. Nu putea să înțeleagă ce anume cauzase acea transformare neaşteptată, dar era hotărât s-o lămurească în legătură cu farmecele.

— Taylor, nu sunt nici „făt", nici „frumos". Mă port ca un gentleman doar ca să-ţi fie ţie mai uşor. Şi mi-e greu al naibii, adăugă el. Pe toţi sfinţii, nu ştiu cât am să mai pot continua cu prefăcătoria asta.

Nu-l credea.

— Zău? Rogu-te, spune-mi, ce-ai face acum, în clipa asta, dacă nu te-ai purta ca un gentleman?

— Vrei să-ţi spun ce-aş dori cu adevărat să fac?

— Da.

Lucas zâmbi ştrengăreşte.

— Te-aş dezbrăca în pielea goală.

Deveni roşie la faţă ca rochia, făcându-l să râdă.

— Ai vrut să fiu sincer, nu?

— Da, desigur…

O tulburase atât de tare, încât nu mai putea gândi limpede.

— Am să-mi pun rochia, se bâlbâi ea. Cu un mantou pe deasupra.

Unul negru, adăugă în gând, care s-o acopere până la glezne. Îi

smulse rochia din mâini şi se întoarse spre alcov ca să se schimbe.

— E îngrozitor de decoltată, remarcă ea. Parcă mi s-ar revărsa pieptul din corsaj.

Imediat, Lucas întinse mâna peste umărul ei şi-i smulse rochia înapoi.

Până la urmă, Taylor îşi puse o bluză albă şi o fustă bleumarin. Când în sfârşit îşi legă o panglică viu colorată în păr, Lucas se plimba nervos prin cameră.

Totuşi, ajunseră cu cinci minute mai devreme. Lucas se grăbi să precizeze că ar fi întârziat dacă el nu insista să ia o trăsură.

Domnul Harry Sherman îi întâmpină în uşa băncii şi-i conduse în biroul preşedintelui, unde-i aştepta domnul Peter Summers. Sherman era mai vârstnic.

În Anglia, îi fusese ani de zile consilier financiar şi sfătuitor Doamnei. Avea aproape şaizeci de ani, dar cu cinci ani în urmă, la doar o lună după ce soţia îi murise de boală, anunţase că pleca din Anglia.

Îşi dorea o aventură şi se oferise să ajute la deschiderea sucursalei din Boston a băncii. Doamna fusese uluită, căci îl credea pe Harry un om fixat în obiceiurile lui. Dar îi sprijinise decizia şi chiar îl ajutase să se stabilească peste ocean, depunând o sumă mare la sucursala americană. Rămăseseră prieteni, scriindu-şi la fiecare două săptămâni.

Doamna spusese întotdeauna că Sherman avea minte de afaceri, iar Summers, charismă. Avusese cu siguranţă dreptate, îşi spuse Taylor zâmbind, în timp ce Peter Summers o cotropea cu complimente.

Era alunecos ca uleiul şi sincer ca un fante dulce la vorbă. O asigură că se cunoscuseră, deşi Taylor nu-şi amintea, spunându-i că fusese foarte mică şi tot timpul se ţinea de fustele bunicii sale.

— Aveaţi un comportament foarte amuzant, îi spuse el, şi cam ciudat. Era acolo şi unchiul dumneavoastră Malcolm, dar de fiecare

dată când ieşea din bibliotecă, vă desprindeaţi de fustele bunicii şi începeaţi să faceţi tot felul de pozne. Bunica dumneavoastră era foarte indulgentă. Vă lăsa frâu liber. Scotoceaţi prin birou, în căutare de comori, cred, dar imediat ce unchiul dumneavoastră revenea în birou, vă repezeaţi iar drept la fustele bunicii. S-a întâmplat de mai multe ori, căci unchiul dumneavoastră tot pleca şi revenea. Cred că se ducea să bea whisky, în hol.

— Tot ce se poate, răspunse Taylor. Doamna n-ar fi îngăduit să bea nimeni spirtoase în compania ei.

Bancherul continua să-şi amintească întâmplări hazlii, toate implicând comportamentul lui Taylor în compania unchiului ei Malcolm.

Amintirile n-o făceau să zâmbească, iar Lucas se întreba peste cât timp avea să-şi dea seama Sherman că Taylor nu găsea nimic amuzant la unchiul ei. Ceea ce-l surprindea era că încă se mai temea de el. Felul cum îşi încleşta mâinile, împreună cu expresia din ochii ei, arătau că teama i se învecina cu teroarea.

Tocmai se pregătea să schimbe subiectul, când Summers termină cu amintirile şi o întrebă pe Taylor cum fusese călătoria.

Sherman participă şi el la conversaţie, iar Lucas stătu în spatele soţiei sale, pe când cei doi domni continuau să-i dea atenţie.

Erau destul de inofensivi, dar nu-i plăcea totuşi felul cum se uita la ea cel mai tânăr.

Harry Sherman aşteptă ca Taylor să se angajeze din nou în conversaţie cu colegul lui, apoi îl chemă pe Lucas în fundul încăperii. Cu glas scăzut, îl întrebă dacă Taylor aflase despre moartea bunicii ei.

— Unchiul ei Andrew a trimis o cablogramă, îi răspunse Lucas.

Sherman păru uşurat.

— N-aş fi vrut să primească vestea de la mine. Erau foarte apropiate, ca o mamă şi o fiică. Şi mie mi-e greu. O să-mi fie dor de ea.

Taylor tocmai se aşeza, când Sherman îl întrebă pe Lucas dacă se simţea în stare să discute toate detaliile testamentului.

— Bunica ei a făcut câteva schimbări, şi nu cred că Taylor e la curent cu toate implicaţiile. Termenii vor cauza destulă agitaţie în familie. Reţineţi-mi cuvintele, vor fi probleme.

O oră mai târziu, după ce fuseseră explicate toate condiţiile, Taylor simţea că-i venea rău de la stomac.

Lucas se temea să nu leşine. Faţa-i devenise la fel de albă ca mănuşile. Sherman plecase deja să caute martori pentru documente. Taylor trebuia să le semneze, iar Sherman, văzându-i schimbarea de spirit, îi aduse un pahar cu apă.

Lucas se aşeză lângă Taylor.

Aşteptă să rămână singuri, apoi o luă de mână.

— Ai să-ți revii?

Taylor nu-i răspunse. Îşi privea mâinile şi părea pierdută în gânduri.

O strânse de mână ca să-i atragă atenţia şi, când nici astfel nu obţinu nicio reacţie, o luă de bărbie, silind-o cu blândețe să-l privească.

Avea lacrimi în ochi. Tremura. Taylor nu-şi înfrunta durerea, ci teama. În ochii ei se citea adevărul.

Era îngrozită, iar Lucas se hotărî să afle de ce.

— O, Lucas, ce-a făcut Doamna? întrebă ea, strângându-i cu putere mâna.

Întrebarea ei îl luă pe nepregătite.

— Eşti tulburată fiindcă a lăsat atâția bani pentru acțiuni de caritate, Taylor?

Îşi răspunse singur la întrebare, înaintea ei.

— Nu, în niciun caz. Probabil că tu i-ai sugerat să-şi împartă aşa averea. Îți vor reveni totuşi destui bani. Nu te aşteptai?

— N-ar fi trebuie s-o facă. Nu-ți dai seama? Acum unchiul meu va veni după mine. N-o să aibă de ales. Va face orice ca să pună mâna pe bani.

Îi strângea mâna mai-mai să i-o strivească. Devenea tot mai agitată, iar Lucas habar nu avea ce să-i spună ca s-o calmeze.

Trebuia să-i explice în ce consta pericolul, înainte ca el să caute o soluție.

Taylor își coborî iar privirea. Știa că trebuia să-și stăpânească emoțiile. Probabil Lucas credea că-și ieșise din minți.

— Mi-am mai revenit, minți ea.

Îl privi, reușind să zâmbească vag.

Lucas era încruntat de îngrijorare.

— Îmi pare rău, izbucni ea. N-am vrut să mă pierd așa cu firea. Dar a fost o surpriză atât de mare… Acum mi-e bine, serios.

N-o crezu nicio clipă.

— Te-ai întrebat: „Ce-am să fac?“ Acum ești măritată, Taylor. Întrebarea care se pune este: „Ce-o să facem?“ Ai înțeles?

Vorbea pe un ton ursuz și părea furios. Iar se purta ca un Făt-Frumos cu o vrăjitoare.

Făt-Frumosul ei, Doamne, ce-i făcuse? Merita ceva mai bun. N-ar fi trebuit să fie înșeuat cu o căsnicie pe care n-o dorea și cu niște rude ca Malcolm.

Lucas îi strânse iar mâna, iar Taylor își dădu seama că aștepta răspunsul.

Dădu din cap, doar ca să-l împace.

— Da, am înțeles. Întrebarea ar trebui să fie: „Ce-o să facem?“

Lucas mormăi. Probabil asta însemna că era satisfăcut.

— Ești un om foarte fermecător, Lucas Ross, chiar și când scoți sunetele astea obscene din gâtlej.

Clătină din cap, privind-o. N-avea s-o lase să schimbe subiectul.

— Spune-mi în legătură cu ce te întrebai ce să facem. Nu te pot ajuta până nu știu care e problema.

— Da, desigur.

Lucas așteptă un minut încheiat, până-și dădu seama că n-avea să mai scoată o vorbă.

Se hotărî să-i smulgă cuvintele cu cleștele.

— Ai spus că va veni după tine, să ia banii. Te refereai la unchiul tău Malcolm, aşa e?

Privindu-l, Taylor dădu încet din cap.

— Acum, că eşti măritată, nu se mai poate atinge de moştenirea ta.

— Ştiu asta.

Încercă să se ridice. Lucas o opri, ţinând-o de braţ.

— Mai încet, ordonă el. Spune-mi de ce eşti supărată.

Fu scutită de a-i răspunde, căci tocmai atunci reveniră Summers şi Sherman.

Sherman îi dădu un pahar de apă. Lucas fu nevoit să-i elibereze mâna, iar Taylor profită de ocazie şi se ridică. Sorbi din apă, îi înapoie paharul banchetului cu un cuvânt de mulţumire, apoi traversă biroul şi se opri lângă fereastră.

Îşi încrucişă braţele pe talie, cu privirea la pietonii care treceau grăbiţi pe stradă. Summers se aşeză la birou, întorcându-se în scaun spre clienta sa.

— Draga mea, va trebui să semnezi câteva hârtii ca să ai acces la fonduri.

Taylor se întoarse.

— Şi ce se întâmplă dacă refuz să semnez?

Bancherul crezu că glumea. Ideea că cineva ar fi refuzat de bunăvoie orice sumă de bani îl făcea să zâmbească.

— N-ar conta dacă semnezi sau nu. De fapt, nu e decât o formalitate, pentru evidenţele băncii. Banii vor rămâne în cont, aducându-ţi o sumă frumoasă din dobânzi, dacă te hotărăşti să nu-i cheltuieşti acum.

— Vă rog să-mi mai spuneţi o dată detaliile. Cum anume sunt împărţiţi banii?

— Două treimi din avere se va duce la acţiunile de caritate, după cum ţi-am explicat, repetă Summers.

Nervoasă, Taylor îşi dădu părul pe spate.

— Da, da, la caritate. Ştiam despre operele de caritate, dar

unchiul Malcolm… Aţi spus că nu va primi restul. Nu înţeleg. Înseamnă că Doamna nu i-a lăsat fiului ei nimic?

— S-o luăm pas cu pas, propuse Sherman, încercând s-o calmeze. Treimea rămasă după donaţii reprezintă o sumă apreciabilă, draga mea. Unchiul tău Andrew va primi o alocaţie frumoasă şi dreptul de proprietate asupra moşiei din Scoţia. Restul se împarte între tine şi copii.

Taylor închise ochii.

— Doamna a spus doar „copii", sau a precizat ceva mai concret?

— A precizat foarte concret. Georgiana şi Alexandra Henson primesc o treime.

Se întoarse spre Lucas.

— Sunt strănepoatele gemene ale lui Lady Esther.

— Testamentul a fost citit la Londra? întrebă Taylor.

— Lectura este programată pentru marţi, îi răspunse Summers.

— Mâine, spuse şi Sherman în acelaşi timp.

— Doamna nu i-a lăsat nimic fiului ei şi familiei lui?

— Ba da, replică Sherman. Dar e o sumă de nimic.

— Nu tocmai, îl contrazise Sherman. Malcolm va primi un mic stipendiu lunar. Nu e mult, dar dacă adoptă un stil de viaţă frugal, ar trebui să-i ajungă de minune. Lady Esther i-a lăsat soţiei lui Malcolm exact o sută de lire sterline. A spus că echivalează cu greutatea pe care a pus-o pe ea nora ei de când s-a măritat. Doamna avea un simţ al umorului cam ciudat, adăugă el.

Se întoarse spre Lucas, explicându-i:

— Lady Esther nu prea ţinea la Loreen. Spunea că era o cusurgioaică.

— Şi Jane? întrebă Taylor. Ei i-a lăsat ceva totuşi?

— Aceeaşi sumă ca mamei sale, răspunse Sherman. Exact o sută de lire sterline şi niciun şiling mai mult.

Taylor clătină din cap. Viitorul o îngrozea.

— Când Malcolm va afla ce-a făcut mama lui, mugetul lui o să se-audă până peste ocean. O să fie revoltat.

Sherman, care-l cunoştea pe Malcolm mai bine decât Summers, dădu din cap.

— Va încerca să creeze probleme, nici vorbă. Am prevenit-o pe bunica ta, dar n-a vrut să asculte. Le-a spus avocaţilor ei să se asigure că testamentul e inatacabil.

— Şi pământurile lui Malcolm? se interesă Taylor.

— După cum probabil ştii, a ipotecat deja proprietatea. Bunica ta a alocat destui bani ca să acopere toate datoriile considerabile ale fiului ei. Totalul depăşeşte cincizeci de mii de lire sterline.

Lucas păru să fie singurul uimit de acea cifră. Cum putea un om să le datoreze altora atât de mult? Ce cumpărase pe credit?

Involuntar, Taylor îi răspunse la întrebare, precizând:

— N-o să se lase de jucat.

— Bunica ta îi cunoştea prea bine viciul. S-a hotărât să-i ofere o ultimă şansă pentru un nou început. Dacă adună iar datorii, va trebui să găsească altă metodă să le achite. Averea mamei lui nu-l va mai scoate la liman.

— A, o să găsească el altă cale, şopti Taylor. Unchiul poate fi foarte inventiv.

— Ei, ei, nu chema necazul, o sfătui Summers.

Umerii lui Taylor căzură.

— Ştiu la ce te gândeşti, draga mea, îi spuse Sherman. N-o să reziste nicio lună fără să-ncerce să cerşească sau să împrumute de la tine.

Se întoarse spre Summers, explicându-i:

— Malcolm e un om al exceselor. N-o să se astâmpere cu una, cu două.

— O să vină după mine.

În timp ce rostea aceste cuvinte, Taylor îl privi pe Lucas. Părea pe jumătate adormit. Stătea cu picioarele întinse înainte, mâinile rezemate pe braţele fotoliului şi ochii întredeschişi.

— N-o să conteze, insistă Summers. Chiar dacă ai vrea să-i dai o parte din moştenire, nu poţi. Bunica ta a precizat foarte clar: tot ce

nu cheltuieşti, va rămâne în cont pentru copii.

— Şi dacă mor?

Lucas se burzului imediat:

— N-ai să mori!

— Dar dacă aş muri? îl întrebă ea pe Harry Sherman.

— Malcolm n-ar primi banii nici atunci. Singurul care are de câştigat e soţul tău.

Făcu o pauză, zâmbind.

— Din felul categoric cum ţi-a vorbit, nu pot decât să presupun că va face tot ce trebuie ca să ai o viaţă lungă şi sănătoasă. Nu mai vorbi despre moarte, Taylor. Malcolm nu-ţi poate face nimic. Nu mai ai de ce să te temi de el. Şi eu îmi amintesc ce frică ţi-era de unchiul tău, când erai mică. Dar acum eşti o femeie în toată firea, măritată. Uită de spaimele copilăriei. Nu uita, ne desparte un ocean de Anglia.

— Da, aveţi dreptate, simulă ea un zâmbet.

În sfârşit, trecură la lucruri concrete. Taylor semnă hârtiile necesare, iar după ce formele fură atestate cu martori şi executate, deschise două conturi. Unul era comun, pe numele ei şi al domnului Ross, având nevoie de ambele semnături, iar celălalt, pe numele Victoriei.

Domnul Sherman acceptă să aducă hârtiile necesare la hotel, după-amiază la ora patru, ca s-o întâlnească pe Victoria şi să-i obţină semnătura.

— Eşti extrem de generoasă cu prietena ta, remarcă el, în timp ce Taylor se pregătea să plece.

— Doamna ar fi fost de acord, replică ea.

Peste câteva minute, erau în drum spre hotel. Taylor voia să meargă pe jos. Lucas îi spuse că nu aveau timp. N-o lăsă să meargă singură pe stradă, insistând să ia amândoi o trăsură. O ajută să se urce, apoi se aşeză în faţa ei.

— De ce ţi-e frică de unchiul tău?

Taylor îi răspunse la fel de direct:

— E o năpârcă.

— Şi?

— Şi detest şerpii.

În ciuda frustrării, Lucas zâmbi. Taylor era iscusită cu cuvintele şi se pricepea şi mai bine să evite răspunsurile directe. Dacă mai stătea mult cu ea, avea să-l scoată din minţi.

— Când pleci din Boston? îl întrebă ea.

N-avea de gând să plece nicăieri până nu se asigura că era în siguranţă. Numai Dumnezeu putea şti când avea să se întâmple asta. Ardea de nerăbdare să pornească la drum, dar gândul de a o lăsa singură îi întorcea stomacul pe dos. Adevărul era inevitabil: nu voia să se ducă nicăieri fără ea.

Taylor nu era sigură ce-l apucase pe soţul ei. O privea cu expresia aceea gen „mai-bine-mă-spânzur-decât-să-fiu-însurat-cu-tine“ care începea să-i displacă intens, şi nu s-ar fi mirat dacă-l auzea începând să mârâie ca un urs.

Mintea ei făcu un salt de la acest gând la altul.

— Sunt urşi în Teritoriul Montana?

De unde-i mai venise şi ideea asta?

— Da.

— Mă aşteptam, dar am vrut să fiu sigură. Care specie predomină?

— Cei negri. Şi bruni, cred.

— Şi grizzly?

— Şi aceia.

— Sunt foarte deştepţi.

— Chiar aşa?

Taylor dădu din cap.

— Se ştie că-şi vânează vânătorii. Îi iau pe ocolite şi le cad în spate. Şi sunt răi. Daniel Boone a omorât o duzină întreagă înainte de a împlini zece ani.

Doamne, naivă mai era!

— Chiar aşa?

— De fiecare dată când spui „chiar aşa?“, de fapt vrei să zici că nu crezi o vorbă din ce-ţi spun. N-am dreptate, domnule Ross?

Nu se deranjă să-i răspundă. Trăsura se opri în faţa hotelului. Lucas o ajută să coboare, plăti cursa, apoi o luă de mână şi o trase prin hol.

— Sunt absolut capabilă să ajung în cameră şi singură, domnule Ross. Te rog să-mi dai drumul.

— Oriunde te duci, atragi o mulţime de gură-cască.

Taylor pufni.

— Tu eşti cel popular, nu eu.

Lucas urca treptele câte două. Când ajunseră la uşă, Taylor abia mai respira.

— Oameni îţi spun în vreun fel anume?

— Lucas, o repezi el. Prietenii mă numesc Lucas. Şi nevastă-mea la fel. Ai priceput?

În timp ce Lucas îşi căuta cheia, Taylor se rezemă de perete. În viaţa ei nu mai alergase aşa.

— Ar fi foarte nerespectuos din partea mea să-ţi spun Lucas, dar dacă insişti…

— De ce?

— În sălbăticie, soţiile îşi numesc soţii „domnule“. Numai servitorilor li se adresează pe numele mic. Aşa e politicos.

Nu părea s-o creadă. Întrebarea lui o confirmă.

— Cine zice?

— Doamna Livingston. Scrie în jurnalul ei.

— Ar fi trebuit să mă aştept.

— Şi dacă tot vorbim despre ce se cuvine şi ce nu, aş dori să subliniez că majoritatea bărbaţilor, căsătoriţi sau nu, nu înjură niciodată în faţa unei femei. E considerat necuviincios, domnule Ross, şi un semn de foarte proastă creştere.

— Chiar aşa?

Începea să deteste expresia asta.

— Da, chiar aşa.

Lucas îi deschise uşa, dar când Taylor vru să intre, o luă de umeri şi o întoarse cu faţa spre el.

— Să ne înţelegem. Când îmi spui „domnule Ross“, de fapt eşti respectuoasă, n-o faci numai ca să mă enervezi? Am priceput bine?

Taylor dădu din cap.

Lucas zâmbi.

— Cred c-am să întârzii.

Mâna lui o atinse pe gât, apoi pe obraz, potrivindu-i o şuviţă de păr după ureche. O străbătu un fior. Nu-şi putea desprinde ochii dintr-ai lui.

Lucas îi privea gura.

— Culcă-te, să nu mă aştepţi.

— Probabil am să-mi petrec seara în camera Victoriei.

Era o minciună, desigur, dar cum nu ştia cât dura drumul până acasă la doamna Bartlesmith şi nici cât timp urma să stea cu nepoatele ei, voia să fie sigură.

Nu dorea ca Lucas s-o caute.

— Victoria vrea să discutăm unele lucruri, continuă ea. S-ar putea să stau acolo până la miezul nopţii, poate chiar mai mult.

Lucas abia dădu atenţie cuvintelor ei. Voia s-o sărute. O aştepta cu răbdare să termine de vorbit.

Taylor se întrerupse, iar el se aplecă. Undeva, pe coridor, se trânti e uşă.

În clipa următoare, răsună râsul unui bărbat. Apoi al unei femei. Vraja se risipi, şi deodată Taylor îşi dădu seama unde era şi ce făcea. Comportarea ei de ţoapă o îngrozi.

Reacţionă ca şi cum ar fi fost surprinsă furând. Îl împinse din faţa ei, se răsuci în loc şi intră grăbită. Mai strigă un cuvânt de rămas bun peste umăr, după care închise uşa.

Lui Lucas nu-i venea să creadă ce se întâmplase. Al dracului să fie dacă nu-i trântise uşa în faţă. Şi ce naiba o făcuse să roşească?

— Femeile, mormăi el.

N-aveau pic de minte. Clătină din cap şi porni pe culoar. Când

ajunse la scară, se opri. În cameră, Taylor tocmai se prăbuşise într-un fotoliu, oftând prelung, când auzi o bătaie în uşă. Bănui că era Victoria. Se ridică, îşi aranjă fusta şi se duse repede să deschidă. Lucas umplea tot cadrul uşii. Stătea rezemat de uşor, cu braţele încrucişare pe piept, ca şi cum ar fi aşteptat acolo de multă vreme.

— Ai uitat ceva, domnule Ross?

— Mda… murmură el alene.

Se întâmplă atât de repede, încât Taylor nu avu timp nici măcar să clipească. Întinse mâna, o apucă de ceafă şi o trase spre el. Degetele lui îi răvăşiră părul, făcând agrafele să zboare care-ncotro. Claia de bucle se revărsă pe spatele ei, acoperindu-i antebraţul. Îşi coborî chipul până ajunse cu gura lângă a ei.

— Am uitat să te sărut.

— A…

Răspunsul ei şoptit suna ca un geamăt. Gura lui o acoperi pe a ei cu un spirit posesiv teribil, retezând orice alt sunet. Începu s-o sărute lacom. Taylor se agăță de vestonul lui ca să nu cadă. Iar când limba i se strecură înăuntru ca să se frece erotic de a ei, i se păru că se dizolva în brațele lui.

Îl făcea să ardă de dorinţă. Lucas ştia că trebuia să se oprească. Se smuci înapoi, apoi începu să-i desprindă mâinile de pe el. Dar făcu greşeala de a o privi şi, la vederea pasiunii din ochii ei, fu cât pe ce să piardă lupta.

Taylor avea buzele înroşite de atacul lui, iar Lucas nu se putea gândi decât că voia s-o mai guste o dată.

Taylor n-avea de unde să ştie cât de aproape era de a o duce în pat ca să facă dragoste cu ea. Era prea naivă şi lipsită de experienţă ca să înțeleagă pericolul.

El însă îl înțelegea, nici pomeneală. Era excitat, pulsând de dorinţă, şi fir-ar să fie, dacă-l mai privea mult cu ochii ăia albaştri şi frumoşi, ştia prea bine ce-avea să se întâmple.

Trebuia să plece naibii de-acolo. Cu acest gând în minte, o apucă de umeri, o sili să se retragă, apoi se întoarse şi ieşi, închizând uşa în

urma lui.

Taylor rămase cu privirea spre uşa închisă.

— Mamă, Doamne… şopti ea.

Dintr-o dată, simţi nevoia să se aşeze. Şi avea nevoie şi de un evantai.

O treceau căldurile.

Porni spre cel mai apropiat fotoliu, când auzi altă bătaie în uşă.

Doamne, n-ar mai fi suportat încă o rundă de sărutări! Şi totuşi, se repezi să deschidă. Pe coridor stătea Victoria. Taylor abia îşi putu ascunde dezamăgirea. Îşi invită prietena înăuntru, apoi se grăbi spre fotoliile din dreptul ferestrei.

— Ți-e rău, Taylor? întrebă Victoria, îngrijorată.

— Mă simt foarte bine, serios. De ce întrebi?

— Eşti roşie toată.

Nici nu era de mirare. Într-un efort de a o împiedica să-i pună întrebări jenante, schimbă subiectul.

— Nu putem face cumpărături în după-amiaza asta, anunță ea. Domnul Sherman vrea să vă întâlniţi jos în hol, la ora patru. Trebuie să semnezi nişte hârtii, Victoria.

— De ce?

— Ți-am spus că deschid un cont pe numele tău. Are nevoie de semnătura ta, ca să poţi retrage bani, desigur.

Victoria dădu din cap.

— Îți mulțumesc din nou. Generozitatea ta e… copleşitoare.

Taylor acceptă complimentul, apoi îi spuse de planurile ei pentru după-amiază.

— Am să scriu nişte instrucţiuni pe care vreau să i le dai domnului Sherman, apoi mă duc să-mi văd nepoatele. Plănuisem să le vizitez ieri, dar domnul Ross n-a plecat la întâlnire decât după opt. E mai bine să mergem la cumpărături după ce le văd, ca să le iau şi măsurile pentru hainele pe care trebuie să le cumpăr. Vor avea nevoie de multe haine groase, de iarnă.

— Dar încă nu e nici măcar primăvară, obiectă Victoria.

— Trebuie să ne pregătim din timp. În sălbăticie, nu vom putea cumpăra nimic, aşa că trebuie să luăm la noi cât mai multe posibil. Cred că ar trebui să-ţi începi şi tu lista.

Victoria dădu din cap.

— Entuziasmul tău e molipsitor. Redemption înseamnă un început nou pentru mine şi copilul meu. Şi eu simt că acolo vom fi în deplină siguranţă. Ce contradicţie! Vor fi animale sălbatice, vreme aspră, indieni ostili şi Dumnezeu mai ştie ce – şi, cinstit, Taylor, abia aştept să începem. Cred c-am să mă întorc în camera mea ca să-mi fac lista imediat după prânz. Vrei să vii cu mine la Salonul Doamnelor? Aş vrea să mănânc un biscuit, ca să-mi liniştesc stomacul. Am impresia că-mi vin greţurile matinale la orele amiezii.

Taylor o însoţi cu plăcere. Stătură împreună o oră şi, imediat ce terminară de mâncat, Taylor îi spuse despre drumul până la destinaţie. Victoria se miră să afle că aveau să parcurgă o bună distanţă cu vaporul, pe Missouri.

— Trebuie să reţinem să cumpărăm şi hărţi, când mergem la cumpărături, adăugă Taylor.

— Vrei să-mi explici ceva, te rog? Unchiul tău Andrew… E fratele mai tânăr al bunicii tale, da?

— Da.

— Ştie că vrei să creşti fetiţele ca şi cum ar fi ale tale?

Taylor ridică din umeri.

— Nu sunt sigură dacă ştie sau nu. Uneori, unchiul uită unele lucruri.

— Ar uita şi de nepoatele lui?

— Poate.

— A citit şi el toate romanele alea despre sălbăticie pe care le-ai citit tu?

Taylor zâmbi.

— A, da, îi plăceau aproape la fel de mult. Ne contraziceam în legătură cu viaţa de-acolo. Eu îi spuneam că m-aş duce, într-o zi, iar el nu ştia dacă avea destul curaj.

— Şi de-asta a construit bordeiul?

— Da. Amândoi am citit că pionierii locuiau adesea în bordeie de pământ, aşa că şi-a pus servitorii să construiască unul pentru mine. L-au făcut chiar în curtea din faţa casei. Nu m-am aşteptat să insiste să locuiesc acolo, dar a făcut-o, adăugă ea râzând. Aşa că m-am instalat şi am stat aproape o lună. La început, a fost îngrozitor. De fiecare dată când ploua, îmi cădea în cap noroi din…

Victoria o întrerupse:

— Vrei să spui că şi acoperişul era făcut din pământ?

Taylor dădu din cap.

— Tot acoperişul era din chirpici. Şi pe jos era pământ, iar când ploua, se făcea noroi. Aveam o singură fereastră, fără geam. Puteau să intre toate gângăniile.

— Sună îngrozitor, replică Victoria. Va trebui să locuim într-un bordei, ce crezi?

— Dacă e după mine, nu, îi promise Taylor. Dar, dacă pentru scurt timp n-avem încotro, o s-o facem. Am învăţat cum să fac dintr-un bordei un cămin. Acum, că stau să mă gândesc, am învăţat destul de multe. După un timp, n-a mai fost atât de oribil. Pe la sfârşitul lui iunie, acoperişul se transformase într-o grădină de flori fermecătoare, roz, mov şi roşii. Se revărsau pe de lături ca viţa-de-vie. De la distanţă, bordeiul arăta incredibil de frumos. Înăuntru, însă, mă simţeam cam ca şi cum aş fi locuit într-un ghiveci de flori.

— Sper să avem podele de lemn şi un acoperiş adevărat, într-o zi. Totuşi, n-am să mă plâng nici dacă trebuie să locuim într-un ghiveci de flori. Îţi promit că n-am să suflu o vorbă.

— Nici nu va fi nevoie, replică Taylor. Am să mă plâng eu destul, pentru amândouă.

Cele două prietene continuară să-şi facă planuri câteva minute. Apoi se întoarseră în camerele lor. Victoria era nerăbdătoare să-şi înceapă lista. Taylor voia să-i scrie o scrisoare domnului Sherman, cu instrucţiunile.

Trebuia să pună totul la punct înainte de a porni spre ţinuturile

sălbatice. Munci la scrisoare destui de mult, iar când fu mulţumită de conţinut, o semnă, apoi luă încă o coală de hârtie.

Ştia că trebuia să fie cât mai clară şi concisă posibil. Documentul trebuia să reziste în orice tribunal, şi prin urmare, să fie complet inteligibil. Nu putea scrie cereri sau explicaţii nebuloase.

Oftă. Nu lucra cu plăcere.

Se pomeni imaginându-şi să participa la un bal elegant din Londra şi fu cât pe ce să izbucnească în râs.

Ce direcţie neaşteptată luase viaţa ei!

Oftă din nou, apoi reveni asupra hârtiei, lăsând în urmă visul cu ochii deschişi, şi tot trecutul. Luă tocul, îl înmuie în călimară şi începu să-şi scrie testamentul.

Capitolul 10

Frica e la fel de rea cum e căderea.

William Shakespeare, „Cymbeline"

Lucas adormi aşteptând-o pe Taylor. Voise să se ducă în camera Victoriei şi să-şi aducă soţia înapoi în patul lor, apoi se răzgândise.

Taylor ştia cât era ceasul şi, dacă voia să stea de vorbă cu prietena ei jumătate din noapte, el n-avea nimic împotrivă.

Totuşi, îl deranja. Taylor avea nevoie de odihnă, iar el avea nevoie de ea, în pat lângă el. Când dormea, era vulnerabil. Avea mereu acelaşi coşmar, care-i dădea senzaţia că era sfâșiat de viu. Neschimbat, în fiecare noapte. Până când o găsise pe Taylor. Lucas nu ştia cum se întâmplase, dar ea devenise şamanul lui personal. Când dormea lângă el, în vise nu se mai strecurau demonii. Dacă ar fi fost un prostănac cu capul plin de fantezii, ar fi crezut că bunătatea şi puritatea ei sufletească ţineau coşmarurile la distanţă.

Clătină din cap, încercând fără succes să-şi alunge aceste gânduri. Lucas era un realist. Ştia că n-avea niciun rost să îmbrăţişeze asemenea speranţe deşarte. Oftă adânc. Poate că Hunter avea dreptate, la urma urmei. Poate fusese cruţat cu un anume motiv. Prietenul lui era singurul căruia Lucas i se confesase după război.

Hunter ştia totul despre uciderea oamenilor din unitatea lui. Toţi ceilalţi soldaţi avuseseră familii care-i aşteptau acasă. Lucas nu avusese pe nimeni. Dintre toţi, el era cel mai nevrednic. Se născuse bastard şi trăise aproape toată viaţa ca un bastard. N-ar fi trebuit să supravieţuiască.

Şi totuşi, fusese singurul care scăpase cu viață. Hunter insista că exista un motiv, iar timpul şi Dumnezeu avea să i-l dezvăluie în cele din urmă. Timpul, Lucas îl înțelegea.

De Dumnezeu, însă, nu era la fel de sigur. Credea în existenţa

Lui, dar nu putea nici măcar să-i deducă raţionamentele. Şi, într-un colţ al minţii, încă mai nutrea convingerea din copilărie că Dumnezeu uitase complet de el.

Dacă propria lui mamă nu-l putuse iubi, cum ar fi putut Dumnezeu?

Lucas refuză să se mai gândească. Trecutul era mort şi îngropat. Şi unde naiba întârzia Taylor? Era trecut de miezul nopţii. Adormi cu gândul la soţia lui.

Lucas se trezi în secunda când auzi cheia în broască, dar rămase cu ochii închişi.

Peste câteva clipe, uşa se trânti, făcându-l să se încrunte.

Lui Taylor nu-i stătea în fire să trântească uşile.

Ceva era în neregulă. Se ridică în capul oaselor şi tocmai se dădea jos din pat, când Taylor apăru de după colțul alcovului. O singură privire la faţa ei îl înştiinţă că se întâmplase ceva îngrozitor.

Arăta înnebunită. Întrucât fusese la Victoria, presupuse că era vreo problemă cu prietena ei. Taylor nu-i lăsă timp să-i pună vreo întrebare.

— Ai pistolul la tine?

Nu-şi putu ascunde uimirea.

— Da, de ce?

— Trebuie să vii cu mine. Repede, Lucas. Încalţă-te şi ia-ţi pistoalele. Am şi eu unul, în valiză. Slavă Domnului că nu l-am pus în vreun cufăr.

Alergă la dulap şi găsi arma pe fundul geamantanului. Deasupra stătea cutiuţa cu muniţie. Se ridică, dar era atât de agitată, încât scăpă şi pistolul, şi cutia. Ridică arma mai întâi, o băgă în buzunarul mantoului, apoi luă şi muniţia. Cutia se deschisese, iar cartuşele se risipiră care-ncotro. Taylor îngenunche, adună o mână şi le puse în celălalt buzunar. Pe celelalte le lăsă pe covor. Lucas o privea de lângă alcov. O auzi mormăind ceva, dar nu înțelese toate cuvintele. Ceva în legătură cu nişte şobolani…

— Taylor, ce se întâmplă?

— Încalţă-te, îi ordonă ea din nou. Trebuie să ne grăbim.

N-avea să plece nicăieri până nu-i explica.

Se vedea clar că tremura de frică. Dacă îi făcuse cineva vreun rău, Lucas n-avea nevoie de niciun pistol. L-ar fi omorât pe ticălos cu mâinile goale. Taylor îi văzu vestonul la picioarele patului, îl luă în mâini şi i-l aruncă.

— Nu sta degeaba, pentru Dumnezeu! Ia-ţi pistoalele. S-ar putea să ai nevoie de două. O să-ţi spună unde le-a ascuns. Ai să-l faci tu să-ţi spună. Nu-l putem lăsa să scape. Altfel, n-am să le mai găsesc niciodată.

Vorbea încălecând cuvintele. Lucas n-o mai văzuse niciodată purtându-se aşa.

Parcă şi-ar fi pierdut minţile. În ochii ei se citea teroarea. Acum suspina şi-l trăgea de braţ, scâncind un cuvânt, răcnindu-l pe următorul, poruncind şi implorând în acelaşi timp.

Îngenunche şi încercă să-l încalţe. Lucas o apucă de braţe şi o ridică.

— Încearcă să te calmezi, Taylor. Pe cine n-ai să găseşti?

Vorbea încet, liniştitor. Taylor răspunse strigând:

— Copilaşii mei! Mi-a ascuns copiii. Te rog, Lucas, ajută-mă. Fac orice, numai să m-ajuţi.

O cuprinse cu braţele şi o strânse ia piept.

— Ascultă-mă. Am să te ajut. E-n regulă? Şi acum, calmează-te. N-are niciun sens ce vorbeşti.

Fără să-şi poată stăpâni exasperarea, adăugă:

— Tu nu ai copii.

— Ba am, ba am! ţipă ea. Am doi copii. Mi i-a luat. Sora mea… a murit, şi eu, o, Doamne, te rog, ai încredere-n mine. Am să-ţi spun totul, pe drum. Ştiu c-o să fugă. Nu putem risca.

În timp ce-l ruga, îl trăgea de cămaşă. În sfârşit, Lucas îi percepu urgenţa. Nu mai pierdu timpul cu întrebări. Îşi luă armele, se asigură că erau încărcate, apoi îşi puse centura cu tecile. Ştia că

vestonul nu acoperea pistoalele, aşa că-şi luă mantaua neagră de ploaie.

Taylor alergă după el, cu pantofii. Lucas se încălţă lângă uşă, apoi o luă de mână şi porniră pe coridor.

— Să faci bine să vorbeşti cu şir, Taylor, spuse el pe un ton ameninţător.

Mantaua neagră, cu gulerul ridicat, îl făcea să arate şi mai impresionant.

Dintr-o dată, semăna foarte mult cu un pistolar. Taylor începu să aibă o licărire de speranţă. Răceala din ochii lui şi expresia rea de pe faţă o încurajau.

Şi totul, numai fiindcă era de partea ei. Avea nevoie de un om rece şi rău. Lucas, vrând nevrând, tocmai devenise răzbunătorul ei.

— Mai repede, te rog, îl imploră.

Alerga deja ca să ţină pasul cu el. Era prea îngrozită ca să-şi dea seama ce spunea. Nici măcar nu-şi dădu seama că plângea, până când el îi spuse să înceteze.

Nu mai scoase o vorbă până când ieşiră din hotel. Taylor îi dădu adresa birjarului care aştepta în faţa intrării.

— Fort Hill? Nu fac curse-n partea aia a oraşului, anunţă vizitiul. Prea periculos, adăugă el, dând din cap spre Lucas.

Când birjarul refuză cererea şi a doua oară, muşchii din fălcile lui Lucas se încleştară. Taylor promise să tripleze taxa, dar cel care-l convinse să coopereze fu soţul ei. Îl apucă de haină şi aproape că-l aruncă de pe capră.

— Mână, sau mân eu. Oricum, plecăm în zece secunde fix. Taylor, treci în trăsură.

Vizitiul înţelese imediat situaţia.

— Vă duc eu, se bâlbâi el. Da' după ce-ajungem acolo, n-am să mai aştept.

Lucas nu stătu la discuţii. Se urcă în trăsură, aşezându-se vizavi de soţia lui.

Taylor scosese pistolul. Observă că era un Colt, lucios şi nepătat

ca unul nou, din vitrină. Pesemne că tocmai îl cumpărase.

Cartuşele erau în ţeavă. Sub ochii lui, Taylor scoase cu mişcări agile butoiaşul, îl încărcă şi-l închise la loc. Apoi vârî pistolul în buzunar şi-şi împreună mâinile.

Lucas era uluit. Simplul fapt că avea pistol îl surprinsese, dar felul cum îl mânuia era de-a dreptul uluitor. Încărcase şi pregătise arma în mai puţin de un minut… şi cu nişte mâini care-i tremurau violent.

— Ştii să tragi? o întrebă.

— Da.

— Unchiul tău, Andrew, te-a învăţat, nu-i aşa? Nu glumeai când ai spus că te-a învăţat să cânţi la pian şi să tragi cu pistolul. Acum îmi amintesc.

— Nu, nu glumeam. E colecţionar de arme. Le demontează şi le asamblează la loc. Eu sunt prea stângace şi înceată cu pistoalele cu şase gloanţe, dar…

N-o lăsă să termine. Voia să-i spună că ochea extrem de precis, iar după părerea ei asta compensa încetineala. Unchiul ei îi spusese că avea ochi de vultur, şi că nu conta cât timp trecea până ochea. Bărbaţii, o instruise el, aveau nevoie de viteză, căci le plăcea să se dueleze cu pistoalele. Femeile era de ajuns să ţintească bine.

— Dă-mi pistolul, Taylor. Până la urmă, ai să te împuşti singură, din neatenţie. Nu trebuie să umbli cu un pistol încărcat.

— Nu-i poţi spune vizitiului să meargă mai repede?

Lucas se aplecă pe fereastră, strigă ordinul, apoi se rezemă iar de spătar, picior peste picior, cu braţele încrucişate pe piept.

Părea relaxat, dar Taylor nu se lăsă amăgită. În ochi şi glas i se citea furia.

— Înţeleg că astă seară ai fost la Fort Hill, nu în camera Victoriei.

— Da.

Deşi ştiuse că avea să recunoască acea grozăvie, răspunsul ei îl înfurie totuşi.

— Cine te-a însoţit?

— M-am dus singură.

Ghicise deja şi acest răspuns, iar acum îi venea s-o strângă de gât. Încercă să-şi alunge din minte imaginea ei umblând prin cel mai periculos cartier al oraşului. I-ar fi fost mai uşor să accepte ideea că fusese în Sodoma şi Gomora.

— Ai idee în ce pericol te-ai băgat?

Nu ridicase tonul. De când îl ştia, Lucas nu strigase niciodată. Nu avea nevoie. Tăişul de brici din glasul lui era la fel de eficient ca un muget asurzitor. Taylor aproape că tresări. Se stăpâni la timp.

— Începe să-mi explici, Taylor, îi ordonă el. Şi să nu omiţi nimic.

Nu ştia cu ce să înceapă, nici cât de mult să-i spună. Încă mai era într-o asemenea panică, încât abia reuşea să gândească limpede.

Îşi încleştă mâinile laolaltă, îl imploră să aibă răbdare cu ea, apoi îi spuse aproape totul.

— M-am dus să-i vizitez pe copiii surorii mele, începu ea. Marian a murit acum un an şi jumătate. Era bolnavă de tuberculoză de câţiva ani, şi o epidemie neaşteptată de gripă care s-a răspândit prin Boston…

— Da? o îndemnă el, după ce o aşteptase un moment să continue.

— Marian nu era prea puternică. A răcit, şi i-a prins pieptul. A murit după o lună de boală. Fetele au rămas în seama lui George, soţul ei.

— Şi? întrebă Lucas din nou, după alt minut de aşteptare.

— George a căzut la pat acum câteva săptămâni. Întrucât în zonă era o epidemie de holeră, presupunem că de-aia a murit, dar nu suntem siguri. Doamna Bartlesmith ne-a scris ştirea.

— Şi cine e doamna Bartlesmith?

— Doica fetiţelor. A promis să stea cu ele până ajungeam eu la Boston.

— Continuă.

— M-am dus la adresa unde scrisesem, dar doamna Bartlesmith nu era acolo. Femeia care mi-a deschis a fost înţelegătoare şi a încercat să mă ajute. Nu ştia ce s-a întâmplat cu doica, nici cu

fetiţele. Mi-a făcut un ceai, apoi a căutat printre hârtii până a găsit numele şi adresa unui cuplu, Henry şi Pearl Westley. Lucraseră pentru cumnatul meu. Femeia fusese bucătăreasă, iar bărbatul lucra pe lângă casă. Soţii Westley speraseră să-i angajeze şi noii chiriaşi, dar femeia mi-a spus că n-avea nevoie de ei. A zis că amândoi duhneau a whisky. Le-a spus că serviciile lor nu-i erau necesare, însă Pearl a insistat să-i păstreze numele şi adresa, în caz că se răzgândea.

— Şi te-ai dus la familia Westley în căutarea fetiţelor, completă Lucas.

Taylor dădu din cap.

— Nu mă aşteptam să le găsesc acolo. Speram doar ca soţii Westley să ştie unde le-a dus doamna Bartlesmith.

— Aşa că te-ai dus în Fort Hill?

— Da. Era tocmai în cealaltă parte a oraşului, şi până am găsit adresa, se întunecase. Mulţumesc lui Dumnezeu că vizitiul nu m-a lăsat singură. M-a avertizat să mă grăbesc şi mi-a promis că mă aşteaptă. La uşă a răspuns Henry Westley. Mi-a spus că doamna Bartlesmith murise. Nu mi-a spus când sau cum. Era acolo şi soţia lui. Stătea ascunsă în cealaltă cameră. Tot zbiera la bărbatul ei să scape de mine. Amândoi erau beţi. Vocea lui Pearl Westley suna îngrozitor de împleticit. Şi părea speriată. El însă nu era speriat. Era… insolent şi plin de ură. A strigat la nevastă-sa că n-avea ce face, că oricum era prea târziu. Se comporta extrem de sfidător.

— Ai fost în casă?

— Nu. Am stat pe verandă.

— Slavă Domnului că ai avut destulă minte să nu intri în casă.

— Era o maghernită, nu o casă, preciză Taylor, cu vocea tremurându-i de oroare. Henry şi Pearl se prefăceau amândoi că n-auziseră niciodată de fetiţe. Minţeau, desigur.

— Ai mai văzut sau auzit şi pe altcineva?

Taylor clătină din cap.

— S-ar putea să mai fi fost cineva la etaj, dar n-am mai auzit pe

nimeni.

Începu să plângă. Era furioasă pe sine că-şi arăta aşa slăbiciunea în faţa soţului ei, dar nu putea să se controleze. Lucas începu să-şi caute prin buzunare batista pe care era destul de sigur c-o lăsase în camera de hotel, dar Taylor îl opri, apucându-l de mână.

— Nu sunt alarmistă, Lucas. Distingeam spaima în vocea lui Pearl. Şi insolenţa lui era suspectă. Oamenii ăştia doi ştiu unde sunt fetele. Ai să-i faci să-ţi spună, nu-i aşa? Ai să-mi găseşti nepoatele.

— Da, am să ţi le găsesc, promise el, într-o şoaptă liniştitoare. Nu s-ar putea ca doamna Bartlesmith să fi dus copiii la cineva dintre rudele tale?

Taylor clătină din cap.

— De ce s-ar fi prefăcut soţii Westley că nu auziseră niciodată despre ele? Amândoi lucraseră pentru cumnatul meu. Sigur că le cunoşteau. Ascund ceva. Dacă li se întâmplă ceva fetiţelor, dacă au păţit ceva, sau…

— Termină, ordonă el. Nu-ţi lăsa imaginaţia să-ţi controleze gândurile. Trebuie să-ţi păstrezi calmul.

— Da, ai dreptate, fu ea de acord. Trebuie să rămân calmă. Voi face tot ce-mi spui tu să fac. Lasă-mă numai să te ajut.

Se rezemă de spătar şi-şi împreună iar mâinile în poală. Încerca să pară calmă. Îi era cu neputinţă.

— Vreau să stai aici şi să mă aştepţi, cu uşile zăvorite, continuă Lucas.

Nu-l contrazise. Nu avea de gând să stea ascunsă în trăsură, lăsându-l să se descurce singur cu soţii Westley. Erau nişte oameni răi şi imprevizibili. Lucas putea avea nevoie de ajutorul ei, şi trebuia să-i fie alături.

Nu voia să-l mintă, aşa că tăcu. Un moment mai târziu, se uită pe fereastră ca să vadă dacă se apropiau de destinaţie, iar când văzu că treceau prin dreptul unor case dărăpănate şi deloc respectabile, îşi dădu seama că nu mai aveau mult. Şi mirosul din aer se stricase. Erau aproape, într-adevăr. Îşi încleştă mâinile, nervoasă. Apoi

începu să se roage.

— Bunica ta ştia că soţul surorii tale a murit?

— Da. I-am spus imediat ce a sosit scrisoarea.

— Şi pe urmă ce-ai făcut?

— I-am scris doamnei Bartlesmith, după ce Doamna şi-a formulat planul.

Lucas aşteptă continuarea explicaţiei, iar când Taylor nu mai adăugă nimic, o întrebă:

— Care era planul?

— Tu.

Nu înţelegea. I se citea în expresia încruntată. Taylor nici nu se gândea să-l lămurească. Avea să înţeleagă totul mai târziu, după ce găseau copiii.

— Când eram mică, Marian mă apăra. Era îngerul meu păzitor. Voi face tot ce e necesar ca să-i protejez şi eu fiicele. Răspund de ele.

— De ce anume te apăra Marian?

— De un şarpe.

— Malcolm.

— Da, şopti ea. De Malcolm.

Nu voia să vorbească despre el. Voia să se concentreze numai asupra fetiţelor.

— Ce-o să se întâmple cu nepoatele tale acum, că le-au murit amândoi părinţii? Le vor lua rudele tatălui lor, sau te gândeşti să le duci înapoi în Anglia?

Taylor nu-i dădu un răspuns direct.

— Fetiţele vor avea nevoie de cineva care să le iubească, să le îngrijească şi să le înveţe să fie bune, blânde şi generoase, ca mama lor. Au nevoie de un protector. Trebuie să fie ferite de toate năpârcile din lume. E dreptul lor, Lucas.

Şi responsabilitatea mea, adăugă în gând.

O întrebase dacă se gândea să le ducă înapoi în Anglia. Nicio şansă, naibii! Îi venea să strige. Avea să le ducă departe, cât mai departe de Anglia posibil. Totuşi, nu-i spuse. Ştia că în sălbăticie

pândeau pericole, iar Lucas ar fi avertizat-o că nu era un loc potrivit pentru copii. Dumnezeu îi era martor că se gândise la toate problemele. Totuşi, oricum ar fi privit situaţia, ajungea mereu la aceeaşi concluzie.

Gemenelor le-ar fi fost mult mai bine la frontieră, decât înapoi în Anglia, la discreţia lui Malcolm. Pericolul reprezentat de el era mult mai mare. Era sigură că vârsta înaintată nu-i astâmpărase poftele. În fond, şerpii rămân şerpi până în ziua când se usucă şi mor. Iar Malcolm, cu zece ani mai mic decât tatăl ei, încă nu împlinise cincizeci. Îi mai rămăseseră destui ani de desfrâu.

Trăsura încetinea. Taylor se uită iar pe fereastră, ca să vadă dacă recunoştea zona. Luna lumina destul de puternic ca să citească unele tăbliţe. Casele, sau mai bine zis cocioabele, erau atât de apropiate între ele încât păreau să se atingă. Străzile erau pustii, poate datorită ceasului târziu, desigur, dar şi pentru că începuse să burniţeze, umezeala fiind însoţită de un vânt rece de martie.

Casa familiei Westley apăru. Avea luminile aprinse la toate ferestrele. Soţii Westley erau încă acolo, căci Taylor zări o siluetă prin perdeaua de la etaj. Cineva circula agitat prin cameră.

Fu cât pe ce să plângă de uşurare. Încă nu apucaseră să fugă.

— Mai sunt aici, spuse ea. Uite. Prin fereastra de la etaj se vede o femeie. Aleargă încoace şi-ncolo.

Ca un şobolan în cursă, adăugă ea în sinea ei.

— Pare să împacheteze nişte bagaje, replică el; deschise uşa şi o împinse uşor pe Taylor la loc pe banchetă. Orice-ai vedea sau ai auzi, rămâi aici. Promite-mi.

— Da, se învoi ea, am să stau în trăsură. Dacă n-ai nevoie de mine, se grăbi să adauge.

Lucas dădu să coboare. Îl prinse de braţ.

— Ai grijă, îi mai şopti.

Dând din cap, Lucas ieşi din trăsură, apoi închise uşa în urma lui. Taylor se aplecă pe fereastră.

— Eu, în locul tău, n-aş avea încredere în birjar, şopti ea. Mă

aştept să plece în timp ce eşti înăuntru.

— N-o să plece, îi promise Lucas.

Se aplecă spre Taylor, îi atinse gura cu a lui, apoi se întoarse şi porni spre capră, unde vizitiul stătea nemulţumit.

— Soţia mea va aştepta în trăsură până mă întorc.

Birjarul clătină din cap.

— Atunci, mai bine să coboare. N-am chef s-aştept prin părţile astea. Nu-i sigur.

Lucas se prefăcu că nu-l auzise. Îi făcu semn să se aplece ca să-l audă mai bine.

— Când te trezeşti, poţi să ne duci înapoi la hotel.

Şi, fără să-i lase timp să cugete la sensul acestor cuvinte, îi dădu un pumn drept în falcă. Omul căzu pe capră.

Taylor nu văzuse cele întâmplate. Trase concluzia că Lucas îl convinsese să-i aştepte. Îl privi cum traversa strada cu pământ bătătorit. Urcă treptele casei, traversă veranda şubredă, dar când ajunse la uşă nu ciocăni. Apăsă mai întâi pe clanţă, apoi împinse cu umărul, smulgând uşa din ţâţâni, şi dispăru înăuntru.

Începu să se roage. Absenţa lui Lucas se prelungea. Părea să nu se mai sfârşească. De două ori întinse mâna spre clanţa uşii, şi tot de două ori se opri. Îşi dăduse cuvântul că avea să stea pe loc şi, dacă n-auzea vreun foc de armă, ştia că avea să se ţină de promisiune. Scoase pistolul din buzunar, ca să-l aibă pregătit în poală. Îşi dădea seama că mâinile-i tremurau, dar nu ştia dacă de frică sau de furie.

Auzi o trosnitură, urmată de un zgomot de sticlă spartă. Îşi imagină o vază trântită în capul lui Lucas. Nu mai putea sta locului nicio secundă. Deschise uşa şi sări pe trotuar. Porni spre casă, apoi se opri, când Lucas apăru în uşă.

— Mulțumescu-ți Ție, Doamne, şopti ea.

Îl auzi pe birjar gemând. Părea să se simtă rău.

— Plecăm imediat, prietene! îi strigă ea.

Nu se întoarse să-l privească. Era atentă numai la soţul ei. Încerca să distingă din expresia lui dacă aducea veşti bune sau proaste.

Lucas nu dădea niciun semn. Tocmai ajunsese la stradă, când deodată în uşa casei apăru o siluetă. Era un bărbat, iar când se mişcă în lumină, Taylor îl recunoscu pe Henry Westley. Era clar că Lucas îl pocnise în nas, căci sângele-i şiroia peste gură şi bărbie. Îl văzu cum se ştergea cu dosul mâinii stângi. Dreapta şi-o ţinea la spate. Se uita după Lucas cu o privire plină de ură, iar când ridică mâna dreaptă, Taylor zări pistolul. În continuare, totul păru să se întâmple cu încetinitorul, deşi se sfârşi în mai puţin de două secunde. Westley ridică pistolul şi ochi. Îl ţinea pe Lucas, iar intenţiile lui erau clare. Voia să-l împuşte în spate.

Nu avea timp nici măcar să-l avertizeze. Taylor ochi chiar în timp ce Lucas se răsucea brusc. Trase cu o fracţiune de secundă înaintea ei. Glonțul lui Taylor îl nimeri pe Westley în umărul stâng. Lucas ţintise mai precis. Îi zbură pistolul din mână.

Împuşcăturile îl treziră pe vizitiu din toropeală. Se îndreptă pe capră, luă hăţurile şi tocmai se pregătea să dea bice cailor, când Lucas ajunse la trăsură.

Deschise larg uşa, o aruncă pe Taylor înăuntru, apoi o urmă. Uşa se închise de la sine, în timp ce vehiculul dădea colțul, înclinându-se pe două roţi.

Taylor se îndreptă pe banchetă, în faţa soţului ei. Era atât de zguduită încât nici măcar nu-şi dădea seama că încă mai ţinea pistolul în mână, îndreptat spre Lucas. Acesta i-l luă înainte ca trăsura să treacă peste vreun hop, făcând-o pe Taylor să-l transforme în eunuc. Puse pistolul în buzunar, apoi se rezemă şi oftă lung, obosit.

— De unde-ai ştiut? întrebă în şoaptă Taylor.

— Ce să ştiu? i-o întoarse el, vorbind mult mai tare.

— Că Westley voia să te împuşte. Nici măcar n-am avut timp să strig… dar tu ai ştiut că era acolo. Din instinct? I-ai simțit prezența în spatele tău?

Lucas clătină din cap.

— M-ai prevenit tu.

— Cum?

— Te priveam. Expresia ta îmi spunea tot ce aveam nevoie să ştiu. Iar când ai ridicat mâna…

Nu-l lăsă să termine.

— L-ai împuşcat înaintea mea.

— Da.

— Ar fi trebuit să-l omor.

— Ai fi putut, dar n-ai făcut-o. E foarte simplu, Taylor. Ai preferat să n-o faci.

— La fel ca tine.

— Da, dar din cu totul alt motiv.

Înainte de a apuca să-l întrebe, începu să-i explice:

— Nu l-ai omorât din motive morale, cred, iar eu l-am lăsat în viaţă fiindcă nu voiam să avem încurcături cu autoritățile. Moartea lui ar fi complicat lucrurile. La Boston e altfel decât în munţi.

— În ce sens?

— În Montana nu dai socoteală în faţa nimănui. Viaţa e încă… necomplicată.

— Nelegiuită, vrei să spui.

Lucas clătină din cap.

— Nu, nu e nelegiuită. Dar acolo legile sunt altfel. De cele mai multe ori, sunt drepte. Uneori, nu sunt.

Trăgea de timp, fiindcă nu ştia cum să-i spună ceea ce aflase. Avea să-i frângă inima, şi nu găsea nicio cale de a-i uşura chinurile.

— Detest mirosul ăsta, izbucni ea.

— Care miros?

— Al prafului de puşcă. Îți rămâne pe mâini şi în haine ore întregi. Nici săpunul nu-l şterge. Nu pot să-l sufăr.

Lucas ridică din umeri.

— Nu l-am observat niciodată.

După ce trase adânc aer în piept, Taylor şopti, cu o voce încordată:

— Ai aflat ceva?

— Da.

Se aplecă înainte şi-i luă mâinile într-ale lui.

— Femeia care avea grijă de copii…

— Doamna Bartlesmith?

Lucas dădu din cap.

— Da. A murit. Dar nu de holeră. După câte spune nevasta lui Westley, femeia a căzut de pe picioare şi a murit încă înainte să atingă podeaua. Avea probleme cu inima.

— Şi copiii?

— Westley a recunoscut că au luat din casă toate bunurile de valoare şi le-au vândut. Au luat şi fetiţele cu ei.

— Înţeleg… şopti ea, strângându-i mâinile.

Lucas nu suporta să-i vadă durerea.

— Ascultă-mă, Taylor. O să le găsim. Înţelegi ce-ţi spun? Le vom găsi.

— O, Doamne…

Îşi dădea seama că Lucas încă nu-i spusese totul, şi dintr-o dată îi fu prea frică să-l întrebe.

— Nu mai sunt la familia Westley.

— Mai trăiesc?

— Da, răspunse el cu o convingere care-i mai aduse inima la loc.

— Atunci, unde sunt? Ce-au făcut cu copilaşii mei?

Lucas îi eliberă mâinile şi o cuprinse în braţe. Şi-o aşeză pe genunchi, ţinând-o strâns. Nu o consola numai. Pur şi simplu nu voia să-i vadă expresia când îi spunea ce făcuseră ticăloşii ăia doi.

— O să le găsim, îi promise el din nou.

— Spune-mi, Lucas. Unde sunt fetiţele? Ce le-au făcut?

Nu putea să îndulcească adevărul.

— Le-au vândut.

Capitolul 11

Lumea s-a înrăit atât de mult, încât coţofenele pradă unde vulturii nu cutează.

William Shakespeare, „Richard al III-lea"

Multă vreme, Taylor nu scoase o vorbă. Era prea şocată ca să mai aibă vreo reacţie. Apoi o cuprinse o furie cum nu mai simţise niciodată. Îi invada mintea, inima, sufletul. Devenise rigidă de mânie. Îi venea să-i ucidă pe Henry şi Pearl Westley, iar în acele momente cumplite de disperare şi furie oarbă îşi spuse că ar fi fost capabilă de o crimă premeditată, cu sânge rece. Voia să scape lumea de bestiile acelea spurcate şi bune numai de rele, şi să le trimită în focul iadului unde le era locul.

În sfârşit, raţiunea avu câştig de cauză. Cu siguranţă, diavolul i-ar fi mulţumit că-i mai dăruia două suflete, dar atunci şi-ar fi oferit şi propriul suflet. Crima era un păcat de moarte. Doamne Sfinte, îşi dorea să nu fi avut conştiinţă. Voia să-i facă pe cei doi Westley să sufere la fel cum suferea ea, dar în adâncul inimii ştia că nu putea să devină şi juriu, şi judecător, şi să-i omoare.

Voia să se rezeme de pieptul soţului ei, să-l cuprindă cu braţele pe după gât şi să-i ceară sprijinul.

Dintr-o dată, tânjea să depindă de puterea lui, dar ideea o copleşea atât de tare, încât se ridică imediat de pe genunchii lui şi se aşeză pe bancheta din faţă. Îşi aranjă faldurile fustei, rugându-se tot timpul să-şi recapete cât ce cât calmul.

— Acum trebuie să fiu tare. Pot plânge mai târziu.

Nu-şi dădu seama că şoptise cu voce tare cuvintele decât când Lucas îi dădu dreptate.

— O să le luăm înapoi, Taylor.

Părea atât de sigur, încât îi mai veni inima la loc. Se rugă ca

micuţele să nu fie maltratate. *Apără-le, Doamne,* imploră ea în gând. *Te rog, apără-le.*

Dintr-o dată, îşi dădu seama că Lucas îi vorbea, şi încercă să se concentreze asupra cuvintelor lui. Voia să-i telegrafieze prietenului său? De ce. Se aplecă înainte şi-l rugă s-o ia de la început.

— Fetiţele au fost duse la Cincinnati, îi explică el pentru a doua oară. Acolo e un cumpărător.

Care aşteaptă, adăugă el în gând.

— De cât timp?

— De două zile.

— O, Doamne, acum ar putea fi oriunde.

Lucas clătină din cap.

— Trenul face patruzeci şi opt de ore până la Cincinnati, Taylor. Dacă avem noroc, prietenul meu va aştepta la gară.

— Dar dacă n-au plecat cu trenul?

— Atunci le va lua mai mult drumul.

— Într-adevăr.

— Imediat ce ajungem la hotel, am să-i telegrafiez lui Hunter.

— E în Cincinnati?

— Nu, dar destul de aproape.

— Eşti sigur că-l poţi găsi?

Lucas dădu din cap.

— Dacă nepoatele tale nu sunt în tren, vom avea nevoie de Hunter mai mult decât oricând. E al doilea dintre cei mai buni căutători de urme din state şi teritorii la un loc.

— Şi cel mai bun cine-i? întrebă ea, gândindu-se că poate ar fi fost bine ca Lucas să-l angajeze şi pe acel domn. Cu cât puneau mai mulţi experţi să caute, cu atât aveau şanse mai mari să le găsească pe micuțe înainte de a li se întâmpla ceva.

— Eu sunt.

Oftă uşurată.

— În timp ce-i telegrafiezi prietenului tău, eu am să iau mersul trenurilor şi-i voi cere recepţionerei să ne cumpere bilete. Trebuie să

plecăm cât mai curând posibil.

Lucas ştia că degeaba i-ar fi cerut să aştepte la Boston. Oraşul Cincinnati putea foarte bine să fie doar o escală şi nimic mai mult. Exista posibilitatea ca fetiţele să fi ajuns deja acolo.

Westley spusese că plecaseră de două zile… patruzeci şi opt de ore. Da, puteau să fi ajuns deja la Cincinnati, iar de-acolo s-o fi luat în orice direcţie.

Dacă se îndreptau spre colinele din Kentucky sau către ţinuturile sălbatice de dincolo de valea Ohio, Lucas avea să insiste ca Taylor să rămână în Cincinnati şi să aştepte acolo. Era un oraş sigur şi civilizat.

Dacă aveau timp, urma să angajeze pe cineva ca să aibă grijă de ea.

— N-ar trebui să stai singură.

— Poftim?

— Nimic.

— Lucas, vin şi eu cu tine. Le vom găsi împreună. N-am să te încurc.

— Nu te-am contrazis. Poţi să vii cu mine.

— Îţi mulţumesc.

Închise ochii. Dintr-o dată, o străbătea un tremur prin tot trupul.

— De ce există atâta răutate pe lume?

Lucas o privi mult timp, înainte de a răspunde:

— Pentru că există atât de multă bunătate.

Taylor deschise ochii şi-l privi.

— Nu înţeleg, recunoscu ea. Vrei să spun că dacă există una, trebuie să fie şi cealaltă?

— Aşa se pare.

Clătină din cap:

— În clipa asta, nu văd bunătate nicăieri.

— Eu, da, replică el morocănos. O am în faţa ochilor.

Taylor nu înţelese ce voia să spună. Un timp, stătură în tăcere.

— Ce-ai să faci cu Victoria? întrebă Lucas în cele din urmă.

— Am să mă duc la ea în noaptea asta şi-am să-i explic totul.

Multă vreme, niciunul dintre ei nu scoase o vorbă. Lucas era preocupat să pregătească planul de acţiune şi să enumere lucrurile de care aveau nevoie pe drum. Taylor era ocupată să se roage pentru fetiţe.

— Lucas?

— Da?

— Ştiu că lupta asta nu-i a ta. Eu răspund de fetiţe, nu tu. Vreau să ştii cât de recunoscătoare-ţi sunt că mă ajuţi.

Înainte ca el să-i poată răspunde, continuă:

— Îmi pare foarte rău că ai fost nevoit să ajungi în situaţia asta. Te-ai ales cu mai mult decât te aşteptaseşi, însurându-te cu mine, nu-i aşa? Ar trebui să primeşti măcar o compensaţie, şi imediat ce…

Lucas o întrerupse:

— Dacă-mi oferi bani pentru serviciile mele, am să te strâng de gât.

Furia lui o bucura. Acum avea nevoie de un campion, iar Lucas dovedea că el era acela.

— Iartă-mă, spuse ea, n-am vrut să te jignesc. Îţi sunt recunoscătoare, repetă.

Îşi dădea seama după expresia lui că nu voia să audă de recunoştinţa ei, aşa că schimbă subiectul.

— Copiii nu sunt proprietăţi materiale.

— Nu sunt, într-adevăr.

— Majoritatea adulţilor cred că aşa ceva ar fi. Cu siguranţă, nu cred că şi copiii au drepturi

— Dar au, nu-i aşa?

Lucas dădu din cap.

— Ar trebui să aibă dreptul la nişte părinţi iubitori şi care să-i apere.

— Da, şopti ea.

Apoi, în minte îi veni un alt subiect.

— Oare soţii Westley se vor duce la autorităţi ca să ne reclame?

— Ce să reclame?

— Că i-am rănit. Amândoi am tras în Henry Westley.

Ideea îl făcu pe Lucas să pufnească.

— Ar trebui să dea nişte explicaţii cam complicate. Tu vrei să anunţăm autorităţile?

— Nu. Nu ne-ar folosi la nimic. Georgie şi Allie au fost luate deja. Am pierde prea mult timp explicând şi scriind hârtii şi… Doar dacă nu cumva crezi tu că ar fi mai bine, Lucas.

Tendinţa lui naturală era să nu aibă încredere în nimeni care purta insignă. Simbolul îi dădea omului prea multă putere, iar puterea, ştia din experienţă, era ca apa oceanului pentru un om însetat. O sorbitură îl făcea să dorească mai mult, şi mai mult, până devenea o poftă nesăţioasă. Puterea rareori eleva oamenii, şi de cele mai multe ori îi corupea.

— Ar putea să se complice lucrurile, şi nu prea vreau să-mi sufle-n ceafă oamenii legii în timp ce-ţi caut nepoatele. Răspunde-mi la o întrebare.

— Ce anume?

— Victoria ştie despre ele?

— Da.

— Mie de ce nu mi-ai spus?

Nu-i răspunse.

— Ai încredere în mine? insistă Lucas.

Taylor ezită aproape un minut înainte să vorbească.

— Cred că da. Da, am, adăugă ea, cu mai multă convingere. Doamna mi-a spus că pot avea.

— Şi dacă Doamna nu ţi-ar fi spus?

— Eşti bărbat, Lucas.

— Şi ce-i cu asta?

— În mod normal, bărbaţii nu sunt demni de încredere. Victoria şi cu mine am învăţat amândouă lecţia asta importantă. Totuşi, tu nu eşti ca alţi bărbaţi. Nu semeni în niciun caz cu fratele tău după tată. William, abia acum îmi dau seama, e un om slab. Tu eşti

tocmai contrariul. Ai să le găseşti, nu-i aşa? Mai spune-mi o dată. Am să te cred.

Schimbarea de subiect nu-l deranjă. Îi promise din nou.

— Crezi că au păţit ceva?

Deznădejdea din vocea ei îi frângea inima.

Când îi răspunse, vorbi mai repezit decât ar fi vrut.

— Nu-ţi îngădui să te gândeşti la asemenea lucruri. Concentrează-te numai asupra luării lor înapoi. Altfel, ai să-ţi pierzi minţile.

Taylor încercă să-i urmeze sfatul. De fiecare dată când îi trecea prin cap câte un gând îngrozitor, îl alunga. Îşi făcu în minte o listă a tuturor lucrurilor de care avea nevoie la drum.

Când ajunseră în sfârşit la hotel, Taylor se repezi în căutarea recepţionerei. Primi un mers al trenurilor şi, când citi că tocmai plecase un tren, îi veni să urle.

Următorul pleca abia a doua zi dimineaţa, la ora zece. Un mesager fu expediat la gară cu bani ca să cumpere bilete. Managerul propuse să telegrafieze la hotelul lor din Cincinnati pentru cameră, iar Taylor acceptă. Îi ceru să rezerve încă o cameră pentru prietena ei.

Toate aceste pregătiri o ajutau să-şi păstreze calmul.

Se duse grăbită în camera ei, îşi făcu bagajele, apoi găsi bonurile pentru cufere şi se duse cu ele în camera Victoriei.

Era aproape ora două noaptea.

Victoria abia îşi putea ţine ochii deschişi, dar numai până când Taylor îi spuse ce se întâmplase. Vestea avu acelaşi efect cu un pahar de apă rece aruncat în faţă.

— Bieţii copilaşi, şopti ea, cu ochii în lacrimi. Vin şi eu cu tine, adăugă aproape imediat. Am să te ajut oricum pot.

Lui Taylor nu-i trecuse nicio clipă prin cap că s-ar fi putut ca Victoria să n-o ajute. Avea deplină încredere în prietena ei.

Îi dădu bonurile cuferelor şi o instrui să vină după ei la Cincinnati cu primul tren, explicându-i că-i rezervase deja camera,

căci sperase ca prietena ei să se ocupe de bagaje, apoi s-o urmeze.

— Mă rog să fie la Cincinnati, spuse Taylor. Cred că nepoatele mele se îndreaptă spre vest. Vreau să cred că vor fi uşor de găsit. Dacă au fost duse la New York, unde sunt hoarde întregi de oameni, va fi mai greu să le găsim.

— Cu ce altceva mai pot să te ajut?

— Du-te mâine la bancă şi retrage cât mai mulţi bani posibil. Adu-i cu tine. Am să-ţi semnez o delegaţie dimineaţă, înainte de a pleca. Şi te rog, nu le spune lui Sherman şi Summers unde mergi.

— Bine, n-am să le spun, îi promise Victoria.

Îşi îmbrăţişă prietena, urându-i drum bun, apoi îşi aminti lista de lucruri pe care Taylor voise să le cumpere din Boston.

— Dă-mi lista, i-o ceru ea. Dacă tot am să mai stau la Boston o zi ca să scot banii de la bancă, pot să-ţi fac şi cumpărăturile.

— Da, desigur. Am să ţi-o dau dimineaţă.

Dădu să plece, apoi se întoarse iar.

— Ar mai trebui şi să ceri personalului să-ţi mute lucrurile în camera noastră.

— De ce?

— E mai frumoasă.

Deschise uşa şi, în timp ce pornea pe culoar, mai spuse:

— Meriţi să profiţi de lux, Victoria. Voiam să fac schimb de camere cu tine, după plecarea lui Lucas. Mi-ar face plăcere să ştiu că mâine seară ai să dormi acolo.

— Şi eu am să mă bucur să ştiu că până atunci le-ai găsit pe micuţe.

Taylor clătină din cap.

— Lucas a spus că drumul până la Cincinnati durează patruzeci şi opt de ore. N-am să-ţi pot telegrafia, pentru că atunci vei fi deja în tren. Trebuie să aştepţi până ajungi acolo. Să ai grijă, dragă prietenă.

— Încearcă să dormi şi tu puţin la noapte! strigă Victoria pe urmele ei.

I-o propusese cu gânduri bune, iar Taylor acceptă, de formă, să

încerce. Nu-şi putea imagina cum ar fi reuşit să doarmă, dar nu voia nici ca Victoria să-şi facă griji pentru ea.

Nu peste mult, Lucas reveni în camera lor. Încuie uşa, apoi se rezemă de marginea ei, în timp ce scotea din buzunar pistolul lui Taylor şi-l descărca.

Puse pistolul şi cartuşele pe masă. Apoi îşi împachetă lucrurile. Termină în câteva minute.

— Vino la culcare, Taylor, îi ordonă el. Mâine vom avea o zi grea.

În drum spre baie, începu să se dezbrace. Taylor clătină din cap.

— Încă nu.

Se duse la fereastră şi rămase acolo, cu privirea afară, în noapte.

Lucas n-o mai contrazise. Probabil avea nevoie de câteva minute de singurătate, ca să se calmeze.

Le numea pe gemene copiii ei. Lucas nu ştia ce planuri de viitor avea. Pentru moment, nu-l preocupa decât prezentul.

Copiii. S-ar fi dus şi în iad dacă n-avea încotro, ca să salveze acele suflete nevinovate.

De data asta, răul nu va mai învinge.

Lucas repeta în sinea lui acest legământ la nesfârşit, în drum spre Cincinnati. Nu ştia dacă era o rugăciune sau o provocare pentru Dumnezeu. Numai de un lucru era sigur. Avea să aducă fetiţele înapoi.

Hunter îi aştepta la gară. Lucas luă prezenţa lui ca pe un semn că norocul, şi Dumnezeu poate, erau de partea lor. Prietenul lui părea recent venit de pe drum.

Cămaşa sa bej şi pantalonii erau acoperiţi cu un strat de praf. Purta o centură cu pistoale similară cu a lui Lucas, preferinţă care în Vest era considerată puţin cam ciudată. Majoritatea pistolarilor şi a muntenilor îşi ţineau pistoalele în buzunare sau în cureaua pantalonilor.

Prietenul lui era la fel de înalt ca Lucas. Slab ca o trestie, avea un păr negru-albăstrui şi ochi căprui. Moştenise coloraţia de la mama

sa, o indiancă din tribul Crow, precum şi dispoziţia.

Era blând la vorbă, nu se enerva decât rareori, şi avea un cod moral la înălţimea căruia oamenii nu puteau nici măcar spera să se ridice vreodată. La fel ca Lucas, Hunter fusese ostracizat în copilărie. Lucas era dispreţuit fiind bastard şi orfan; Hunter era tratat cu dispreţ pentru că avea sânge amestecat, cum spuneau ignoranţii. Se împrieteniseră din singurătate şi necesitate, când erau băieţi. Prietenia lor se întărise cu anii şi cu ajutorul asprimilor vieţii. Hunter revenise la izolarea din munţi înaintea lui Lucas, dar după război Lucas i se alăturase, îşi erau loiali unul altuia şi fiecare îi salvase de mai multe ori pielea celuilalt. Hunter era singurul om pe care Lucas îl lăsa vreodată să stea la spatele lui, iar Lucas era unul dintre puţini oameni cu care Hunter vorbea vreodată, atât de închis în sine devenise de-a lungul anilor.

Taylor îi aruncă o singură privire şi, intimidată, se trase mai aproape de Lucas. Domnul Hunter părea dur şi rău. Nici nu şi-ar fi putut dori mai mult.

Când Lucas făcu prezentările, Hunter îşi înclină pălăria, salutând-o:

— Doamnă…

Apoi se întoarse spre soţul ei.

— Două posibilităţi.

Lucas dădu din cap. O luă pe Taylor de cot şi încercă s-o conducă înainte, dar Taylor nici nu se gândea să facă un pas înainte de a-şi exprima recunoştinţa faţă de prietenul lui.

— Lucas mi-a pus că rareori vă părăsiţi casa din munţi, domnule Hunter. Probabil mă credeţi foarte proastă, dar cred că Dumnezeu v-a trimis cu treburile care v-au adus atât de aproape de Cincinnati. Aveam nevoie de încă un om puternic, deştept şi descurcăreţ, aşa că El v-a trimis pe dumneavoastră la noi. Aş dori să vă mulţumesc încă de pe-acum pentru orice ajutor ne puteţi da.

Hunter fu surprins de cuvintele ei şi nu ştiu ce să răspundă.

Felul cum îl acceptase, atât de repede şi fără nicio rezervă

vizibilă, îl uimea. Nu făcu decât s-o privească, aşteptând să audă ce avea de spus în continuare.

Taylor nu-l lăsă să aştepte mult.

— Lucas mi-a spus că sunteți al doilea dintre cei mai buni căutători de urme din America.

După ce făcu această afirmaţie, se lăsă condusă de soţul ei spre ieşirea din gară. Hunter porni cu ei.

— Al doilea? întrebă el. Cine-i primul?

Zâmbind, Taylor răspunse:

— Lucas e primul. Chiar el mi-a spus.

Hunter nu ştia dacă glumea cu el sau era sinceră. Era de datoria lui să clarifice lucrurile.

— Lucas a înțeles pe dos, doamnă. El e al doilea, declară el, dând din cap pentru a-şi întări cuvintele.

Lucas interveni:

— O s-o lăsăm pe Taylor la hotel, şi pe urmă…

— Vreau să vin şi eu cu voi, îl întrerupse Taylor.

Soţul ei clătină din cap.

— Trebuie să dormi. Abia te mai ții pe picioare. Eu am dormit în tren. Tu, nu.

— Lucas, mă simt în putere. Serios.

— Arăți ca dracu'. Dacă nu te odihneşti puţin, o să ţi se facă rău.

Discuţia ar fi continuat, dar Hunter îi puse capăt cu un fapt incontestabil:

— O să ne încetiniţi.

— Atunci aştept la hotel, replică imediat Taylor.

Murea de ciudă că rămânea în urmă, dar le înțelegea judecata. Aveau să se ducă în locuri unde o doamnă n-ar fi fost binevenită. Acest fapt n-o deranja, dar ştia că Lucas şi-ar fi petrecut mai tot timpul supraveghind-o pe ea, în loc să se concentreze asupra găsirii fetiţelor.

Nu fu nevoie să-i mai spună lui Lucas să-şi ia pistoalele. După ce-i aruncă valiza pe patul camerei de hotel, Lucas îşi încărcă armele,

îşi luă centura şi se încinse cu ea în drum spre uşă. Nici măcar nu pierdu timpul luându-şi rămas bun.

Taylor se agită timp de peste o oră, apoi se hotărî să se ocupe de lucruri mărunte ca să aibă o ocupaţie. Făcu o baie, se spălă pe cap, îşi despachetă hainele şi se întinse pe pat, în halat. Se gândea să se odihnească un minut, două, apoi să se îmbrace din nou.

Dormi buştean patru, cinci ore. Când se trezi, era dezorientată. Avu nevoie de un minut întreg ca să-şi dea seama unde se afla.

O parte din buimăceala ei era cauzată şi de faptul că era într-o cameră aproape aidoma celei de la Boston. Se vedea clar că patronii hotelului construiseră o reproducere identică.

Culorile însă erau puţin diferite. Această cameră era decorată în nuanţe de auriu pal cu accente albe. De asemenea, în stânga dulapului se aflau două uşi. Una ducea în baie, iar a doua, în camera rezervată pentru Victoria.

Taylor se bucură că a doua cameră era atât de aproape. Şi Victoriei avea să-i placă. Ar fi trebuit să-i spună să telegrafieze anunţând ora sosirii, dar fusese atât de preocupată încât nu avusese timp să se gândească la asemenea detalii.

Dintr-o dată, începu să-i ghiorăie stomacul. Nu mâncase de mult, dar gândul la mâncare făcea să-i vină rău.

Era prea agitată ca să mănânce, aşa să se plimbă mai departe, rugându-se. Afară era întuneric beznă, căci luna fusese acoperită de nişte nori groşi de ploaie.

Unde erau Lucas şi Hunter? Găsiseră fetiţele?

Existau două posibilităţi. Nu aşa spusese Hunter, la gară? O, de ce nu-i ceruse mai multe explicaţii? Pentru că se purtase ca un şoricel speriat, de-aia. O intimidase. Dar mai bine să nu insiste asupra propriilor ei defecte, şi mai bine să se concentreze asupra şansei de a fi găsit fetiţele. Poate că tocmai erau în drum spre hotel, cu ele în braţe.

Peste câteva ore, când se întoarseră, Lucas şi Hunter erau singuri.

Deşi lui Taylor îi venea să-i dea pe amândoi afară, pentru a-şi continua căutarea, raţiunea avu câştig de cauză. Amândoi arătau epuizaţi.

— Plecaţi iar curând? întrebă ea.

— După un timp, răspunse Lucas. Acolo e un pat, îi arătă el prietenului său.

Hunter dădu din cap şi dispăru în al doilea dormitor. Lucas porni spre alcovul unde se găsea patul lor.

— Aţi aflat ceva? Cât de cât?

Lucas îşi scoase centura, o agăţă de un colţ al patului, apoi începu să-şi descheie cămaşa. Hainele îi miroseau a praf de puşcă.

— Ai tras cu pistolul.

Parcă nici n-ar fi auzit-o.

— Vom începe din nou, dimineaţă. Mai avem de verificat vreo două variante.

— Crezi că mai sunt în Cincinnati?

Taylor îşi frângea mâinile, încercând zadarnic să-şi păstreze calmul. Nu ştiau dacă mai erau în oraş sau nu. Toate căile cercetate până atunci se înfundaseră. Totuşi, Lucas prefera să nu-i spună.

— O să le găsim, zise el.

Taylor se aşeză pe marginea patului, în timp ce Lucas intra în baie. Reveni peste câteva minute, mai înviorat. Acum mirosea a săpun, dar aroma acrişoară a pulberii arse continua să se simtă. Ciudat, lui Taylor nu-i displăcea deloc; dar îi amintea că trăsese cu pistolul.

— A trebuit să omorâţi pe cineva?

Soţul ei era tot mai exasperat de întrebările ei.

— Nu, răspunse el repezit.

Taylor nu se lăsă intimidată.

— Dar ai tras.

— Da.

— De ce?

— Ca să atrag puţină atenţie.

Începea să nu mai suporte jumătăţile lui de răspunsuri şi se gândi să i-o spună, apoi se răzgândi. Nu voia să se certe cu el. Lucas era obosit. Avea nevoie de odihnă, ca să poată porni iar în căutarea fetelor.

— N-o să vă daţi bătuţi, nu-i aşa? izbucni ea îngrijorată, încleştându-şi mâinile în aşteptarea răspunsului.

Expresia de pe chipul lui o înştiinţă să nu-i plăcea întrebarea. Imediat, ghici şi motivul.

— Iar te-am jignit?

Lucas dădu din cap.

— Iartă-mă, şopti ea.

Scuzele ei nu părură să-l împace. Taylor oftă şi-i făcu loc să desfacă aşternutul.

Doamne, cât mai voia să creadă în el! Ar fi trebuit să îngenuncheze şi să-i mulţumească lui Dumnezeu că i-l dăduse pe Lucas Ross. Ce s-ar fi făcut fără ajutorul lui? Era într-adevăr Făt-Frumosul ei – şi nu ştiuse Doamna tot timpul acest lucru?

Totuşi, era prea nervoasă ca să se culce, aşa că se hotărî să se ducă în cealaltă cameră, pentru ca soţul ei să poată dormi în linişte. Dar nu făcu decât un pas spre uşă, când Lucas o luă în braţe şi o trase după el pe pat.

— Vrei să crezi că n-am să mă las păgubaş, dar totuşi te temi că s-ar putea s-o fac, aşa e?

— Dacă spui că n-ai să te laşi, te cred.

Lucas îl înlătură uşor părul de pe frunte.

— Ştii ce-am să fac?

Taylor clătină din cap.

— Am să-ţi spun o poveste ca să adormi.

Ce-l apucase? Dintr-o dată, era atât de blând şi tandru cu ea…

— Trebuie să te odihneşti, Lucas. Nu te preocupa de temerile mele.

Lucas se aplecă s-o sărute. Apoi se întoarse pe o parte, o cuprinse în braţe şi-i şopti la ureche:

— A fost odată ca niciodată…

Îi povesti despre un băiat căruia un indian îi furase singurul lucru pe care-l avea. Comoara lui era un cuţit vechi şi tocit pe care-l folosea la vânătoare şi, deşi nu valora nimic, pentru băiat avea o foarte mare importanţă.

Taylor întoarse capul spre el. Ar fi vrut să-l întrebe de unde avea băiatul cuţitul şi de ce era singurul lui lucru, dar Lucas îi puse degetele pe gură, făcând-o să tacă. Apoi continuă să-şi depene povestea. Băiatul, îi spuse el, a plecat să-şi caute cuţitul.

S-a ţinut după indieni până la locul lor de iernat. Cu siguranţă, eforturile pe care le făcea băiatul ca să-şi recapete cuţitul erau exagerate, căci povestea spunea că-l urmărise pe indian din Kentucky până-n mijlocul văii Ohio. Taylor era sigură că Lucas inventa povestea din mers.

Nimeni, şi cu atât mai puţin un băiat tânăr şi lipsit de experienţă, n-ar fi petrecut un an şi jumătate alergând după un cuţit de niciun folos.

Fără îndoială însă, Lucas ştia să povestească. Era captivată. Probele de curaj pe care le dădea băiatul pe drum erau fascinante. Râse în hohote când îl auzi cum îl fugărise un urs negru, făcând-l să se urce într-un copac.

— Urşii pot să se caţere în copaci, îi aminti ea.

Se întreba cum avea să-l scoată pe băiatul fictiv din dilema aceea.

Lucas nu-i dădu detalii. Îi spuse pur şi simplu că băiatul fusese silit să omoare ursul înainte de a-şi continua drumul.

Taylor nu protestă. N-ar fi fost politicos. Iar povestea nu se sfârşi aşa cum se aşteptase, cu băiatul primindu-şi comoara. Lucas nu-i spuse decât că în cele din urmă îl găsise pe indian.

Cuţitul, presupuse ea, se pierduse pentru totdeauna, iar morala poveştii consta într-o lecţie de curaj. Desigur, avea o gândire prea practică pentru a crede că se întâmplase în realitate.

Îşi aminti cât de obosit era Lucas când îl auzi căscând.

Se aplecă spre ea şi o sărută de noapte bună. Gura lui stărui peste

a ei, iar când în sfârşit se retrase, Taylor tremura de dorinţă.

Dar n-avea să i-o îndeplinească. O strânse iar lângă el şi închise ochii.

Îi plăcea să adoarmă inspirându-i mirosul. Şi ţinând-o la piept. Trupurile lor se potriveau perfect unul lângă altul. Fu ultimul lui gând înainte de a adormi.

Taylor se trezi peste o oră. Coborî încet din pat şi trecu în camera cealaltă. Fără să ştie de ce, simţea nevoia să vadă de Hunter, poate doar ca să se asigure că mai era acolo.

Nu făcu niciun sunet când intră. Hunter era la locul lui. Dormea adânc peste cuvertură. Fiind atât de înalt, se culcase în diagonală, pe burtă, cu o mână lângă el şi cealaltă sub pernă. Era desculţ şi cu pieptul gol.

Taylor simţi frigul din cameră când începu să tremure. O fereastră era deschisă, iar vântul umfla perdelele.

Presupuse că Hunter voise puţin aer, dar nu se aşteptase ca în cameră să se facă atât de frig. Cât mai încet posibil, se duse la fereastră şi o închise pe jumătate.

Apoi luă o pătură din dulap şi-l acoperi pe prietenul lui Lucas. Îi observă cicatricele de pe spate şi umeri şi se întrebă de unde le avea. Mâna lui se mişcă uşor lângă pernă, dar Taylor nu crezu că-l trezise. Când termină, tremura, şi se întoarse în patul ei, ca să se încălzească lângă Lucas.

În clipa când ieşi, Hunter îşi puse mâna la loc pe patul pistolului pe care-l ascunsese sub pernă. Se trezise în clipa când Taylor trecuse pragul şi stătuse treaz în tot timpul cât ea îşi făcuse de lucru cu el. Micul ei gest de bunătate îl uluia. Era delicat, plin de grijă şi consideraţie.

Şi prostesc al naibii. Ar fi putut să-i zboare creierii… Ba nu, n-ar fi împuşcat-o accidental. Oftă. Ştiuse tot timpul că era Taylor. Îi auzise foşnetul cămăşii, apoi simţise mirosul slab de flori, când se aplecase peste el să-l acopere şi-i simţise pe piele atingerea blândă,

feminină, când îi potrivise pătura în jurul trupului.

Nu-şi putea ignora reacţia. Plăcerea nu voia să-l părăsească. Se simţea… mângâiat, şi nu putea face nimic. Ar fi vrut să zâmbească la gândul acelei fapte simple şi pline de consideraţie. Pentru el era o experienţă nouă şi aproape copleşitoare.

Ei, dacă asta nu le întrecea pe toate! Hunter adormi cu un zâmbet în inimă.

Dimineaţa sosi prea devreme. Taylor se trezi cu o pernă în braţe. Era singură în pat. După tăcerea din jur, îşi dădu seama că Lucas şi Hunter plecaseră deja.

Mai stătu în pat câteva minute, formulându-şi planurile pentru acea zi. Primul lucru era să consulte mersul trenurilor şi să afle când era posibil să vină Victoria. Dacă totul mersese conform planului, prietena ei ar fi trebuit să vină cu trenul de ora patru.

Gândurile i se tot întorceau la gemene. Oare erau îngrijite? Primeau destulă mâncare? Le era cald? O, Doamne, dacă sufereau, chiar în clipa aceea, în timp ce ea…

Taylor îşi alungă aceste gânduri, rugându-se ca Dumnezeu şi îngerii Lui păzitori să aibă grijă de fetiţe până le găsea ea. Ştia că şi-ar fi ieşit din minţi dacă stăruia asupra tuturor acelor posibilităţi cumplite, aşa că încerca înnebunită să se gândească la ceva plăcut.

Îi veni în minte povestea lui Lucas. Era o diversiune binevenită. Şi plină de baliverne, îşi spuse ea, clătinând din cap. Îi spusese într-adevăr o poveste de adormit copiii şi acum, când avea timp să se gândească, decise că fie o tachinase, fie avea părerea greşită că era o naivă care ar fi crezut tot ce-i spunea. Nu era naivă, şi avea să i-o spună când se întorcea la hotel. Băiatul din poveste scăpase de un urs şi de o furtună care scotea copacii din rădăcini şi-i arunca peste o vale.

Cine-ar fi putut măcar să-şi imagineze aşa ceva? A, da, îşi amintea că băiatul fusese şi cât pe ce să se înece, şi împărţise pluta aceea improvizată cu un… Cum se numea… Chibzui un minut,

două, apoi zâmbi, amintindu-şi.

O pisică de munte, îi spusese Lucas. Lupta pentru supravieţuire o făcuse să fie prea ocupată ca să-l atace pe băiat.

Iar dacă ea credea că toate acestea erau nişte aiureli, probabil ar fi încercat s-o convingă că noroiul era la fel de valoros ca aurul.

Nu fusese doar o simplă povestire despre curaj. Nu-i spunea doar să aibă curaj, îi explica şi că unii oameni nu se dau bătuţi niciodată. Era o parabolă semnificativă.

Aşa să-i ajute Dumnezeu, iar o podideau lacrimile. Lucas Ross era un om uşor de iubit.

— Destul, şopti ea, ca să-şi potolească gândurile. Dacă nu avea grijă, avea să-nceapă să-şi dorească un lucru pe care nu putea să-l aibă niciodată.

Împinse perna într-o parte, îşi coborî picioarele din pat şi dădu să se ridice. Atunci zări cuţitul. Era pe noptieră. Nu-şi putea imagina cum ajunsese acolo.

Apoi urmă recunoaşterea. Dintr-o dată, sufletul i se umplu de speranţă. Privi lung cuţitul. Nu era nevoie să-l atingă. Ştia că era un cuţit vechi şi tocit, bun de nimic, pe care un băiat l-ar fi folosit la vânătoare.

Lucas era băiatul din povestire, dar o înflorise, desigur, ca s-o facă mai interesantă.

Şi pentru a avea mai mult efect, îşi dădu ea seama.

Nu conta. Înţelesese mesajul. În dimineaţa aceea, Lucas îi răspunsese la întrebarea din seara trecută.

Nu se dădea bătut niciodată.

Capitolul 12

Natura veştilor proaste îl infectează pe cel ce le spune.

William Shakespeare, „Antoniu şi Cleopatra"

Victoria nu era în trenul de ora patru. Taylor aşteptă în gară până plecară toţi pasagerii. Era dezamăgită, dar nu şi îngrijorată. Ar fi trebuit ca totul să meargă perfect pentru ca Victoria să-şi termine treburile din Boston atât de repede. Mâine, îşi spuse ea. Prietena ei urma să sosească a doua zi.

În timp ce aştepta, câţiva bărbaţi încercară s-o acosteze. O simplă admonestare de a se comporta ca un gentleman îl descurajă pe unul. Alţi doi nu se lăsară cu una, cu două. Până la urmă, Taylor trebui să fie de-a dreptul grosolană. Nu părea să-i deranjeze. Se alarmă abia când o urmăriră afară din gară. Se amestecă prin mulţimea de pe stradă, uitându-se mereu peste umăr ca să vadă dacă nu veneau după ea.

Cei doi n-o slăbeau o clipă şi păreau foarte hotărâţi. Aveau hainele murdare. Şi feţele la fel. Cel mai înalt tot plesnea din buze.

Purta o pălărie cu boruri largi, lăsată pe frunte. Celălalt tot pufnea şi chicotea. Pe Taylor începea s-o cuprindă panica. Căută înnebunită în jur o scăpare.

Făcuse deja o greşeală prostească îndepărtându-se de gară. Birjarii erau acolo, aşteptându-şi clienţii, şi de ce Dumnezeu nu sărise într-o trăsură când avusese ocazia? Mulţimea se rărea tot mai mult. La prima intersecţie, unii o luară la dreapta, alţii la stânga, şi doar un cuplu vârstnic îşi continuă drumul înainte.

Taylor se hotărî să-i urmeze pe cei doi bătrâni. Nu voia s-o ia pe străzi lăturalnice. Nu numai că s-ar fi rătăcit, dar exista şi riscul de a nimeri într-o fundătură.

Îi simţea pe cei doi derbedei apropiindu-se. Îşi ridică poalele şi

traversă grăbită strada. Avea grijă să menţină cuplul vârstnic între ea şi urmăritori. Văzu în faţă câteva magazine şi se mai linişti. Se hotărî să intre într-unul şi să ceară ajutor.

Păcat că nu se gândise să-şi ia cu ea pistolul. Cincinnati fiind un oraş atât de civilizat, nu se gândise că ar fi putut avea nevoie de protecţie. Doar oamenii de-acolo erau decenţi, pentru numele lui Dumnezeu. Ţărănoii din urma ei nu se gândiseră la asta?

Se întoarse să vadă cât de departe erau şi văzu că perechea vârstnică o luase pe o alee laterală. Dintr-o dată, rămăsese singură pe toată strada. Îl auzi pe unul dintre huligani chicotind. I se întoarse stomacul pe dos.

Era speriată, dar şi furioasă. N-avea de gând să devină o victimă. Pe toţi sfinţii, avea să ţipe, să muşte, să dea cu picioarele şi să facă destulă gălăgie ca să atragă mulţimea.

Unde erau toţi poliţaii când aveai nevoie de ei?

Numai o minune ar mai fi putut-o salva. O mică minune, se grăbi ea să rectifice, nimic spectaculos, doar un miracol abia observat. Te rog, Doamne, Te rog…

Dumnezeu îi răspunse. Miracolul era doar la un cvartal distanţă. Un magazin de arme. Taylor abia îşi terminase rugăciunea, când văzu firma vopsită în culori vii legănată de vânt, în văzul tuturor.

Cerul să-l binecuvânteze pe domnul Colt, îşi spuse Taylor când ajunse la destinaţie şi văzu pistoalele din vitrină. Cu un oftat de plăcere, intră grăbită.

Clopoţelul de la uşă îl anunţă pe vânzător că avea un client. Părea să fie singura persoană din magazin. Salută cu un zâmbet şi merse grăbită spre tejgheaua din fund.

La prima vedere, vânzătorul arăta destul de înfricoşător. Bietul om scăpase dintr-un incendiu, căci avea faţa, gâtul şi mâinile acoperite cu cicatricele unor arsuri grave. Sprâncene nu mai avea deloc. Din cauza acestor urme, nu-i putea aprecia vârsta. Totuşi, pe cap avea un păr şaten bogat, înspicat cu argintiu, aşa că-i dădu vreo patruzeci de ani. Purta ochelari cu lentile groase şi rame de sârmă. Îi

tot alunecau în jos pe rădăcina îngustă a nasului, iar el şi-i împingea mereu la loc.

Se vedea clar că era stânjenit din cauza felului cum arăta. Îşi feri faţa şi o întrebă cu glas sacadat şi serios dacă avea nevoie de ceva.

— Da, mulţumesc, răspunse Taylor. Aş dori să văd Coltul de pe raftul din spatele dumneavoastră.

Omul îi dădu pistolul, apoi luă şi o cutie mică de muniţie. O puse pe tejghea, lângă armă.

— Aici nu ţinem pistoalele încărcate, explică el.

Taylor deschise cutia, apoi luă pistolul. Înainte ca vânzătorul s-o oprească, încărcă arma.

— Ce faceţi, domnişoară? întrebă omul, alarmat.

Drept răspuns, Taylor îi zâmbi larg. Tocmai voia să-i explice, când auzi clopoţelul în spatele ei.

— Aţi încărcat pistolul… se bâlbâi vânzătorul.

Taylor dădu din cap.

— Da, slavă Domnului, şi tocmai la timp. Mă scuzaţi o clipă?

Nu-i dădu timp să răspundă. Se întoarse, tocmai când cei doi huligani porneau spre ea. Podelele de lemn scârţâiau sub cizmele lor.

Se opriră brusc când văzură pistolul din mâna ei.

— Nu-i încărcat, Elwin, spuse cel mai scund dintre ei.

Apoi o privi pe Taylor cu un zâmbet răutăcios, care dezvălui faptul că-i lipseau cam mulţi dinţi. Fără îndoială, era cel mai dezgustător individ pe care-l văzuse vreodată.

— Face mişto de noi, Wilburn, replică amicul lui.

Omul numit Elwin se uită prin magazin, apoi îl înghionti pe celălalt.

— Ce de pistoale fandosite aici-şa, remarcă el, cu un nou chicotit sonor.

Wilburn dădu din cap.

— Lucrezi singur acilea? strigă el la vânzător.

— Pă bune că da, speculă Elwin.

Vânzătorul dădu să se aplece sub tejghea.

— Stai aşa, nu te mişca! răcni Wilburn, apoi se întoarse spre Elwin. Putem să şi umflăm câte ceva, dacă tot suntem acilea. Tre' s-aibe o magazie-n fund. Acolea putem s-o facem poştă şi pe do'nşoara.

Elwin pufni din nou. Taylor murea să-l împuşte.

— Măiculiţă, şopti vânzătorul în spatele ei.

Fără să-şi ia ochii de la golanii din faţa ei, Taylor încercă să-l linişească:

— O să fie-n regulă, domnule.

— Ba pentru matale n-o să fie deloc în regulă, duducă, replică tărăgănat Elwin.

Îşi înghionti acolitul în coaste, cu un chicotit gros. Pălăria i se lăsă şi mai jos pe frunte. Taylor nu-i vedea ochii, dar bănuia că erau la fel de urâţi ca restul înfăţişării lui.

Făcură un pas spre ea. Taylor trase cocoşul armei. Elwin se opri, rânjind, îşi trase pălăria mai pe spate, apoi făcu încă un pas.

Taylor i-o zbură de pe cap dintr-un singur foc. Individul scoase un urlet. Ecoul detunăturii îi acoperi glasul, reverberând prin magazin. Geamul vitrinei se sparse. Glonţul se înfipse în uşa din spatele banditului.

Elvin arăta năucit. Lui Taylor i se părea o reacţie foarte firească.

— Te-a nimerit, Elwin? întrebă Wilburn.

Elwin clătină din cap.

— Nici nu m-a atins, se lăudă el.

— Nu făcea mişto, şopti amicul lui.

Roşu la faţă, Wilburn mai făcu un pas spre ea. Taylor îi găuri vârful cizmei.

Apoi, Elwin încercă şi el. Taylor începea să-şi piardă răbdarea. Îi făcu şi lui o gaură în cizmă. Individul sări înapoi şi-şi privi piciorul, mişcându-şi degetele ca să se asigure că erau la locul lor, apoi se încruntă la femeia care-i distrusese cizma.

— Nnţ, nu face mişto, îi spuse el celuilalt. Tre' să sărim pe ea.

Taylor oftă dramatic.

— Sunt proşti făcuţi grămadă, nu-i aşa? îl întrebă ea pe vânzător.

Din spatele ei se auzi un chicotit.

— Da, într-adevăr.

Comentariile lor nu-l încântau deloc pe Elwin. Era roşu la faţă ca o pătlăgică. Duse mâna la buzunar. Taylor trase din nou cocoşul.

— Tre’ să-i luăm pistolu’ cu forţa, hotărî Wilburn.

Elwin clătină din cap.

— Ia-te tu la trântă cu ea, mormăi el. Nu vezi că-i gata să tragă iar? Mi-a luat în cătare bijuteriile de familie. E nebună, Wliburn. De unde să ştii ce-o să facă? Cu următoru’ glonţ, poate-o să ne şi nimerească.

Se sfătuiră câteva secunde, înainte de a bate în retragere.

— N-o să te uităm, promise Elwin.

— Punem noi mâna pe tine! adăugă şi Wilburn.

În clipa aceea, vânzătorul ridică puşca încărcată pe care o ţinuse ascunsă pe raftul de jos şi strigă un avertisment:

— Am să vă-mpuşc eu pe amândoi, dacă n-am încotro. Şi-acum, la perete cu voi şi mâinile sus, să vi le văd.

Taylor se întoarse spre el.

— Cât cereţi pe pistolul ăsta? M-am ataşat de el. Aş vrea să-l cumpăr, domnule.

Vânzătorul clătină din cap.

— Puteţi să-l luaţi pe gratis. M-aţi salvat de un jaf şi cred că şi de la moarte. Vă sunt dator, domnişoară. Dacă-mi spuneţi numele şi adresa dumneavoastră, am să mi le trec în registru. Fiecare Colt e înregistrat, înţelegeţi, cu număr propriu. E o cale de a şti cui îi aparţine arma.

— Mă numesc Taylor Ross, răspunse ea. Locuiesc la Cincinnati Hamilton House, şi vă mulţumesc pentru acest cadou.

Vânzătorul îşi ţinea puşca spre cei doi bandiţi, care acum se retrăseseră lângă perete.

Taylor îşi vârî pistolul în buzunarul mantoului. Porni spre uşă,

ocolindu-i cât mai departe.

— Aveţi dumneavoastră grijă să mai stea un timp aici? N-am chef să se ia iar după mine.

— Nu vă faceţi probleme, domnişoară. Imediat ce vine colegul meu, îl trimit să cheme autorităţile.

— Atunci, bună ziua, salută ea, deschizând uşa.

— Domnişoară? strigă vânzătorul.

Taylor se opri în prag.

— Da?

— Unde-aţi învăţat să trageţi aşa?

— În Scoţia.

În timp ce închidea uşa în urma ei, auzi răspunsul:

— Ei, nu, că asta le-ntrece pe toate!

Taylor merse pe jos până la hotel. Se opri la prima biserică catolică şi intră să aprindă o luminare pentru Doamna.

Stătu în strană aproape o oră. Mai întâi se rugă, apoi discută pe îndelete cu bunica ei. După vizita la biserică, se simţi mai bine şi categoric mai stăpână pe situaţie. Nu ştia dacă datorită rugăciunilor sau pentru că avea pistolul în buzunar.

Ajunse la Hamilton House la ora cinei. Oricât îi repugna gândul la mâncare, ştia că trebuia să mănânce ceva. Deja îi era greaţă.

Se duse la Salonul Doamnelor, ocupă o masă dintr-un colţ şi comandă supă, doi biscuiţi şi un ceainic. După ce-şi termină masa frugală, se simţi mai întremată. Adormi pe canapeaua din cameră, aşteptându-l pe Lucas.

Nu se trezi până a doua zi dimineaţa. Constată că era în pat. Probabil Lucas o dusese în braţe până acolo. Se schimbase şi de haine, căci cămaşa pe care o purtase în ajun era pe spătarul unui scaun.

Încă mai căutau copiii. De ce dura atât de mult? Taylor încercă să nu-şi piardă curajul. Se îmbrăcă, apoi se duse la masă să scrie o listă a lucrurilor pe care le putea face ca să-i ajute.

Redactă un anunţ pe care să-l publice în ziarele locale, apoi se gândi să angajeze câţiva detectivi particulari. Probabil că administraţia hotelului îi putea recomanda unii buni.

Se mai gândi să tipărească şi afişe şi să le aplice prin oraş, oferind o recompensă substanţială pentru orice informaţii despre gemene.

Dacă mai erau în oraş…

Se ruga ca prietena ei să fie în trenul de la ora patru. Era aproape trei şi jumătate. Se duse la dulap să-şi ia mantoul. Apoi încărcă pistolul, îl vârî în buzunar, şi tocmai îşi punea mantoul pe ea, când uşa se deschise şi intrară Lucas şi Hunter. Fu încântată să-i vadă, până le privi feţele. Amândoi erau dezamăgiţi.

— Nu le-aţi găsit, aşa-i?

Lucas clătină din cap. Închise uşa în urma lui şi se rezemă de ea.

— Nu încă.

Părea epuizat. I se vedea oboseala în jurul ochilor şi se simţea în glas.

Taylor vru să-i spună că nu trebuia să se descurajeze, dar se opri înainte de a exprima o nouă insultă.

— Trebuie să dormi, domnule Ross, spuse ea. Odihna îţi va limpezi capul. Nu ţi-e foame? Pe masa de-acolo e un biscuit.

Îşi dădu seama cât de inadecvată suna oferta imediat ce o făcu.

— Mă duc cu plăcere să vă aduc la amândoi ceva mai consistent de mâncare.

Se întoarse spre Hunter. Acesta stătea rezemat de un dulap, privind-o.

— Dumneata ce-ai dori, Hunter?

— Am să-mi iau ceva mai târziu, replică el.

Lucas arăta frânt de oboseală. Hunter clătină din cap spre prietenul său.

— N-ai putut niciodată să ţii pasul cu mine, aşa-i?

— N-am putut pe dracu', replică Lucas.

Hunter pufni. Se întoarse spre Taylor.

— Avem o singură pistă care poate fi de folos. Aşteptăm veşti.

— *Poate* fi de folos, sublinie Lucas, pentru ca Taylor să nu-şi facă prea mari speranţe. Nu voia s-o vadă iar dezamăgită.

— Ar trebui să ştim nu peste mult, interveni Hunter.

— Unde te duci? întrebă Lucas, care abia acum observase că avea mantoul pe ea.

Întrebarea lui îi aminti.

— La gară, să văd dacă nu vine Victoria cu trenul de ora patru.

Hunter porni spre ea. Dintr-o dată, se opri şi întoarse capul spre Lucas.

— Are un pistol în buzunar, îi spuse el. Poartă unul tot timpul?

— Cincinnati e mult mai periculos decât mă aşteptasem, îi explică Taylor. Ieri, abia am scăpat. De unde-ai ştiut că am un pistol în buzunar?

— După umflătură.

Îl felicită pentru spiritul de observaţie, apoi scoase pistolul ca să i-l arate.

— L-am primit în dar, adăugă ea.

Lucas era atât de obosit, încât abia dădea atenţie conversaţiei. Ar fi trebuit să doarmă opt ore, dar ştia că nu avea timp pentru un asemenea lux. Pistele erau calde încă, şi dacă voiau să le găsească pe nepoatele lui Taylor, trebuia să se grăbească.

Instinctul îi spunea că erau încă în oraş. Şi Hunter simţea la fel. Interogase un om cam beat, dar încă destul de coerent, care jurase că le văzuse cu fraţii Border, în urmă cu doar două zile.

Fraţii Border. Lui Lucas i se încreţea pielea doar auzind numele. Cei doi erau răi ca Satan, vicleni ca şacalii şi irascibili ca şerpii cu clopoţei. Lucas abia aştepta să pună mâna pe ei. Cândva, făcuseră comerţ cu prostituate.

Cel mai tânăr dintre fraţi îşi descoperise plăcerea de a tăia femeile, şi nu peste mult măcelăria lui pusese capăt afacerii. Trecuseră la alt negoţ profitabil. Făceau trafic cu orice, iar acum se specializaseră pe copii. Preferau orfanii, îi spusese omul lui Hunter, ca să scape de complicaţii. Cei mai norocoşi erau vânduţi cuplurilor

din sălbăticie care aveau nevoie de ajutor la ferme. Copiii mai drăgălaşi aveau mai puţin noroc, căci existau bărbaţi cu… Cum spusese? Pofte neobişnuite..

O, da, fraţii Border. Meritau să moară încet şi în chinuri, iar Lucas simţea că era omul cel mai potrivit ca să-i pedepsească. Dar probabil că Hunter avea să-i creeze probleme. Jurase deja că avea să-i jupoaie de vii.

Nu încăpea nicio îndoială. Într-un fel sau altul, de mâna lui Lucas sau de cuțitul lui Hunter, fraţii Border aveau să moară. Urma să se facă dreptate.

— Pistolul e înregistrat cu numărul său propriu, special, tocmai îi explica Taylor lui Nikki. Dar ştiai că pe fiecare piesă, înainte de a fi montată, se gravează același număr? Dacă se găseşte doar o parte din pistol, tot se poate citi numărul.

Hunter dădu din cap.

— De câte ori spui că ai tras?

— De trei ori, răspunse ea. N-am avut nicio problemă, Hunter. N-a trebuit să-mi corectez deloc ţinta. E mult mai bun decât modelele vechi. Trebuie să-l încerci şi dumneata cândva.

Hunter îi dădu pistolul lui Lucas.

— E mai uşor, remarcă el.

— E încărcat? întrebă Lucas.

Cu un zâmbet, Hunter răspunse:

— După aventura de ieri, cred că e.

— L-am curățat. Aseară, iar azi-dimineaţă l-am încărcat din nou, îi spuse Taylor soțului ei.

Apoi încercă să-şi ia pistolul înapoi. Lucas nu i-l dădu.

— N-ai nevoie de ăsta, observă el.

Hunter zâmbea din nou. Lui Lucas îi scăpa ceva, dar era prea obosit ca să ghicească. Era conştient doar de un singur lucru. Prietenul lui nu zâmbise atât de mult nici în tot timpul de când îl cunoştea.

— N-ai ascultat? întrebă Hunter.

— Cred că nu.

— Are nevoie de pistol.

— Nu e pistolul pe care-l aveai în Boston, remarcă Lucas, care abia acum observase diferenţele dintre cele două arme. Ăsta-i nou. De unde-l ai?

— Nu eşti atent la ce vorbim?

— Nu.

Taylor oftă. Bietul ei soţ era atât de obosit, încât nu mai putea să se concentreze.

— Trebuie să dormi, domnule Ross. Dă-mi pistolul înapoi. Îl am de la un magazin de arme, desigur. Cerule, dacă nu mă grăbesc, am să întârzii la gară.

— Mai ai destul timp, replică Lucas.

Dintr-o dată, îşi dădu seama că iar îl numea „domnule Ross". Se încruntă şi privi din nou Coltul lucitor pe care-l ţinea în mână.

— E frumos, constată el. De ce l-ai cumpărat?

— L-am primit în dar.

— De ce?

— De ce, ce?

Lucas făcu un efort să nu-şi piardă răbdarea.

— De ce l-ai primit în dar?

Tonul lui nu-i plăcea deloc lui Taylor. Era răstit. Nu-i plăcea nici cum o privea. Îi amintea de un avocat care încearcă să dovedească un motiv ascuns.

Deveni rigidă. Era soţia lui, nu o acuzată. Dar iritarea nu-i dură mult. Se simţea vinovată, pentru că Lucas părea gata să cadă de pe picioare. Ar fi trebuit să fie mai înţelegătoare cu el.

— Nu e ceva important, declară ea. Doamne, arăţi frânt. Ce-ar fi să-ţi fac patul?

O fi fost el frânt, dar era la fel de ager ca întotdeauna. O prinse de braţ înainte de a face un pas.

— De ce l-ai primit în dar? o întrebă din nou.

Taylor oftă.

— Proprietarul mi-a fost… recunoscător.

— De ce?

Fălcile lui strânse arătau clar că n-avea să se oprească până nu afla toate răspunsurile.

— A avut loc o mică altercaţie neînsemnată în magazin şi s-a făcut aluzie la un posibil jaf, ridică ea din umeri. Atâta tot.

— Elwin şi Wilburn, interveni Hunter, zâmbind ca un bandit gol care se scaldă în monede de aur.

— Cine naiba-s Wellen şi Elburn ăştia?

— Îi cheamă Elwin şi Wilburn, îl corectă prietenul lui.

— Aştept o explicaţie, Taylor.

— S-ar putea să te enervezi.

Era cam târziu pentru grija asta. Lucas arăta deja foarte nervos.

— Sunt cei doi care au urmărit-o ieri pe Taylor de la gară. Mi-a spus că s-a rugat pentru un miracol, şi Dumnezeu i-a dăruit unul.

— Nu zău? întrebă Lucas, cu glasul suspect de scăzut.

Hunter abia aştepta să-i explice.

— Un magazin de arme.

Lucas dădu din cap.

— Înțeleg.

— Îți tresaltă pleoapa, remarcă Hunter.

Lucas îl ignoră. Era atent la soţia lui. Aceasta îi zâmbi dulce şi încercă să se poarte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic neobişnuit.

— Şi? o îndemnă el.

— Şi nu mai e nimic de spus.

Hunter nu era de aceeaşi părere. Îi spuse lui Lucas toată povestea.

Aşa cum bănuise Taylor, Lucas n-o luă deloc uşor. O strângea atât de tare de braţ, încât începea s-o doară.

Când prietenul lui cel devenit atât de vorbăreţ termină de dat şi ultimul detaliu, fălcile lui Lucas erau încleştate mai-mai să trosnească, iar pleoapa stângă i se mişca pradă unui tic vizibil.

Pe Taylor o fascina.

— Ai idee ce ţi s-ar fi putut întâmpla?

Se aşteptase la această întrebare.

— Dacă n-ai fi atât de obosit, ţi-ai da seama că mi-am folosit mintea ca să scap dintr-o situaţie îngrijorătoare. M-ai lăuda, domnule.

Ticul i se intensifica. Da, ar fi trebuit s-o felicite. Totuşi, n-o făcu. O trase spre canapea, o sili să se aşeze, apoi se aplecă spre ea, încercând s-o sperie.

Nu ridică tonul, ceea ce făcea ca predica să fie şi mai neplăcută. Îi descrie în detalii foarte vii şi pitoreşti ceea ce-ar fi putut să i se întâmple. Zugrăvi o imagine înfiorătoare. Taylor devenise albă ca zăpada la faţă, când Lucas termină de înşirat toate ororile pe care ar fi putut fi silită să le îndure… înainte de a fi omorâtă.

Lucas o omorâse şi o îngropase pe un drum de ţară izolat, iar când termină cu nedelicatele sale metode de teroare, o puse să recunoască faptul că făcuse câteva greşeli prosteşti.

— Nu trebuia să te duci singură.

— Nu, n-ar fi trebuit, se grăbi ea să-i dea dreptate, cu capul plecat.

Lucas avu impresia că era spăşită şi poate chiar cam supusă. Imediat, intră la bănuieli. De când o cunoştea, observase cât de încăpăţânată şi îndărătnică era. Dar supusă? Niciodată.

Oboseala îl făcea să fie şi mai furios. Ştia că reacţiona exagerat. Nu-i păsa.

Gândul că Taylor trecuse printr-un asemenea pericol îl înfuria cu atât mai mult, cu cât îl speria îngrozitor. Dacă i se întâmpla ceva, nu ştia ce-ar fi făcut.

— I-am promis bunicii tale să te ţin în siguranţă până te aşezi la casa ta… Unde mama dracului ai să te aşezi? Ai să-ţi duci nepoatele la rudele tatălui lor? Doar nu te gândeai să te întorci cu ele în Anglia, nu? Nu, sigur că nu te gândeai. De Boston ce zici?

Taylor ridică din umeri. Gestul ei îl făcu să-i vină s-o strângă de gât. Şi pe urmă, s-o sărute. Clătină din cap.

— Nu-s un sfânt, mormăi el.

Taylor nu-l privi când îi dădu dreptate.

— Nu, domnule, în niciun caz nu eşti un sfânt.

— Cât timp mai trebuie să…

Nu termină întrebarea.

— … să mă mai suporţi? completă ea, într-o şoaptă la fel de înceată ca a lui.

Nu, nu asta voise s-o întrebe, dar noroc că se oprise la timp. Voia să ştie cât trebuia să se mai abţină. Rolul de eunuc îşi lua tributul. Nu era făcut din piatră. Taylor nu era în stare să înţeleagă?

Oftă. Sigur că nu înţelegea. Era foarte isteaţă în multe privinţe, dar când venea vorba de patul conjugal, rămânea inocentă ca o… fecioară, exact aşa cum trebuia.

Tensiunea din cameră devenea insuportabilă.

Hunter se dusese alături, ca să-i lase singuri.

— Îţi răspund cu plăcere la întrebare, declară Taylor cu o voce care tremura de furie. Ai să mă mai suporţi până-mi găseşti copiii. Nimic mai simplu. Găseşte-mi fetiţele, şi pe urmă poţi să pleci.

Dintr-o dată, sări în picioare. Îşi propti mâinile în şolduri, privindu-l încruntată.

— Poţi să te duci unde te-o purta vântul, domnule Ross, dacă aşa vrei.

Hunter reapăruse în uşă. Întrucât Taylor nu-i dădea atenţie, îşi îngădui să zâmbească. Doamne, când avea draci, devenea cea mai drăguţă fată pe care o văzuse în viaţa lui. Se întreba dacă Lucas ştia ce noroc avea că o luase de soţie. Nu era numai frumoasă, ci şi curajoasă. Hunter o găsea o combinaţie foarte atrăgătoare.

Nu voia să-i întrerupă, dar văzuse cât era de târziu şi se gândea să se ducă la gară ca s-o ia pe prietena ei.

Însă probabil trebuia să aştepte până când doamna Ross îi trăgea domnului Ross săpuneala cuvenită.

Taylor se uita numai la soţul ei. Era hotărâtă să-l facă să înţeleagă ce simţea şi de ce. Mintea îi alerga de la un argument la altul.

— Ceea ce vrea fiecare din noi n-are nicio importanţă, începu ea. Trebuie să punem copiii pe primul plan.

Ca orice adult, adăugă în şoaptă.

Apoi îşi aminti un incident din trecutul ei care i-ar fi explicat cel mai bine atitudinea.

— Am văzut o femeie lovind un băiat peste faţă. Era la târgul anual de pe moşia bunicii mele. Femeia a dat cu pumnul, atât de tare încât puştiul a zburat prin aer. A căzut în noroi. Mare minune că nu i s-a rupt gâtul.

Lucas nu avu nicio reacţie. Aştepta să asculte până la capăt.

— Erau destul oameni în jur, dar nimeni n-a făcut nimic. Băiatul avea doar doisprezece ani. Cineva ar fi trebuit să-l salveze. Fusese un act de cruzime şi răutate din partea femeii.

— Şi numai tu ai făcut ceva, nu-i aşa?

— Fii sigur! Femeia era în slujba bunicii mele. Am pus-o să-mi promită că n-o să-l mai bată pe băiat. Am ameninţat-o că Doamna o va da afară dacă mai ridică mâna la el.

— Câţi ani aveai?

— Zece.

— Erai foarte mică pentru…

— Vârsta mea n-are nicio importanţă în povestea asta, îl întrerupse ea. Femeia mi-a spus că băiatul îi era rudă îndepărtată şi trebuie să-l ia în grija ei şi să-i dea de mâncare. Nu-l voia şi în niciun caz nu-l iubea. Am avut grijă ca băiatul să nu mai păţească nimic. Pentru mine, numai asta conta.

— Şi cum ai rezolvat asta?

— L-am luat acasă cu mine.

Lucas zâmbi. Sigur că-l luase cu ea acasă. Nu şi-o putea imagina pe Taylor făcând mai puţin de-atât, încă de la frageda vârstă de zece ani.

— Aş dori să-l cunosc într-o zi, spuse el.

— L-ai şi cunoscut, domnule Ross. Thomas s-a ocupat de pregătirile nunţii noastre. A avut grijă să nu fie nicio problemă. S-a

descurcat de minune.

Lucas îşi amintea de el.

— Era valetul bunicii tale.

— Într-adevăr. Domnule Ross, singurul motiv pentru care ţi-am povestit acest incident a fost de a te ajuta să înţelegi că nu contează dacă ai probleme sau greutăţi, ori trebuie să mă suporţi, cum cu atâta elocvenţă ai afirmat. Noi doi, şi Hunter, avem aceeaşi responsabilitate. Este obligaţia noastră, ba chiar datoria noastră sacră, să-i apărăm de rele pe cei nevinovaţi. Nu pot să iau fetele acasă şi să le ocrotesc până nu le găseşti.

— Ți-am dat deja cuvântul meu că le voi găsi. Acum sugerezi că s-ar putea să te abandonez?

Îşi dădea seama că Lucas începuse să se înfurie. Nu-i păsa.

— M-ai întrebat cât timp trebuie să mă mai suporţi, îi aminti ea.

— Ba nu. Ai presupus, doar, că asta voiam să te întreb. Nu te repezi să tragi concluzii. De obicei, sunt greşite.

Porni înainte, până ajunse de cealaltă parte a mesei.

— Şi să nu-mi spui niciodată ce pot să fac sau nu. În privinţa copiilor, sunt de aceeaşi părere. Îmi recunosc responsabilităţile, şi Hunter la fel. Părem noi gata să ne lăsăm păgubaşi?

Taylor clătină din cap.

— Nu voiai să mă întrebi cât timp ai să mă mai suporţi?

— Nu.

Se simţea ca o proastă. Obrajii i se înroşiseră de ruşine. Dumnezeule mare, îi ţinuse o predică, îl şi insultase, şi n-ar fi rezolvat nimic doar spunându-i că-i părea rău.

— Am să te plătesc, izbucni ea.

— Ce-ai spus?

Era sigur că nu auzise bine. Nu l-ar fi jignit deliberat din nou, sugerându-i că ar fi luat bani pentru că făcea ceea ce tocmai ea subliniase că era datoria lui sacră.

— Am să-ţi dau tot ce vrei, se repezi să-i explice, dând din cap pentru a-şi întări cuvintele.

Ticul pleoapei stângi revenise. Era clar că oferta ei nu-l mulţumea. Taylor nu mai înţelegea nimic.

— N-am vrut să te ofensez, domnule. Nu eram decât practică. Ştiu că vei găsi gemenele, cu sau fără compensaţii. Sincer, n-ai niciun motiv să fii ofuscat.

— Ofuscat? repetă el cuvântul, aproape înecându-se.

— Of, cum poate un bărbat să se înfurie doar pentru o problemă atât de practică, îşi agită ea mâna prin aer. Uită că ţi-am oferit ceva.

— Prea târziu.

Taylor oftă. Îi rănise mândria, şi numai ea putea s-o dreagă. Problema era simplă; soluţia, însă, îi scăpa. Nu ştia cum să-l calmeze.

Domnul Ross părea să fie jignit de tot ce-i spunea.

Probabil trebuia să-l informeze că era cam hipersensibil, dar el i-o luă înainte.

— Îţi primesc oferta.

Nu fu singura surprinsă de replica lui. Hunter înălţă şi el o sprinceană. Era uluit.

— Primeşti? întrebă ea.

— Da, primesc. Ai spus că pot primi tot ce-mi doresc, nu-i aşa?

— Da.

Se grăbi să adauge:

— După ce găsim fetiţele.

— Desigur.

Lucas îi zâmbi larg, apoi se întoarse spre Hunter:

— Nu vrei să vii cu mine până la gară? La întoarcere, putem lua şi ceva de mâncare.

Hunter se uită la ceas, înainte de a răspunde:

— Întâlnirea e stabilită pentru şase.

— Vom fi înapoi pân-atunci.

Lucas porni spre uşă. Taylor o luă la fugă după el, ocolind masa. Îl luă de braţ şi-i ceru să se oprească.

— Ştii ce anume doreşti? îl întrebă ea.

— Da, ştiu perfect ce doresc.

Hunter deschise uşa şi ieşi pe coridor. Lucas încercă să-l urmeze.

Taylor îl ţinu pe loc.

— Pentru numele lui Dumnezeu, începu ea. Dacă ştii ce doreşti, fii bun şi spune-mi.

Lucas se întoarse s-o privească. Voia să-i vadă expresia când auzea.

— Îmi doresc…

Se apleca şi o sărută apăsat.

— … o noapte a nunţii.

Capitolul 13

Iubirea căutată e bună, dar când se dă necăutată e şi mai bună.
William Shakespeare, „A douăsprezecea noapte"

O amuţise. Când Taylor îşi reveni, Lucas ieşise din cameră şi se afla pe la jumătatea coridorului. O luă la fugă, deschise uşa mai-mai s-o smulgă din balamale şi strigă după el:

— Ţi-ai ieşit din minţi?

Nu se întoarse spre ea când îi răspunse.

— Probabil! strigă el, pe un ton enervant de vesel.

Taylor se rezemă de tocul uşii, vlăguită. Întrebarea ei atrăsese curiozitatea altor câţiva clienţi ai hotelului. Pe culoar se deschiseră trei uşi. O femeie şi doi bărbaţi scoaseră capetele, să vadă ce era cu gălăgia. Lucas şi Hunter tocmai dispăreau pe scară. Taylor se gândi să-şi prezinte scuzele, apoi se răzgândi. Reveni în cameră şi închise uşa.

Se prăbuşi în cel mai apropiat fotoliu, încercând să chibzuiască la scandaloasa cerere a domnului Ross. Sau, poate, era o poruncă? Oftă. Sunase a poruncă, fără îndoială.

Nu-şi dădea seama cum s-ar fi complicat lucrurile dacă deveneau intimi? Nici nu voia să se gândească. Ce mai om! Ce naiba se întâmpla cu el? Uitase că nu voia să se însoare?

— Şarjează, şopti ea.

Această posibilitate o umplu de uşurare, căci o noapte nupţială petrecută cu Lucas Ross ar fi complicat totul.

Nu-i aşa?

Doamne, abia putea să mai respire. Imaginea domnului Ross în pat cu ea, fără pantaloni, îi făcea inima să se oprească în loc. Cu siguranţă şarjase. Nici el n-avea nevoie de complicaţii. Sau de obligaţii, adăugă ea, dând din cap.

Făcu un efort să nu se mai gândească la soţul ei. Avea probleme mai importante de rezolvat.

Ca, de pildă, Victoria. Întrucât Hunter ocupase dormitorul alăturat, Taylor se hotărî să rezerve altă cameră pentru prietena ei. Trase de cordonul clopoţelului. Cu ajutorul unui sistem complicat de pârghii instalate prin tot hotelul, la recepţie fu coborâtă o plăcuţă cu numărul camerei. În nici zece minute, un angajat plin de solicitudine se prezentă la uşă.

Lucas şi Hunter reveniră la hotel peste un ceas. Trenul avea patru ore întârziere. Mâncară ceva pe fugă, apoi plecară la întâlnirea cu omul despre care sperau că avea să-i ducă la gemene. Lucas o asigură pe Taylor că sau el, sau Hunter, avea s-o aştepte pe Victoria.

Adăugă, încruntându-se semnificativ, că Taylor trebuia să rămână în cameră.

Îl întrebă dacă să vină şi ea la întâlnire. Soţul ei îi spuse că nu era în toate minţile – semn clar că n-avea să fie rezonabil.

Lucas îşi căuta chimirul cu bani. Omul cu care aveau întâlnire urma să ceară ceva în schimbul faptului că-şi dădea de gol complicii. Găsi banii, apoi se întoarse spre soţia lui. Când îi văzu expresia, fu cât pe ce să zâmbească. Doamne, iritată mai era! Îi spuse iar că nu putea veni cu ei, dar pe un ton mai blând, explicându-i că s-ar fi putut ca respectivul să nu vorbească la fel de liber dacă era de faţă şi o femeie.

Era o scuză jalnică. Nu-i păsa. Vrând, nevrând, Taylor trebuia să-i aştepte.

Plecă peste câteva minute. Hunter îl urmă până la uşă, unde se întoarse şi-i ordonă să ţină încuiat până se întorceau.

— Să nu primeşti pe nimeni înăuntru, indiferent de motiv. Ai înţeles?

— Da, desigur.

Dădu să iasă, apoi se opri din nou.

— Are destule pe cap. Nu trebuie să-şi mai facă griji şi pentru tine.

— Şi dumneata ai multe pe cap, domnule Hunter. N-am să deschid nimănui, promit.

Hunter închise uşa, aşteptă să audă zăvorul tras, apoi plecă.

Lucas îl aştepta lângă scară. Aveau întâlnire cu omul în holul hotelului, şi sperau să primească toate informaţiile necesare.

Se numea Morris Peterson. Nu părea un om rău, căci îi detesta pe fraţii Border la fel de tare ca Lucas şi Hunter.

Nu obişnuia să vândă oamenii, dar nu-l deranja cu nimic să primească bani pentru informaţiile pe care le oferea. În fond, îşi asuma un risc, iar dacă fraţii Border aflau că-i turnase, sigur i-ar fi tăiat beregata.

Lucas îi dădu banii. Stăteau în colţul holului. Acesta era plin de oameni şi nimeni nu le dădea atenţie. Morris tot insista să se ascundă după trupul masiv al lui Lucas.

— Pot să vă dau un nume, şopti el. Boyd, adăugă, dând din cap. Bea în fiecare seară la cârciuma de la colţul străzii Hickery. Aţi auzit de ea?

— O s-o găsim, răspunse Hunter. Ce ne poate spune acest Boyd?

— Aseară, se lăuda cu banii pe care avea să-i câştige, continuă în şoaptă Morris Peterson. L-am auzit spunând c-o să primească de două ori mai mult. Şi pe urmă, a început să râdă în hohote… ca şi cum ar fi ştiut un secret. Cred că se referea la gemenele despre care întrebaţi.

— De obicei, când începe să bea?

— După ce se întunecă.

— Şi altceva?

Peterson clătină din cap. Vârî în buzunar banii primiţi de la Lucas şi plecă.

— Poate fi altă pistă falsă, murmură Hunter.

— Poate, fu Lucas de acord. Dar, ştii… Am un presentiment…

Hunter zâmbi.

— Şi eu îl am, recunoscu el. Instinctul îmi spune că Boyd ne va duce la Borderi.

— E şase şi ceva. Eu mă întorc sus, să dorm o oră. După ce o aduc pe Victoria la hotel, mergem amândoi să-l căutăm pe Boyd.

— Mă duc eu după Victoria. Tu poţi dormi până mă întorc.

— Şi tu? Nu eşti obosit?

— Eu n-am mers patruzeci de ore cu trenul, ca tine. Cum arată prietena lui Taylor?

— Păr roşcat, ochi verzi.

Hunter dădu din cap, reţinând informaţia.

— Cred că până atunci mă duc să caut şi cârciuma aia, ca să câştigăm timp.

Porniră în direcţii opuse. În cameră, Lucas îi povesti lui Taylor ce se întâmplase, în timp ce-şi scotea cămaşa şi pantofii. Peste cinci minute, dormea adânc, culcat peste cuvertură.

Hunter găsi cârciuma, apoi se întoarse la gară. Până ajunse acolo, coborâseră din tren toţi pasagerii. Îi spuse birjarului să aştepte şi porni în căutarea Victoriei.

Păr roşcat şi ochi verzi. Destul de uşor de recunoscut, îşi spuse el. Totuşi, fu cât pe ce să n-o observe. Stătea ascunsă după trei cufere gigantice, toate la un loc mari cât o trăsură. Erau îngrămădite unul peste altul, şi dacă n-ar fi zărit poala unei fuste când se întorcea să plece, ar fi crezut că nu fusese în tren.

Gara era aproape pustie. Unul dintre hamali plecase în căutarea unei căruţe destul de solide ca să care cuferele. Victoria era sigură că omul uitase de ea. Se ruga să se înşele, căci era prea obosită şi bolnavă ca să facă mai mult decât să aştepte, rezemată de cufere.

Avea nişte greţuri îngrozitoare. N-ar fi trebuit să mănânce merele. Erau verzi, complet necoapte, dar îi fusese foame şi simţea un gol în stomac. Crezuse, ca o proastă, că aveau să-i facă bine.

Se întâmplase tocmai invers. Din clipă-n clipă îi venea să verse, Stătea nemişcată, temându-se că orice mişcare i-ar fi agravat boala şi rugându-se să nu se facă de râs.

O lady nu vărsa în locuri publice.

— Victoria Helmit?

Auzindu-şi numele, se întoarse. Apoi făcu un pas înapoi. Omul care-i vorbise îi tăia respiraţia. Şi o băga în toţi sperieţii. Arăta extrem de periculos – până când zâmbea. Atunci, devenea chipeş. Avea o înfăţişare aspră şi tenebroasă. Părul îi era negru ca noaptea, şi ochii la fel. Privirea-i era pătrunzătoare, hainele boţite, şi avea mare nevoie să se bărbierească.

Cine Dumnezeu era?

Omul îi repetă numele. Nici nu era sigură dacă dăduse din cap ca răspuns. Îşi simţea fierea în gât. Trase adânc aer în piept şi încercă să stea dreaptă.

Hunter avea impresia că se temea de el. Era drăguță, cu ochii aceia mari şi verzi şi părul ca flacăra. Acum îi stătea ca o claie de cârlionți. Panglica albă cu pătrățele albastre, de la spate, i se desfăcuse.

— Mă numesc Hunter, îi spuse el. Sunt prieten cu Lucas Ross. Am să te duc la hotel. Toate cuferele astea sunt ale dumitale?

Nu-i putu răspunde. Îşi simţea gâtul uscat ca pergamentul. Înghiţi în sec şi căută să-şi recapete graiul.

Simţea gustul fierii. O, Doamne, în orice moment putea să verse. Trase adânc aer în piept, de mai multe ori, pentru a amâna inevitabilul.

Hunter nu înțelegea ce o apucase. Ştia că majoritatea femeilor erau cam nervoase în preajma lui, dar reacţia ei era mai mult decât nervozitate. Se holba la el cu nişte ochi, de parcă ar fi avut în faţă un gargui.

La naiba, nu era chiar arătos, nu?

Cu un efort, îşi ţinu răbdarea. Apoi se prezentă din nou, încercând s-o calmeze:

— Mă numesc Hunter…

— Eu…

Se înecă înainte de a spune mai mult.

— Da? întrebă el, dându-şi toată silinţa să fie rezonabil.

Victoria privi la stânga, apoi la dreapta. Era clar că se uita după o

cale de scăpare.

— Ce-ar fi să te urc într-o trăsură, iar eu să iau alta până la hotel? Aşa ai fi mulţumită?

Scutură înnebunită din cap. Când începu să gâfâie iar, Hunter îşi pierdu răbdarea.

— Ascultă, cucoană, nu vreau decât să-i fac lui Lucas o favoare. Dacă nu…

Victoria îl apucă de braţ. Fu atât de surprins, încât uită ce voia să spună.

Îi înţelese comportamentul bizar un moment mai târziu, dar era prea târziu.

— Am să vărs.

Şi o făcu. Drept peste perechea lui de cizme favorite.

Hunter bătu la uşa camerei lui Lucas, apoi se aplecă să se descalţe. Îşi lăsă cizmele la uşă.

Le deschise Taylor. În clipa când Victoria o văzu, izbucni în lacrimi.

Lucas tocmai îşi încheia cămaşa. Intră în cameră tocmai când Victoria se arunca în braţele lui Taylor.

— Ce s-a întâmplat? De ce eşti aşa de tulburată, Victoria? întrebă Taylor, strângând-o în braţe, în timp ce se uita încruntată peste umărul ei spre Hunter, ca şi cum el ar fi fost de vină.

Hunter se încruntă şi el. Taylor observă că era descălţat.

— Nu mă simt prea bine, mărturisi Victoria.

— Ce-i cu cizmele tale? îl întrebă Lucas pe Hunter.

Hunter intră cu paşi mari, bombănind:

— Nimic.

— Eşti obosită, îi spuse Taylor Victoriei. După ce faci o baie şi tragi un pui de somn, ai să-ţi revii. Vino în dormitor, şi-am să te ajut să te instalezi.

Hunter se oprise în mijlocul camerei, privind-o încruntat pe Victoria. Aşteptă ca Taylor s-o ducă în camera alăturată, apoi se

întoarse spre Lucas.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă acesta.

— M-am prezentat.

— Şi?

— Şi a vărsat pe mine.

Lucas zâmbi. Îi venea să râdă, dar nu îndrăznea. Hunter l-ar fi omorât. Se întoarse, tuşind ca să-şi ascundă amuzamentul, apoi îşi vârî cămaşa în pantaloni.

— Să nu-mi mai ceri să-ţi fac favoruri, se răsti Hunter.

Dintr-o dată, râsul lui Taylor umplu camera. Era clar că prietena ei îi mărturisise ce făcuse. Un moment mai târziu, o auziră şi pe Victoria râzând.

— N-a fost comic, mormăi Hunter.

— Da′ ştiu că te pricepi la femei, comentă Lucas, distrându-se copios.

— Birjarul ne-a cerut de patru ori preţul cursei.

— De ce?

— A vărsat şi-n trăsură. N-am putut s-o calmez.

La asta, Lucas râse de-a binelea. Şi-l imagina pe Hunter încercând s-o liniştească pe Victoria. Niciunul dintre ei nu ştia să se poarte cu femeile gravide, şi dintr-o dată Lucas fu al dracului de recunoscător că nu se dusese el la gară.

— N-am fost eu de vină, spuse Hunter. Mi-a spus că i s-a făcut rău din cauza mişcării trenului. Doamne, trebuie să fac o baie. Au s-o apuce istericalele dacă intru acolo să-mi iau hainele?

— Taylor ţi-a mutat deja lucrurile în camera ta. E tot pe culoarul ăsta, cu trei uşi mai încolo. Cheia e pe masă.

Hunter nu-şi putu ascunse surprinderea.

— Mi-au dat o cameră în hotelul ăsta elegant?

Întrebarea era grăitoare. Hunter era obişnuit cu prejudecăţile împotriva lui.

— Nu erai aici, ca să semnezi în registru, îi răspunse Lucas. Taylor a închiriat camera pe numele ei.

Ştiau amândoi că Lucas nu era complet sincer. Administraţia hotelului nu i-ar fi dat niciodată lui Hunter o cameră. Lucas ar fi putut să rezolve, dar Taylor, involuntar, evitase o scenă.

Hunter era gata să treacă la subiecte mai importante.

— Când vrei să plecăm?

— Imediat ce eşti gata.

Luă cheia şi ieşi. Reveni în camera lui Lucas peste o jumătate de oră. Între timp, Taylor o ajutase pe Victoria să se instaleze şi curăţase cizmele lui Hunter.

Acesta le găsi aşteptându-l lângă uşă. Arătau ca noi.

Taylor intră în cameră tocmai când Hunter se încălţa.

— Frumos din partea ta că le-ai dat la curăţat, Taylor. Nu credeam că e timp destul.

— Taylor le-a curăţat, îi spuse Lucas, privindu-şi soţia, care era roşie la faţă. Te simţi bine, Taylor? o întrebă.

— Da, răspunse ea, cu privirea în jos.

Nu-i stătea în fire să fie timidă. Era ceva în neregulă. O luă de mână şi o duse în dormitor.

— Uită-te la mine.

Taylor nu se grăbi să îndeplinească nici acest ordin.

— De ce nu m-ai întrebat dacă poţi veni şi tu cu noi?

Făcu ochii mari, surprinsă.

— M-ai fi lăsat?

Lucas clătină din cap.

— Nu, dar nici măcar n-ai întrebat. Ce-i cu tine?

Soţia lui îi ignoră întrebarea.

— Ştii, ar trebui să vin şi eu. Când le găsiţi, ar fi mai bine să viu acolo. Le va fi frică, Lucas. Vor avea nevoie de mine.

Avea dreptate. Lucas dădu din cap.

— E-n regulă. Când le găsim, mă voi întoarce să te aduc şi pe tine.

— Îţi mulţumesc.

— Tot nu mi-ai spus ce te deranjează.

Taylor oftă.

— N-ai vorbit serios, nu-i aşa? îl întrebă. Eram sigură, dar simt nevoia s-o aud de la tine.

— Întotdeauna vorbesc serios.

— A, atunci e bine.

— Taylor?

Tocmai voia să se întoarcă. Îi puse mâinile pe umeri, ținând-o pe loc.

— Da?

— Despre ce vorbim?

— Despre noaptea nunţii tale.

Lucas zâmbi. Apoi se aplecă şi o sărută scurt.

— Noaptea nunţii noastre, o corectă el.

Părea complet încurcată.

— Nu-ţi dai seama cât de mult ai să complici…

Gura lui o amuţi. Nu era un sărut blând. Voia s-o domine. Taylor ştia că o dorea. Şi voia s-o iubească. Dar el s-ar fi lăsat mai curând spânzurat.

— Uiţi de tine, domnule Ross, se bâlbâi ea, roşie în obraji, gâfâind şi străduindu-se să se poarte cuviincios.

O lăsă aşezată pe marginea patului. Peste un moment, Taylor îşi veni în fire. Era efectul fluieratului. Lucas scotea acel sunet arogant, în timp ce ieşea ţanţoş pe uşă.

O oră mai târziu, Hunter şi Lucas îşi atinseseră scopul. Imediat ce văzuse banii, Boyd îşi desferecase gura. Credea că le făcea un mare serviciu fraţilor Border, pentru că Hunter insinuase că era posibil să cumpere gemenele.

Boyd era un individ extrem de neplăcut – aşa cum sunt, de obicei, demonii. Îi lipsea orice simţ moral. Mai era şi urât ca păcatul. Avea o piele groasă, ciupită de vărsat, şi pleoape atât de grele, încât îi atârnau peste ochi. De fiecare dată când Hunter pomenea banii, plescăia din buze, ca şi cum şi-ar fi gustat propria lăcomie.

Lucas abia dacă scoase o vorbă. Se temea să nu-l trădeze tonul. Dezgustul faţă de creatura aşezată în faţa lui îl făcea să ardă tot pe dinăuntru. Bestia aceea cu chip de om discuta calm plăcerile de a se înfrupta din carne fragedă.

Lui Lucas îi venea să-l omoare.

— De unde-ai atâţia bani? îl întrebă Boyd pe Hunter. Eşti metis, nu?

— Din aur, minţi Hunter.

— Găsişi un filon?

Hunter dădu din cap. Boyd rânji.

— Trebe c-a fost unu' mare, remarcă el.

— Mai zi de Borderi, îi ceru Hunter, încercând să revină la subiect.

— Are deja un cumpărător, spuse Boyd. Da' poate se lasă convinşi să-şi calce cuvântul. Că de fapt, i-o cumpărătoare.

— O femeie? întrebă Hunter, fără să-şi poată ascunde surprinderea.

Boyd aruncă o privire îngrijorată spre Lucas.

— Pretenu' tău nu prea vorbeşte, aşa-i?

Hunter nu-i răspunse.

— Ai zis că o femeie vrea să le cumpere?

— Pentru bordelu' ei, dădu din cap Boyd. Cel puţin, aşa le-a zis la Borderi. Chiar vrei să plăteşti triplu de cât cere ei?

— Am banii, replică Hunter. Pot să-i folosesc. Dacă gemenele merită, adăugă el. Trebuie să le văd mai întâi.

— Şi-mi dai şi mie partea mea că ţi-am spus?

— Am zis deja că da.

— Şi dacă nu-s gemene? întrebă Boyd. Nu am cum să fiu sigur.

Trase o duşcă lungă de whisky, râgâi sonor, apoi se şterse la gură cu mâneca.

— Nu le-am văzut. Am auzit că fraţii are două gemene şi pe fratele lor mai mare. Băiatu-i metis. Poate că şi fetele-s. Dacă-i pe-aşa, nici unu' din ei nu merită niciun nickel găurit.

Hunter se întoarse spre Lucas. Mesajul i se citea în ochi. Voia să-l omoare pe ticălos. Nu-l mai suporta, şi auzise deja destul. Duse mâna la cuţit.

Lucas clătină din cap.

— Încă nu.

— Încă nu ce? vru să ştie Boyd.

— Spune-mi unde ţin copiii, ordonă Lucas.

Nu-şi mai putea ascunde furia şi nici măcar nu încerca. Boyd nu păru să observe. Era atent numai la banii de pe masă.

Plescăi din buze şi întinse mâna să-i ia. Cuţitul lui Hunter îl opri. Lama se înfipse între degetele lui Boyd.

— Nu te repezi, spuse el, după ce Boyd încetă cu chirăitul.

— Mai întâi, adresa, adăugă Lucas, turnându-i încă un pahar.

Boyd se uită încruntat la el, apoi îşi goli paharul. Mai privi câteva secunde banii, încercând să se hotărască. Apoi spuse adresa.

— N-o să le ziceţi cum i-aţi găsit, da?

Hunter nu-l mai asculta. Se uita la Lucas, aşteptându-i permisiunea să-l omoare pe nenorocit.

Lucas refuză din nou.

— Boyd vine cu noi, explică el. Dacă minte, poţi să-l omori.

— Şi dacă nu minte?

Întrucât Boyd urmărea conversaţia, Lucas minţi:

— Atunci, o să-i dăm şi cealaltă jumătate din bani.

— Am destui aici, se opuse Boyd, cu glasul împleticit de băutură. Nu viu nicăirea cu voi.

Lucas abia reuşi să nu-l înhaţe de gât. Spuse cu o blândeţe prefăcută:

— Prietenului meu îi place să-şi folosească cuţitul. Ştie să facă nişte crestături foarte interesante.

Hunter înălţă o sprânceană, apoi zâmbi.

— Mulţumesc, se prefăcu el încântat de acel compliment mincinos.

Boyd începuse să pălească. Pentru Lucas nu era de ajuns.

Continuă, ca şi cum ar fi discutat despre vreme.

— Cel mai mult îi place să jupoaie oamenii – de vii, nu-i aşa?

Hunter dădu din cap.

— Ce rost ar avea să-i omor mai întâi? Şi-ar pierde tot hazul.

— Exact, fu Lucas de aceeaşi părere. Ce rost ar mai avea?

Boyd tremura şi se uita îngrijorat prin saloon, după cineva care să-l ajute. Dar nimeni nu-l lua în seamă.

— Da' io-s alb! protestă el.

Hunter zâmbi.

— Mie mi-e totuna, spuse el tărăgănat.

Lucas dădu din cap.

— Chiar tu ai zis-o, Boyd. Prietenul meu e metis, şi deci sălbatic, nu?

Boyd clătină din cap. Nu se putea hotărî. În cele din urmă, pufni:

— N-o să mă duceţi nicăirea. Io stau aciia unde-s acu'. E destui oameni aciia-n saloon. Martori, adăugă el, cu un zâmbet fudul.

Cinci minute mai târziu, avea lacrimi în ochi. Era târât pe stradă, între Lucas şi Hunter.

Căutară o alee dosnică, şi o găsiră după colţ. Îl lăsară pe Boyd acolo, legat, leşinat şi cu un căluş în gură, după o stivă de lăzi.

— Poate vrem să-l omorâm, dar n-o s-o facem, spuse Lucas.

Lui Hunter nu-i plăcea să i se reamintească adevărul. Mârâi gros.

— Dacă eram în Teritoriul Montana…

— Tot crimă ar fi, replică Lucas. Când terminăm cu toate astea, o să avem grijă ca toată lumea din oraş să ştie că Boyd şi-a vândut prietenii. Atunci să vezi viaţă nenorocită pe capul lui.

Hunter se mai înveseli. Îl urmă pe Lucas în lungul străzii principale. Câteva minute, niciunul nu scoase o vorbă. Apoi, Hunter rupse tăcerea.

— Deci, îmi place să jupoi oamenii de vii, da?

Lucas zâmbi.

— Mi s-a părut o imagine drăguţă.

Prietenul său râse.

— Aşteptările, dădu el din cap. Se aştepta să mă port ca un sălbatic.

Peste douăzeci de minute, găsiră adresa. Era în centrul mahalalei, înconjurată de maghernițe. Haine atârnau de prăjini rupte, ferestrele erau sparte sau lipseau complet, şi totul mirosea a mizerie. Copiii plângeau, adulții strigau. Clădirile dărăpănate erau cenuşii. În jurul lor, pământul era acoperit cu gunoaie. Domnea o duhoare insuportabilă.

— Sunt înăuntru. Mi-o spune instinctul, Lucas.

— Şi mie. Mă duc s-o aduc pe Taylor.

— De ce?

— Numai ea va şti cu siguranță dacă sunt nepoatele ei.

Era o scuză jalnică, şi o ştiau amândoi.

Hunter îşi dădu ochii peste cap.

— Câte gemene crezi că au Borderii aici? Pentru Dumnezeu, Lucas, oricum o să scoatem copiii din coşmelia asta.

Lucas dădu din cap.

— Ştiu, dar Taylor merită să vină cu noi. I-am promis.

Prietenul său nu-l mai contrazise.

— Eu aştept aici, spuse el, trecând în umbra dintre două clădiri, de unde putea ține sub ochi ambele uşi ale casei, în caz că Borderii voiau să mute copiii.

La trei străzi distanță, Lucas opri o birjă. Îi ceru vizitiului să-l aştepte în fața hotelului, până o lua pe Taylor.

Pe drum, îi explică doar parțial ce se întâmplase. Nu-şi pierdu timpul cu detalii despre Boyd.

Taylor îşi ținea mâinile încleştate. Era încordată şi speriată.

— Spui că fetițele au şi un frate mai mare cu ele?

— Aşa am auzit.

— Atunci, nu pot fi gemenele surorii mele.

— Vrei să ne-ntoarcem?

— În niciun caz! strigă ea. Cum poți să-mi pui o asemenea întrebare? O să salvăm copiii de bestiile alea spurcate. Pe urmă,

vom continua să le căutăm pe fetiţele mele.

Lucas fu mulţumit de răspunsul ei.

— Vreau să stai între Hunter şi mine tot timpul cât vom fi în casă.

— Da.

— Vei face tot ce-ţi spun eu. Fără discuţii.

— Fără discuţii, îi promise ea.

Lista ordinelor continuă. Taylor înţelegea că voia s-o protejeze.

Îngrijorarea îl făcea să vorbească aspru şi tăios. Era o senzaţie liniştitoare pentru ea.

— Săptămâna viitoare, s-ar putea să fii în drum spre rudele lui George, cu gemenele. Gândeşte-te la bucuria revederii, Taylor.

Îi oferea o rază de speranţă. Fu surprins când Taylor clătină din cap. Se uita pe fereastră, văzând priveliştea îngrozitoare de afară, aproape fără să fie atentă la ce vorbea Lucas.

Mirosul de varză fiartă şi duhoare umană o îneca.

— Ai cunoscut vreodată o rudă de-ale lui George? o întrebă el.

— Nu, George era orfan. Nu avea nicio rudă. Uite-l pe Hunter! Vine spre noi.

Taylor deschise uşa înainte ca birja să se oprească.

Lucas plăti cursa şi-i oferi birjarului un supliment, dacă-i aştepta. Omul scoase o puşcă de sub capră, şi-o puse pe genunchi şi promise să-i aştepte o jumătate de oră.

În timp ce trecea între Lucas şi Hunter, Taylor vârî o mână în buzunar, apucând patul Coltului.

Urcară tăcuţi treptele şubrede ale casei. Lucas intră primul, apoi Taylor, şi la urmă Hunter.

Apartamentul pe care-l căutau era la etajul doi, în fundul clădirii.

Podelele scârţâiau, dar din camere se auzea atâta zarvă, încât nu i-ar fi auzit nimeni nici dacă ar fi tropăit.

Când ajunseră la uşa apartamentului, Lucas îi făcu semn lui Taylor să stea lângă perete, la câţiva paşi distanţă.

Dacă avea loc vreun schimb de focuri, prefera să n-o lovească vreun glonţ rătăcit.

Hunter îşi scosese deja unul dintre pistoale. Lucas şi-l pregăti pe al său, dădu din cap spre prietenul lui, apoi deschise uşa cu umărul şi se repeziră amândoi înăuntru.

Un tânăr de vreo douăzeci de ani dormea pe un divan.

Se trezi cu pistolul lui Hunter la tâmplă.

O femeie de două ori mai vârstnică decât el veni în fugă, din bucătărie. Purta doar o cămaşă de noapte subţire. Avea părul portocaliu şi faţa boită gros. Nu încerca să se acopere. Îşi dezveli dinţii spre Hunter şi se năpusti spre el cu unghiile răşchirate, gata să-l zgârie, dar se opri când văzu al doilea pistol îndreptat spre ea.

Se hotărî să încerce altă tactică. Îşi propti mâinile-n şolduri şi-şi repezi pieptul înainte.

— Mă cheamă Shirleen. Îmi fac meseria-n dormitoru' de colo. Ce-ar fi să bagi pistoalele la loc, dulceaţă? Putem să ne distrăm pe cinste. N-o să te coste decât un dolar, sau doi, dacă vrei cu gura. Merit banii, nu, Charlie?

Omul de pe divan era prea speriat ca să-i răspundă. Nici măcar nu dădu din cap.

— N-ai împuşca o doamnă, nu, dulceaţă? gânguri ea spre Hunter.

Cu glasul lipsit de orice emoţie, Hunter îi răspunse:

— Nu văd nicio doamnă.

Shirleen nu se intimidă. Ochii i se îngustară ca două fante, plini de ură.

— Ai greşit locu', îi spuse ea. Casa asta-i a Borderilor. Nu prea le place să fie furaţi. O să te taie-n bucăţi, dacă te prind. Mai bine întinde-o de-aici cât mai poţi.

Hunter nu avu nicio reacţie. Între timp, Lucas străbătuse apartamentul. Avea două dormitoare.

Primul era gol şi, după aşternutul murdar, bănui că acolo-şi făcea Shirleen meseria. Uşa celui de-al doilea era încuiată. Vru s-o spargă, dar auzi un plânset de copil. Făcu un pas înapoi. Putea răni copilul, dacă acesta stătea lângă uşă. Avea nevoie de cheie.

— Sigur ai auzit de Borderi, mormăi Shirleen. Toată lumea a auzit de Billy şi Cyrus, adăugă ea, pufnind în râs. Tre' că eşti nou în oraş, dulceaţă, altfel ai şti ce nebunie periculoasă e să furi de la…

— Dă-mi cheia dormitorului.

Lucas i-o ceruse din spatele ei. Femeia tresări violent şi se întoarse. Până atunci, nu-şi dăduse seama că erau doi.

Acesta arăta mult mai ameninţător decât cel care-l ţinea pe Charlie captiv. Când se mişca, nu scotea niciun sunet. Numai un om obişnuit să încalce legea ştia să umble ca o umbră. Shirleen se retrase cu un pas, încercând să-şi ascundă teama.

Atunci intră şi Taylor. Hunter îi spuse să închidă uşa.

Se conformă, apoi se întoarse spre ei.

N-o învrednici decât cu o privire trecătoare pe femeia îmbrăcată sumar. Ochii i se îndreptară spre omul de pe divan. Observă ce făcea şi, întrucât Lucas şi Hunter se uitau la ea, le spuse:

— Vrea să-şi ia pistolul. E sub pernă.

— Ştiu, zâmbi Hunter.

Taylor nu înţelese. Dacă ştia, de ce nu-l oprea?

Lucas, însă, pricepuse. Hunter aştepta un pretext ca să-l omoare.

— Fără împuşcături, îi spuse el.

Hunter se încruntă dezamăgit. Apoi oftă prelung. Învârti pistolul în mână şi, înainte ca individul să-i ghicească intenţiile, îl lovi cu patul armei în cap.

Îl împinse pe tânărul leşinat pe jos, apoi scoase pistolul ascuns sub pernă şi-l înfipse la centură.

Dintr-o dată, Shirleen înţelese că străinii nu veniseră la furat. N-o scăpa din ochi pe Taylor. O privi cum traversa camera spre uşa dormitorului.

— Poate că el n-ar omorî o femeie, dar eu aş face-o oricând. Ai cinci secunde să-mi dai cheia, o preveni Taylor, cu o expresie de gheaţă în ochi.

Shirleen nu mai stătu pe gânduri. Era convinsă că acel înger cu ochii albaştri şi reci ar fi omorât-o.

— Una…

Shirleen alergă la stiva de cutii de sub fereastră, o deschise pe cea de deasupra şi scoase cheia.

— N-am nicio treabă cu picii ăia. Eu doar lucrez aicea, atâta tot. Ce fac Billy şi Cyrus nu mă priveşte.

Lucas îi smulse cheia din mână, îi făcu semn lui Hunter să stea cu ochii pe ea, apoi descuie uşa. N-o lăsă pe Taylor să intre prima. Voia să se asigure că-n dormitor nu mai era şi altcineva, cu copiii.

Înăuntru era întuneric. Lucas se uită să vadă dacă nu circula vreo umbră, apoi aprinse o lampă.

Zări fetiţele în partea cealaltă a camerei. Dintr-o dată, avu senzaţia că-i exploda inima de uşurare. Şi de furie.

Cele două micuţe dormeau pe podea, în faţa uşii unei debarale. Zăceau îmbrăţişate. Una dintre ele scâncea încet în somn. Lucas nu-i vedea faţa celeilalte. Avea capul cuibărit sub bărbia surorii ei.

Erau foarte frumoase. Atât de mici, încât nu puteau avea nici măcar trei ani. Cea pe care o vedea clar avea aceeaşi coloraţie cu a lui Taylor.

Amândouă aveau părul de un blond aproape alb. Semănau destul de bine pentru ca oricine să poată crede că erau fiicele ei. Nu încăpea nicio îndoială, ale ei erau.

Îi făcu semn lui Taylor să intre, apoi îşi vârî pistolul în teacă şi se retrase lângă uşă. Ştia că dacă stătea prea aproape de ele, le-ar fi speriat. Voia ca fetiţele s-o vadă mai întâi pe Taylor.

— Sunt ale ei, nu-aşa? o auzi pe Shirleen întrebându-l pe Hunter.

Taylor nu-i dădea atenţie femeii. Intră grăbită în dormitor. Imediat ce zări gemenele, se opri. Mâna i se ridică la gură, şi scoase un geamăt plin de milă, care-i frânse lui Lucas inima. Privind fetiţele, se apropie de ele încet.

O lua cu leşin de uşurare şi fericire. Când ajunse la ele, plângea. Îngenunche pe podea, dar nu le atinse aproape un minut. Îşi ţinea capul plecat şi mâinile împreunate. Lucas avu impresia că se ruga.

Apoi întinse mâna şi le scutură încet.

— E timpul să mergem acasă, şopti ea.

Una dintre fetiţe deschise ochii. Se ridică în capul oaselor, se frecă la ochi şi o privi pe Taylor. Părea curioasă şi doar puţin speriată. Când Taylor o mângâie pe faţă şi-i zâmbi, îşi vârî degetul mare în gură şi se aplecă înainte. Încet, Taylor o luă pe genunchi. O strânse la piept gângurindu-i, iar când fetiţa se relaxă în sfârşit, întinse mâinile spre sora ei.

Cealaltă geamănă se trezi plângând. Imediat ce o văzu pe Taylor, lacrimile i se opriră. Păru s-o recunoască. Taylor ştia că nu era posibil, desigur, căci ultima dată când le văzuse gemenele nu mergeau nici măcar de-a buşilea. Fetiţa întinse mâinile să fie luată în braţe. Taylor o luă în poală lângă sora ei, cuprinzând-o strâns.

Nu se mai putea opri din plâns. Legăna gemenele în braţe şi le spunea iar şi iar că totul avea să fie bine. Urma să le ducă acasă.

Una adormi în braţele ei, iar cealaltă se lăsă legănată câteva minute, apoi începu să se foiască. Voia să se uite la Taylor, iar după ce se răsuci şi-i văzu faţa, îşi scoase degetul din gură şi întinse mâna s-o atingă pe păr.

— Eşti mama mea?

— Da.

— Eşti şi mama lui Allie?

— Da.

Georgiana nu voia să ştie decât atât. Se rezemă de Taylor, îşi luă degetul iar în gură şi închise ochii.

Lucas se aplecă spre soţia lui.

— Sunt bine? o întrebă.

— Cred că da, răspunse ea.

Fetiţele purtau nişte rochiţe de zi albastre, mototolite. Aveau hainele, braţele şi picioarele pline de murdărie. Nu fuseseră îngrijite, dar Taylor fu uşurată să vadă că nu aveau urme de lovituri.

— Hai să le scoatem de-aici, Lucas.

Şi el era de aceeaşi părere. Totuşi, ezita. Se întoarse şi, aplecându-

se, privi sub pat. Apoi se ridică. Unde era băiatul despre care auzise?

O luă pe una dintre gemene în braţe. Fetiţa îşi lăsă capul pe umărul lui, fără să se trezească. Taylor i-o dădu şi pe cealaltă, apoi se ridică.

Lucas voia s-o întrebe pe femeie unde era băiatul. Nu-şi putea găsi liniştea până nu-i lua pe toţi trei. Intră în living. Hunter ridică trei degete. Lucas clătină din cap.

Apoi, Taylor îi atrase atenţia, atingându-l pe braţ.

— Aşteaptă, şopti ea.

Şi se întoarse în dormitor. Ceva nu era în regulă, dar era atât de epuizată de griji şi uşurare, încât nu-şi putea da seama ce anume. Lucas o urmă.

— Ce e? întrebă el încet, ca să nu trezească fetiţele.

Taylor clătină din cap. Dădu să se întoarcă iar, apoi se opri.

— De ce dormeau pe jos, în faţa debaralei?

Nu-i lăsă timp să se gândească la acea ciudăţenie. Se duse grăbită la uşa debaralei şi încercă s-o deschidă. Era încuiată.

— Adu femeia aici! îi strigă Lucas lui Hunter.

Peste câteva secunde, Shirleen apăru în uşă, cu Hunter în spatele ei.

— De ce-i încuiată uşa asta? întrebă Taylor.

Abia suporta să se uite la ea, atât de îngreţoşată era.

— De nimic, bolborosi Shirleen. Aşa stă ea.

Vorbind pripit, adăugă:

— Hainele pentru fetele mata nu-s acolo. Toate-s într-o cutie, lângă uşa din faţă. Ţi-arăt eu unde-s.

Vru să plece, dar Hunter o opri.

— Deschide debaraua, îi ceru Taylor.

— La ce s-o deşchiz? V-am mai zis o dată, bodogăni Shirleen. Înăuntru nu-i nimica care să vă-ntereseze.

Părea din ce în ce mai agitată, şi începu să turuie iar, ca să-şi ascundă nervozitatea:

— Borderii credeau că fetele matale-s orfane. Păi da’, cu păru’ lor alb şi buclat, şi ochii ăia mari ş-albaştri, e clar că tre-să fie-a matale. Bucăţică ruptă mata. Totuşi, Billy şi Cyrus o să vrea să le ţie. Deja şi-au găsit un cumpărător. Io în locu’ matale, aş tunde-o d-aici-şa.

— Descuie uşa, ordonă Taylor.

Shirleen ridică din umeri, cu indiferenţă forţată.

— Nu-ş’ unde-i cheia.

Şi-şi încrucişă braţele peste mijloc, privind-o sfidător pe Taylor.

— Vrei s-o omor? întrebă Hunter.

Glasul îi era lipsit de orice emoţie, ceea ce-l făcea să sune şi mai înfricoşător.

Shirleen scoase un icnet, ridică privirea spre Hunter, apoi se întoarse către Taylor, ţinându-şi respiraţia în aşteptarea răspunsului.

Nu observă când Hunter făcu cu ochiul. Taylor, însă, văzu. Înţelese că şarja. Voia s-o zguduie. Taylor o lăsă să se gândească vreo câteva secunde, apoi îl privi pe Hunter.

— Da, te rog, răspunse ea pe un ton atât de politicos, de parcă i-ar fi comandat o a doua ceaşcă de cafea unui chelner foarte serviabil.

Prin tot stratul gros se machiaj, faţa lui Shirleen păli vizibil. Când simţi mâna lui Hunter pe ceafă, ţipă:

— E aceeaşi cheie de la uşa dormitorului! Merg s-o aduc!

Hunter îi ordonă să stea pe loc, şi scoase cheia din broască, apoi i-o aruncă lui Taylor.

Fata o prinse din zbor, se întoarse şi descuie uşa. O deschise doar puţin şi tocmai se retrăgea ca s-o deschidă până la capăt, când dintr-o dată uşa păru să-i explodeze-n mână.

Taylor fu aruncată înapoi de forţa loviturii. Clanţa o nimeri în şold. Se izbi de perete, îşi reveni cât putea de repede şi blocă uşa înainte de a o putea lovi din nou.

Lucas îi strigă să se dea la o parte, în timp ce Hunter îndrepta pistolul spre debara. Înăuntru era întuneric beznă, dar prefera să nu

rişte.

Când Taylor vru să pornească înainte, Lucas îi spuse să se oprească. Apoi dădu scurt din cap spre Hunter, semn că-l lăsa să rezolve el problema.

Hunter făcu un pas într-o parte, pentru a se apropia de uşă din lateral, dar imediat se opri.

Nu-i venea să creadă ce vedea. Un băieţel, nu mai mare de şase, şapte ani, năvăli afară din carceră.

Abia se distingea, din cauza vitezei cu care se mişca. Numai când se opri în mijlocul camerei, privind în jur înnebunit, Hunter şi Lucas reuşiră să-l observe bine.

Taylor stătea în spatele băiatului, aşa că nu-i putea vedea faţa.

Avea un păr aproape negru, lung până la umeri. Ochii-i erau de aceeaşi culoare, şi holbaţi de spaimă. Stătea rigid, părând gata s-o zbughească din loc.

Câteva clipe, nimeni nu scoase o vorbă. Lucas era atât de furios, încât tremura. Numai Dumnezeu ştia cât timp stătuse copilul închis în debara. Nici animalele nu erau tratate cu atâta cruzime.

Hunter era la fel de revoltat. Privind băiatul, se revedea pe sine însuşi, în copilărie. Ardea de dorinţă să se răzbune.

Taylor rămăsese atât de uimită, încât stătea rezemată de perete, trăgându-şi respiraţia.

Apoi, enormitatea atrocităţii comise împotriva acelui copil nevinovat o izbi în plin. Ochii i se umplură de lacrimi. Sfinte Dumnezeule din ceruri, cineva trebuia să plătească!

Dar gândul răzbunării i se risipi repede. Se vedea clar că băieţelul era îngrozit. Avea nevoie de o mângâiere. Taylor porni spre el, numai cu acest gând în minte.

Copilul nu-i dădu nicio atenţie. Le văzu pe gemene în braţele lui Lucas, scoase un urlet de furie, apoi îşi lăsă capul în piept şi se repezi spre omul care îndrăznise să le atingă.

Hunter îl prinse tocmai când era să lovească şoldul lui Lucas cu fruntea. Copilul începu să dea din mâini şi din picioare, muşcând şi

ţipând. Ţinându-l de mijloc, Hunter îl ridică în aer. Îi prinse repede mâna, când îşi dădu seama că voia să-i ia pistolul.

Îi ordonă să se potolească, dar băiatul nu-l luă în seamă.

Neştiind ce să facă în continuare, o privi întrebător pe Taylor.

Fata veni în fugă.

— Lasă-l jos, îi spuse ea lui Hunter.

— I-un pui de sălbatic! strigă Shirleen. Doar vedeţi clar că-i corcit. Se crede apărătoru' la fete. Au trebuit să-l închidă-n cămara aia. Nu lăsa pe nimenea să s-apropie…

Se întrerupse când văzu privirea lui Taylor. Furia din ochii aceia angelici o îngrozea. Îşi duse mâna la gât şi inspiră scurt.

— Îşi zice fra-su la' fete, şopti femeia. Minte, fireşte. Uitaţi-vă numa' la el, că se şi vede că nu-s neamuri, adăugă ea, pufnind cu dispreţ.

— E fratele lor, afirmă cu tărie Taylor.

În braţele lui Hunter, băiatul încremeni, ridicând privirea spre ea.

Taylor dădu din cap. Imediat ce scăpă din strânsoare, copilul încercă să alerge pe lângă ea ca să ajungă iar la gemene.

Taylor îl luă de mână şi-l trase alături. Părul brunet îi cădea peste frunte. I-l dădu la o parte cu blândeţe. Totuşi, băiatul n-o privi, fiind atent numai la Lucas.

— Acum mergem acasă, îi spuse ea.

Copilul îndrăzni să-i arunce o privire.

— N-o să mi le luaţi. Nu vă dau voie.

Îl simţi cum tremura. Cuprinzându-l cu braţele, se aplecă să-i vorbească în şoaptă la ureche. Lucas nu auzi ce-i spunea, dar când termină, băiatul o privea cu lacrimi în ochi. Taylor îi întinse mâna, iar copilul i-o prinse strâns.

Încă se mai temea să aibă încredere în ea – i se citea în ochi. Încet, Taylor dădu din cap, spunându-i fără cuvinte că promisiunea ei fusese sinceră.

Mâna băiatului o strânse şi mai tare pe a ei. Lui Taylor îi venea să plângă.

— Unde ţi-s pantofii? îl întrebă, cu vocea tremurându-i de emoţie.

— N-am. Mi i-au aruncat.

Taylor nu avu nicio reacţie vizibilă.

— O să-ţi luăm alţii, mâine.

Copilul făcu ochii mari de uimire.

Îi zâmbi, apoi se întoarse spre Hunter.

— Acum putem pleca, îi spuse ea. Vrei să-l duci în braţe?

Hunter dădu din cap. Când Taylor încercă să-l conducă pe copil spre uşă, acesta se trase înapoi. Era clar că se temea de Hunter şi de Lucas, căci le arunca amândurora priviri înfricoşate.

Taylor îl cuprinse iar cu braţele şi-i şopti din nou ceva. Nu durǎ mult, şi băiatul începu să zâmbească.

Dădu drumul mâinii lui Taylor şi porni cu pas ţanţoş, zâmbindu-i lui Lucas când trecu pe lângă el. Nu se mai temea nici de Hunter, căci când ajunse la el îl luă de mână şi-l privi aproape cu veneraţie.

Taylor se uită la Lucas, care înălţă o sprinceană şi arătă spre copil. Zâmbindu-i, soţia lui propuse din nou să plece.

Shirleen îi urmă până la uşă. Lucas mergea ultimul. Când trecu prin dreptul divanului, omul care zăcea acolo scoase un geamăt gros. Lucas îşi trecu una dintre fetiţe pe acelaşi braţ cu sora ei, apoi îi trânti individului un pumn în falcă, fără ca măcar să încetinească pasul.

Taylor ceru să rămână un moment cu Shirleen, dar soţul ei clătină din cap. Atunci, nu făcu decât să se întoarcă spre femeia cea depravată.

— O să am grijă să-ţi petreci restul zilelor în închisoare.

— Io n-am avut nicio treabă cu…

N-o lăsă să termine.

— Ştiai ce se întâmpla. I-ai fi putut ajuta pe copii. N-ai făcut-o.

Porni spre uşă, iar Shirleen fugi în dormitor.

— Ne vom întoarce! strigă Lucas pe urmele ei.

Nu era o ameninţare – doar o promisiune. Coborâră pe scara din

spate. Taylor mergea în frunte, cu mâna în buzunar şi degetele strânse pe patul pistolului. Nu se întâmplă nimic. Când ajunseră în stradă şi începură s-o traverseze, Taylor se oferi să ia una dintre fetiţe.

Frigul de-afară le trezise. Georgiana se lăsase pe spate în braţele lui Lucas, privindu-l. Alexandra se uita şi ea, dar mai discret. Amândouă îşi ţineau câte un deget mare în gură. Georgiana şi-l sugea cu zgomot, iar Alexandra, în tăcere.

— Stau bine aici, îi răspunse Lucas lui Taylor. Ia-mă de braţ.

Hunter o încadră din partea cealaltă. Taylor bătu braţul băiatului, apoi o mângâie pe una dintre gemene.

Hunter voia să plece din cartier înainte de a se întoarce Borderii. Nu-l încânta ideea de a-i ucide ţinând copilul în braţe.

Lui Lucas îi stătea mintea la cu totul altceva – la tatăl gemenelor. George fusese orfan. Nu avusese nicio rudă.

Iar Taylor ştiuse tot timpul. Binele cel mai mare. Afirmaţia ei criptică avea în sfârşit sens.

Marele plan al Doamnei. Îţi plac copiii? îl întrebase Taylor. O, da – binele cel mai mare.

— Fir-aş al dracu'!

Şoptise atât de încet, încât numai gemenele îl auziră. Georgiana îşi scoase degetul din gură şi-i zâmbi.

Alexandra îi zâmbi şi ea, dar mai sfios, ţinându-şi mai departe degetul în gură.

Când ajunseră la trăsură, Taylor se urcă prima, apoi Hunter îl aşeză pe băiat, lângă ea. Lucas i-o dădu pe Georgiana, iar Taylor şi-o aşeză pe genunchi şi întinse mâinile şi după sora ei.

Îl cuprinse şi pe băiat, îşi rezemă capul de spătarul capitonat şi închise ochii, cu un oftat de mulţumire.

Afară, Hunter şi Lucas discutau în contradictoriu. Hunter insista să se întoarcă şi să-i aştepte pe fraţii Border. Lucas n-avea nimic împotrivă, dar nu voia să rămână pe din afară şi, de vreme ce n-o putea lăsa pe Taylor singură cu copiii, îi cerea lui Hunter să vină şi

el la hotel. După ce toţi ceilalţi se culcau, aveau să se întoarcă amândoi ca să-i pedepsească pe ticăloşi.

Taylor puse capăt controversei.

— Copiii ăştia au să-ngheţe dacă nu-i ducem mai repede la căldură. Sus în birjă, amândoi!

Peste un moment, porniră.

Luna lumina destul de puternic ca să se vadă unii pe alţii. Lucas îşi privea soţia.

— Taylor?

Glasul lui era tăios. Neluându-l în seamă, Taylor îi zâmbi. Doamne, mulțumită mai era!

— Da?

Privirea lui Lucas se îndreptă spre o fetiţă, apoi şi spre cealaltă. Îi era aproape imposibil să le deosebească. Apoi se încruntă iar la soţia lui.

— Spune-mi un lucru, îi ceru el.

— Da? întrebă din nou Taylor.

Arătând cu capul spre gemene, Lucas întrebă:

— Care-i cea mai mare, şi care-i binele?

Capitolul 14

Câte zile trăieşti, spune numai adevărul, să moară dracul de ruşine.

William Shakespeare, „Henry al IV-lea”

Gemenele îşi învinseră sfiala cât ai clipi. Aerul nopţii le înviorase. Vorbiră întruna tot drumul până la hotel, căţărându-se peste Lucas şi Hunter.

Cei doi nu se consideraseră niciodată familişti. Nu mai avuseseră de-a face cu copii atât de mici şi se simţeau stânjeniţi ţinând în braţe nişte făpturi aşa de plăpânde.

Fetiţele, însă, nu erau stingherite în preajma celor doi uriaşi. Se îndrăgostiseră de ei ca raţele de apă.

Taylor era atentă la băieţel. Îl întrebă cum îl chema. Copilul îi spuse că nu avea un nume adevărat, sau cel puţin nu şi-l mai amintea, după care, frângându-şi nervos mâinile, îi şopti toate numele care-i fuseseră adresate. Îşi încheie lista cu o ridicare din umeri.

— Cred că poţi să-mi zici Sneak. Aşa-mi zice toată lumea, mai ales.

Taylor era îngrozită, dar îşi ascunse reacţia.

Majoritatea poreclelor pe care i le înşirase erau incredibil de obscene. Noroc era prea mic ca să le înţeleagă sensul.

Lucas şi Hunter ascultau şi ei conversaţia. Când auzi poreclele, Lucas se înfurie iar. Lui Hunter îi venea să omoare pe cineva.

— N-o să mai rostim niciodată cuvintele astea, îi spuse Taylor copilului, într-o şoaptă blândă. Vreau să uiţi până şi că le-ai auzit vreodată.

— Atunci cum ai să-mi spui? întrebă el, îngrijorat.

— Nu-ţi aminteşti cum te numeau mama şi tatăl tău?

— Mama a murit. Încerc să-mi aduc aminte faţa ei, da’ am uitat-o.

Tată n-am avut.

Hunter se aplecă spre el. Mai întâi îi spuse să nu se teamă, apoi îl întrebă ce se întâmplase după moartea mamei lui.

Copilul ridică din umeri.

— Am început să dorm într-o ladă, după prăvălia lu' Stoley.

— N-ai avut pe nimeni la care să te duci?

Băiatul clătină din cap, apoi se îndreptă pe banchetă, zâmbind.

— Nu mi-e frică de tine, de când mi-a zis ea…

Hunter aruncă o privire spre Lucas.

— Ce ţi-a spus, fiule?

— Ştiţi voi, şopti el.

— Spune-ne oricum, îl încurajă Lucas.

Era curios, desigur. Băiatul se uita la el cu o expresie de adoraţie, şi voia să ştie de ce.

— A zis că voi doi arătaţi fioroşi, da-i în regulă, că aşa trebuie, le explică el.

— Trebuie să arătăm fioroşi? repetă Hunter.

— De ce? se interesă şi Lucas.

Băiatul îi răspunse:

— Fiindcă sunteţi de toate felurile.

Vorbea de parcă Lucas ar fi ştiut deja acest fapt de la sine înţeles.

Amândoi o priviră pe Taylor, în aşteptarea unei explicaţii. Fata nu scoase o vorbă. Nu făcu decât să le susţină privirile, cu un zâmbet dulce.

Lucas era intrigat.

— Cine sunt de toate felurile? întrebă el.

Hunter ridică din umeri.

— Eu încă mai încerc să înţeleg de ce arătăm fioroşi.

Vorbind mai încet, copilul le răspunse:

— Sunteţi îngerii mei păzitori.

— Îngerii *ajutători,* îi reaminti Taylor, într-o şoaptă numai de el auzită.

Lucas tuşi, pentru a-şi ascunde râsul. Hunter clătină din cap.

— Nu suntem îngeri, mormăi el.

Băiatul se lumină la faţă.

— Mi-a zis c-o să ziceţi că nu sunteţi!

— Ei, fiule, acum ascultă aici… începu Lucas.

Taylor îl întrerupse:

— Întâmplător, am în minte două nume minunate pentru tine: Daniel şi Davy, deşi cred că în situaţia asta ar fi bine să folosim forma David, mai formală. Da, Daniel sau David.

Lucas se rezemă de spătar.

— Iar începe, îi şopti el lui Hunter.

Taylor se apără imediat:

— Sunt nume mândre şi onorabile, nu?

Lucas dădu din cap. Hunter părea nedumerit. Nu ştia despre obsesia lui Taylor cu muntenii şi legendele lor.

— Daniel şi David, repetă băiatul, încercând numele.

— Da, confirmă Taylor. Trebuie să te hotărăşti, cu timpul, pe care-l vrei. Înțelegi, e o decizie importantă, fiindcă vei purta acest nume toată viaţa. Te pot ajuta cu plăcere să alegi unul.

— Cum?

— Am să-ţi spun câte o poveste despre fiecare dintre aceşti oameni curajoşi, înainte să te duci seara la culcare. Una va fi despre Davy Crockett, iar cealaltă, despre Daniel Boone.

— Atunci, am să fiu David sau Davy Crockett, ori Daniel Boone?

— David, preciză ea. E mai cuviincios. Numele tău de familie va fi Ross.

— Pe bune?

Taylor zâmbi.

— Da, pe bune.

— Oamenii ăia n-o să se supere că le iau numele?

— Nu, nu, în niciun caz. Au murit. Nu vor avea nimic împotrivă.

În continuare, îi spuse cine fuseseră şi cât de admiraţi erau, dacă se scriseseră până şi cărţi despre ei. Băiatul o asculta captivat.

— Familia nu înseamnă neapărat legături de sânge, îi explică ea.

Înseamnă în primul rând un angajament.

Copilul nu înţelegea, dar nu încercă să-i dea şi alte explicaţii. Era de ajuns că înţelegea ea însăşi.

Două ore mai târziu, toţi erau pregătiţi pentru culcare. Lucas şi Hunter fură nevoiţi să le facă baie gemenelor. David Daniel îşi făcuse deja baia şi se pieptănase. În timp ce se juca în cadă, hainele lui fuseseră spălate şi uscate la spălătoria hotelului.

Hainele gemenelor fuseseră date şi ele la curăţat. Taylor tocmai începea să le spele pe fete, când Victoria o chemase la ea. Începuse să vomite iar, violent.

Întrucât nici Hunter şi nici Lucas nu voiau să se apropie de ea, Taylor le dădu în primire sarcina spălării gemenelor. Le ordonă să aibă grijă să nu se înece, apoi alergă cu un prosop umed s-o ajute pe Victoria.

Cele două fetiţe erau vioaie şi turuiau întruna. Lucas o săpuni pe una, apoi făcu greşeala s-o piardă sub apă. În timp ce o căuta, fetiţa ieşi la suprafaţă bolborosind şi chicotind. Săpunul le făcea să fie alunecoase ca nişte purceluşi unşi cu grăsime, iar când le scoaseră din cadă, Hunter şi Lucas erau uzi leoarcă.

Le şterseră cu prosoapele, le puseră lenjerie curată, apoi le aşezară pe patul Victoriei. Rămaseră acolo maximum o secundă. Nu erau deloc obosite. Lucas şi Hunter, în schimb, erau epuizaţi. Stăteau unul lângă altul pe canapea, neputincioşi, frânţi de osteneală, în timp ce fetiţele se căţărau pe ei.

Georgiana era cea mai guralivă, deşi nici Alexandra nu se lăsa mai prejos. Puneau întrebări după întrebări, şi dacă nu primeau răspunsul, le repetau la nesfârşit. Îşi spuneau Georgie şi Allie. Hunter încă nu ştia să le deosebească, dar Lucas, da.

În timp ce le supravegheau, Taylor ceru un pat pentru camera alăturată şi mai rezervă o cameră la acelaşi etaj, pentru Victoria. În sfârşit, se simţea din nou în formă. Lucrurile Victoriei fură mutate în camera de lângă a lui Hunter. David Daniel, îmbrăcat într-o cămaşă

de corp a lui Lucas, fu culcat în patul cel nou şi ascultă o povestire cu Davy Crockett şi una cu Daniel Boone. Când Taylor se aplecă să-l sărute de noapte bună, dormea adânc.

Gemenele începeau şi ele să obosească. Se înghesuiseră între Lucas şi Hunter. Li se închideau ochii şi-şi ţineau degetul mare în gură. Conversaţia celor doi bărbaţi le adormea treptat.

— Ai auzit-o când i-a spus băiatului că-l cheamă Ross? întrebă în şoaptă Hunter.

— Am auzit, răspunse Lucas, prinzând piciorul lui Georgie înainte de a-l lovi între coapse.

— Ştie ce-şi ia pe cap?

Lucas căscă.

— Se pare că ştie, spuse el tărăgănat.

— Băiatul n-are pe nimeni care să aibă grijă de el. Dar astea două? Le aşteaptă ceva neamuri?

Lucas tocmai voia să-i răspundă la întrebare, când Taylor intră în cameră.

Voia să discute despre aranjamentele de dormit. Lucas se îndreptă. Propunerea ei îi atrăsese atenţia.

Taylor găsea că ar fi fost o idee foarte bună să se culce împreună cu gemenele în patul cel mare, lângă David Daniel.

Lucas fu nevoit să pună piciorul în prag. Avea să doarmă cu el, şi gata.

— O să lăsăm uşa dintre camere deschisă.

— Şi dacă se trezeşte vreuna dintre ele plângând?

— Am s-aud eu, promise Lucas.

Hunter zâmbi.

— Cred c-am să le-aud şi eu, glumi el. Sunt mici, Taylor, dar au vocile puternice. Nu le-ai auzit când erau în baie? Făceau o gălăgie, de se-auzea până-n holul de jos.

Taylor nu părea prea convinsă. Hunter renunţă. Se întoarse spre prietenul lui şi-i aminti că mai aveau o treabă de făcut. Lucas nu uitase. Se ridică, îi dădu una dintre fetiţa lui Taylor, apoi se aplecă şi

o sărută de rămas-bun.

— Unde vă duceţi? întrebă ea. E trecut de zece.

Nu-i răspunse. Hunter i-o dădu şi pe a doua fetiţă. Îi răsuci nasul în joacă, îi făcu celeilalte cu ochiul, apoi îl urmă pe Lucas spre uşă.

— Domnule Ross, spune-mi unde vă duceţi! îi ceru Taylor.

— Încuie uşa, Taylor. Nu lăsa pe nimeni să intre.

Nu putea să se ducă după el pentru a-i cere explicaţii. Avea braţele ocupate cu cele două fetiţe care se foiau.

Le puse pe pat, le acoperi, apoi ieşi tiptil din cameră. Când ajunse în alcovul din dormitor, se întoarse şi le văzu în spatele ei.

Avu nevoie de trei încercări ca să le facă să rămână în pat. Allie adormi prima, dar nici Georgie nu întârzie prea mult.

Peste câteva minute, Victoria veni în camera ei, să vegheze fetiţele în timp ce Taylor făcea şi ea o baie.

După ce-şi luă cămaşa de noapte şi halatul, se aşeză într-unul din fotoliile vecine cu divanul şi se pieptănă, în timp ce ea şi Victoria îşi povesteau toate noutăţile. Taylor nu omise niciun detaliu. Descrise pe larg femeia depravată cu numele de Shirleen şi dezgustătorul bărbat tolănit pe canapea în timp ce David Daniel stătea închis în debara. Victoria fu îngrozitor de indignată.

— De ce n-ai anunţat autorităţile? întrebă ea.

— Prima mea grijă era să iau copiii de-acolo. N-am de gând să renunţ la David Daniel, adăugă Taylor. Dar de vreme ce nu sunt mama lui, după lege, eram îngrijorată că s-ar putea să mi-l ia. Nu puteam să risc.

— Mişeii ăia merită să fie pedepsiţi pentru păcatele lor, declară Victoria. Şi cu fraţii cum rămâne, au să-şi facă de cap în continuare?

Taylor clătină din cap.

— Dacă sunt arestaţi, va avea loc un proces. În America, oricine e considerat nevinovat până la proba contrară. Probabil că ar apărea articole în ziare. Ar putea fi menţionate şi gemenele, desigur, şi numele meu.

— Malcolm, şopti Victoria. Te temi de unchiul tău, nu-i aşa?

Prietena ei încuviinţă.

— De la Londra până la Cincinnati e drum lung, Taylor.

— Da, sigur că e. Victoria, tu ce-ai face?

— Lucas ce propune?

— Nu i-am spus despre Malcolm.

— Ştiu, dar în legătură cu fraţii Border? Nu crede că ar trebui să fie pedepsiţi?

Taylor se îndreptă în scaun şi-şi lăsă peria în poală.

— Lucas şi Hunter s-au întors acolo, şopti ea.

— De ce?

— Ca să-i aştepte. Dumnezeule mare, sigur o să se-ntâmple vreun necaz.

— Lucas îşi poate purta singur de grijă, şi Hunter la fel. Acum nu mai ai ce face. Au să-i ducă pe cei doi fraţi în faţa autorităţilor.

Taylor nu era atât de sigură că aveau să implice poliţia.

Le văzuse expresiile.

— Există şi posibilitatea ca fraţii să nu vină acasă în noaptea asta, remarcă Victoria. S-ar putea să-ţi faci griji degeaba.

— Poimâine ar trebui să plecăm din Cincinnati. Nu vom sta decât o zi ca să cumpărăm lucrurile de care avem nevoie.

Schimbarea de subiect o luă pe Victoria prin surprindere.

— Da, încuviinţă ea după un moment. Am cumpărat toate lucrurile pe care mi le-ai scris pe hârtie.

— Copiii au nevoie de încălţăminte.

— O să le cumpărăm mâine. Taylor, ce Dumnezeu ai să-i spui lui Lucas?

— El şi-a făcut datoria. Probabil va pleca mâine. Chiar am să i-o propun.

Victoria îşi dădu ochii peste cap.

— Chiar crezi că te-ar lăsa singură cu trei copii în oraşul ăsta? Mira-m-aş. Te amăgeşti singură dacă-ţi închipui o asemenea absurditate.

Lui Taylor i se înmuiară umerii.

— Bietul domn Ross, şopti ea. N-a cerut nimic din toate astea. Nici măcar nu vrea să fie căsătorit.

— N-o fi vrând el să fie căsătorit, dar e clar că începe să te placă. Nu mai fi aşa de surprinsă, Taylor. N-ai observat cum se uită la tine?

— Vrei să spui… Privirea aia care parcă ar spune „dacă-n-aş-fi-oprit-de-lege-te-aş-strânge-de-gât“ pe care mi-o tot aruncă?

Victoria zâmbi.

— Trebuie să recunosc că şi eu am văzut-o de câteva ori. Dar cu ajutoarele cum rămâne? Ai spus că vrei să angajezi o bucătăreasă, o dădacă şi o cameristă. Ai timp să le alegi?

Taylor clătină din cap.

— Mai întâi trebuie să dau un anunţ. Nu, nu am timp. Mă tem că o vreme vom fi singure. Poate o să găsim nişte persoane potrivite în Redemption.

Era o speranţă deşartă. Câte bucătărese puteau să existe într-un oraş cu doar două străzi?

Şi Victoria se gândea la acelaşi lucru.

— Mi-am îngăduit să cumpăr o carte de bucate, îi spuse ea lui Taylor. Rețetele nu par prea dificile.

Continuară să discute şi despre lucrurile pe care le mai aveau de cumpărat din Cincinnati. Era aproape miezul nopții când Victoria se întoarse în camera ei, după ce se oferi să ajute a doua zi dimineaţa la micul dejun al copiilor.

Taylor era prea nervoasă ca să adoarmă. Se tot gândea la fraţii Border. Nu era răzbunătoare, dar considera de datoria lor să le oprească activităţile.

Dacă nu făceau ceva, puteau fi în pericol şi alţi copii.

În sfârşit, puse la punct un plan care i se părea convenabil.

Peste câteva minute, Lucas intră în cameră. O văzu pe Taylor aşezată la birou, unde scria cu sârg pe o hârtie. Era atât de absorbită, încât abia se uită la el.

— Ce faci? o întrebă.

Taylor puse tocul jos şi-l privi.

— Am scris un anunţ. Ofer cinci mii de dolari pentru orice informaţii care vor duce la arestarea şi condamnarea lui Billy şi Cyrus Border. Crezi că ar trebui să ofer mai mult?

Lucas clătină din cap.

— Prietenii lor i-ar vinde pentru mult mai puţin.

— La fel mă gândeam şi eu. Voi depune banii într-o bancă de-aici şi voi însărcina pe cineva cu plata. Sper ca recompensa să-i facă pe cei doi fraţi să-şi petreacă tot restul vieţii pe fugă.

— Nu vor mai supăra pe nimeni, niciodată.

Taylor sări în picioare.

— Ce s-a întâmplat?

Soţul ei ridică din umeri. Billy şi Cyrus Border erau morţi, dar n-avea de gând să-i spună. Adevărul putea s-o tulbure. Era o femeie atât de blândă, încât n-ar fi înţeles.

Fusese o luptă dreaptă, Lucas se asigurase de asta. În cele din urmă, Cyrus încercase să-l împuşte pe Hunter pe la spate.

Lucas îl doborâse, iar Hunter se ocupase de Billy. L-ar fi putut ucide cu sânge rece, dar nu fusese cazul. Îl aşteptase să tragă asupra lui, apoi îl împuşcase drept în inima sa neagră.

Nu voia să vorbească despre asta, nici să se mai gândească la cei doi şobolani.

— S-au dus, spuse el.

— Vrei să zici să au plecat din oraş?

— S-ar putea spune că da.

Taylor îşi propti mâinile în şolduri.

— Spune-mi tot ce s-a întâmplat în seara asta, îi ceru ea.

— Hunter şi cu mine am rezolvat problema. Asta-i tot ce trebuie să ştii, Taylor. Eşti obosită?

— Nu, dar…

— Bine. Hai la culcare acum.

O luă de mână şi o trase în alcov. Era desculţ şi fără cămaşă.

Spatele lui lat era bronzat şi fără nicio pată, iar pantalonii-i erau

descheiaţi. Taylor îi vedea părul negru şi cârlionţat prin deschizătură.

Începu să roşească. Spuse primul lucru care-i trecu prin minte:

— N-ar trebui să umbli aşa. Poţi să răceşti. Nu ţi-e frig?

Lucas întinse mâna spre cordonul halatului ei.

— Nu. Adevărul e că mi-e cald.

Îl lăsă să-i scoată halatul. Felul cum o privea făcea s-o ia cu călduri.

— Cred că eşti frânt de oboseală… murmură ea.

Soţul ei clătină din cap.

— Nu sunt obosit deloc.

Taylor se încruntă.

— Dacă nu eşti obosit, şi nici eu nu sunt, de ce ne culcăm?

O lăsă să găsească singură răspunsul la întrebare. Se duse să tragă draperiile. Când termină, camera se transformase într-un cocon cald şi intim.

Taylor se aşeză pe marginea patului.

Îşi scoase papucii, apoi se ridică iar.

Voia să vadă ce făceau copiii. Lucas o prinse când încercă să treacă pe lângă el.

— M-am uitat eu la ele. S-au mutat în pat cu băiatul. Toţi trei dorm adânc.

Taylor dădu din cap, apoi se întoarse şi se vârî în pat. Îşi aranjă perna, se acoperi cu pătura şi-i zâmbi.

Lucas se culcă lângă ea.

— Ai uitat să faci lampa mai mică, îi şopti ea.

Lucas se întoarse într-o parte, rezemându-se în cot, şi o privi.

— N-am uitat.

Voia să-i vadă pasiunea. Voia să se uite în ochii ei când îşi găsea împlinirea. Totuşi, nu credea că ar fi fost bine să-i spună adevărul. Îşi ţinea mâinile încleştate, semn că era foarte nervoasă.

Se aplecă s-o sărute. Taylor întoarse capul în partea cealaltă.

— Mai ții minte prima noapte din Londra, la bal?

Întrebarea îl luă pe nepregătite. Se rezemă de spătar.

— Da, mi-o amintesc. În seara aceea ne-am căsătorit.

— La petrecere, fratele tău după tată ţi-a spus că avusese relaţii intime cu mine. Îţi mai aminteşti cum s-a lăudat?

Lucas se încruntă. Nu înţelegea de ce adusese tocmai acum vorba despre asta.

— Ţin minte, da.

Se întoarse să-l privească.

— N-a fost adevărat, şopti ea. Nici nu s-a atins de mine vreodată. Niciun bărbat nu m-a atins. Am vrut să ştii.

Zâmbetul lui fu plin de tandreţe. Încerca să-i spună că era virgină şi roşea destul ca să-l facă să creadă că pentru ea subiectul era îngrozitor de jenant.

— Ştiam deja, şopti şi el.

— A…

O cuprinse de talie şi se aplecă s-o muşte uşor de lobul urechii.

— Ce faci, domnule Ross?

— Complic lucrurile.

Coborî s-o sărute pe gât. Taylor abia mai putea să respire. N-ar fi trebuit să facă haz pe seama ei. Dacă făceau dragoste, lucrurile se complicau cu siguranţă. Atunci, în niciun caz nu mai putea obţine anularea căsătoriei. Şi divorţul? Voia aşa ceva? O, Doamne, deja se complicaseră!

Adevărul aproape o plesni în faţă. Ea era cea care complica lucrurile, nu Lucas, şi numai fiindcă se îndrăgostea de el.

Era complet dezgustată de sine. Încă nu învăţase lecţia asta? Bărbaţii nu erau demni de încredere. *Cu excepţia lui Lucas,* îi şopti o voce în adâncul ei. În el putea să aibă încredere. Dar ce conta? Şi cum Dumnezeu putea iubi un om care părea gata să vomite ori de câte ori îi amintea că era măritată cu el?

Se întoarse spre Lucas.

— Domnule Ross?

O cuprinse de bărbie cu o mână, ridicându-i faţa spre el.

— Da? întrebă, cu o voce aspră ca nisipul.

Dintr-o dată, Taylor simţi nevoia să fie sărutată. *Doar un sărut,* îşi spuse. Apoi, avea să-i ceară s-o lase în pace.

— Numai unul, şopti ea.

Gura lui o atinse uşor pe a ei.

— Un ce?

Uitase. El era de vină, fiindcă avea nişte ochi atât de frumoşi. Îi alunga toate gândurile, când o privea cu atâta pasiune. Nu putea decât să-l privească şi ea. Voise s-o sărute. Acum îşi amintea.

— Doar un sărut, se repezi să-i spună, până nu uita din nou.

O culcă uşurel pe spate, apoi o acoperi cu trupul lui. Rezemându-se în coate, ca să n-o strivească, o privi în ochi.

— Şi pe urmă? o întrebă.

— Şi pe urmă, ce?

Îi era greu să se concentreze. Părea o reacţie plăcută. Ştia că o tulbura. Roşea destul de tare ca să-l facă să creadă că-i simţea tăria apăsându-i trupul.

Rămase între coapsele ei. Cămaşa de noapte i se adunase în jurul şoldurilor. Taylor încerca să şi-o tragă în jos şi în acelaşi timp să nu se mişte. O, da, îl simţea, nici vorbă. Şi el îi simţea căldura, iar aceasta îl excita şi mai mult, până când dorinţa şi durerea se amestecară, şi nu mai rămase decât nevoia de a se înfige adânc în ea.

— Doar un sărut, şopti Taylor, şi pe urmă, ai să…

Gura lui o făcu să tacă. Era fierbinte şi aspră, la fel ca restul trupului. Taylor gemu din gâtlej şi-l cuprinse de talie. Unghiile ei i se înfipseră în piele. Lucas gemu. Era cel mai excitant sunet pe care-l auzise vreodată.

Iubea totul la el, mirosul, gustul, senzaţia pielii fierbinţi sub degete. Era atât de puternic, încât ar fi putut-o strivi cu uşurinţă, şi totuşi se purta incredibil de blând de fiecare dată când o atingea. Îşi stăpânea puterea. Aceasta o înconjura, o încuraja.

Nu se mai sătura de el. Lucas îi desprinse mâinile din jurul lui,

dar numai pentru câteva secunde. Îi scoase braţele din mânecile cămăşii, apoi îi ceru într-o şoaptă aspră să-l cuprindă din nou. Într-o clipă, o săruta iar. Taylor voia ca sărutul să nu se mai termine, iar când în sfârşit se desprinse de ea, gâfâia sufocată şi se agăţa de el.

Avea senzaţia că plutea într-o baltă de lumină a soarelui. Uitase de orice grijă. Dorinţa o învăluia în extaz. Lucas îi făcuse asta. Un singur sărut, şi-i umpluse mintea cu fluturi.

Era hotărât s-o ia încet. Voia să savureze împreunarea lor – dar, mai important, nu voia s-o sperie. Îi scosese cămaşa de noapte, dar îşi păstrase pe el indispensabilii, şi se întreba peste cât timp Taylor avea să-şi dea seama că era goală. Se ruga să se întâmple cât mai târziu. S-ar fi oprit dacă ea i-o cerea dar, la naiba, nici nu voia să se gândească la aşa ceva.

Gemu încet, gros, de dorinţă.

Avea cea mai netedă şi mătăsoasă piele pe care o simţise vreodată. Voia s-o guste în întregime. Îşi îngropă faţa în adâncitura gâtului ei şi-i inhală mireasma dulce, în timp ce trecea încet peste ea.

Taylor nu credea că era posibil să simtă şi mai multă plăcere – şi totuşi, când gura lui îi acoperi un sfârc şi începu să sugă, uită până şi să mai respire. Plăcerea era atât de intensă, încât o devora. Şi tocmai când era sigură că avea să moară de extaz, Lucas se retrase.

Se ridică în picioare, lângă pat. Aproape un minut, se uitară unul la altul. Lucas îi savura expresia pasională din ochi. Acum erau de un albastru ceţos. Buzele i se umflaseră, pielea-i era înroşită şi, Doamne, era cea mai senzuală femeie din lume.

Spera numai să se poată abţine până când era pregătită. Mâinile îi tremurau, în timp ce-şi scotea pantalonii, cu mişcări smucite.

Taylor nu-şi putea lua privirea de la faţa lui. Expresia toridă din ochi săi îi făcea inima să palpite nebuneşte. Reacţiona cu fiecare fibră din trup. Aerul nopţii îi înfrigura pielea, dar dogoarea din ea se răspândea, ajungând până în centrul feminităţii ei. Nu era acoperită nici cu pătura, nici cu cămaşa de noapte. Ar fi trebuit să

fie stânjenită, dar nu se simţea aşa. Zăcea peste cearşafurile răvăşite, privindu-şi soţul fără urmă de sfială.

Necunoscutul o speria şi, din acest motiv, nu-l privea mai jos de bărbie. Îl mai văzuse pe Lucas gol, dar numai din spate. Din faţă, niciodată.

Curiozitatea învinse. Încet, îşi coborî privirea spre talia lui. Îi văzu părul negru ieşind din deschizătura indispensabililor, dar apoi Lucas se aplecă să şi-i scoată, blocându-i vederea.

Apoi o acoperi din nou. Taylor încercă să-şi ţină picioarele apropiate. N-o lăsă. Îşi croi drum cu genunchiul între coapsele ei, şi înainte ca Taylor să se dea la o parte, se lăsă peste ea. O cuprinse în braţe, strâns. Bărbăţia lui dură o apăsa intim pe bazin.

Plăcerea se războia cu frica. Îl simţea uriaş, lipit de trupul ei. I se usca gura. Se încorda lângă el, trepidând. Pumnii-i stăteau strânşi pe lângă trup. Închise ochii, aşteptând inevitabila durere.

Trecu un minut încheiat, şi el tot nu se mişca. Fierbinţeala din trupul lui o ajuta să se relaxeze. Începu să respire iar şi deschise ochii.

Rezemat în coate, Lucas o privea. Scrâşni din dinţi în faţa incredibilului val de plăcere pe care-l simţi stând lipit atât de strâns de ea.

Taylor nu-i observa decât tandreţea din ochi. Dintr-o dată, se simţi copleşită de blândeţea lui. Ridică mâna şi-l mângâie pe obraz. Taylor îi sărută palma.

Un fior de dorinţă o luă prin surprindere. Voia s-o sărute iar, tare, pe gură. Voia să-şi folosească limba. Voia…

— Poţi să…

Îl privi în ochi, aşteptând să înţeleagă.

Lucas îi sărută fruntea.

— Pot să ce? o întrebă, cu un glas uscat ca frunzele veştede. Suna incredibil de excitant.

— Poţi să mă mai săruţi… murmură ea, cu răsuflarea tăiată.

Îşi înclină gura peste a ei, iar buzele i se despărţiră. Limba lui

intră, răvăşind, gustând, dăruind. Îl cuprinse de ceafă, răsfirându-şi degetele prin părul lui mătăsos. Nu voia să se mai despartă de el niciodată. Limba ei începu s-o mângâie pe a lui cu o îndrăzneală care-i surprinse pe amândoi. Apoi sărutul deveni atât de insistent, încât îşi doreau cu disperare tot mai mult.

Mâinile lui se strecurară între trupurile lor. Îi mângâie sânii, apoi coborî mai jos. Cu degetele, îi încercui ombilicul. Instinctiv, Taylor se mişcă sub atingere. Lucas îşi schimbă poziţia, ţinându-i tot timpul gura pecetluită cu a lui, apoi mâna îi coborî şi mai jos, până găsi ceea ce dorea cel mai mult să atingă. Degetele lui pătrunseră prin părul moale şi cârlionţat. Îi mângâie petalele netede ce-i ocroteau virginitatea, apoi începu să-i mângâie mugurul dorinţei, ştiind că o scotea din minţi.

Taylor ar fi ţipat de plăcere, dacă ar mai fi ţinut-o puterile. În schimb, nu putu scoate decât un scâncet. Nu-şi putea stăpâni mişcările erotice sub mâna lui. Degetele sale erau magice.

Reacţia ei neinhibată îl făcea şi pe Lucas să-şi piardă controlul. Se mişca tot mai aspru, mai hotărât. O apucă de păr, îi trase capul pe spate şi-i pecetlui gura cu a lui. Limba lui i se înfipse în gură în acelaşi timp în care-i pătrundea cu degetul teaca strâmtă. O simţea umedă şi înnebunea. Taylor ţipă, cu gura sub a lui, semn că o durea.

Îşi retrase degetul şi încercă s-o aline cu încă un sărut ameţitor. Apoi, înainte ca Taylor să-şi dea seama ce voia, gura lui înlocui degetele, începând s-o mângâie cu limba şi buzele. Gustul ei era îmbătător. Se zvârcolea sub el, chiar în timp ce-l implora să înceteze acea tortură delicioasă.

Nu se lăsă descurajat. Îşi folosi limba ca să-i aţâţe pasiunea, şi numai când Taylor începu să tremure şi să ardă şi să-l roage să vină la ea, o făcu în sfârşit complet a lui.

Îngenunche între coapsele ei, dar nu o pătrunse imediat. Îi luă mâinile şi i le puse pe trunchiul lui dur.

Taylor gemu încet. Sunetul profund şi gutural, plin de plăcere crudă, o făcea să se simtă euforizată de putere. Începu să-l mângâie,

să-l strângă. Degetul ei îi frecă vârful. Simţi umezeala şi se aplecă s-o guste cu gura.

Lucas fu cât pe ce să juiseze. Limba ei îi săgetă peste vârf, iar buzele moi şi dulci îl cuprinseră. Începu să sugă. Orice urmă de control al lui Lucas se risipi. Nu voia să ejaculeze în gura ei – nu acum. Dorea ca mai întâi să-i dăruiască împlinirea. Chiar dacă asta-l costa viaţa.

Mişcările îi deveniră mai brutale, mai necontrolate. O împinse pe spate, îi ridică şoldurile şi, când fu gata s-o penetreze, îi ceru să se uite la el.

— Acum suntem o familie, Taylor. Tu eşti familia mea. Înțelegi?

Îl cuprinse cu braţele şi-l trase spre ea.

— Iubește-mă, Lucas, şopti. Te rog.

El încă mai ezita.

— Înțeleg, spuse Taylor.

— O să te doară. Îmi pare rău, puiule. Doamne, ce rău îmi pare…

O sărută, prelung şi apăsat. Limba lui se împereche cu a ei, apoi Lucas încercă să intre încet în teaca ei îngustă. Era un chin. Voia să fie blând. Nu putea. Trupul lui îşi cerea drepturile, şi nu avea nicio putere în faţa acelui instinct primitiv. Îngăduinţa ei îl împinsese dincolo de limita controlului.

Se repezi adânc, rupându-i bariera feciorelnică dintr-o mişcare violentă, şi în sfârşit fu înfipt compact în ea. Îi captură strigătul cu gura, şi deşi nu i se părea posibil, se afundă şi mai adânc.

Era înconjurat de ea, mângâiat de strânsoarea ei incredibilă, inundat de o plăcere atât de intensă, încât credea că avea să moară.

Taylor simţi o durere arzătoare şi crezu din toată inima că Taylor tocmai o despicase în două. Atât de tare o durea, încât începu să plângă. Totuşi, în mai puţin de o secundă, sfâșierea slăbi. Mai rămăsese doar o durere surdă, iar când Lucas se aplecă să-i şteargă lacrimile cu sărutări şi începu să-i şoptească dulce cât de frumoasă era, uită cu totul de durere.

Voia să-i lase timp să se deprindă cu el. Hotărârea de a aştepta

dură mai puţin de câteva secunde. Taylor se mişca agitată sub el, începând să-i mângâie umerii. Îl inundau senzaţii după senzaţii. Se retrase încet, apoi se avântă şi mai adânc. Mişcările ritmice de împerechere deveneau tot mai repezi şi mai puternice. Nu se mai gândea la nimic, numai să-i aducă împlinirea şi să şi-o afle şi el. Braţele ei îi cuprindeau strâns gâtul. Îi ridică picioarele, pentru a-şi încercui şoldurile cu ele. Apoi, Taylor începu să se mişte o dată cu el. Se arcuia când Lucas se retrăgea, până când ritualul deveni sălbatic, minunat şi însufleţitor. Se mişcau într-o armonie perfectă. Cu fiecare convulsie, el devenea tot mai dur, tot mai plin. Ştia că se apropia de orgasm.

O dorea acolo împreună cu el. Duse mâna între trupurile lor unite şi-i mângâie mugurul ascuns între faldurile ei catifelate până când Taylor se încolăci complet în jurul lui, strigându-i numele. Tremura din tot trupul. Îi cântă numele în spasmele orgasmului, şi abia atunci îşi îngădui şi el libertatea de a-l atinge pe al lui. Se repezi iar înainte şi-şi revărsă sămânţa fierbinte în ea. Extazul fu atât de zdrobitor şi sublim, încât crezu că murise şi ajunsese în paradis. Capul îi căzu lângă gâtul ei. Gemu din adâncul gâtlejului. Inima îi bubuia în piept, şi fu nevoit să respire de mai multe ori, adânc, lacom. Se simţea vlăguit şi puternic în acelaşi timp. Contradicţia nu avea niciun sens. Nu era nevoie, căci realitatea era mult mai minunată decât toate fanteziile pe care şi le făcuse.

Taylor îi dăruise perfecţiunea.

Ea, una, avea senzaţia că ajunsese până la stele, iar acum plutea uşor înapoi spre pământ. Niciodată nu ştiuse că era posibilă o asemenea pasiune. O copleşea, o consuma. Se ţinea de soţul ei, simţindu-se ocrotită în braţele lui puternice, până când bătăile haotice ale inimii i se mai liniştiră şi putu inspira adânc.

Lucas îi zări lacrimile din ochi şi imediat se alarmă.

— N-am putut face aşa încât să nu te doară, iubito. Te mai doare şi acum?

Taylor clătină din cap. Se strânse mai aproape, de el, închizând

ochii.

— A fost minunat, şopti ea.

O strânse şi mai tare. Mărturisirea ei îl făcea să simtă o mulţumire arogantă.

— Nu-i aşa?

Căscă sonor, apoi adăugă:

— A fost perfect.

Adormi peste câteva minute, cu zâmbetul pe buze.

Taylor avu nevoie de mult mai mult timp ca să se relaxeze. Într-un târziu, reveni la realitate. Şi, o dată cu ea, se profilau noi griji, unele peste altele.

La baza tuturor stătea simplul fapt că era îndrăgostită de soţul ei. Acum era vulnerabilă şi, Doamne, cât o mai înspăimânta! Trei copii depindeau de ea. Nu-şi putea lăsa acţiunile să fie guvernate de sentimente.

Lucas se purtase nobil ca un prinţ şi n-ar fi fost onorabil din partea ei să devină dependentă de el.

Trebuia să stea pe propriile picioare. Copiii erau responsabilitatea ei şi numai a ei.

Oare ar fi fost rău să locuiască în apropierea lui? La Redemption.

Până şi numele însemna acum pentru ea un liman sigur. Iar Lucas Ross devenise plasa ei de siguranţă. Nu voia să-l prindă în propria ei plasă.

Dar copiii erau pe primul loc şi dacă aveau nevoie de ceva, sau dacă apăreau probleme pe care-i era greu să le rezolve, voia să poată apela la ajutorul lui.

Divorţ…

Cuvântul îi lăsa un gust amar în gură. Daniel Boone îşi părăsea nevasta tot timpul, uneori pentru ani de zile. Dar doamna Boone nu se plângea niciodată şi, după numărul de copii pe care-i avea, reieşea că Daniel mai trecea din când în când pe-acasă. Îşi dorea o soţie.

Lucas, nu.

Taylor închise ochii şi încercă să nu plângă. Îi datora Făt-Frumosului ei libertatea.

Lucas se trezi iar deasupra ei. Era înainte de crăpatul zorilor, ora lui obişnuită de a se deştepta, dar în acea dimineaţă îi era greu să-şi limpezească mintea. Credea că avea un vis erotic. Nu ştia dacă erau treji sau nu, dar când trecu între picioarele ei, Taylor îi atinse erecţia, şi ştiu că dacă nu se împerechea cu ea ar fi murit. O cuprinse în braţe, îi acoperi gura cu a lui şi o pătrunse adânc. Era prea stăpânit de propria lui pasiune ca să mai fie şi subtil.

Taylor nu fu nici ea subtilă. Îl ciupi de umăr şi-i spuse că o durea.

Imediat, se întrerupse. Trase adânc aer în piept, apoi începu să se retragă. Taylor îl opri, încercuindu-i şoldurile cu picioarele şi trăgându-l înapoi spre ea.

Lucas îşi lăsă capul pe umărul ei.

— Dacă vrei să te las în pace, trebuie să-mi dai drumul.

Explicaţia i se părea rezonabilă şi nobilă. Drept răspuns, Taylor îl cuprinse pe după gât şi-i sărută lobul urechii.

— Lucas, îi şopti ea numele, ca pe un descântec. Nu vreau să mă laşi în pace. Nu vreau decât… Vreau…

Lucas se mişcă înăuntrul ei – încet, prelung. Taylor oftă.

— Asta? o întrebă.

— Da.

Îi acoperi gura cu a lui, într-un sărut prelungit, ameţitor. Era hotărât să se mişte încet, blând, chiar dacă simţea că murea.

Promisiunea nu dură decât un minut sau două. După ce începu să se mişte în ea, acceleră de îndată. Durerea fu uitată, înlocuită de o asemenea plăcere încât Taylor era convinsă că inima avea să i se oprească, lăsând-o să piară de cea mai dulce moarte din toate.

Nu era o amantă pasivă. Pe Lucas îl zguduiau reacţiile ei lipsite de orice inhibiţii. Avea gura la fel de sălbatică şi umedă ca a lui, şi-l mângâia cu aceeaşi curiozitate iubitoare. Îşi găsi împlinirea înaintea lui, iar când îl strânse cu picioarele şi-i strigă numele, Lucas se lăsă

şi el în voia eliberării. Se strângeau în braţe, consumaţi de tremurele repetate ale pasiunii. Apoi, Lucas rămase moleşit peste ea. Aroma dragostei lor umplea aerul din jur. Nu se putea îndura să se desprindă de ea. Doar încă un minut, îşi spuse. Apoi, avea să se ridice. Doar un minut… Peste o secundă, sforăia mulţumit.

Taylor era prea satisfăcută ca să se mişte. Ştia că ar fi trebuit să se scoale, să se spele şi să-şi ia o cămaşă de noapte curată. Nu voia ca gemenele sau David Daniel să-i găsească în pat, fără nimic pe ei. Era o posibilitate prea copleşitoare ca să se gândească măcar. Da, avea să se scoale. Într-un minut, îşi spuse ea. Se cuibări mai aproape de soţul ei şi căscă sonor. Într-un minut doar…

Capitolul 15

Pasiunea, din câte văd, se ia.

William Shakespeare, „Julius Caesar"

— Mămica e goală.

Taylor se ridică brusc în capul oaselor, când o auzi pe una dintre gemene anunţând acest lucru. Bănui că era Georgie. Era cea mai slobodă la gură.

Apoi auzi glasul profund al lui Hunter:

— Chiar aşa?

Îi venea să moară. Scoase un geamăt gros şi-şi trase cearşaful peste sâni. Lucas dormea pe burtă. Când auzi conversaţia din camera alăturată, se întoarse pe-o parte şi privi spre intrarea alcovului. Noroc că draperiile erau trase.

— Şi nenea e gol.

Allie făcuse acest anunţ important. Era clar că nu voia să se lase mai prejos.

Hunter râse.

— Era şi timpul! răspunse el, destul de tare pentru ca prietenul lui să-l audă.

Obrajii lui Taylor se aprinseră de jenă. Lucas nu îndrăzni să zâmbească. Îl privi cu o expresie încruntată, ca şi cum el ar fi fost de vină.

Drept răspuns, Lucas căscă, semn că lua totul aşa cum era, apoi o mângâie pe şira spinării.

Taylor încercă să se dea jos din pat. Lucas o prinse de talie şi o trase înapoi lângă el.

— Pune-ţi pantalonii, îl imploră ea. O, Doamne, cum am să mai apar în faţa lui Hunter?

— Toate la timpul lor.

Trecu deasupra ei, îi zâmbi şi o sărută. Taylor încercă să se zbată, dar numai câteva secunde, apoi îl cuprinse de gât şi-l sărută şi ea.

Nu se îndura să-i dea drumul. Fu atât de mulţumit de reacţia ei, încât o sărută iar. Apoi se dădu jos din pat şi-şi puse pantalonii.

Intră în camera cealaltă să vadă ce voia Hunter. Era aproape ora opt dimineaţa.

— Băiatul mi-a deschis, explică Hunter, aşezat pe divan, unde le lăsa răbdător pe fete să-l asalteze. Mai întâi, a întrebat cine era, adăugă el pe un ton de laudă. E isteţ.

— Unde-i acum?

— Se îmbracă. Astea două au nevoie de o mână de ajutor. Taylor s-a trezit?

Lucas dădu din cap. Prietenul lui zâmbi.

— Arăţi ca un om căsătorit.

— Ai fost pe la Victoria? schimbă Lucas intenționat subiectul.

Imediat, lui Hunter i se strică toată buna dispoziţie.

— Am încercat. Pe cinstea mea. Îţi spun clar, Lucas, nu mă mai apropii de ea. Toate au o limită.

Lucas îşi ascunse zâmbetul.

— Ce s-a mai întâmplat?

— A deschis, a început să icnească, şi mi-a trântit uşa-n faţă. Ce naiba are?

Allie începuse să ţopăie pe canapea. Lucas o luă în braţe şi-i spuse să se potolească. Georgie nu rămase nici ea mai prejos. Întinse mâinile spre Lucas şi porunci:

— Hopa sus!

Lucas se aplecă şi o ridică pe celălalt braţ. Allie începu să-l tragă de părul de pe piept. Pe Georgie o fascinau ţepii de pe bărbia lui. Îi mângâie obrazul cu degetele, chiţăind încântată.

— Ai mutra aia… îi spuse Lucas prietenului său.

— Care mutră?

— Aia care arată că vrei să spui ceva.

Hunter dădu din cap.

— În dimineaţa asta, am întâlnit doi vânători de recompense. Aveau nişte veşti interesante. Caulder a fost văzut pe lângă Kansas City. Au adunat o poteră şi s-au luat după el, dar a fugit.

— Ce vorbeşti? Poteră? Când am plecat eu în Anglia, Caulder tocmai fusese avansat iar. Acum îmi spui că e urmărit. Ce naiba s-a-ntâmplat în lipsa mea?

Lucas ţinea neapărat să ştie totul în legătură cu ticălosul pe care voia să-l omoare. Nu-l lăsase atât de mult timp în viaţă decât datorită aurului pe care-l furase. Spera să-l conducă la comoara ascunsă. Aurul era dovada de care avea nevoie ca să convingă autorităţile. Voia ca lumea să ştie ce le făcuse Caulder acelor opt oameni onorabili.

Îşi cheltuise aproape toţi banii economisiţi plătind oameni ca să-l urmărească pe Caulder când el nu putea. Până la urmă însă, ajunsese la capătul răbdării şi, înainte de a pleca în Anglia, hotărâse ca la întoarcere să-l vâneze pe Caulder ca pe un animal ce era şi să-l omoare. Dovezile, ducă-se dracului.

— După cum văd eu lucrurile, fantele ăla de la guvern cu care ai vorbit trebuie să te fi crezut.

— Travis?

— I-ai spus despre aur, nu?

— Da.

— Mie mi-ai zis că nu era un tip rău, îi reaminti Hunter.

Lucas dădu din cap. Travis era un om de treabă. Îl ascultase şi, deşi Lucas îl denunţase pe un ofiţer din armată, Travis îşi folosise autoritatea pentru a schimba datele oficiale. Cei opt dispăruţi fuseseră declaraţi dezertori. Travis îi reabilitase. Lucas ţinea minte unde erau îngropate cadavrele. Se gândea că ar fi trebuit să fie trimise acasă, la familiile lor. Travis prefera să-i lase acolo unde se aflau. Încă nu ajunseseră la o concluzie.

— Până la urmă, Caulder s-a dus să-i ia aurul, nu?

— Şi Travis l-a urmărit, adăugă Hunter.

— La naiba.

Lucas era atât de adâncit în gânduri, încât nu le auzi pe gemene când repetară înjurătura.

— Înţeleg că a scăpat de Travis? mormăi el.

— Da. L-au ajutat nişte prieteni. Travis a încasat un glonţ, dar n-a fost nimic serios.

— Şi aurul?

— E la Caulder.

Lucas oftă. Allie îl imită, apoi şi Georgie.

— Vânătorii de recompense voiau să-i ajut să dea de urma lui Caulder, continuă Hunter. Se oferă o răsplată mărişoară. Sunt siguri că se îndreaptă spre vest.

— Şi le-ai spus altceva?

— Nu.

Lucas dădu din cap.

— Caulder a luat-o spre nord. O să-l ascundă frate-său.

— La Chicago, confirmă Hunter; amândoi ştiau că acolo locuia fratele lui.

— Da. Fără îndoială, Caulder e la Chicago.

Taylor intră în cameră tocmai la timp ca să audă ultimele cuvinte ale lui Lucas. Se bucură de diversiune. Îşi ţinu capul plecat în timp ce-şi făcea de lucru cu cordonul halatului, mergând spre soţul ei.

Le sărută pe fetiţe spunându-le bună dimineaţa, zâmbi când chicotiră, apoi îl întrebă pe Lucas cine era Caulder.

— Nimeni important, minţi el. Victoria nu se simte bine în dimineaţa asta. Poate-ar fi bine să te duci la ea.

— Iar are vărsături, se grăbi Hunter să adauge.

Taylor lăsă gemenele în grija lor şi se duse să vadă ce făcea David Daniel.

Băiatul încerca să-şi facă patul. Îl sărută şi pe el de bună dimineaţa, apoi îl ajută să termine.

David Daniel era foarte serios şi timid în dimineaţa aceea. Taylor se aşeză pe marginea patului şi îl trase lângă ea.

— Te frământă ceva, David?

— Azi sunt Daniel, îi spuse el.

Taylor zâmbi.

— Bine, Daniel. Acum, spune-mi ce te preocupă.

Băiețelul avea câteva temeri pe suflet, toate referitoare la gemene, iar cea mai importantă era legată de mâncare. Fetiţele trebuiau să mănânce des, îi spuse el lui Taylor, şi întrucât niciuna dintre ele nu avea încălţăminte, cum puteau să se ducă la masă, desculţe? Nu voia să râdă nimeni de surioarele lui.

Taylor îi spuse că aveau să-şi ia micul dejun în cameră. Apoi, trebuia să se ducă la bancă, lăsându-i cu Victoria. După aceea, urmau să meargă cu toţii la cumpărături, şi să ia mai întâi pantofi.

Totuşi, Daniel continua să pară îngrijorat.

— Mai e şi altceva?

O luă de mână, cu privirea în podea.

— Cum trebuie să-ți spun?

— Cum ai vrea?

— Georgie îți zice mămică. La toate doamnele care le vede le zice mămică, adăugă el. E o zăpăcită. Şi Allie ţi-a zis mămică azi. Cred că şi ea-i zăpăcită.

— Vreau să mă numeşti şi tu mămică.

— Atunci poate că trebuie să-ţi zic şi eu, murmură el. Aşa n-au să mai fie zăpăcite, nu? Dacă eu îți zic cumva şi ele-ți zic altcumva…

Dorul din glasul lui era sfâşietor.

— Speram să n-ai nimic împotrivă să-mi spui mămică.

— Eşti destul de bătrână? Nu pari bătrână ca o mămică.

Nu mai înceta cu grijile. Taylor zâmbi.

— Sunt destul de vârstnică, îl asigură ea. Acum ne-am înțeles?

Băiatul clătină din cap.

— Tot n-ar trebui să-ţi zic mămică. Sunt prea mare. Acuma am şapte ani. Copiii mici zic mămică. Eu trebuie să-ţi zic mamă.

Taylor găsi că era o idee excelentă. Îl cuprinse cu un braţ de umeri, strâns.

— Atunci, mamă să fie, şopti ea.

Acest interludiu calm fusese ultimul moment de linişte din ziua aceea. Lucas n-o lăsă să se ducă singură la bancă. Insistă s-o însoţească.

Totuşi, nu intră împreună cu ea. Era o zi prea frumoasă ca să nu profite de soare. Taylor fu mulţumită. Voia să retragă o sumă mare de bani şi prefera ca Lucas să nu-i pună întrebări. Banii erau pentru călătoria în sălbăticie.

Tranzacţia durã aproape treizeci de minute. Bancherul trebui să aştepte telegrama de confirmare, de la banca din Boston. Scrise adresa ei temporară în registru şi-i dădu un plic gros, plin cu bancnote noi.

Taylor îl vârî în buzunar, îl asigură pe bancher că nu avea nevoie de escortă înarmată până la hotel, şi se duse afară, unde o aştepta Lucas.

Tocmai ajunseseră la uşa holului, când Lucas se întoarse spre ea.

— Avem de vorbit.

— Serios?

— Serios al naibii!

Tonul lui vehement o făcu să-l privească surprinsă.

— În regulă, se învoi ea. Diseară îţi convine, domnule Ross?

— N-am încotro, doamnă Ross.

Dădu scurt din cap, o luă de mână şi intră cu ea în hotel.

— Despre ce vom vorbi? îl întrebă Taylor, în timp ce urcau scara.

Nu-i venea să creadă că-i putuse pune o asemenea întrebare.

— Despre copii, despre Cincinnati, despre căsnicia noastră. Taylor, ai cea mai vagă idee ce ţi-ai luat pe cap? Va trebui să ne gândim…

Îl întrerupse:

— Nu trebuie să-ţi mai faci atâtea griji, domnule Ross. Grijile îmbătrânesc omul.

— Am fost înţelegător, nu?

— Da, desigur.

Taylor gâfâia, după efortul de a ţine pasul cu el. Lucas urca

treptele câte două, ca şi cum ar fi fugit de o mulţime, furioasă. Prin hotel circulau destui oameni, dar toţi arătau respectabili. Totuşi, Taylor îşi ţinea mâna în buzunar, acoperind plicul cu bani.

— Mai încet, îi ceru ea. Te-ai purtat ca un gentleman desăvârşit… aproape tot timpul. Nu pot ţine pasul cu tine, domnule.

— Nici eu cu tine, Taylor.

— Atunci, mergi mai încet, pentru numele lui Dumnezeu!

Lucas înțelese că vorbeau despre două lucruri diferite.

— Voiam să spun că nu pot ţine pasul cu pretențiile tale de a mă purta ca un gentleman. Nu-mi stă în fire.

Nu părea să glumească.

— Îţi prezinţi scuze pentru că te-ai purtat frumos?

— Nu-mi prezint scuze pentru nimic, mormăi el. Îţi spun doar că n-o pot ţine aşa la nesfârşit.

— Totul a fost o…

— Da.

Taylor înclină capul, ca să nu i se vadă zâmbetul. Părea atât de sincer şi onest!

— Dacă nu-ţi place să te porţi frumos, de ce o faci?

Lucas era pregătit pentru o asemenea întrebare.

— Bunica ta mi-a dat nişte bani, iar eu am promis ca în schimb să am grijă de tine. Mai erau şi alte condiţii, şi le-am respectat pe toate.

— Spune-mi una dintre ele, te rog.

Ajunseseră la uşa camerei. Niciunul nu o deschise încă.

— Am stat în aceeaşi cabină cu tine pe vapor. Asta a fost una dintre cererile bunicii tale.

Taylor clătină din cap.

— Mi-ai spus că ţi-a cerut să rezervi doar o cabină. Sunt sigură că n-a vrut şi să dormim în acelaşi pat.

Soţul ei pufni. Ca răspuns, Taylor îşi încrucişă braţele pe piept. Părea pregătit să se ia la harţă, şi dintr-o dată fu încântată să-i facă pe plac.

— Vrei să spui că purtarea de gentleman a fost tot una dintre

condiţiile bunicii tale?

— Da.

— Şi tot condiţie a fost şi aceea de a sta în aceeaşi cameră de hotel, la Boston? Şi aici?

— Nu.

— Atunci?

Lucas nu putu găsi niciun răspuns logic.

— Nu contează unde-am dormit eu, susţinu el. Mă preocupă viitorul, nu trecutul.

Voia ca Taylor să înţeleagă că erau necesare unele schimbări.

Acum erau soţ şi soţie, şi trebuia să fie mai îngăduitoare. De asemenea, trebuia să încerce să-l iubească puţin.

— Noi doi va trebui să stabilim anumite detalii. O să stăm de vorbă după ce culcăm copiii.

Taylor nu-l asculta. Încă se mai gândea la o remarcă dinainte.

— De ce-ai rămas cu mine în Boston? îl întrebă. Dacă stau să mă gândesc, ai fi putut să pleci imediat ce a acostat corabia.

— Vaporul.

— Poftim?

— Era vapor, nu corabie. Şi am rămas fiindcă aşa ai vrut tu, mai ştii? Erau nişte hârtii de semnat… pe urmă, a trebuit să găsim copiii… Sau ai uitat?

— N-ai de ce să fii sarcastic, domnule Ross. Neliniştea ta în legătură cu situaţia noastră e foarte clară. Şi cred că-i înţeleg motivele.

— Nu mai spune?

Pleoapa lui stângă tresărise o dată. Şi încă o dată. Taylor ştia că începea să se enerveze. Puţin îi păsa.

— Da, ştiu ce te deranjează. Te-ai culcat cu mine şi am… devenit intimi.

— Şi asta mă nelinişteşte?

Dădu afirmativ din cap. El clătină în sens negativ. Nelinişte? Pe dracu'! Mai degrabă uşurare. Acum era a lui, şi nu conta dacă voia

să-i rămână soţie sau nu. Faptul era consumat. Nu urma să aibă loc nicio afurisită de anulare, iar dacă mai pomenea, măcar, cuvântul *divorţ,* probabil şi-ar fi rupt dinţii de cât şi-i încleşta ca să nu strige la ea.

Ticul i se mutase pe obraz. Taylor vedea că era tot mai iritat, şi nu înţelegea de ce. Nu-i spunea decât lucruri pe care le ştia deja.

— Ţi-a spus că dacă devenim intimi se vor complica lucrurile, dar tu n-ai vrut să mă asculţi, nu-i aşa? Iar acum, îţi pare rău. Te simţi prins într-o cursă. Vrei să te întorci în munţii tăi.

Lucas nu ştia cum scăpase conversaţia aşa de sub control. Toate concluziile ei erau greşite, şi dintr-o dată îşi dădu seama că era posibil să-şi exprime propriile spaime. Se temea că voia s-o abandoneze? Se hotărî să afle.

— Dacă eşti aşa de sigură că vreau să mă întorc în munţii mei, de ce n-am făcut-o?

— Datorită copiilor, răspunse ea imediat. Şi, de asemenea, te simţi responsabil şi chiar puţin vinovat fiindcă te temi să nu mă gândesc că vrei să fugi de mine.

Hunter deschise uşa. Taylor îi fu recunoscătoare pentru întrerupere. Intră grăbită.

— O să continuăm discuţia asta la noapte, îi promise Lucas.

— Dacă insişti…

O ajunse din urmă şi se aplecă să-i şoptească la ureche:

— Apropo, doamnă Ross, în viaţa mea nu m-am simţit vinovat de ceva.

Privirea pe care i-o aruncă Taylor îi dădu de înţeles că nu-l credea.

Apoi, începu să pregătească fetiţele pentru mersul la cumpărături. Nu păreau să fie deloc traumatizate după calvarul de la fraţii Border. Taylor fu surprinsă şi uşurată. Aşa cum îi promisese lui Daniel, mai întâi cumpărară încălţăminte. Fiecare copil primi câte trei perechi. Lui Daniel îi luă haine de la magazinul general cu articole pentru bărbaţi şi băieţi. La plecare, avea o garderobă

completă. Cu gemenele nu merse la fel de simplu. Nu se găseau rochiţe de gata. Vânzătoarea îi recomandase elegantul magazin al lui Madame Mason. Avea nu numai materiale, ci şi croitorese.

Madame Mason le luă personal măsurile gemenelor, iar Taylor comandă un sortiment bogat de haine care să fie trimise la poşta din Redemption, Teritoriul Montana. Apoi îi explică patroanei, între patru ochi, că-şi pierduseră toate lucrurile într-un incendiu, iar fetiţele aveau mare nevoie de îmbrăcăminte pe loc. N-ar fi fost posibil să le termine imediat câteva haine?

Madame Mason fu extrem de înţelegătoare şi o chemă pe Taylor să-i arate hainele la mâna a doua pentru familii strâmtorate financiar. Taylor nu s-a simţit deloc jignită, iar peste două ore, completase şi garderoba fetiţelor. Victoria cumpărase şi ea materiale din care să facă haine pentru copilul ei, cămăşi de noapte şi pături, iar Taylor mai alese trei cămăşi, două perechi de pantaloni şi două curele pentru Daniel.

Luară masa într-un restaurant care servea şi familii, apoi târguiră cărţi şi hărţi. Întrucât copiii fuseseră atât de cuminţi, Taylor îi lăsă să-şi aleagă şi câte o jucărie. Daniel alese un căluţ de lemn, iar Georgie şi Allie, păpuşi de cârpă.

Pe înserat, duseră copiii la cină, în sala de mese a hotelului. Manierele lor la masă erau deplorabile, iar Taylor reţinu să înceapă instrucţia – a doua zi; acum erau prea somnoroşi ca s-o mai asculte.

Victoria se oferi să le pregătească pentru culcare. Pentru că şi ea părea gata să cadă de pe picioare, Taylor o trimise în camera ei.

— Somn uşor, Victoria. Mâine ne aşteaptă o zi şi mai grea.

— Deci, plecăm?

— Dacă reuşesc să pregătesc totul la timp.

— Să-mi fac bagajele din seara asta?

— Suntem prea obosiţi cu toţii. O să le facem mâine.

Întâmplător, Taylor coborî ochii şi surprinse privirea lui Daniel. Băiatul părea îngrozit. Ghici imediat motivul.

— Daniel, oriunde mă duc eu, vii şi tu. Niciodată nu v-aş lăsa

singuri, pe tine şi surioarele tale. Vom rămâne împreună pentru totdeauna.

— Îmi promiţi?

Doamne, solemn mai arăta!

— Da, îţi promit.

Copilul dădu din cap, cu convingere.

— Unde plecăm? mai şopti el.

Taylor îi dădu doar un răspuns parţial: îi spuse că mergeau cu trenul.

Daniel fu încântat. Taylor îi întinse cheia camerei şi-l lăsă să descuie el uşa. Victoria i-o dădu în primire pe Georgie, dar nu plecă imediat.

— Unde s-au dus azi Hunter şi domnul Ross? întrebă ea.

— Nu mi-au spus, replică Taylor. Cred că au nişte treburi de-ale lor.

— Îl vom mai revedea pe Hunter?

— Cred că da. El şi Lucas sunt prieteni de mult. Cred că Hunter locuieşte pe lângă Redemption. De ce? Vrei să-l mai vezi?

Victoria ridică din umeri.

— Nu mi-a adresat mai mult de zece cuvinte. Ai observat cum se încruntă ori de câte ori se uită la mine?

Taylor zâmbi.

— I-ai vomat pe cizme, îi aminti ea. Cred că e doar prudent. Şi-n plus, bărbaţii taciturni sunt cei mai buni.

Victoria râse.

— În privinţa asta, nu cred că Shakespeare a avut dreptate.

Dădu să se urce în camera ei, apoi se opri.

— I-am spus că am fost căsătorită şi că soţul meu a răposat recent. De copil n-am pomenit.

Daniel ţinea cheia invers. Taylor îl ajută s-o introducă în broască, apoi reveni spre prietena ei.

— De ce n-ai spus nimic de copil?

— Nu părea să-l intereseze ce aveam eu de spus. E destul de

nepoliticos.

Taylor nu avu timp să-i ia apărarea lui Hunter. Victoria se îndepărtă spre camera ei, iar Daniel descuie în sfârşit uşa şi se repezi înăuntru.

Gemenele adormeau pe picioare. Taylor îi pregăti pe toţi trei pentru culcare, apoi rămase mult timp cu privirea la copiii adormiţi. Încerca să-şi imagineze cum fusese viaţa lor înainte de a ajunge la monstruoşii fraţi Border.

Lucas o chemă pe nume, în şoaptă. Se întoarse şi-l văzu rezemat de uşă, privind-o. Nu ştia de câtă vreme stătea acolo. Se apropie de el.

— S-a-ntâmplat ceva cu băiatul? întrebă Lucas.

— Nu, e totul în regulă. Ce crezi, s-ar putea să fie cineva care să-l caute?

— Mă îndoiesc, răspunse el. Nu-şi aminteşte de nicio rudă, şi a trăit mult timp pe străzi. Dacă-l căuta familia, probabil l-ar fi găsit până acum. S-ar putea totuşi să fie bine să anunţi autorităţile că e la tine, adăugă el.

— Nu voi lăsa pe nimeni să mi-l ia pe Daniel.

— Te temi că s-ar putea întâmpla asta?

Când Taylor dădu din cap, soţul ei oftă. Nu ştia ce sfat să-i mai dea.

— Să ne gândim la un lucru, îi sugeră el. Când atâţia copii au rămas fără casă, în frig…

— Sunt mulţi?

— Prea mulţi.

Vorbea pe un ton deznădăjduit. Trecură în dormitor. Lucas continua s-o ţină de mână. Nu se putea îndura să-i dea drumul.

— Trebuie să plec mâine, spuse el.

Junghiul de durere care o străbătu o luă prin surprindere. Se aşteptase ca Lucas să plece. Propriile ei planuri depindeau de plecarea lui. Şi atunci, de ce simţea că i se frângea inima?

— Hunter va rămâne cu tine, Victoria şi copiii.

— Nu e nevoie. O să ne descurcăm.

— Rămâne.

Îi aşteptă acordul. Fără tragere de inimă, Taylor dădu din cap.

— Nu ştiu cât timp am să fiu plecat. S-ar putea să lipsesc trei săptămâni. Hunter te va ajuta să găseşti o locuinţă mai potrivită. Nu mai puteţi sta la hotel, acum, cu copiii. Au nevoie de spaţiu, ca să zburde şi să se joace.

— La ce oră pleci?

— În zori.

Taylor îşi retrase mâna dintr-a lui şi-şi deznodă cordonul halatului.

O privi cum şi-l scotea încet şi-l lăsa să cadă pe pat, în spatele ei.

Făcu un efort să-şi adune gândurile.

— Dacă ai nevoie de ceva… Ce faci?

— Îţi deschei cămaşa.

Taylor simţea că roşise. Spera ca el să nu observe. Nu voia ca în noaptea aceea să fie timidă sau stingherită.

— Pot să mi-o deschei şi singur.

— Ştiu. Dar vreau s-o fac eu.

Glasul lui Lucas se înăsprise. Sunetul o excita. Degetele ei îi mângâiară pieptul.

Era o atingere uşoară ca a unui fluture, şi-l scotea din minţi. Îi prinse mâinile, ca să oprească acea dulce tortură.

— Te interesează unde mă duc?

— Vrei să-mi spui? întrebă ea, eliberându-şi mâinile dintr-ale lui şi începu să-i descheie nasturii pantalonilor.

Lucas trase adânc aer în piept.

— Taylor… Avem de vorbit. O să mergem dincolo şi…

Uită ce voia să-i spună. Degetele ei se strecurară sub betelia pantalonilor. Coborând privirea, se uită cum îi desfăcea încet nasturii, unul câte unul.

— Termină, îi ceru el. E prea devreme. O să te doară.

— Nu contează dacă mă doare, şopti ea. Mâine pleci. Mai avem

doar noaptea asta, Lucas.

N-o părăsea pentru totdeauna. Avea să se întoarcă la ea. Nu-l ascultase?

— Doar trei săptămâni, poate numai două.

Nu era sigur că vorbise inteligibil. Gâtlejul i se comprimase dureros, iar inima-i bubuia în urechi. Uită complet că voia să discute cu ea, când Taylor îşi scoase cămaşa de noapte.

Dumnezeule mare, frumoasă mai era! De fiecare dată când o privea, era uluit de farmecul ei. Şi-o imagină înfăşurându-se împrejurul lui, şi în clipa următoare îşi aruncă hainele de pe trup. O luă în braţe, o strânse cu putere şi începu s-o sărute hulpav. Nu mai conta decât prezenţa ei lângă el. Lumea cu toate problemele sale încetase să mai existe. Mai era numai Taylor. Făcură dragoste sălbatic, intens, cu o poftă nesăţioasă. După ce-şi găsiră împlinirea, rămase cu ea în braţe, ascultându-i bătăile inimii.

— Lucas, mă striveşti.

Se întoarse imediat pe o parte şi o trase lângă el. Taylor îşi cuibări capul sub bărbia lui. Pe faţă îi şiroiau lacrimi. Nu voia s-o vadă plângând.

— Niciun om n-ar trebui să renunţe la visele lui.

Lucas nu ştia dacă-i ceruse opinia, sau îi împărtăşea o părere a ei.

— Ce te face să te gândeşti la visele altora?

— Mă întrebam doar cu voce tare. Chiar şi un om care are responsabilităţi ar trebui să-şi poată urma visele, nu?

— Ce încerci să-mi spui?

— Astă-seară sunt obosită, şopti ea. Vorbesc cam fără şir.

— Cred că va trebui să amânăm discuţia aia până după întoarcerea mea.

— Te duci la Chicago, nu-i aşa?

— De unde ştii?

— L-am auzit pe Hunter când ţi-a spus că omul pe care-l căutaţi e la Chicago.

— Da.

— Cum îl cheamă?

— N-are nicio importanţă.

— E cel pe care vrei să-l prinzi, nu?

— Pe asta de unde-o mai ştii?

— Pe vapor, mi-ai spus că aveai să te întorci în munţii tăi după ce vei da de urma unui om care ţi-a făcut ceva. Te-am întrebat dacă e un om rău.

Memoria ei îl impresiona. Oftă.

— Iar eu ţi-am spus că e rău.

— Vrei să-l omori, aşa e?

Nu ştia dacă să-i spună adevărul sau s-o mintă. Taylor continuă, trecând la alt subiect:

— Ai anumite responsabilităţi.

— Într-adevăr.

Se gândea la cei opt oameni pe care-i asasinase Caulder. Lucas era singurul care mai rămăsese.

Singurul glas împotriva lui, singurul pistol. Ceilalţi fuseseră reduşi la tăcere pentru totdeauna.

Numai el le mai auzea strigătul care cerea dreptate. Şi răzbunare. Avea să-l omoare pe John Caulder, fără discuţie.

Şi avea să se simtă bine în timp ce-l privea murind. Acum, legea nu i-ar mai fi fost de niciun folos, nici lui şi nici celor opt.

Închise ochii. Trebuia să facă faţă trecutului înainte de a putea privi spre viitor. Depusese un jurământ. Nu putea şi n-avea să şi-l încalce. Ştia prea bine ce însemnau responsabilităţile.

Capitolul 16

Iubirea nu priveşte cu ochii, ci cu mintea.

William Shakespeare, „Nevestele vesele din Windsor“

Taylor se gândea serios să-şi amâne plecarea cu încă o zi. Pregătirea şi împachetarea tuturor cumpărăturilor avea să ia mai mult timp decât crezuse. Încerca să nu se gândească la Lucas, dar lacrimile îi tot veneau în ochi, aparent fără niciun motiv. Până la urmă, recunoscu adevărul: îi era dor de el.

O, cât ar fi dorit să afle toată povestea omului pe care-l urmărea! Credea că n-ar mai fi îngrijorat-o atât de mult, dacă ştia toate faptele. Aşa, cu cât se gândea mai mult, cu atât devenea tot mai preocupată.

Grijile i se înmulţeau. Primise o telegramă de la Harry Sherman, bancherul din Boston, informând-o că unchiul ei Malcolm ceruse în instanţă anularea testamentului mamei lui, sub ruşinosul pretext că nu era în deplinătatea facultăţilor mintale.

Sherman mai adăugase vestea că, până când hotăra tribunalul, conturile din Anglia nu mai puteau fi atinse. Avocaţii lui Malcolm urmau să aibă nevoie de mai mult timp pentru a convinge băncile americane să coopereze.

Victoria tocmai intrase în cameră, la sosirea telegramei. Era alarmată de veste. Taylor nu se mira deloc. Se aşteptase ca unchiul ei să folosească toate metodele posibile pentru ca banii să nu-i scape printre degetele lui Malcolm.

Avu nevoie de câteva minute ca să descopere cum îi dăduse Sherman de urmă, până-şi aminti că-i dăduse bancherului din Cincinnati adresa ei temporară, când semnase hârtiile şi-şi transferase o parte din fonduri.

Vestea locului unde se afla circulase cu viteza fulgerului. Taylor

şi Victoria abia stabiliseră să mai aştepte o zi cu plecarea, când sosi o a doua telegramă.

Aceasta n-o surprinse, doar, pe Taylor. O sperie îngrozitor. Malcolm îi găsise urma. Dorea s-o informeze că ceruse la tribunalul din Londra custodia asupra nepoatelor lui, şi tocmai i se aprobase petiţia. Acum, trimitea o escortă înarmată să ia gemenele şi să le aducă în Anglia.

— Cum a aflat despre Georgie şi Allie? întrebă Victoria. Sperai să nu ştie că tatăl lor a murit, nu?

— Şi-a făcut temele, şopti Taylor; era într-o asemenea panică, încât nu-şi mai putea stăpâni tremurul mâinilor. Doamna le-a nominalizat în testament. Banii lăsaţi pentru Georgie şi Allie reprezintă o sumă considerabilă. Ca tutore al lor, Malcolm consideră că va avea moştenirea sub control. O, Doamne, nu mă pricep deloc la toate detaliile astea legale. Oare autorităţile de aici îl vor ajuta să ia copiii? Tribunalele americane au vreun acord cu cele engleze?

— Trebuie să aflăm, răspunse Victoria. Când ajungem la Redemption. Pot fi gata de plecare în cincisprezece minute.

Părăsiră hotelul o jumătate de oră mai târziu. Taylor lăsă un mesaj pentru Hunter, cumpără bilete de la gară şi, peste doar o oră, erau în drum spre Teritoriul Montana.

Hunter îşi petrecuse toată ziua căutând o locuinţă potrivită în oraş. Se întoarse la hotel seara şi află despre plecarea lui Taylor. Fu nevoit să citească de două ori răvaşul pe care i-l lăsase, ca să creadă. Îi mulţumea pentru bunătate, îl informa că-i plătise camera, şi-şi încheia scrisoarea cu dorinţa de a veni la cină într-o seară, după ce ea, Victoria şi copiii se instalau în noua lor locuinţă din Redemption.

Hunter se gândi că-şi pierduse minţile. Îşi făcu bagajul, lăsă la recepţie o scrisoare pentru Lucas, şi se repezi să prindă următorul tren.

Era îngrozitor de furios. Pe toţi sfinţii, până şi prietenia avea limitele ei. Să alerge după două femei nebune întrecea orice măsură.

Lucas îi era dator, iar dacă roşcovana mai vărsa o singură dată pe el, putea fi nevoie chiar să-l împuşte pe Lucas, ca să fie chit.

Când se urcă în trenul de la miezul nopții, era negru de furie. Ajunsese la concluzia că niciodată n-ar fi trebuit să devină prieten cu Lucas. Iar dacă ar fi fost ca totul să se ia de la început, sigur nu i-ar fi furat cuțitul ăla tocit şi bun de nimic.

Drumul până la Redemption le luă lui Taylor şi alor ei opt săptămâni încheiate. Merseră cu trenul până la Sioux City, Iowa. Stătură acolo două zile, pentru ca Taylor să cumpere câteva lucruri necesare, iar copiii să se poată juca şi zbengui.

Prima pe listă era o căruță mare. Aveau de unde alege, şi o cumpără cât ai clipi. Găsirea a patru cai sănătoşi îi luă mult mai mult. Stătu multă vreme până să se hotărască. Costul era scandalos, dar ştia că dacă aştepta să-şi facă târguielile din Fort Benton, prețul ar fi urcat până la cer.

Hunter le ajunse din urmă tocmai când se îmbarcau pe vaporul fluvial *„Midnight Blue"*. Taylor îl alesese pe cel mai încăpător, pentru că, pe lângă pasageri, lua şi marfă. Costul unei cabine era exorbitant – o sută douăzeci şi cinci de dolari – cum îl informă ea încântată pe Hunter când acesta încercă s-o convingă să se întoarcă.

Lui Hunter nu-i păsa câți bani cheltuiseră. Îi propuse să-i arunce pe toți. Nu mai avea nevoie de ei, după ce o prindea Lucas. Morții nu aveau ce face cu banii, îi spuse el încruntat.

Pe Taylor n-o impresionau încercările lui de a o speria.

— Poți sau să ne ajuți, sau să pleci, declară ea. Am dori mult să avem parte de compania ta, adăugă, elegant, nu-i aşa, Victoria?

Prietena ei pufni, Hunter începu să se înroşească la față. Victoria veni spre el, îşi încrucişă brațele peste pântecul care-i crescuse vizibil şi spuse:

— Oricum, mergem la Redemption.

Taylor se ruga să se hotărască să rămână cu ele. Aveau nevoie de ajutorul lui, de puterea şi protecția lui. Îi dădu Victoriei un ghiont,

ca să nu se mai încrunte la Hunter.

Victoria, însă, nici gând să se potolească.

— Da, ne-ar face plăcere compania ta, spuse ea, dar…

— O să plecaţi oricum, nu? o întrerupse răstit Hunter.

Dădu din cap. Hunter ştia când era învins. Îşi aruncă mâinile în sus deznădăjduit, şi se duse să-şi ia şi el o cabină.

În aceeaşi seară, după ce Taylor şi copiii se culcaseră, Victoria se duse pe punte să ia aer. Cabina lui Hunter era chiar în faţa camerei ei. Imediat ce-i auzi uşa, o urmă. Voia să fie sigur că nu i se întâmpla nimic.

Victoria stătea rezemată de parapet, privind stelele. În celălalt capăt al punţii stăteau aşezaţi doi bărbaţi, fumând ţigări de foi şi privind-o. Nu păruse să-i observe. Unul dintre ei începu să se ridice, aşa că Hunter trecu între ea şi cei doi. Omul se aşeză la loc.

— N-ar trebui să stai aici singură, Victoria, îi spuse el, pe un ton menit s-o sperie.

— Ai mai văzut vreodată atâtea stele, domnule Hunter?

— Da, îi răspunse, abia stăpânindu-şi zâmbetul. Când te-ai hotărât să nu-ţi mai fie frică de mine?

Nu-l privi când îi dădu răspunsul:

— Când mi-am dat seama că dumitale ţi-era puţin frică de mine.

Rezemându-se de parapet, Hunter privi spre cer.

— Nu ştiu ce ţi-a căşunat, femeie. Niciodată nu m-am temut de tine.

N-avea de gând să-l contrazică. Noaptea era prea frumoasă ca s-o strice cu gâlcevi. Îşi rezemă coatele de copastie, privind spre mal.

— Căpitanul spune că vom face o mie de mile pe zi.

— Va trebui să oprească în fiecare dimineaţă ca să ia lemne. Vaporul e atât de mare, încât cred că are nevoie de vreo douăzeci şi cinci, treizeci de braţe de lemne pe zi.

— O să putem coborî pe mal ca să ne dezmorţim, în timp ce se adună lemnele?

— Da, răspunse el. Când urmează să naşti?

La auzul întrebării, Victoria făcu ochii mari.

Era clar că domnul Harrison îi observase abdomenul.

— În septembrie, răspunse ea.

Cinci minute încheiate, niciunul nu mai scoase o vorbă. Nu era o tăcere stânjenitoare. Hunter îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, atingându-i braţul cu al său. Victoria nu se clinti din loc.

— Soţul tău ştia că erai însărcinată, înainte de a muri?

— Da.

— Ai idee ce greutăţi te aşteaptă? Îţi va fi greu să naşti în sălbăticie, Victoria. Nu te va putea ajuta nimeni, la nevoie. Vei fi singură, iar dacă apar complicaţii, nimeni n-o să poată face nimic.

— Încerci anume să mă sperii?

— Mai avem timp să ne întoarcem, replică el. Încerc să te fac să înţelegi că-ţi va fi mai bine în oraş.

Părea preocupat într-adevăr de soarta ei. Victoria începu să se simtă vinovată că-l minţise în legătură cu aşa-zisul ei soţ. Hunter era un om bun şi cinstit. Nu se cuvenea să-l înşele. Văzuse cum îl ajutase pe domnul Ross să caute copiii.

Îl minţise pentru că nu voia să aibă o părere proastă despre ea, iar asta n-o făcea decât să se simtă şi mai vinovată. Propria ei reacţie faţă de Hunter o nedumerea. Opinia lui conta pentru ea mai mult decât ar fi fost firesc. Se simţea atrasă de el şi se gândea că, poate, din cauză că era atât de puternic şi impresionant, cu ochii aceia negri şi privirea tenebroasă. Avea părul lung aproape până la umeri şi negru ca blana unei pantere. Îi amintea de acea magnifică felină, căci se mişca la fel de mlădios.

Victoria nu-şi dădu seama că se uita la el, până când Hunter îi atrase atenţia. Atunci se scuză.

— Domnul Ross a spus că bunica dumitale era indiancă.

— Da.

— Mă întrebam…

— Da?

— Toţi indienii sunt la fel de chipeşi ca dumneata?

Roşi imediat ce rosti aceste cuvinte. Se simţea ca o proastă. Era o femeie însărcinată, necăsătorită. N-ar fi trebuit să se poarte ca o şcolăriţă neştiutoare.

— Nu trebuia să te întreb asta. A fost o îndrăzneală necuvenită din partea mea. N-am vrut să te supăr, adăugă ea grăbită. Şi, desigur, eşti obişnuit să auzi femeile spunându-ţi…

— Soţul tău era chipeş?

Hunter nu ştia de ce era atât de curios şi ştia că nu se cădea să întrebe.

Era încă în doliu, pentru numele lui Dumnezeu, iar el scormonea prin amintiri dureroase.

— Nu era chipeş, răspunse Victoria. Dar, după cum spunea William, dragostea e oarbă.

— A spus el asta? întrebă el, înțelegând că William era răposatul ei soţ. Nu sunt prea sigur că e adevărat.

— Sigur că e adevărat. William a scris-o cu mâna lui.

Hunter ridică din umeri. Apoi, îi puse ea o întrebare:

— Te interesează ce gândesc alţi oameni despre dumneata?

— Nu.

— Pe mine, da. Uneori, se grăbi să precizeze. Şi nu-mi pasă decât ce gândesc anumiţi oameni despre mine.

Aşa că mint, îşi spuse, oftând. Dintr-o dată, îşi dori să nu-i fi spus lui Hunter că fusese căsătorită.

— „Mai puternica-mi vinovăție îmi învinge mai puternica intenţie", şopti, repetând unul dintre citatele ei favorite din Shakespeare.

— Ce-ai spus?

Victoria repetă citatul, apoi adăugă:

— Sunt cuvintele lui William, nu ale mele.

Hunter trase concluzia că răposatul ei soţ fusese cine ştie ce cărturar.

— Nu contează că eşti în doliu, o preveni el. Te vor curta destui bărbaţi. Se vor lupta între ei ca să-ţi cucerească mâna.

— N-am să mă mărit niciodată.

— Vrei să spui că niciodată n-ai să te mai măriţi din nou?

— Da, desigur… se bâlbâi ea. Din nou…

Părea foarte vehementă. Hunter ar fi vrut s-o contrazică. Simplul fapt că-l iubise cu atâta pasiune pe un bărbat nu însemna că n-ar mai fi putut iubi din nou.

— Acolo unde mergem noi, nu prea sunt femei, o preveni el. Ce naiba, oameni nu prea sunt. Te vei simţi singură. Fac rămăşag că într-un an ai să te măriţi. Ţine minte ce-ţi spun.

Victoria pufni cu dispreţ, apoi întrebă:

— Sunt multe femei în Redemption?

— În oraş, nu. Dar sunt două, la o zi călare.

Nu părea să glumească.

— Doar două?

— Ma Browley şi sora ei, Alice Browley. Amândouă merg pe şaizeci de ani.

Victoria oftă. Domnul Hunter începea să devină nervos. Se întrebă ce-l indispusese. Câteva minute, fusese foarte amabil. Acum, iar era ursuz.

— S-ar putea să mori acolo.

— Poate, fu ea de acord. Ce importanţă are pentru dumneata?

— Niciuna.

Victoria se retrase de lângă balustradă.

— Sunt o femeie puternică, domnule Hunter. Rişti să ai o dezamăgire.

Şi se întoarse în cabină, lăsându-l pe punte, lângă parapet.

Zilele şi nopţile decurgeau după acelaşi tipic. În fiecare dimineaţă *„Midnight Blue”* acosta să îmbarce lemnele pentru ziua respectivă. De obicei, căpitanul le putea cumpăra de la familiile întreprinzătoare care tăiaseră deja lemne şi le stivuiseră. În alte zile, pasagerilor bărbaţi li se cerea să ajute la tăiat şi transport.

Într-o dimineaţă însorită de luni, Hunter îl anunţă pe căpitan că a

doua zi dimineaţa aveau să debarce. Apoi se duse să-i spună lui Taylor să-şi pregătească bagajele.

— Dar mai avem mult până la Fort Benton, îl informă ea.

Hunter avu nevoie de o secundă sau două ca să-şi dea seama că nu glumea. Apoi, se înfurie.

— Plănuiai să mergeţi tocmai până la Fort Benton, şi de-acolo, cu căruţa la Redemption?

Taylor se repezi la geamantan şi scoase harta, agitându-i-o în faţă.

— După cum arată harta mea, trebuie să ajungem la Fort Benton, iar de-acolo s-o luăm înapoi.

Hunter îi smulse harta din mână şi o privi. Cel care o desenase trebuia să fi fost beat. Pe toată lungimea râului Missouri se înşirau forturi, dar numai unul era însemnat pe hartă.

— Voiai să faci peste o sută de mile înapoi?

— Nu, în niciun caz, dar fără drumuri cum se cade, m-am gândit că… Vrei să spui că o putem lua pe o scurtătură?

Hunter se întoarse spre uşă. Ştia că dacă mai stătea un minut, ar fi început să strige. Femeia aia nici măcar nu ştia încotro s-o ia.

— Să fiţi gata, mai mormăi el, ieşind.

În dimineaţa următoare, echipajul vaporului le descărcă geamantanele, lăzile, cuferele, căruţa şi caii.

Hunter aprecie tot calabalâcul şi conchise că mai aveau nevoie de încă o căruţă. Găsi una potrivită în Jilly Junction, şi împărţi bagajele între amândouă. Nu era mulţumit de caii pe care-i alesese Taylor dar, după ce-i văzu pe cei ce se găseau în Jilly, hotărî că alţii mai buni n-aveau de unde să ia. Pentru încărcătura pe care o aveau de transportat, mult mai potriviţi ar fi fost boii.

Drumul până la Redemption dură o săptămână şi ceva. Peisajele erau magnifice. Peste tot se vedeau culorile primăverii. Flori roşii, roz, violete, portocalii şi albe sclipeau pe covorul verde. Taylor era copleşită de farmecul ţinuturilor sălbatice. În fiecare după-amiază, culegea flori pe care nu le mai văzuse niciodată, iar la cină, Hunter

îi spunea cum se numeau.

Copiii erau uimiţi de animalele pe care le zăreau. Râseră când văzură un catâr, cu urechile lui uriaşe, caraghioase. Georgie fugări o ciută cu coada albă, iar Daniel se lăudă că ajunsese destul de aproape ca să-i atingă unul dintre pui.

Existau şi unele dezavantaje, desigur. Taylor purta mănuşi albe ca să-şi apere mâinile, dar încă din prima zi degetele i se înroşiră de la hăţuri. În dimineaţa următoare, îşi puse nişte mănuşi vechi de lucru de-ale lui Hunter. Erau prea mari, cafenii la culoare şi deloc elegante. Îi plăceau la nebunie.

Daniel fusese cuminte şi ascultător până când Taylor o mută pe Georgie în căruţa lui Hunter. Allie voia să stea lângă Taylor, ca să ţină şi ea hamurile din când în când. Băieţelul nu putea fi în două locuri în acelaşi timp şi făcu o criză demnă de aplauze, când surorile sale fură despărţite. Demonstraţia lui de temperament o uimi pe Taylor. Era furios pe ea fiindcă nu voia să se răzgândească. Dădu un şut cu piciorul gol în roata căruţei, apoi scoase un urlet de durere care ar fi speriat până şi un urs grizzly. Taylor îl luă pe genunchi şi-l linişti, în timp ce Victoria îi freca piciorul îndurerat.

Băiatul, însă, nu se lăsă cu una cu două. Voia să se facă aşa cum spunea el. Până la urmă, se ghemui în căruţa lui Taylor şi o oră nu mai vorbi cu nimeni. Fiecare dintre ei avea ciudăţeniile lui. Victoria era plină de energie imediat ce apunea soarele. Daniel insista mereu să doarmă cu cizmele în braţe, iar Georgie vorbea până când adormea. O legăna sunetul propriei voci.

Hunter devenea certăreţ şi ursuz în fiecare seară. Le reamintea iar şi iar că încă nu era prea târziu ca să se întoarcă, iar când Taylor şi Victoria nu-i dădeau dreptate, îşi pierdea răbdarea.

De obicei, pe la sfârşitul fiecărei zile, Taylor avea destule probleme. Braţele şi umerii o dureau de parcă i-ar fi luat foc. Nu avea chef de comentariile lui Hunter şi, în seara dinainte de a ajunge la Redemption, îşi pierdu cumpătul. Îi spuse că îmbătrânise cu douăzeci de ani, că arăta ca o ciumă şi că o durea totul, din creştetul

capului până-n vârfurile picioarelor. Nu putea face nimic cu felul cum arăta sau durerile, dar cu comportamentul lui putea face ceva şi, dacă-i mai spunea o singură dată că era nebună, urma să-i arate că avea dreptate. Era prea distrusă ca să se gândească la o ameninţare mai substanţială. Oricum n-ar fi crezut-o.

Probabil Hunter îşi dăduse seama că fusese prea aspru cu ea, căci a doua zi dimineaţa n-o trezi la crăpatul zorilor. Taylor şi Victoria dormiră până după ora nouă. Le deşteptă râsul lui Georgie.

Hunter dusese copiii la râu. Stătea aşezat pe mal, cu puşca alături, supraveghindu-i. Daniel tocmai îşi luase pe el pantalonii şi ciorapii şi se chinuia să-şi tragă cizmele.

— În fiecare dimineaţă, înainte să te încalţi, întoarce-ţi cizmele şi scutură-ţi-le bine, îl povăţui Hunter.

— De ce?

— Uneori, noaptea se târăsc în ele tot felul de lighioane.

Gemenele erau goale-puşcă şi ude-leoarcă. Andrew stătea aşezată în râu, pieptănându-şi păpuşa de cârpă, iar Georgie sărea în loc, împroşcând cu apă peste tot.

Niciuna nu tremura, aşa că Taylor presupuse că apa nu era prea rece pentru ele. Dintr-o dată, îşi dori să fi putut să li se alăture. Jinduia să se spele pe cap şi să miroasă a săpun cu parfum de trandafiri, nu a cai şi piele argăsită.

Allie o văzu prima, între copaci.

— Mămico! strigă ea. Spăl bebeul!

Taylor zâmbi, făcând un pas înainte.

— Văd şi eu asta, strigă ea.

— Bună dimineaţa, mamă.

Se întoarse spre fiul ei.

— Bună dimineaţa, Daniel. Ai dormit bine?

— Azi am să fiu David, o informă el. Şi cred că am dormit bine. Nu m-am trezit.

Taylor porni spre mal. Georgie încerca să-i aducă apă, în căuşul palmelor. Cel puţin, bănuia că era Georgie. Îşi baza această

concluzie pe faptul că fata turuia întruna despre felul cum se juca.

Taylor se descălţă şi-şi continuă drumul, intrând în apă, spre marea încântare a copiilor. Surprins, Hunter izbucni într-un hohot de râs, pe care Georgie îl imită imediat.

Când Taylor se aşeză în mijlocul râului, cu cămaşa de noapte şi halatul pe ea, până şi David zâmbi.

Victoria apăru la cotul cărării dintre copaci, aruncă o singură privire spre Taylor şi izbucni şi ea în râs. Apoi se întoarse la căruțe, luă săpunul şi prosoapele, şi amândouă spălară gemenele pe cap. David promisese să se spele singur, iar acum îşi curăţa scrupulos cizmele.

După ce terminară, Taylor le aşeză pe o pătură lângă Hunter, apoi se duse după cotul râului, unde era apa mai adâncă, îşi scoase halatul şi cămaşa şi-şi făcu şi ea baia. Victoria stătea pe mal, cu pistolul prietenei sale în mână, şi abia după ce Taylor termină şi se îmbrăcă, recunoscu că nu ştia să tragă. Taylor îi promise că avea s-o învețe imediat ce se instalau în noua lor locuință.

Apoi, veni rândul Victoriei. David apăru să se intereseze ce făceau. Victoria îi strigă atât de tare încât s-o audă şi Hunter că pe ea n-o grăbea nimeni.

Taylor se aşeză pe o pătură, cu pistolul în poală, şi începu să se şteargă pe cap. Privirea îi fu atrasă spre malul opus, unde se zărea o mişcare în tufişuri. Victoria nu vedea nimic în jur, savurându-şi baia. Îşi săpunise părul, iar acum şi-l clătea. David, care se plictisise, plecă înapoi să se joace cu surorile lui.

O altă mişcare atrase atenţia lui Taylor. Miji ochii în lumina soarelui, dar nu distinse nimic şi se gândi că erau doar frunzele, fremătând în vânt. Apoi văzu ochii. Erau galbeni. Imediat, apăru şi conturul unui trup. Era o felină – fără îndoială, cea mai mare vietate pe care o văzuse Taylor vreodată.

Citise într-unul dintre romane că pisicile nu intrau în apă. Aceasta, însă, părea să nu se teamă că se uda. Încet, Taylor se ridică în picioare şi ochi. Animalul înainta pe furiş. Părea gata să sară.

Tocmai când Taylor voia s-o strige pe Victoria, o mână îi acoperi gura.

— Nu scoate niciun sunet şi nu te mişca.

Taylor încremeni. Nici măcar nu dădu din cap. Înţelesese avertismentul: dacă Victoria se ridica, ar fi stat între pisică şi puşca lui Hunter.

Victoria se distra de minune. Alene, se lăsă pe spate, scufundându-şi părul în apă, apoi se ridică în picioare. O văzu pe Taylor şi începu să zâmbească, dar imediat îl zări şi pe Hunter. Scoase un mic ţipăt şi-şi acoperi sânii.

Dintr-o dată, îşi dădu seama că cei doi priveau malul din spatele ei. Hunter avea puşca pregătită. Înnebunită, Victoria se uită din nou la Taylor. Prietena ei articulă mut cuvintele „Stai jos!". Simţind că i se înmuiau genunchii, Victoria se lăsă încet la loc în apă.

Pisica sări, cu boltă. Hunter trase două focuri în succesiune rapidă, deşi era sigur că omorâse felina din primul glonţ. Animalul căzu cu un plescăit, doar la un metru de Victoria.

Victoria se repezi afară din apă şi privi fiara care se scufunda încet. Apoi scoase un ţipăt prelung şi căzu pe spate, leşinată. Hunter o scoase pe mal, în timp ce femeia, revenindu-şi, scuipa apă şi plângea. Îl cuprinse cu braţele pe după gât, ţinându-se de el ca şi cum de asta ar fi depins viaţa ei. Taylor o acoperi cu o pătură.

Copiii veniră şi ei în fugă să vadă ce se întâmplase. Taylor îi duse înapoi la căruţe. Victoria suspina. Fusese o experienţă înspăimântătoare. Taylor era şi ea cu nervii la pământ, dar nu-şi pierdu calmul. Îmbrăcă fetiţele, şi tocmai le termina de legat şireturile, când Allie ţipă că-şi uitase păpuşa în apă.

David se oferi s-o aducă.

— Stai aici, Daniel, îi ordonă Taylor. Mă întorc imediat. Allie, termină cu urletele. Merg să-ţi aduc bebeul.

— Azi sunt David, îi aminti băiatul. Ai uitat.

Problema asta cu numele începea să scape de sub control. Taylor se întoarse spre el.

— Ce-ar fi să-ţi spun Daniel David până te hotărăşti? propuse ea. Mi-ar fi mai uşor să ţin minte?

— Două nume? întrebă fiul ei, zâmbind încântat.

— Da, două nume.

— Şi dacă vreau să fiu David Daniel în loc de Daniel David?

Iar începem, îşi spuse Taylor. Îl lăsă pe băiat să se hotărască şi porni spre râu, bodogănind. Păpuşa zăcea pe o piatră, lângă mal. Când să se aplece după ea, făcu repede un pas înapoi. Un şarpe cu punctişoare maro pe tot trupul stătea încolăcit lângă jucărie. Scotea un sunet ca de pârâitoare, privind-o. Taylor încremeni şi vru să-l strige pe Hunter. O auzi pe Allie tânguindu-se în spate, şi dintr-o dată îşi dădu seama că trebuia să ia păpuşa, ca s-o facă să înceteze.

Îşi scoase pistolul din şorţ. Ar fi preferat ca şarpele să plece, pentru a nu trebui să-l omoare, apoi îi veni în minte un alt gând: dacă l-ar fi lăsat pe Daniel să aducă păpuşa?

Taylor ochi şi ucise şarpele dintr-un singur glonţ. Forţa impactului îl aruncă de pe piatră, în apă.

Hunter tocmai o săruta pe Victoria, în culmea fericirii, când împuşcătura îl readuse la realitate. O puse pe Victoria jos, îşi luă puşca şi porni într-acolo.

— Taylor! mugi el.

— Era doar un afurisit de şarpe, domnule Hunter! răspunse Taylor.

— A omorât un şarpe… murmură Victoria, ridicând o privire sfioasă spre Hunter, pe sub gene.

— Nu, a omorât un afurisit de şarpe, o corectă el.

Victoria dădu din cap.

— Pe mine m-ar fi apucat istericalele. Pe Taylor a luat-o furia. De ce m-ai sărutat?

N-ar fi rezolvat nimic cu o minciună acceptabilă.

— Ca să nu mai plângi.

— A… oftă ea.

Hunter nu se mai putea opri s-o privească. Doamne, frumoasă

mai era! Ochii ei aveau cea mai atrăgătoare nuanță de verde pe care o văzuse vreodată, iar părul arăta ca o flacără de culoarea bronzului. Peste rădăcina nasului i se întindea o spuză de pistrui. Îşi înfrână imboldul de a-i săruta.

Îşi pierduse mințile, dacă se gândea la asemenea lucruri. Un moment, uitase cine era ea şi ce era el. O lady şi un metis. Era o combinaţie imposibilă.

— Ai să stai aici toată ziua?

Furia din glasul lui îi atinse mândria, iritând-o.

— Nu, numai până ai să-mi dai drumul.

Imediat, Hunter se retrase de lângă ea şi se întoarse la tabără. Victoria îl urmă, la o distanţă pe care o considera respectabilă.

Peste o jumătate de oră, erau gata de plecare. Allie încă mai era supărată. Abia dacă se atinse de micul dejun. Nu voia ca păpuşa ei să fie udă. Voia una uscată. Taylor nu putea discuta raţional cu ea. În sfârşit, prinse păpuşa pe coviltirul căruţei, explicându-i că soarele avea s-o usuce cât ai zice peşte. Când nici această promisiune n-o linişti pe Allie, Taylor declară că bebeul făcea nani.

Georgie n-o ajuta nici ea. Îşi chinuia sora cu propria ei păpuşă. Încă nu era nici măcar ora amiezei, iar Taylor nu mai rezista.

Aveau să ajungă la Redemption pe înserat, iar acest lucru o îngrijora cel mai tare. Aştepta neliniştită să-i cunoască pe oamenii care dormeau acolo şi să vadă dacă se găsea o locuinţă convenabilă.

Hunter o alarmă şi mai mult, menționând în treacăt că Lucas putea fi deja în oraş, aşteptându-i. Taylor nu credea că ar fi fost posibil, până când Hunter o convinse. Dacă-şi rezolvase repede treburile de la Chicago, putea să fi luat trenul de la Cincinnati la Sioux City, apoi un vas fluvial pe Missouri.

— Tot ar fi în urma noastră cu câteva zile, insistă ea.

Hunter clătină din cap.

— El nu merge cu căruţa, nici nu s-ar opri să facă târguieli din Sioux City. Călăreşte, Taylor, şi o ia pe toate scurtăturile. Ar putea fi acolo, ba bine că nu.

Taylor se rugă ca Lucas să nu fi ajuns la Redemption înaintea lor. Voia să se instaleze mai întâi, apoi avea să se ocupe şi de el.

Ajunseră la ultima pantă pe la ora două şi ceva după-amiază. Acum oraşul se vedea clar. Era cuibărit între munţii cu creste înzăpezite şi colinele unduitoare. În jur, Maica Natură pictase o panoramă mirifică. Taylor îşi imagină că stropise colinele cu toate culorile de pe paletă.

Când ajunsese la Redemption, însă, vopselele i se terminaseră. Prima impresie a lui Taylor fu una de dezamăgire.

Lucas avusese dreptate când îi spusese că oraşul nu avea decât douăsprezece, paisprezece clădiri. Fusese pregătită pentru această realitate, însă avu un şoc la vederea urâțeniei. Toate construcţiile erau cafenii şi murdare. Hunter îi conduse în centrul oraşului. Drumul de pământ desfundat era mărginit cu podişti de lemn. Totul era construit din lemn, iar Taylor încercă să-şi imagineze cât de frumos ar fi arătat oraşul dacă pereţii caselor ar fi fost pictaţi.

— Uite, e şi un magazin general, îi arătă Taylor prietenei sale.

— Iar peste drum de el, un saloon, remarcă Victoria, pe un ton destul de critic.

— Aş prefera să nu fie atâta linişte.

Cele două femei priveau drept înainte. Atrăgeau atenţia şi încercau să nu-i ia în seamă pe bărbaţii care căscau ochii la ele.

Stăteau peste tot – în uşi, la ferestre, lângă stâlpii de priponit caii – şi toţi aveau pe chipuri aceeaşi expresie. Erau stupefiaţi.

Vestea sosirii femeilor se răspândi ca fulgerul. Înainte ca grupul cu cele două căruțe să ajungă în fața magazinului general, tot oraşul ieşise în stradă ca să se uite la ele. Toţi cei nouăsprezece locuitori.

Taylor nu ştia ce aşteptau de la ea. Să zâmbească, să-i salute? Sau ar fi fost considerată prea îndrăzneaţă?

— De ce nu vorbeşte nimeni? întrebă ea în şoaptă.

— Nu le vine să creadă ce văd, răspunse Hunter.

Taylor oftă, îşi impuse să nu fie nervoasă, apoi îşi scoase boneta.

În clipa aceea, se dezlănţui haosul. Toţi se îmbulziră înainte.

Hunter le făcu semn să se retragă.

O coborî pe Taylor din căruţă, apoi se întoarse spre oameni.

— E nevasta lui Ross.

Un bărbat cu cămaşă cadrilată şi pantaloni lăbărţaţi păşi înainte. Avea o barbă căruntă zburlită, un nas gigantic, şi ochi căprui.

— N-am mai văzut o femeie drăguţă de-atâta vreme, c-am şi uitat cum arată.

— Io nicăirea n-am văzut una aşa drăgălaşă ca ăstea două! strigă altul. Că Ma şi Alice Browley nu mai arată ca neşte femei, dă ani dă zile!

— Înapoi, Cleevis, ordonă Hunter. Lăsaţi femeia să-şi tragă sufletul.

— Vreau să m-apropiu doar atâta, cât să-i simţ mirosu', recunoscu Cleevis.

Taylor simţi că roşea. Îşi îndreptă umerii şi ieşi de după Hunter. Îl auzi pe omul numit Cleevis inspirând adânc când trecu pe lângă el, apoi scoţând un strigăt de extaz.

— Trandafiri! Miroasă a trandafiri, oameni buni!

— Ei dacă asta nu le-ntrece pe toate!

La auzul acestui comentariu, Taylor nu-şi putu stăpâni zâmbetul.

Hunter încerca s-o ajute pe Victoria să coboare din căruţă. De fiecare dată când întindea braţele spre ea, femeia clătina din cap.

— Nu poţi să şezi acolo toată ziua! se răsti el. N-am să las pe nimeni să-ţi facă ceva.

— Nici nu credeam, şopti ea. Şi-n plus, pot să-mi port şi singură de grijă. Nu mi-e frică.

— Dovedeşte.

Victoria se hotărî s-o facă. Îşi scoase boneta, o aruncă în căruţă şi-l lăsă s-o ajute.

Toţi o bombardau pe Taylor cu întrebări.

— Încotro te îndrepţi, doamnă Ross? întrebă un om cu ochelari groşi.

— Am ajuns la destinaţie, domnule, răspunse ea. Ne stabilim aici.

— Roşcovana-i măritată? se interesă un tânăr pistruiat, din mulţime.

Taylor se întoarse spre Victoria, lăsând-o să răspundă ea la întrebare. Victoria nu-i acorda nicio atenţie. Se agăţase de braţul lui Hunter şi nu-i mai dădea drumul. Acesta încerca să-i desprindă degetele.

— A fost măritată, explică Taylor. Soţul ei a murit acum câteva luni.

Nimeni nu păru prea întristat la auzul veştii.

Încă înainte de a ocoli căruţa, pentru a ajunge lângă Taylor, Victoria primi trei cereri în căsătorie.

— Sunt în doliu, anunţă ea. Şi, întâmplător, urmează şi să fiu mamă.

Niciuna dintre afirmaţiile ei nu avu vreo influenţă asupra oamenilor. Habar n-aveau cum o chema, şi totuşi îi cereau mâna. Un gentleman îi spuse că era mai mult decât dispus să-i crească şi copilul.

Victoria se gândi să-i dea una cu piciorul. Taylor râse. Georgie abia aştepta să exploreze împrejurimile. Taylor o puse pe podeţul de lemn. Imediat, Georgie se repezi în magazin.

După ce se îndreptă la loc, Taylor făcu un pas grăbit înapoi. Un bărbat într-o salopetă albastră peste tricoul gros de corp, cu mâneci lungi, se strecurase până la ea. Era un uriaş înalt de aproape doi metri, cu umeri laţi şi braţe vânjoase. Avea plete castanii şi barbă deasă. Arăta înfricoşător, şi-i flutura pe sub nas un ziar.

Taylor dădu cu palma peste ziar.

— Ce faci, domnule?

— Ştiţi carte?

— Poftim?

Uriaşul mugi încă o dată întrebarea. Lui Taylor începură să-i ţiuie urechile.

— Dacă mă-ntrebaţi dacă ştiu să citesc, răspunsul este da.

Omul scoase un chiuit de bucurie care fu cât pe ce s-o răstoarne

pe Taylor de pe picioare.

Victoria îl ocoli cu grijă şi intră în magazin. Câţiva oameni se luară după ea.

Daniel David coborî din căruţă şi trecu repede lângă mama lui. Taylor îl prezentă asistenţei.

Hunter o privea cum le spunea că Daniel David era fiul ei. Cineva încercă să spună că nu se putea, dar Taylor insistă categoric:

— Daniel David e fiul meu, iar tatăl lui este Lucas Ross.

Îi măsură cu privirea sfidându-i s-o contrazică. Nimeni nu scoase o vorbă. Câţiva dădură din capete a încuviinţare.

Mulţumită, Taylor aruncă o privire spre Hunter şi-l văzu zâmbind. Apoi se întoarse iar spre fiul ei, sugerându-i să intre în magazin şi să vadă dacă avea bomboane de mentă.

— Dar Allie…

— O iau eu, îi promise Taylor.

Băieţelul alergă înăuntru. Taylor se întoarse la căruţă, unde Allie dormea adânc. Hunter dădu din cap, semn că avea să stea de pază. Îi zâmbi, apoi intră în magazin.

Uriaşul o urmă, cu ziarul sub braţ. Victoria vorbea cu proprietarul. I-l prezentă lui Taylor. Omul se numea Frank Michaels şi era în culmea fericirii s-o cunoască.

Avea cam cincizeci de ani, umeri înguşti şi mâini noduroase, şi purta ochelari cu o lentilă crăpată. Zâmbetul şi ochii lui căprui emanau căldură. Îi tot spunea cât de încântat era, scuturându-i mâna la nesfârşit.

Georgie o tuli spre fundul magazinului, iar peste câteva secunde apăru şi Allie, lângă piciorul lui Hunter, privind mulţimea.

— Sprinţară mai e, comentă Frank Michaels. Trebuie să fi fugit ca fulgerul, ca să ocolească aşa de repede până-n faţă.

Allie o zări pe Taylor şi alergă la ea, cu păpuşa în mâini. Proprietarul se lăsă pe vine, iar Allie se ascunse imediat după fustele lui Taylor. Imediat, Georgie îşi făcu din nou apariţia. Domnul Michaels clipi din ochi.

— Gemene, şopti el.

— Cân' aveţi un minuţel liber, tare v-aş fi recunoscător, doamnă Ross, spuse din spatele ei uriaşul.

Taylor se întoarse şi iar se feri de ziarul pe care i-l agita prin faţă.

— Ştiţi să citiţi asta?

— Da, sigur că pot, răspunse ea, încercând să-şi ascundă exasperarea. Ştiu să citesc de ani de zile.

— Ei, Rolly, abia a ajuns aici. Las-o să-şi tragă răsuflarea. N-o mai deranja cu ziarul ăla, protestă Frank Michaels. Aveţi o familie frumoasă, doamnă Ross.

— Vă mulţumesc, domnule Michaels.

— Mi-ar plăcea la nebunie să mă numiţi Frank.

— Atunci şi dumneata trebuie să-mi spui Taylor.

— Voi fi onorat.

Rolly nu se lăsa cu una cu două.

— Mi-a dat acordu', Frank. Am auzit-o clar.

Taylor nu ştia despre ce vorbea. Înainte de a apuca să-l întrebe, Rolly o luă de mână şi o trase înapoi în uşă. Lângă Hunter, se opri, îl privi îngrijorat, apoi îl salută, dând din cap:

— Hunter.

Hunter fu la fel de ursuz. Se încruntă la Rolly, dădu şi el din cap, şi-i rosti numele pe un ton morocănos:

— Rolly.

Merseră mai departe. Când ajunseră pe trepte, Rolly se opri şi mugi spre mulţime:

— Aduceţi lada acilea, băieţi! Avem o ştiutoare de carte!

Izbucniră urale răsunătoare. Taylor fu uimită. O ladă apăru ca din senin şi fu pusă pe podeţ, lângă ea. O privi, apoi se întoarse iar spre uriaş.

Acesta îi dădu ziarul şi o ajută să se urce pe ladă. Alt om aduse din magazin un balansoar. Rolly dădu din cap spre el, apoi se aşeză.

— Mămico, ce faci? întrebă Georgie.

Taylor o privi, apoi ridică din umeri.

— N-am nici cea mai vagă idee, şopti ea.

— Mama ta o să ne citească ştirile, îi explică Rolly; făcu un gest spre Taylor. Păi, începe.

Taylor îl privi pe Hunter, să vadă ce părere avea. Acesta stătea lângă uşa magazinului, cu o mutră plictisită şi indiferentă.

Despături ziarul. Era*, „Rosewood Herald”.* Nu auzise niciodată de oraşul Rosewood. Apoi observă data.

— Ei, dar ziarul ăsta e vechi de două săptămâni.

— N-are nimica, pentru noi ştirile tot noi o să fie, îi explică Rolly.

— Înainte, primeam multe ziare, de la taberele de mineri din munţi! strigă alt bărbat. Da' la toţi ne place*, „Rosewood Herald”,* nu, Rolly?

— Aşa se pare, fu Rolly de acord.

Taylor se hotărî să afle pe ocolite dacă măcar vreunul dintre ei ştia să citească.

— Cine citea ziarul, înainte de a mi se acorda mie onoarea asta?

Toţi îl priviră pe Rolly, în aşteptarea răspunsului.

— Păi, acuma, de citit citea Frank. Pe urmă, i s-au spart ochelarii, şi n-a avut timp să şi-i dreagă.

— Şi mai citea şi Earl! strigă cineva.

Rolly dădu din cap.

— Nu ne plăcea cum citea el. Avea o tuse măgărească care deranja ştirile.

— A citit şi Henry cândva, îi aminti Frank lui Rolly, din uşă.

— Henry se bâlbâia, replică Rolly. Mă scotea din minţi. Era să-l împuşc.

— Chiar l-ai împuşcat, sublinie Frank.

Taylor făcu ochii mari. Rolly, însă, se grăbi să explice:

— Aia a fost altă socoteală. Hai, începe, îi ordonă el iar lui Taylor.

Privind peste mulţimea de oameni, cu chipurile lor oneste şi nerăbdătoare, şi făcu singurul lucru pe care-l putea face. Începu să citească.

N-o lăsară să sară peste nicio rubrică. Îi pretindeau că citească

fiecare cuvânt. Dură aproape patruzeci şi cinci de minute, căci ziarul avea patru pagini, şi în tot acel timp îi mulţumi lui Dumnezeu că Rolly nu-i dăduse *„Denver Post”.* Era întreruptă cu hohote de râs, la fiecare fragment cât de cât amuzant, şi cu lungi discuţii despre veştile proaste.

Publicul era plin de admiraţie. Când termină şi împături ziarul, o aplaudară, cu strigăte de mulţumire. Un om pe care încă nu-l cunoscuse îi spuse că avea o voce plăcută şi frumoasă.

Taylor considera că învăţase două lucruri. Primul, că oamenii jinduiau după veşti din lume. Al doilea, că se temeau de uriaş. Îl ocoleau pe Rolly, deşi ei i se părea destul de inofensiv.

Coborî de pe ladă şi-i înapoie ziarul.

— Poftim, domnule Rolly. Acum, dacă mă scuzi, mai am o mulţime de treburi până se înnoptează.

Uriaşul se ridică din balansoar.

— Atuncea, ne vedem duminică?

— Duminică?

— Pentru citit, îi explică el. Harrison aducea ziaru’ vinerea sau sâmbăta. O s-aşteptăm până duminică.

— Duminică, vi-l citesc cu plăcere, se învoi ea.

Rolly făcu o plecăciune.

— Aş voi să-ţi mulţumesc cum se cuvine, doamnă Ross. Aşa se cade.

Mai multe capete încuviinţară, cu mişcări rapide.

— Ai nevoie de ceva anume? o întrebă el.

— De o locuinţă, domnule Rolly. Nu mi-ai putea spune dacă e vreo casă liberă prin zonă?

Rolly îi zâmbi, apoi se întoarse spre cei din stradă.

— Are nevoie de-o casă, oameni buni. Zice cineva că nu?

Aşteptă un minut, apoi se întoarse spre Taylor.

— Gata, s-a făcut.

— Ce s-a făcut? întrebă ea.

— Casa matale. Mâine începem să ţi-o construim.

Taylor rămase cu gura căscată. Rolly luă balansoarul şi-l duse înăuntru. Când trecu pe lângă ea, îi propuse ca după-amiază să aleagă locul.

Nu glumea. Taylor îi spuse că era foarte generos. Rolly răspunse că nu-l deranja, nici pe al nici pe ceilalţi, iar un gentleman adăugă că nu puteau fi siguri că rămânea la ei decât dacă-i ofereau o locuință.

— Nu vrem să te-ascundă Ross în munţi, recunoscu un tânăr cu chip cinstit.

Frank Michaels ascultase şi el lectura ziarului. Parcursese deja ştirile, dar îi plăcea să-i asculte vocea.

— La noapte, puteţi dormi cu toţii în casa lui Callaghan, propuse el. E bună şi solidă.

— Şi are podele de lemn! strigă unul.

— Callaghan n-o să se întoarcă până la vară, preciză Frank.

— Şi n-o să se supere că-i folosim casa?

— Nu-i a lui, îi explică Rolly. Doar că s-a înamorat de ea. I-a alungat pe propitari acu' câțiva ani. I-au lăsat casa lu' Lewis.

Tânărul cel pistruiat, pe care-l chema Billy, se apropie din nou.

— Ori de câte ori vine-n oraş, Callaghan stă în casă. Cum o fi intrând, nimenea nu ştie. Casa are patru ferestre d-alea cu geam, da' niciuna nu s-a spart. Sigur nu p-acolo intră. Şi mai are şi ambele două uşi încuiate. I-un muntean bătrân şi nebun, adăugă el dând din cap. Mai bine să nu dai ochi cu el.

— Un muntean adevărat? repetă ea în şoaptă.

— Nu cred c-ar trebui să stai acolo decât dacă e de acord şi soțul dumitale, spuse Frank. Unde-i Ross?

— Cu o treabă importantă, răspunse Taylor. E într-adevăr un muntean?

— Cine? întrebă Rolly.

— Acel Callaghan.

— Muntean pe bune, ba bine că nu, confirmă Rolly, dând din cap.

— Domnul Lewis ar fi de acord să vândă casa?

— Vrea s-o vândă, interveni Frank. Cei doi care au plecat l-au

făcut agentul lor. Lewis are hârtiile, şi dacă o vinde vreodată, o să-şi ţină partea, iar restul o să-l trimită la St. Louis. Acolo s-au dus foştii proprietari. Nu cumva te gândeşti să cumperi casa, nu?

— Lewis e avocatu' oraşului, adăugă Billy.

Taylor era impresionată că un orăşel atât de mic se lăuda cu un avocat. Apoi, Frank preciză că Lewis nu urmase nicio şcoală. Citise vreo câteva cărţi, se ţinuse după un avocat în anul cât stătuse în Virginia City, iar când se stabilise la Redemption, îşi pusese firmă. Se părea că pe-acolo avocaţii nu aveau nevoie de diplome.

— Biroul domnului Lewis are anumite ore de lucru?

Întrebarea ei îi amuză copios. Când se potoliră din râs, Frank îi spuse că Lewis nu avea niciun birou. Era proprietarul grajdului, iar când nu era ocupat cu caii, rezolva toate problemele legale.

— De ce nu vă citeşte el ziarul? întrebă Taylor.

— Cerea prea mulţi bani, răspunse Rolly. Frank, cred c-o să fie în siguranţă. Dacă Callaghan ştie că-i măritată cu Ross, o s-o lase în pace. N-o să se încurce cu el.

Victoria reveni şi ea din magazin, cu gemenele.

— Unde-i David Daniel? se interesă Taylor.

— Îl ajută pe Hunter cu caii. Domnule Rolly, vrei să mă îndrumi, te rog, spre grajdul domnului Lewis?

— Aş fi onorat, doamnă Ross.

Taylor se întoarse spre Victoria, ca să-i povestească pe scurt ce aflase. Victoria păru gata să leşine, atât de încântată era.

Peste o oră, să vezi şi să nu crezi, Taylor era mândra proprietăreasă a unei case cu etaj, podele de lemn şi patru ferestre elegante, cu geamuri. Ceru şi o sută şaizeci de acri de pământ, conform Legii Coloniştilor, dar Lewis nu credea că avea să li se aprobe. Victoria era încă supusă britanică, şi nu putea primi pământ în America. Nu ştia dacă Taylor, fiind măritată cu Lucas, s-ar fi calificat.

Taylor înţelesese imediat că domnul Lewis habar n-avea de chichiţele legii. Până şi ea îşi dădea seama că ar fi trebuit să semneze

şi Lucas hârtiile, dar Lewis era gata să înregistreze titlul de proprietate numai pe baza semnăturii ei. Vorbea mult şi stufos, ca să îmbârlige amănuntele legale şi să-şi ascundă ignoranţa.

Insistă să ia hârtiile cu ea, ca să le semneze şi soţul ei. Lewis încasă cei douăzeci de dolari pe care i-i dăduse în avans şi o felicită pentru noua ei casă. Nu era sigură că avea deja vreo casă sau nu, dar îi strânse mâna oricum.

Toţi voiau să vadă casa cât mai repede. Hunter o ridică pe Victoria pe capra căruţei, apoi îl aşeză pe Daniel David lângă ea şi se întoarse spre Taylor, care rămăsese fascinată de apusul soarelui – un portocaliu vibrant, cu irizaţii roşii.

Vocea lui Georgie o readuse la realitate.

— Uite-l şi pe nenea, mămico.

— Pe care nene, iubito? întrebă într-o doară Taylor.

— Pe nenea noastru, mămico, interveni şi Allie.

Taylor încremeni. Dumnezeule mare, cum de nu-l observase? „Nenea lor“, cum îl numise Allie, stătea în mijlocul drumului. Distanţa era prea mare ca să-i distingă expresia, dar ghici că era încruntat.

— Acum e-acum! şopti ea.

Îşi îndreptă umerii şi porni spre el. Cu cât se apropia, cu atât se alarma mai mult. În sfârşit, ajunse destul de aproape ca să-i vadă expresia. O, Doamne, era furios, nici pomeneală. Ochii-i erau reci ca gheaţa.

Nu ştia ce să-i spună. Aruncă o privire spre Hunter şi-i văzu figura fudulă, care parcă spunea: „acum ai păţit-o!“ Dacă ar fi fost mai aproape, i-ar fi dat un picior. Îşi continuă drumul spre Lucas şi în sfârşit se opri, la câţiva paşi de el.

Se priviră lung câteva secunde. Taylor observă că era plin de praf. Şi avea barbă. Arăta cu atât mai impresionant – şi minunat.

Se bucura atât de mult că-l revedea, încât îi venea să plângă, dar ceea ce o amuţi fu faptul că Lucas începea să arate ca un muntean.

— Mămico? o strigă Georgie.

Taylor se trezi din transă. Trase adânc aer în piept, afişă un zâmbet forţat şi-şi privi fetiţele.

— Daţi-i bună-ziua tăticului vostru.

Capitolul 17

Voile şi sorţile noastre nu merg pe acelaşi drum.

William Shakespeare, „Hamlet”

— Ţi-ai ieşit din minţi?

Lucas vorbea într-o şoaptă înceată şi răguşită. Se străduia din răsputeri să-şi stăpânească nervii, dar efortul îşi lua tributul.

Simţea o asemenea nevoie să răcnească, încât îl durea gâtul. Tremura de uşurare pentru că Taylor era în viaţă, şi fierbea de furie fiindcă îşi asumase asemenea riscuri. Dar era nevătămată, îşi spuse el pentru a zecea oară. Avea senzaţia că murise de o mie de ori, făcându-şi griji pentru ea şi copii, în timp ce gonea să-i ajungă din urmă.

— Mă aşteptam să fii supărat, începu ea. Dar furia ta e mult mai neplăcută la vedere, decât în minte. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai încerca să te calmezi.

— Răspunde-mi, doamnă Ross.

Taylor făcu un efort să nu tresară.

— Foarte bine, se învoi ea. Nu, nu mi-am ieşit din minţi. Allie, Georgie şi David Daniel au tot dreptul să-ţi spună tată. Îşi îndreptă umerii şi făcu un pas înainte.

— Şi până vor fi destul de mari ca să se descurce fără părinţi, au nevoie de noi amândoi.

— De ce-ai venit aici? Ce Dumnezeu ai avut în cap?

— Voiam să fim aproape de tine.

Lucas, nici gând s-o creadă.

— Am fost la Chicago, îi reaminti el. Ştii unde e Chicago, Taylor?

— Da, desigur.

Dădu din cap.

— Aşa că, pentru a fi aproape de mine, aţi făcut peste o mie de

mile în direcţia opusă. Am înţeles bine?

— Nu cred că au fost nici pe departe o mie de mile, remarcă Taylor.

— Când te-ai hotărât să veniţi aici?

Nu credea că ar fi fost o idee bună să-i spună chiar acum adevărul. Părea gata să dea în clocot. Avea chef de ceartă, dar Taylor nici nu se gândea să-i facă pe plac. Stăteau în mijlocul oraşului, pentru numele lui Dumnezeu, şi se strângea lumea în jurul lor.

— Nu vreau să vorbesc despre asta acum, îi spuse. Când vom fi singuri, am să-ţi răspund cu plăcere la toate întrebările.

— Mâine te duc înapoi, declară el.

Taylor clătină din cap. Nu pleca nicăieri.

Lucas dădu din cap. Plecau la crăpatul zorilor.

— Tăticule, ştii ce? Ştii ce?

Georgie îl trăgea de cracul pantalonului, repetând întrebarea pentru a cincea sau a şasea oară.

— Nu, ce?

— Mămica a puşcat un afurisit de şarpe.

Privirea lui se ridică brusc spre Taylor.

— Chiar aşa?

Taylor ridică din umeri.

— Copiii exagerează.

— Sus! strigă Allie, întinzând mânuţele.

Lucas o luă în braţe şi o întrebă ce altceva mai făcuse mama ei. Gemenele începură s-o pârască în acelaşi timp. Taylor era uluită ce memorie aveau. Şi copleşită. La fel ar fi fost şi Victoria, dacă afla că Georgie tocmai îi spusese lui Lucas că plângea şi era goală şi Hunter o săruta totuşi.

Taylor porni spre căruţa unde aşteptau Daniel David, Hunter şi Victoria. O auzi pe Georgie plângându-se că mămica ei n-o lăsase să vadă pisica moartă şi grăbi imediat pasul.

Lucas o urmă. Când ajunse la Daniel David, lăsă gemenele jos.

Dintr-o dată, băiatul deveni timid, cu privirea în pământ şi mâinile înfundate în buzunare. Lucas îl ridică în braţe şi-l strânse la piept. Daniel David îl îmbrăţişă la rândul lui. Lucas îi şopti ceva, iar Daniel zâmbi, dând din cap. Apoi, Lucas se întoarse spre Hunter, cu copilul pe un braţ.

— Îţi sunt dator.

Prietenul lui era de aceeaşi părere.

— Cu vârf şi îndesat.

Frank Michaels îl strigă pe Lucas şi coborî treptele. În timpul reîntâlnirii, oamenii stătuseră la distanţă, iar acum voiau să li se alăture. Lucas fu înconjurat de prieteni care-l felicitau pentru căsătorie. Rolly, care observase că Lucas nu-şi sărutase nevasta, îl întrebă dacă aveau probleme. Lewis se putea ocupa de divorţ, dacă era cazul, iar el ar fi început s-o curteze pe Taylor în mai puţin de o lună.

— N-o să fie niciun divorţ! răspunse Lucas cu tărie, privind-o pe Taylor.

Nu-i mai vorbi soţiei lui până seara, târziu. Îşi făcură tabăra pe o pajişte, la sud de Redemption. Printr-o parte curgea un râu cu apă limpede, iar tabăra era înconjurată de copaci. Bărbaţii vorbeau încet. Victoria se întoarse spre Taylor.

— Lucas e tot furios, nu-i aşa? întrebă ea în şoaptă.

— O să-i treacă, şopti şi Taylor. Imediat ce-şi dă seama că n-am să-i cer nimic, sunt sigură c-o să se calmeze.

— Nu ne vrea aici. L-am auzit spunându-i lui Hunter că mâine o să ne ducă înapoi.

— Nu plecăm nicăieri.

— Ne poate sili?

— Nu, în niciun caz, replică Taylor, apoi schimbă subiectul. Ai observat că de câteva ore nu mi-a adresat o vorbă?

— Da. Eşti îndrăgostită de el?

— Îl iubesc enorm, şopti ea, privindu-şi soţul, care stătea rezemat ce un trunchi de copac, cu o mână pe genunchi, ascultându-l pe

Hunter, cu o expresie nemulţumită. Cred că mi-am ieşit din minţi.

Victoria se tot uita la Hunter. Nu se putea stăpâni. Îşi amintea cât de minunat fusese s-o ţină în braţe. Iar când o săruta…

Îşi alungă gândul. Hunter pleca a doua zi.

— „Bărbaţii ar trebui să fie aşa cum par“, murmură ea.

— William? întrebă Taylor.

— Da. E din *„Othello“.* Hunter ar trebui să fie dur, crud şi înfricoşător.

— Asta a fost prima ta impresie despre el?

— Da, şopti ea. Apoi, a început să fie bun, dulce şi plin de consideraţie.

Vorbea de parcă Hunter ar fi păcălit-o. Taylor o înţelegea.

— Georgie i-a spus lui Lucas că Hunter te-a sărutat.

Victoria roşi. Apoi, Taylor îi povesti şi restul:

— I-a mai spus şi că erai goală.

— O, Doamne!

Acum, chipul Victoriei deveni sângeriu.

Zâmbind, Taylor o întrebă:

— Ai vrut să te sărute?

Victoria vru să nege, apoi se răzgândi şi dădu din cap afirmativ.

— Pleacă.

— Eşti sigură?

— Da. Oare de ce simt că mă abandonează? Nu-i aşa că e o reacţie ridicolă? Abia dacă îl cunosc.

— Îl cunoşti destul de bine, susţinu Taylor. Din clipa în care am plecat de la Sioux City şi până acum, ai stat cu el tot timpul. Şi ai început să te îndrăgosteşti.

— Pleacă, repetă Victoria. Nimic din toate astea nu contează. Suntem două femei jalnice, nu-i aşa? Niciuna dintre noi n-a învăţat din greşelile noastre trecute.

— Doamna îmi tot spunea că nu pot avea oricând ceea ce doresc. Nu sunt în stare să mă învăţ minte. Oftă, întorcând capul spre prietena ei.

— Cred că ar trebui să te duci la culcare. Ai nevoie de odihnă.

— Azi am simţit copilul mişcând. Devine tot mai puternic.

— Şi tu eşti puternică. Ai făcut un drum greu şi nu te-ai plâns nici măcar o dată.

— Nu mi s-a părut prea greu. Hunter mâna caii încet şi, dacă-ţi mai aminteşti, în fiecare după-amiază insista să merg pe jos.

— Mi-aduc aminte că, de câteva ori, a trebuit să te tragă din căruţă cu forţa.

Victoria ridică din umeri.

— Acum îmi dau seama că nu-mi dorea decât binele.

— Ţi-a spus de ce pleacă?

— Nu vreau să mai vorbim despre el.

Îi aruncă o privire încruntată lui Hunter, apoi se întoarse spre Taylor.

— Crezi că Lucas va dori să vorbească în seara asta cu tine?

— Probabil. Mi-e groază când mă gândesc, recunoscu Taylor. Sincer, nu ştiu ce-am să-i spun. N-ar trebui să fiu nevoită să-l liniştesc, nu?

— Spune-i numai adevărul. Dacă-l iubeşti, trebuie să începi să ai încredere-n el.

— Am încredere în el.

Uşor de zis, greu de făcut… reflectă ea.

Victoria clătină din cap.

— Ai un mod ciudat de a o arăta. Ai încredere-n el că-ţi va apăra copiii, dar nu cred că ai încredere şi din inimă.

— De ce-aş avea?

Taylor îşi dădu seama că ridicase tonul şi imediat reveni la şoaptă, când adăugă:

— Nu vrea să fie căsătorit. Cum crezi că ar reacţiona dacă ar şti că-l iubesc?

N-o aşteptă să răspundă.

— Prins ca într-o cursă, şopti ea.

Aruncă o privire încruntată spre Lucas, întrebându-se de ce

trebuia să fie atât de dificil.

— „Bărbaţii sunt mereu înşelători, cu un picior în mare şi unul pe uscat, niciodată credincioşi aceluiaşi lucru.“ William, adăugă Victoria, dând din cap.

— Aici ai nimerit-o, mormăi Taylor.

Victoria oftă sonor.

— N-ar trebui să-ţi dau sfaturi, spuse ea. Dar aş propune ca, dacă Lucas te domină în discuţie şi nu găseşti niciun argument logic, să-l foloseşti pe William.

Taylor se învioră imediat.

— Şi ce citate îmi sugerezi să dau?

Victoria căzu pe gânduri, rozându-şi buza de jos. După un minut, spuse:

— Am găsit: „Într-o ceartă falsă nu există virtute adevărată.“

Taylor repetă citatul apoi dădu din cap. Victoria mai adăugă unul, pentru eventualitatea că Lucas nu se calma. Taylor îl repetă şi pe al doilea.

Apoi, Victoria îi şopti noapte bună şi urcă în căruţă să se culce. Taylor era prea nervoasă ca să adoarmă. Se hotărî să facă o plimbare. Trebuia să-i explice totul lui Lucas. Doamne, asta însemna să-i spună şi despre Malcolm! Nu ştia dacă avea atâta tărie sau curaj. Porni grăbită spre râu.

Cei doi bărbaţi o priviră cum se îndepărta. Hunter vorbi cel dintâi:

— Încă nu ţi-a luat faţa foc? Privirea nevesti-tii era destul de arzătoare ca să te pârlească.

— Şi Victoria se uita la fel la tine, sublinie Lucas. Ai s-o părăseşti?

— Altă cale nu văd. Ce s-a întâmplat la Chicago?

— Caulder se ascundea acasă la frate-său.

— Ştiam asta.

— Nu l-am prins. M-au încurcat doi vânători de recompense. Totuşi, Caulder a fugit imediat. N-a avut timp să-şi facă bagajele.

— A lăsat aurul pe loc.

Lucas dădu din cap.

— I-am telegrafiat lui Travis şi i-am spus unde era. Caulder crede că eu i-am luat averea.

— Te duci din nou după el?

— Nu va fi nevoie. O să mă caute el pe mine. L-au arestat pe frate-său. O ţinea întruna că eu i-am distrus viaţa lui Caulder. C-o să se răzbune. Îţi vine să crezi, Hunter? Ticălosul vorbeşte de răzbunare pentru că l-am lăsat fără carieră şi fără aur. Îi convine să uite c-a ordonat să fie omorâţi opt oameni şi i-a privit cum mureau.

— Nouă oameni, îi reaminti Hunter. Trebuia să mori şi tu, mai ştii?

— Mai ştiu.

— Şi încă mai încerci să înţelegi cum de mai eşti în viaţă nu-i aşa?

Lucas se ridică în picioare.

— Taylor a fiert destul în suc propriu, declară el. Şi sunt foarte curios să aflu ce motive a avut să vină aici. Sigur au să mă scoată din minţi.

Taylor stătea la marginea râului, ascultând sunetele nopţii. Greierii cântau din răsputeri.

Apoi auzi urletul unui lup singuratic. Părea aproape, aşa că porni înapoi spre căruţe.

Lucas îi tăie calea. Nu scosese niciun sunet. Taylor nu ştia de cât timp stătea acolo, privind-o, de lângă un copac aflat la nici doi metri distanţă. Zgomotele nopţii încetară s-o mai sperie. Acum se simţea în siguranţă, iar odată cu acest sentiment îi reveni şi curajul.

Puse mâinile la spate şi-şi privi soţul. Încă nu se răsese. Barba îl făcea să arate şi mai aspru, şi dintr-o dată simţi nevoia să-l sărute, ca să-şi frece obrazul de ţepii lui.

— Am reflectat mult pe drum încoace, îi spuse Lucas, pe un ton blajin, aproape binevoitor. Şi am ajuns la nişte concluzii foarte interesante. Vrei să le auzi?

— Dacă vrei să mi le spui, replică ea.

Lucas o chemă cu degetul. Taylor mai făcu un pas.

— Tu şi bunica ta aţi pus la cale totul nu-i aşa? N-ai minţit când ai spus că eu eram planul tău.

Taylor clătină din cap:

— N-am pus la cale…

N-o lăsă să termine.

— Am fost manipulat din prima zi, aşa e?

— Nu intenţionat…

O întrerupse din nou:

— Ba da. Te temeai că dacă mi-o ceri, voi spune nu?

— Ce să-ţi cer?

— Să fiu tată.

Îşi răspunsese singur la întrebare. Începea să devină un obicei.

— Sigur că ţi-era teamă. Nu aveai deloc încredere în mine, aşa-i?

Cu fiecare întrebare pe care i-o punea, glasul îi devenea puţin mai aspru şi mai intens.

— Ei bine?

— Aştept să-mi aud propriul răspuns, ripostă Taylor. Aş putea la fel de bine să mă duc la căruţă, în timp ce tu discuţi pentru amândoi. Îţi închipui că ai ghicit totul, nu?

— Taylor, încerc să înţeleg cum am ajuns să alerg după o soţie şi trei copii tocmai până la Redemption.

Taylor înclină capul.

— Ştiu că am multe de explicat, şopti ea. Trebuie doar să mă hotărăsc cum.

Şi să-mi găsesc destul curaj, adăugă în sinea ei.

Lucas clătină din cap.

— Nu, nu aşa o s-o facem. Eu îţi voi pune întrebările, iar tu ai să le răspunzi. Şi fără răspunsuri pe jumătate, Taylor. Am ajuns la capătul răbdării.

— Da, se învoi ea, am să-ţi spun totul.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Şi când vei şti adevărul, îţi promit că nu voi încerca să te opresc.

— Să mă opreşti de la ce?

— Să pleci.

Lucas se rezemă de copac.

— Asta crezi c-am să fac?

Oftând, Taylor clătină din cap.

— Nu, şopti ea. N-ai să pleci. Eşti prea onorabil. Dar vei voi să pleci. N-am să te condamn, Lucas.

Părea să aibă inima frântă. Lucas fu nevoit să reziste imboldului de a o lua în braţe, ca s-o consoleze.

— Ştiai că va trebui să le cresc pe gemene când te-ai măritat cu mine?

— Da.

— Ştia şi Doamna?

— Şi ea.

— Când aveai de gând să-mi spui despre Georgie şi Allie?

— La început, vrei să zici?

— Da.

Taylor trase aer în piept. Ştia că n-avea să-i placă răspunsul.

— Nu trebuia să ştii niciodată, şopti ea. Trebuia să ne despărţim la Boston, mai ţii minte? Eu urma să iau fetițele cu mine.

— Unde?

— Voiam să aleg un oraş, undeva în Vest. O, Lucas, plănuisem totul.

Făcu o pauză, clătinând din cap la gândul că putuse fi atât de naivă.

— Era vorba să angajez o menajeră şi o bucătăreasă, şi să-ncerc s-o conving pe doamna Bartlesmith să rămână cu gemenele, ca dădacă. Dacă nu voia, aveam să angajez altă femeie pricepută. Plănuiam să dispar împreună cu gemenele. Numai Doamna şi cu mine ştiam că George murise. Celorlalte rude nu le-am spus despre tatăl fetițelor.

Lucas reflectă la aceste informaţii, apoi o întrebă:

— Deci, de fapt, te-ai măritat cu mine numai ca să-ţi protejezi

moştenirea?

— Nu, ca să le protejez pe gemene.

— Taylor, dacă nu trebuia nici măcar să ştiu despre ele, cum le-aş fi protejat?

În glasul lui se simţeau furia şi exasperarea.

Instinctiv, Taylor făcu un pas înapoi.

— Tu erai măsura mea de siguranţă, îi explică ea. Pe-atunci, nici chiar eu n-am înţeles prea bine. Doamna, însă, ştia. Ea a insistat să ne căsătorim. Aflase totul despre tine. Avea o cutie plină cu hârtii, în camera ei. Adunase multe informaţii şi era sigură că, dacă aveam vreodată nevoie de ajutor ca să apăr fetiţele, puteam conta pe tine.

Când auzi menţionate hârtiile, Lucas se încordă.

— Ai citit şi tu informaţiile pe care le adunase?

— Nu, n-am citit hârtiile. Aveam încredere în bunica mea. Mi-a spus că erai un om onorabil şi curajos. Te-a numit chiar un făt-frumos printre oameni. Am crezut-o.

Lucas se relaxă din nou. Împreunându-şi mâinile în faţă, Taylor coborî privirea în pământ.

— Tu mi-ai spus despre Redemption, mai ţii minte?

— Da, replică el. Îmi puneai multe întrebări şi mă întrebam de ce, dar în niciun caz nu m-am gândit că intenţionai să vii aici.

— Am crezut că aici gemenele vor fi în siguranţă. Şi femeile au visele lor, adăugă ea dând din cap. Toată viaţa am visat să locuiesc cândva la frontieră, dar voiam să fiu rezonabilă, să aştept până când fetele vor mai creşte. Şi pe urmă, situaţia s-a schimbat.

— Aveai nevoie de ajutorul meu ca să găseşti copiii.

— Da, recunoscu ea. Iar Doamna a murit. Le-a lăsat o moştenire gemenelor, prin testament. Voiam să cred că Malcolm nu le va căuta. De ce i-ar fi păsat de ele? Locuiau cu tatăl lor şi nu erau bani la mijloc.

— Bunica ta a lăsat o sumă considerabilă pentru fiecare fată, iar asta l-a făcut pe Malcolm curios să afle unde erau. Aşa e?

— Acum el e tutorele lor legal. Am primit două telegrame, la

Cincinnati. Tu plecaseşi deja spre Chicago.

— Spune-mi mai mult despre ele, îi ordonă el.

— Una era de la bancher, spunându-mi că Malcolm contestase testamentul. Până nu se rezolvă problema, banii nu pot fi atinşi. Cealaltă telegramă era chiar de la Malcolm. Ştie că tatăl gemenelor a murit. Mi-a spus că instanţa îi acordase custodia legală pentru fete şi că trimitea o escortă armată ca să le aducă la el.

Lucas îi distingea teama din voce şi ar fi vrut s-o strângă în braţe. Îşi impuse să rămână pe loc. Era hotărât să afle totul acum, cât timp soţia lui era atât de cooperantă.

— Explică-mi mai departe, Taylor. Ascult.

Taylor îşi încleştă mâinile, rugându-se să-i revină curajul. Cu o voce plină de tristeţe, continuă:

— De când eram mică, fug încontinuu de unchiul meu. Marian m-a prevenit. Mi-a spus ce ar fi încercat să-mi facă. M-a apărat de demonul acela.

Se întoarse spre el, privindu-l. Căuta semne de dezgust pe chipul lui. Nu găsi niciunul, şi presupuse că Lucas încă nu înţelegea.

— Din ziua aia, am început să dorm cu scrinul tras în dreptul uşii, urmă ea. Şi ţineam un cuţit sub pernă.

Lucas închise ochii. Îl cotropea durerea din vocea ei. Da, ghicise adevărul, şi totuşi confirmarea îl stupefia.

— A încercat vreodată…

Taylor nu-l lăsă să termine întrebarea. Vorbea repede, nerăbdătoare să spună totul până nu izbucnea în plâns.

— Desigur, micul scrin nu era un obstacol pentru Malcolm. A intrat în camera mea, într-o noapte. Nu m-am trezit până când s-a aşezat pe marginea patului. Doamne, ce groază mi-a fost! Am găsit cuţitul sub pernă şi când a întins mâna să-mi acopere gura, l-am tăiat.

Trase aer în piept, prelung, cutremurat.

— Nu ştia că aveam o armă, slavă Domnului, altfel sigur mi-ar fi putut-o lua. N-a lipsit mult să-l orbesc. A scos un urlet de durere.

Peste tot era sânge.

— Şi pe urmă ce-ai făcut?

— Am fugit şi m-am ascuns sub patul Doamnei. Ea era plecată în noaptea aceea. Nici acum nu ştiu ce minciună i-a spus Malcolm despre felul cum se rănise.

— De ce nu i-ai spus tu?

— Cum aş fi putut? se tângui ea. Mă simţeam murdărită şi mi-era ruşine. În casa noastră nu se discutau asemenea lucruri. Fusesem învăţată să mă port ca o lady, iar doamnele nu vorbesc despre aşa ceva. Adevărul ar fi omorât-o pe Doamna.

Lucas nu era de aceeaşi părere.

— Ai fost nedreaptă cu ea, Taylor. Poate n-o fi vrut să audă adevărul, dar sigur ar fi făcut ceva.

Acum, la maturitate, Taylor îşi dădea seama că Lucas avea dreptate. Totuşi, spuse:

— Copiii nu gândesc ca oamenii mari. Eu, cel puţin, n-am făcut-o.

— Şi Marian ce-a făcut?

— N-a putut spune nimănui, numai mie. O, Doamne, nici nu ştiu cât timp a ţinut-o aşa. Până la urmă s-a măritat cu George şi, după ce s-au născut gemenele, n-a mai vrut decât să părăsească Anglia şi…

— Şi pe Malcolm.

— Da. Nu voia ca fiicele ei să fie în apropierea lui. Iar George voia să şi le crească în America, la el acasă.

Se îndepărtă de Lucas cu un pas.

— Acum ştii totul, spuse ea, pe un ton puţin sfidător.

— Iar ăsta e momentul când ar trebui să plec, sau să vreau să plec, dar n-am s-o fac, fiindcă sunt aşa de-al naibii de onorabil?

Taylor dădu din cap.

— Nu plec nicăieri. Vino aici, Taylor. Vreau să te strâng în braţe.

Îl refuză, deşi porni totuşi spre el. Imediat ce Lucas o atinse, izbucni în lacrimi. Lucas o lăsă să plângă, ştiind că avea nevoie să se uşureze. Trecu mult până când Taylor începu în sfârşit să-şi revină.

Rezemată de Lucas, începu să se gândească la problemele care o mai aşteptau. Oare Malcolm avea să-şi trimită oamenii tocmai până la Redemption? Nu ştia, aşa că-l întrebă pe soţul ei.

— Dacă le oferă destui bani, au să vină.

— Aş putea să mă ascund în munţi, şopti ea.

— Ascultă la mine. Ai fugit destul. De-ajuns.

— E tutorele lor! strigă Taylor.

— În Anglia, nu aici.

Se desprinse de el, privindu-l în ochi.

— Adică?

— Vom face la fel ca el. Vom cere la tribunal custodia legală. Tatăl lor a fost american. Şi e clar că voia ca fetele să crească aici. Când a murit, locuiau la Boston.

— Autorităţile de aici vor onora o cerere făcută în Anglia?

— Nu şi dacă depunem propria noastră cerere, o asigură el.

— Să nu-l foloseşti pe Lewis! insistă Taylor. Nu se pricepe deloc.

— Cum ai descoperit aşa de repede?

— Am discutat cu el altă problemă legală, în după-amiaza asta.

Înainte ca Lucas să-i ceară şi alte amănunte, schimbă subiectul:

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru tot ajutorul, Lucas. Ştiu că ţi-am întors viaţa cu susu-n jos…

N-o lăsă să termine.

— Încă nu-mi mulţumi, Taylor. Mai întâi, vei asculta ce am de spus. Pe urmă, poţi hotărî dacă mai vrei să-mi mulţumeşti.

Taylor dădu din cap. Se simţea incredibil de uşurată că Lucas avea s-o ajute în lupta contra lui Malcolm.

— Te ascult cu plăcere, spuse ea.

Şi pe urmă, am să-ţi mai mulţumesc o dată, adăugă în gând.

— Vreau să înţelegi cum vor merge lucrurile de-acum încolo, începu Lucas. Eşti în stare să scoţi omul din minţi. Ştii asta?

Taylor scutură din cap, nedumerită, făcându-l să se încrunte.

— În ultimele săptămâni, am ajuns la capătul răbdării. Nici acum nu-mi vine să cred că ai târât după tine trei copii şi o femeie

gravidă, peste jumătate din ţara asta.

Taylor simţi imediat nevoia să se apere.

— N-am târât-o pe Victoria. Ea a vrut să vină cu mine.

— Şi crezi că întotdeauna ştii ce e mai bine pentru toată lumea?

— Uneori, cred că da, recunoscu ea. Dar încerc…

— Nu mă întrerupe, se răsti Lucas. Şi ascultă-mă cu atenţie. Nu ştii ce e mai bine pentru mine. Ai înţeles?

Se grăbi să dea din cap afirmativ.

— Te-ai dus să vorbeşti cu Lewis pentru divorţ?

Întrebarea lui o uimi.

— Nu, în niciun caz! De ce crezi aşa ceva?

— Mi-ai spus că te-ai dus la el cu o problemă legală. La naiba, Taylor, ce voiai să cred?

— Nu vreau să divorţăm, şopti ea.

— Nici n-o s-o facem! se răsti Lucas. Acum, răspunde-mi la altă întrebare: te-ai hotărât să pleci din Cincinnati înainte, sau după ce ai primit telegrama?

— Tocmai mă pregăteam să plec, când am primit-o.

Nu înțelegea de ce o întrebase, dar vedea clar că pentru el era foarte important.

— De ce-ai fugit de mine?

Privirea lui Taylor se repezi spre ochii lui. Îi văzu vulnerabilitatea din expresie şi fu uimită.

— Asta ai crezut? Că fugeam de tine? Munţii ăştia sunt casa ta. Voiam să fiu cât mai aproape de tine posibil. Ştiam că tu nu m-ai fi adus aici. Mi-ai spus că nu e un loc potrivit pentru o lady. Dar aici este inima ta, aici ţi-e locul. O, Lucas, n-ai înţeles? Veneam acasă.

Nu-şi dădea seama dacă-l convinsese că spunea adevărul sau nu. Expresia lui devenise rezervată. Nu mai dădea nimic de gol.

— Chiar voiai să trăieşti aici? o întrebă el, neîncrezător.

Dintr-o dată, Taylor se simţi ca o proastă.

— O vreme, mi s-a părut absolut rezonabil, recunoscu ea. Dar am avut timp să mă mai gândesc. Şi eu m-am gândit mult, pe drum

încoace. Sper chiar şi că m-am maturizat puţin. Am învăţat un lucru interesant. Nu poţi crede întotdeauna ce citeşti în cărţi. Simplul fapt că scrie acolo nu înseamnă şi că e adevărat.

Spre propria lui surprindere, Lucas zâmbi. Taylor vorbea ca şi cum i-ar fi spus ceva uluitor pentru el.

— Se zice că pisicilor nu le place apa. Am citit că se tem să se ude. Cea care a atacat-o pe Victoria nu părea să ştie că ar fi trebuit să-i fie frică. Iar acum mă gândesc că, poate, dacă doamna Boone şi-ar fi iubit cu adevărat soţul aşa cum te iubesc eu pe tine, n-ar fi fost mulţumită când pleca de lângă ea. Ar fi trebuit să fie nefericită. Ştiu că eu aşa am fost, când ai plecat la Chicago. Încontinuu mă gândeam numai la tine.

— Uită-te la mine, îi porunci el. Mai spune-mi o dată cuvintele astea.

Şi lasă-mă să încep să trăiesc.

— Am fost nefericită! se plânse Taylor.

Pentru Lucas, acelea erau cele mai dulci şi mai magice cuvinte pe care le auzise vreodată. Râsul lui răsună în noapte. Era un sunet plin de bucurie. Dintr-o dată, era din nou întreg şi liber.

Taylor nu se aşteptase ca Lucas să fie amuzat. Faptul că râdea după ce-i dezvăluise nefericirea ei o distrugea. Îi privi încruntată.

— Ascultă, îi ceru Lucas.

Luând-o de mână, o trase încet spre el, fără să se oprească până când Taylor ajunse la pieptul lui.

— Nu aud nimic, şopti ea. Ce să ascult?

Lucas n-avea de gând să-i explice. În minte, auzise sunetul clar şi puternic. Altceva nu conta.

Era sunetul mulţumitor al apropierii soţiei lui de el. Era nefericită. Lucas nici n-ar fi putut să fie mai fericit. Acum o avea întru totul, şi niciodată n-avea să-i mai dea drumul. Avea s-o facă fericită, şi să-i dăruiască tot ce-şi dorea.

Se aplecă şi-i atinse gura cu a lui. Buzele ei erau dulci, moi şi pline. Aveau gust de mere.

Taylor ridică mâna şi-l mângâie pe obraz.

Ţepii bărbii lui îi gâdilau gura şi vârfurile degetelor. Nu-şi dăduse seama cât de mult dorea să-l atingă, până când Lucas începu să-i muşte mărunt buzele şi s-o excite cu sărutări uşoare.

Trecutul ei nu conta pentru el. Nu fusese ofensat sau dezgustat.

Taylor era surprinsă de uşurarea pe care o simţea. Nu-şi dăduse seama cât de importantă era reacţia lui pentru ea.

Dumnezeule mare, cât îl mai iubea!

— Lucas… du-mă la culcare.

— Taylor?

— Da?

— Noi nu ne vom creşte fiul şi fiicele aşa cum ai fost crescută tu. Niciodată nu se vor teme să ne spună ceva. Nu se vor ruşina cu trupurile lor şi, pe toţi sfinţii, dacă încearcă vreodată cineva să-i atingă, vor şti să urle!

Capitolul 18

Cel ce va face o turtă de grâu trebuie să zăbovească la măcinatul boabelor.

William Shakespeare, „Troilus şi Cressida"

Să-l iubească pe Lucas era uşor. Să se înţeleagă cu un om imposibil ca el era cu totul altceva. Taylor nu-şi dăduse seama cât de încăpăţânat putea fi.

Discutau despre locul unde aveau să locuiască, deşi la drept vorbind numai ea discuta. Lucas îi spusese că aveau să se mute într-un oraş mare şi refuza să-i asculte orice contraargument. Taylor era hotărâtă să rămână pe loc.

Oricum, timpul era de partea ei. Pe Victoria o epuizase călătoria, şi avea nevoie de odihnă. Tocmai coborâse din căruţă, când o auzi pe Taylor spunându-i lui Lucas că era bolnavă. Imediat, se urcase înapoi şi se culcase.

Hunter îşi aduna lucrurile, cu gândul să pornească spre munţi. Imediat ce auzi că Victoria era bolnavă, începu să găsească tot felul de motive pentru care nu putea să plece.

Rolly şi alţi trei oameni din oraş intrară în luminiş, întrerupându-i.

— Încă n-am terminat cu discuţia asta, îi şopti Taylor soţului ei, înainte de a le zâmbi vizitatorilor.

— Nu avem nicio discuţie, replică Lucas. Imediat ce Victoria se va simţi mai bine, plecăm.

Georgie şi Allie îi cereau amândouă să le acorde atenţie. Se lăsă pe vine să afle ce voiau.

Hunter stingea focul de la micul dejun, cu ajutorul lui Daniel.

— Ross, Hunter! strigă Rolly, dând din cap în semn de salut; făcu o plecăciune în faţa lui Taylor. 'Neaţa, doamnă Ross. De vreme ce

tot v-aţi dus şi v-aţi luat o casă, io şi băieţii ne gândeam să mergem şi să vedem de oarece reparaţii. O s-avem grijă s-o curăţăm de lighioane, ca să nu vă fie frică c-ăştia micii calcă pe ceva urât.

Allie îl privea pe uriaş de după piciorul lui Lucas, dar Georgie era mai îndrăzneaţă. Veni drept în faţa lui Rolly şi-l trase de pantalon până se uită la ea, apoi întinse braţele şi aşteptă.

Rolly se uită la Taylor, nedumerit.

— Ce vrea?

Georgie răspunse înaintea lui Taylor:

— Sus!

Rolly păru lovit de trăsnet.

— În viaţa vieţilor mele n-am ţinut un ţânc în braţe. Cre' c-aş putea să-ncerc, dacă-mi dai voie, doamnă Ross.

— Desigur, domnule Rolly, răspunse Taylor.

— Numa' Rolly.

Se aplecă şi o ridică uşurel pe Georgie.

— I-uşoară ca fulgu'.

— Taylor, despre ce casă vorbeşte Rolly? întrebă Lucas, pierzându-şi răbdarea.

Rolly făcu un pas înainte.

— Şi-a luat o casă. Acuma po' s-o pui jos. Să nu păţească ceva.

Taylor o luă pe Georgie în braţele ei. Oamenii îi zâmbiră fetiţei, apoi îşi urmară şeful, spre ieşirea din poiană.

— O să fim gata să vă ajutăm pe după-amiază, doamnă Ross! strigă Rolly.

Taylor trimise fetiţele să-l ajute pe Hunter, apoi se întoarse spre soţul ei.

— Ieri am cumpărat o casă. De-asta am fost la Lewis, îi spuse ea grăbită, adăugând: încă n-am văzut-o, dar sunt sigură că va fi bună. Are podele de lemn şi ferestre cu geam.

În Redemption nu exista decât o singură casă cu geamuri. Lucas înjură sonor.

— Casa lui Callaghan, şopti el. Lewis ţi-a vândut casa nebunului

ăluia bătrân?

Nu striga, dar nici mult nu mai avea. Taylor se grăbi să-l liniştească.

— Nu e casa lui. Chiar dacă vom pleca în curând, avem nevoie de un loc unde să stăm noaptea.

— Nu.

— Lucas, fii rezonabil.

Făcu un pas spre ea.

— Sunt foarte rezonabil. E nebun, Taylor. Ai să te trezeşti şi-ai să-l găseşti aşezat la masă, vrând să-i dai micul dejun. Mirosul lui o să te dea pe spate. Cred că n-a mai făcut o baie de douăzeci de ani. Şi n-o să plece până nu vrea el, adăugă, dând din cap. Iar atunci, va lua cu el jumătate din lucrurile pe care le-ai despachetat.

Taylor îşi ascunse îngrijorarea.

— E periculos? întrebă ea.

Lucas ar fi vrut s-o mintă, apoi alese calea adevărului.

— Nu. N-o să-ţi facă nimic, dar ţie-ţi va veni să-l omori după zece minute. Nici nu încape vorbă: ai să stai pe pajişte.

Victoria auzise discuţia şi se uita le ei pe furiş, din căruţă. Era gata să creadă că Lucas câştigase. Imediat însă, Taylor înclină balanţa în favoarea ei.

— Prietena mea dragă e bolnavă. Are nevoie de un pat cum se cade. Eşti dispus să ne duci pe toţi acasă la fraţii tăi şi să ne ţii acolo până se va simţi mai bine?

Lucas ar fi vrut, dar ştia că nu era o idee bună.

— Ferma e la o zi distanţă, la galop. Cu căruţele şi găsirea drumurilor potrivite pentru ele, drumul ar putea dura şi patru zile.

— Lewis mi-a spus că de obicei Callaghan nu coboară de pe munte decât vara.

— Atunci, vom locui deja în oraş.

— Deci, cu siguranţă, putem sta în casă măcar o noapte.

În sfârşit, Lucas cedă. O asigură că se înduplecase numai din cauza sănătăţii Victoriei – şi numai pentru o noapte.

Avu ultimul cuvânt:

— Dacă se simte mai bine, mâine plecăm.

După părerea lui Taylor, casa era minunată ca un palat. Avea câte o fereastră mare cu geam de fiecare latură a intrării şi încă una la etaj. Livingul era foarte spaţios. În dreapta se afla o masă lungă de lemn, cu bănci pe care ar fi încăput până la zece, doisprezece adulţi. La perete, în spatele mesei, stătea o maşină de gătit neagră de tuci, lângă o mică firidă cu rafturi şi un bufet lung.

Un mic cămin de piatră se afla în faţa uşii. În stânga era un pat şi o saltea despre care Rolly o asigură că fusese aerisită. Iar în colţul camerei, o uşă dădea într-un dormitor. Un pat era pus la perete, cu o ladă alături, şi mai exista încă o fereastră cu geam.

Scara care ducea la etaj era dincolo de vatră. Taylor duse copiii sus, să vadă locul unde aveau să doarmă. Singura ei grijă era că s-ar fi putut să încerce să se caţere peste balustradă, dar Hunter o asigură că fetele aveau destulă minte ca să n-o facă. În timp ce el le apăra, Georgie îşi prinse capul între două bare ale balustradei. Lucas o dusese pe Victoria înăuntru, în braţe, căci Hunter refuzase să se apropie de ea, iar când Georgie începu să se văicărească, o aşeză pe Victoria pe o bancă şi se duse să-i elibereze capul.

Taylor şi Lucas insistară ca Victoria să stea în dormitorul de jos.

— Crezi c-ai să te simţi mai bine mâine? o întrebă Lucas.

Victoria o privi pe Taylor, în aşteptarea răspunsului. Văzând-o că dădea scurt din cap, negativ, îşi duse imediat mâna la frunte şi spuse:

— Sper din tot sufletul, dar tare mă cam îndoiesc.

Hunter începu să se înfurie.

— Eşti bolnavă sau nu eşti? întrebă el.

Victoria fu uluită. Făcu ochii mari şi-şi duse o mână la gât, în timp ce Hunter se plimba nervos prin cameră.

— Nu pot pleca aşa, când sunt îngrijorat pentru tine! se răsti el. Răspunde-mi, femeie! Chiar ţi-e rău?

— Îţi faci griji pentru mine?

Vocea Victoriei devenise înceată şi sufocată. Ochi-i erau verzi ca smaraldele, şi se umpleau deja de lacrimi.

— Ce simt eu şi ce fac sunt două lucruri diferite, o preveni el. N-ai ce să cauţi aici.

— De ce nu?

— Fiindcă eşti o lady, de-aia! mormăi Hunter. Şi mai eşti şi grea.

— Am tot dreptul să mă duc unde vreau eu.

— Ba nu-l ai! se încăpăţână el.

— De ce?

— Fiindcă eşti gravidă.

Victoria începea să se înroşească la faţă de jenă şi iritare. Cine se credea, ca să-i spună ce avea şi ce n-avea voie să facă?

— „Într-o gâlceavă falsă nu există virtute“, domnule Hunter, cită ea. William a scris cuvintele astea.

— Şi ce naiba vor să-nsemne? ridică el tonul. Cât am să mă bucur că scap de tine, Victoria! M-am săturat să mă tot uit cum ţii doliu după soţul tău şi-mi repeţi toate ciudăţeniile pe care ţi le-a spus. Gata, a murit! Tu eşti vie. Mergi înainte şi trăieşte-ţi viaţa.

Victoria rămase cu gura căscată. Credea că William fusese soţul ei? Dar ceea ce o amuţise nu era confuzia, ci furia şi gelozia vizibile din atitudinea lui.

— Nu vreau să pleci, şopti ea.

Hunter nu se putu stăpâni să n-o atingă. Îi puse mâinile pe umeri şi o strânse uşor. Voia să-i bage minţile-n cap. Femeia aia se purta ca şi cum ar fi avut tot dreptul să rămână acolo.

Pe obrazul ei se prelinse o lacrimă. Hunter i-o prinse cu degetul mare. Voia s-o facă să înţeleagă.

— Bunica mea era din tribul Crow.

— Bunica mea era de neam irlandez.

Îşi dădu seama că trebuia să-i vorbească mai direct.

— Am sânge amestecat, îi reaminti el, încet.

— Şi eu, răspunse imediat Victoria.

Hunter începea să se înfurie iar.

— Ai pe dracu'!

Fără să se intimideze, Victoria îl împunse în piept.

— Sunt pe jumătate irlandeză şi pe jumătate franţuzoaică. Asta-i realitatea.

Renunţând să mai discute cu ea, fiindcă nu avea nicio logică, Hunter repetă:

— Plec.

Victoria îl apucă de catarama curelei.

— Probabil nu-s îndrăgostită de tine.

— Sper să nu fii.

Se întinse spre el pe vârfuri. În acelaşi timp, Hunter se aplecă spre ea. Gurile li se întâlniră, iar braţele lui îi cuprinseră talia. O sărută îndelung, apăsat, iar când îşi veni în fire, vru să se retragă. Victoria îl privea cu răsuflarea tăiată şi o expresie nedumerită şi visătoare.

— Dă-mi drumul, îi ceru el.

— Poţi să pleci după ce se naşte copilul, spuse ea în acelaşi timp.

— Nicio femeie nu mă-nvaţă pe mine ce să fac.

Victoria se aşeză la loc pe bancă şi-şi lăsă capul în piept.

— Atunci, du-te. N-am nevoie nici de tine, nici de altcineva. Am să mă descurc perfect de una singură, cum am făcut şi până acum.

Hunter pufni:

— Şi soţul tău?

Nu-i aşteptă răspunsul. Era sigur că avea să vină iar cu una din fanteziile ei, iar atunci chiar şi-ar fi pierdut cumpătul.

Ajunsese la uşă, când o auzi şoptind:

— N-am fost măritată niciodată. E mai bine să laşi o femeie ca mine singură.

Hunter se opri ca trăsnit. Nu se întoarse.

— Atunci, cine e William?

— A fost un mare dramaturg. Se numea William Shakespeare. A trăit acum câteva secole.

După ce rămase pe loc aproape un minut, fără să scoată o vorbă, Hunter ieşi. Victoria se ridică şi alergă în dormitor, plângând.

Hunter ajunsese la jumătatea poienii, când se opri şi iar căzu pe gânduri. Lucas se pregătea să taie lemne, când Georgie trecu în fugă pe lângă el. O luă în braţe şi o ridică.

— Nu-l deranja pe Hunter acum, îi şopti el.

Apoi apăru şi Daniel. Lucas îl opri şi pe el.

— Lasă-l pe Hunter în pace.

— Ce face? întrebă băiatul.

Lucas zâmbi.

— Se luptă. Din clipă-n clipă, îşi va da seama că e inevitabil. Ce-ar fi să vă duceţi voi să vedeţi ce mai face mama voastră?

Imediat ce-o puse pe Georgie jos, Daniel o luă de mână şi o duse înapoi în casă.

În sfârşit, Hunter se hotărî. Se întoarse şi porni spre Lucas.

— Am să mai stau pe-aici un timp, anunţă el.

— Mi-ar prinde bine ajutorul tău.

Hunter dădu din cap. Se bucura că prietenul lui nu-l întreba de ce se răzgândise. Schimbă repede subiectul:

— Chiar crezi că s-ar putea ca zilele astea să apară Caulder pe-aici?

— Dacă-și închipuie că aurul lui e la mine, o să vină.

— Probabil au să-l prindă înainte de a ajunge în Sioux City.

— S-ar putea, fu Lucas de acord.

— Victoria n-ar trebui să plece nicăieri până după ce se naşte copilul. Drumul până aici a fost greu pentru ea. Are nevoie de odihnă.

— Propui să rămânem?

— Altă cale nu văd.

Lucas era îngrijorat şi el pentru Victoria, desigur, dar şi pentru soţia şi copiii lui. Sălbăticia nu era un loc potrivit pentru ei. Totuşi, Hunter avea dreptate. Trebuia să stea pe loc până când Victoria năştea.

A doua zi dimineaţa, Taylor pusese la ferestre perdele albe cu pătrăţele galbene. Da, ştia că plecau. Sigur că ştia. Lucas i-o spusese de cel puţin o sută de ori. Dar ăsta nu era un motiv ca până atunci să nu se simtă bine.

Seara, Lucas observă şi faţa de masă, şi vasele puse în ordine, pe rafturi. Pe patul lor era o cuvertură nouă, iar pe consolă, o vază cu flori de câmp. Casa arăta tot mai mult ca o locuinţă.

Rolly îi lăsă să cumpere balansoarul de la Frank, cu condiţia de a i-l împrumuta duminica după-amiaza, pentru citirea ziarului.

— Tu ai făcut balansoarul ăsta frumos, Rolly? îl întrebă Taylor.

Uriaşul dădu din cap, mormăind:

— Şi ce-i cu asta?

Taylor îi ceru să facă şi un leagăn pentru copilul Victoriei. Era gata să-i plătească un preţ bun, îl asigură ea, şi avea la dispoziţie toată vara ca să lucreze.

Rolly îşi frecă bărbia ţepoasă şi-i spuse că trebuia să se mai gândească.

Taylor devenea treptat o adevărată soţie, mamă şi femeie de la frontieră. A doua zi dimineaţa, se trezi din somn cu o oră mai devreme decât de obicei şi făcu micul dejun. Dacă Lucas se mira s-o vadă muncind cu atâta hărnicie, nu arătă.

După ce mâncară, iar copiii se duseră afară cu Victoria, Lucas îi spuse lui Taylor că pleca.

— Un om în trecere prin oraş i-a spus lui Frank că-n Rosewood e un judecător care ascultă cazuri. Dacă mă grăbesc, poate o să avem la timp hârtiile pentru custodie.

— N-ar trebui să vin şi eu cu tine?

Lucas clătină din cap.

— Nu cred că e nevoie.

Taylor îl ajută să-şi facă bagajul, apoi îl urmă până afară. Hunter îşi înşeuase deja calul pentru el. Îi dădu hăţurile lui Lucas, apoi plecă, pentru a le lăsa câteva minute de linişte.

— Te rog, ai grijă.

— O să am, îi promise el, sărutând-o. După ce obţinem custodia gemenelor, voi afla şi ce anume trebuie să facem ca să înfiem legal şi băiatul.

În lipsa lui, Taylor plantă într-o grădină de vară varză, mazăre, ridichi şi ceapă. Rolly veni să-i aducă o surpriză – un al doilea balansoar, identic cu primul, la care începuse lucrul cu luni în urmă şi nu apucase să-l termine. Se gândea că poate Victoria voia să se legene în acelaşi timp cu Taylor. Fu încântată de cadou şi, după ce-l lăudă şi acceptă faptul că Rolly nu voia să primească bani de la ea, oricât ar fi insistat, îi ceru sfatul despre grădina de zarzavaturi.

Rolly o puse să dezgroape toate cepele. Erau îngropate atât de adânc, îi explică el, încât în veci n-ar fi ajuns la suprafaţă. Taylor avu nevoie de două zile de muncă, de la răsăritul până la apusul soarelui, ca să-şi termine grădina.

De obicei, Victoria şi Hunter plecau la plimbare după cină, în timp ce Taylor ducea copiii la culcare. Îi povestea lui Daniel despre Daniel Boone şi Davy Crockett.

Scurtase deja numele băiatului la „Daniel" şi, întrucât n-o corecta niciodată, se gândea că putea să-l aleagă pe acela, deşi el îi spunea că încă nu se hotărâse.

Îşi acoperi fiul cu pătura şi adormi pe saltea, lângă el. O trezi Hunter. Victoria îl trimisese sus ca să se asigure că Taylor era în casă.

Se ridică în picioare, clătinându-se. Hunter o ţinu de braţ în timp ce cobora scara, ca să nu cadă.

— Cât ai de gând s-o mai ţii aşa? întrebă el.

Taylor se prăbuşi în balansoar şi începu să-şi despletească părul, obosită.

— Cum s-o ţin?

— Munceşti până cazi de pe picioare.

— Zău aşa, Taylor, îi dădu dreptate şi Victoria.

— Sunt doar puţin obosită în seara asta, recunoscu Taylor. După

ce-mi stabilesc un program, am să rezist mai bine. Acum toate durează de două ori mai mult, pentru că abia le învăţ.

— Vrei să spui că ar trebui să faci anumite treburi în anumite zile? întrebă Victoria.

— Da, desigur. Femeile din sălbăticie au zile stabilite pentru fiecare muncă. Lunea e ziua pentru spălat, marţea, ziua de călcat. Miercurea e ziua de copt, şi…

— Pentru numele lui Dumnezeu, mormăi Hunter. De unde-ai mai auzit şi prostia asta?

Tonul lui, care o ridiculiza vizibil, o făcu să se simtă jignită.

— Am citit în jurnalul doamnei Livingston. Mie mi se pare foarte rezonabil.

Victoria se aşeză pe bancă şi-şi împreună mâinile în poală.

— Te omori singură, îi spuse ea. Ai sădit o grădină, ai despachetat toate cuferele, ai spălat rufele şi ai făcut destul săpun ca să ne ajungă trei ani.

— Da, dar multă vreme nu voi mai avea nimic de făcut, sublinie Taylor.

Prietena ei se întoarse spre Hunter.

— A spus că mâine vrea să facă lumânări. Nu văd ce nevoie avem de ele. Avem felinare destule.

Hunter o privea lung pe Taylor.

— Ce încerci să dovedeşti?

Era prea epuizată ca să-l mintă sau să-i răspundă cu un semiadevăr isteţ.

— Că nu sunt atât de fragilă.

Răspunsul ei îl descumpăni. Făcu ochii mari şi fu cât pe ce să zâmbească. În seara aceea, arăta mai mult decât fragilă – părea pe jumătate moartă. Avea pielea palidă ca făina şi cearcăne negre sub ochi.

— Cine-a spus că eşti fragilă? întrebă el, ghicind deja răspunsul.

— Pariez că Lucas, replică Victoria.

Taylor dădu din cap.

— Vreau să-şi dea seama că sunt capabilă să trăiesc aici.

— Şi să nu te mai pună să pleci, dădu din cap Victoria.

— Da.

— Ei, dacă asta nu le… începu Hunter.

Taylor îl întrerupse:

— V-aş mulţumi dacă niciunul dintre voi nu-i va menţiona conversaţia asta soţului meu. Vreau să vadă cu ochii lui că sunt puternică şi hotărâtă… şi fericită, fir-ar să fie! Acum, dacă mă scuzaţi amândoi, mă duc la culcare. Am avut o zi grea.

— De ce te mai deranjezi să te culci? întrebă Hunter. Într-o oră, trebuie să te scoli.

— Nu e nevoie să fii sarcastic, mormăi Taylor.

Intră în camera Victoriei să se spele şi să se schimbe. Când auzi uşa din faţă închizându-se, reveni în living. Victoria îi pregătise patul.

— Cum mai merge, cu tine şi Hunter? întrebă Taylor. Vă înţelegeţi bine?

— Mai întâi, culcă-te. Pari moartă pe picioare.

Apoi, îi răspunse la întrebare:

— Mă sărută în fiecare seară înainte de culcare. Uneori, de mai multe ori. Nu pare să observe că mă fac tot mai grasă, greoaie şi urâtă.

— Eşti strălucitoare, nu urâtă, şi asta-i tot ce vede.

— Totuşi, spune că va pleca imediat ce se naşte copilul.

— S-ar putea să se răzgândească.

După ce prietena ei se duse la culcare, Taylor adormi şi ea, cu gândul la treburile care o aşteptau a doua zi.

În noaptea următoare, sosi Callaghan.

Taylor deschise ochii şi fu cât pe ce să moară de frică. Bătrânul muntean stătea la masă şi-şi îndesa biscuiţi în gură, câte doi în acelaşi timp.

Un zbieret îi veni în gât, şi avu senzaţia că i se oprise inima în loc.

Apoi o izbi mirosul lui, şi ştiu că nu de frică avea să moară. Era urât, rânced şi-i amintea de sconcşi. Îşi ridică pătura peste nas şi gură, privindu-l pe nebun.

Callaghan. Îşi amintea numele. Şi avertismentele lui Lucas, precum şi că nu era periculos. Se ruga la toţi sfinţii să fi avut dreptate.

Căci arăta destul de periculos, şi sălbatic. Era un om destul de masiv, dar aşa cum stătea, cocoşat peste masă, nu-i putea ghici înălţimea. Purta pantaloni maro din piele de oaie, cămaşă şi cizme negre, cu carâmbi îmblăniţi. Părul îi era castaniu, lung şi lăţos.

Se întoarse şi o privi. Taylor îi susţinu privirea. Frica îi trecuse. Ştia că dacă avea nevoie de ajutor, nu trebuia decât să ţipe. Hunter dormea afară, sub stele. Ar fi venit imediat.

Callaghan nu era un maniac bolnav la cap. Avea ochii limpezi ca lumina zilei. În privirea lui se citea curiozitatea – şi încă ceva, care-i puse nervii pe jar imediat. O sclipire clară, în ochii aceia căprui-aurii.

— E, nu ţipi?

O întrebase cu un glas gâjâit şi amuzat. Taylor dădu din cap că nu. Callaghan zâmbi, arătându-şi dinţii albi şi strălucitori, apoi se întoarse iar la farfuria cu biscuiţi.

— Ăştia au nevoie de sare.

În sfârşit, Taylor îşi reveni. Sări din pat, îşi înhăță halatul şi se îmbrăcă.

Pistolul ei era pe consolă. Porni pe furiş într-acolo.

— De ce-ai crezut c-aş ţipa?

— Cele mai multe ţipă, ridică el din umeri.

— Şi pe urmă, ce se întâmplă?

— Bărbaţii lor mă dau afară. Da' eu afară nu stau. Vin înapoi în casă. Mhm, mereu vin.

— Când ai să te întorci în munţi?

Îşi luă pistolul, şi abia atunci observă că toate cartuşele erau aliniate în şir lângă armă. Callaghan era mult mai isteţ decât

crezuse.

Propria ei reacţie o surprinse. Începu să zâmbească.

— Plec când oi fi gata.

— Eşti adevărat, nu-i aşa, Callaghan?

— Ce adevărat?

— Un muntean adevărat.

Ocoli încet masa, cu gând să deschidă uşa. Dacă nu lua o gură de aer curat, avea să leşine.

— Ţi-aş mulţumi dacă nu-l chemi pe bărbatu' tău până nu-mi termin micul dejun.

— Nu chem pe nimeni, îi promise ea. Vreau doar puţin aer, atâta tot.

Deschise uşa şi ferestrele. Nu folosi prea mult. Se rezemă de tocul uşii şi-l privi pe intrus. Avea manierele unui vier.

— Mâine dimineaţă o să vreau cafea, anunţă el. Şi un mic dejun ca lumea.

Îi tot arunca priviri scurte, ca să-i observe reacţia. Taylor zâmbea în continuare.

— Acum poţi să ţipi dacă vrei. Am terminat, declară Callaghan, ridicându-se.

— Pariez că ai o mulţime de povestit despre viaţa de la munte.

— Mii şi mii.

— Ştii cine-au fost Daniel Boone şi Davy Crockett?

— Nu-s prost, se răsti el. Sigur c-am auzit de ei. Au murit, cucoană. Şi nici nu erau din munţii ăştia. Noi, aici, avem poveştile noastre. Oameni ca Tom Howard şi Sparky Dawson şi Montana…

Zbieretul Victoriei îl întrerupse. Taylor sări şi ea cale de-un cot. Nu observase uşa dormitorului deschizându-se. Prietena ei îi aruncase o singură privire lui Callaghan şi scosese un ţipăt care-ar fi trezit tot oraşul Redemption.

Taylor se dădu la o parte tocmai la timp. Hunter năvăli pe uşă, cu pistolul scos.

— Callaghan! mugi el.

— 'Neaţa, Hunter.

— E inofensiv, îi şopti Taylor Victoriei. Prietena ei părea gata să leşine.

— M-a trezit mirosul, răspunse ea la fel de încet, icnind.

Taylor îi dădu un prosop să-şi acopere faţa, apoi se duse să-şi ia pistolul.

— Ai zece secunde să ieşi de-aici, ordonă Hunter. Şi dacă te mai văd, te omor.

— Nu pleacă nicăieri.

Taylor fu nevoită să repete, înainte de a fi auzită. Hunter era sigur că nu înțelesese bine.

— Ce-ai spus?

— Că nu pleacă.

Îi venea să râdă. Hunter o privea uluit.

— Mi-a spus că s-ar întoarce oricum.

Callaghan bătu cu palma în masă şi izbucni în râs. Se opri la fel de brusc, când Taylor îndreptă pistolul spre el.

— Ai să mă împuşti?

— Nu. Dar nu pleci de-aici până nu spun eu că poţi să pleci.

Munteanul se întoarse spre Hunter.

— E nebună?

— Cred că da, dădu Hunter din cap.

— E frântă de oboseală şi nu mai gândeşte limpede! strigă Victoria, prin prosop. Taylor, ţi-ai ieșit din minţi?

— Probabil, răspunse Taylor.

Apoi râse şi se întoarse spre scară:

— Daniel David?

— Da, mamă?

— Ştii ce-am prins?

— Ce mamă?

— Un muntean adevărat, viu! Hunter, adu copaia.

Capitolul 19

Prinţul întunericului e un gentleman.

William Shakespeare, „Regele Lear"

Lucas lipsi trei săptămâni. Ajunse acasă vineri, spre seară. Hunter îl întâmpină în curte.

Imediat, ştiu că ceva era în neregulă. Calul era transpirat şi cu spume la gură. Lucas nu şi l-ar fi forţat fără motiv.

— Unde-s Taylor şi ceilalţi?

— În casă, răspunse Hunter, sunt bine. Ce s-a întâmplat?

— Judecătorul a aprobat. Am hârtiile semnate.

— Mă bucur să aud că s-a rezolvat, răspunse Hunter, aşteptând să audă şi restul.

— Am urmărit doi oameni din Rosewood până-n South Creek. Erau pistolari plătiţi. S-au oprit în Cameron şi au întrebat cum se-ajunge cel mai repede la Redemption. Am luat-o pe scurtătură şi cred că mai au o zi până s-ajungă aici.

— Cred că i-a încetinit şi ploaia de azi-noapte.

— Nenorocitul i-a trimis să ia gemenele.

— Ai să-i spui lui Taylor, sau o rezolvăm noi, fără s-o mai alarmăm?

Lucas nu voia să-şi sperie soţia, dar ştia că trebuia să-i spună.

— Trebuie să fie pregătită. Am să-i spun după cină.

— Cred c-ar fi bine să mergem în oraş şi să vorbim cu Frank.

— N-ar strica, răspunse Lucas, privind lung prin curte. Tocmai zărise în curte un necunoscut îmbrăcat în piele galbenă de oaie.

Omul dădu colţul şi porni spre uşa din faţă. Lumina soarelui în asfinţit îi cădea pe chip, printre frunze, şi era prea departe pentru ca Lucas să-l vadă bine. Totuşi, parcă-l cunoştea de undeva.

— 'Nă seara! salută omul.

Lucas făcu un pas înapoi.

— Callaghan… şopti el, nevenindu-i să creadă.

Continuă să-l privească până dispăru în casă, apoi îi rosti numele din nou – mugind, de astă dată.

Hunter izbucni în râs.

— Nu l-ai recunoscut, aşa-i?

Lucas clătină din cap.

— Ce mama dracului s-a întâmplat cu el?

— Taylor, asta s-a întâmplat. Văd eu de calul tău. Tu du-te-n casă.

Uşa se deschise dintr-o dată şi Taylor ieşi în fugă. O urmau copiii. Victoria se opri în prag, bucuroasă şi uşurată să-l vadă pe Lucas.

— Bine ai venit acasă, şopti Taylor. Ai…?

Lucas dădu din cap.

Apoi o cuprinse în braţe şi o sărută mai-mai să-i taie respiraţia. Cei trei copii îi vorbeau, toţi în acelaşi timp.

Fără tragere de inimă, o lăsă pe Taylor din braţe, şoptindu-i:

— Mai târziu…

Apoi se întoarse spre cea mai zgomotoasă dintre ei:

— Da, Georgie?

— Ştii ceva, tăticule?

— Nu, ce?

— Avem un om în casă.

— Am auzit, răspunse Lucas, privind-o pe Taylor.

— Ne spune poveşti în fiecare seară, interveni şi Daniel. Despre munteni adevăraţi. E unul care locuieşte aproape, şi Callaghan zice că poate-am să-l cunosc într-o zi.

— Mămica nu l-a lăsat să se ducă acasă! declară Allie. El mi-a zis!

Taylor se întoarse spre uşă, dar Lucas o apucă de mână şi o trase înapoi.

— De ce nu l-ai lăsa să se ducă acasă?

— Daniel încă nu şi-a ales un nume, îi explică Taylor. Callaghan doarme afară, Lucas. Nu face niciun rău. Înţeleg de ce nu-ţi place.

Mi-a explicat că de ani de zile îţi stă ca un cui în cap.

— Dacă doarme afară, de ce nu fuge în timpul nopţii? întrebă Lucas, exasperat.

— Mămica i-a spus c-o să-l prindă şi-o să-l aducă înapoi, dacă pleacă înainte să-mi aleg eu numele.

— Şi când o să se-ntâmple asta, fiule?

— Curând, promise Taylor.

Lucas strânse din fălci, semn că începea să se înfurie.

— Cina e gata! strigă Callaghan din uşă.

Privindu-l pe Hunter, Lucas îl văzu întorcându-se repede, dar nu înainte de a-i observa zâmbetul.

— Mergem în casă? întrebă Taylor.

Lucas îşi putu stăpâni nervii toată seara. Ascultă povestirea scandaloasă pe care Callaghan le-o spunea soţiei şi fiului său şi-l întrerupse doar de vreo două ori.

— Nu aşa s-a întâmplat! se răsti el. Dacă tot o spui, măcar spune-o bine!

Taylor nu înțelegea ce-l apucase. Când Lucas porni spre râu, se duse afară după el.

— E un hoţ, Taylor, îi răspunse Lucas înainte ca ea să formuleze întrebarea.

— Când era mai tânăr, poate. N-o să fure nimic de la noi.

— Pot tolera aproape orice altceva dar, pe toţi sfinţii, ce-i al meu, al meu rămâne!

— Cum a fost şi cu cuţitul. Cel pe care l-ai lăsat pe noptieră, la Cincinnati, ca să înţeleg că nu vei renunța să le cauți pe gemene.

— Într-adevăr. Vino aici, doamnă Ross.

Taylor veni în braţele lui şi-l strânse la piept.

Bărbia lui Lucas i se rezemă pe creştet.

— Mâine vin nişte oameni, îi spuse el. Unchiul tău i-a trimis.

Strângând-o şi mai tare, îi explică planul său şi al lui Hunter, promiţându-i că aveau să-i alunge. Nu adăugă faptul că erau pistolari.

Începând din clipa aceea, Taylor nu le mai scăpă pe gemene din ochi. Vremea fu alături de ea, ploaia făcându-le să stea în casă toată dimineaţa şi după-amiaza. Lucas reveni la apusul soarelui. Îi spuse că cei doi plecaseră şi n-aveau să se mai întoarcă.

Frank îi dădu mai multe detalii în duminica următoare, când Taylor se duse în oraş ca să citească ziarul.

— Amândoi ştiau cine sunt Lucas şi Hunter, îi spuse el. N-aveau de gând să le ţină piept. Şi erau şi guralivi. Se pare că unchiul tău a oferit o recompensă în schimbul nepoatelor.

— Lucas şi cu mine avem acum custodia legală asupra fetelor! protestă Taylor.

Frank se grăbi s-o liniştească:

— Ştim. Nimeni dintre noi nu va sta cu mâinile-n sân, dacă mai vine cineva. Nu-ţi face griji, Taylor.

Rolly ascultase conversaţia. Când terminară, o luă deoparte.

— Am un mic cadou pentru tine, şopti el. Tocmai l-am terminat.

Taylor credea că era un leagăn. Peste o oră, Rolly îl aduse acasă. Taylor îl asigură că-i era foarte recunoscătoare, şi râdea de bucurie, nu de altceva. Apoi, îl conduse înăuntru şi alese un loc pentru… al treilea balansoar.

Scaunele fură puse în semicerc, în faţa căminului. Rolly nu se grăbea să plece. Taylor insistă să stea un timp şi-i oferi ceva de băut, dar omul refuză.

— Vrei să mă rogi ceva? îl întrebă ea.

Rolly dădu din cap.

— Mă pregătesc…

Avu nevoie de douăzeci de minute pentru a-şi face curaj. În sfârşit, mărturisi: voia să înveţe să citească.

Taylor fu uimită şi încântată. Îl asigură că nimeni n-avea să râdă de el şi-i promise să păstreze secretul. N-avea să-i spună nici chiar soţului ei.

— Oricum, e timpul ca Daniel să înveţe să citească, spuse ea. Aş

putea să vă învăţ pe amândoi.

Dar Rolly nu voia să-l vadă nici măcar un copil de şapte ani cum se chinuia. Propuse să-i dea lecţii fiului ei seara, iar lui în pauza de masă.

Începură lecţiile de a doua zi. Taylor le spuse tuturor că se ducea până-n oraş, ca să se mai dezmorţească şi să-l salute pe Frank.

Callaghan se pregătea de plecare. Le spuse că-l chema muntele, şi deşi îi plăcuse ospitalitatea lui Taylor, stătuse prea mult în vizită. Voia să-şi regăsească solitudinea. Taylor avea să-i ducă dorul, dar ştia că era timpul să plece.

Lucas nu-i mai suporta povestirile. În cele mai multe era vorba despre un om numit Montana. Când îi auzea numele, Lucas se încrunta şi ieşea din casă. Reacţia lui îl făcea mereu pe Callaghan să hohotească de râs, plesnindu-se peste genunchi.

Lui Daniel îl plăcea la nebunia noua lor casă. Se ţinea după Lucas ca un căţeluş şi-i sorbea toate cuvintele. Petreceau mult timp împreună. Oricât de ocupat ar fi fost Lucas, mereu îi acorda fiului său timp şi atenţie.

Taylor spera să-i dăruiască şi ei timpul şi atenţia de care avea nevoie. Pur şi simplu nu-şi mai putea continua programul rigid la nesfârşit şi, într-o sâmbătă după-amiază, îşi pierdu în sfârşit controlul. Printr-o ironie, fiul ei cel dulce şi nevinovat fu cauza. Îi spuse numele pe care şi-l alesese.

Callaghan stătea lângă Daniel, cu mâinile la spate, legănându-se pe picioare înainte şi-napoi. Părea să se umfle în pene, cine ştie de ce. Taylor era intrigată.

În sfârşit, Daniel anunţă că voia să poarte numele acelui muntean aspru şi curajos pe care toţi îl numeau Montana.

Taylor îi înţelegea motivele, dar nu-l găsea totuşi un nume potrivit. Îl întrebă dacă voia într-adevăr să poarte numele unui teritoriu.

— Montana îi spune lumea, dar nu în faţă. Nu-i place numele ăsta, mamă. Callaghan mi-a spus.

Dând din cap, Taylor aşteptă să-i spună numele. Daniel se bâlbâia de emoţie. Nu-l grăbi. Era un moment important pentru el.

Trase adânc aer în piept şi-şi îndreptă umerii. Apoi, îi spuse numele lui cel nou. Avea să-l cheme Lucas Michael Ross.

Taylor fu nevoită să se aşeze. Fiul ei nu păru să observe cât de uluită era. Se şi repezise să spună una dintre povestirile lui favorite despre Lucas.

— A scos din canion patruzeci de colonişti, în plină iarnă, şi indienii nu le-au făcut nimic, fiindcă…

În timp ce băiatul îşi trăgea respiraţia, Callaghan se grăbi să completeze:

— Fiindcă le e teamă de el şi îl respectă.

Fiul ei dădu din cap.

— Nu se poate să mă cheme Montana. Fiecare muntean trebuie să-şi câştige porecla. Uite, lui Callaghan i se spune Ursul – nu-i aşa?

— Ba bine că nu! confirmă Callaghan.

— Şi Rolly mi-a spus o poveste despre tata, mamă. A zis că ştia să caute urmele…

— Fiule, nu cred că mamei tale îi arde de poveşti acum. Mie mi se pare că-i niţeluş cam uimită. Nu ştiai, nu-i aşa, doamnă Ross?

Taylor clătină din cap. Apoi izbucni în râs. Îşi amintea grupul care-l înconjurase pe soţul ei în holul hotelului din Boston.

Îl băteau pe umeri cu entuziasm şi-l implorau să le strângă mâna. Crezuse că admiraţia lor era în legătură cu războiul.

Dumnezeule din ceruri, era măritată cu un muntean! Şi toată lumea din America părea să ştie cine era! Toată lumea, numai ea nu!

— Callaghan a spus că ne-am încurca dacă ne zici la amândoi Lucas, continuă fiul ei. A zis că până cresc, pot să iau numele al doilea al lui tata. Acuma mă cheamă Michael, mamă… dacă vrei şi tu.

Nu voia să-i strice bucuria. Zâmbi forţat.

— Atunci, Michael să fie.

Callaghan plecă peste câteva minute, iar fiul ei se duse afară să le

spună tuturor noul lui nume. Lucas plecase deja la vânătoare. Mai avea de aşteptat până să afle cum se numea de-acum fiul lui.

Multă vreme, Taylor nu se mişcă de la masă. Victoria şi Hunter duseseră gemenele la râu, să se bălăcească. Lipsiră mai mult de o oră, iar când se întoarseră, Taylor era tot la masă.

Victoria făcuse o tocană pentru cină. Anunţă că avea să fie gata peste o oră. Tot arunca priviri îngrijorate spre Taylor. Prietena ei părea foarte tulburată.

Observă că era roşie la faţă şi tremura. Oare din cauza febrei?

Ridicându-se, Taylor clătină din cap.

— N-am febră, îi şopti ea Victoriei. Sunt furioasă.

Îşi încinse şorţul pe mijloc, îşi vârî pistolul în buzunarul acestuia şi porni spre uşă.

— Unde te duci? o întrebă Victoria.

— În grădină. Pe urmă, cred c-am să fac un drum până-n oraş. Vreau să fiu singură o vreme.

I se părea că vorbea pe un ton calm şi rezonabil. Victoria nu era de aceeaşi părere.

— Te doare gâtul? Eşti răguşită.

Taylor nu-i răspunse. În timp ce închidea uşa, prietena ei o întrebă cât avea să lipsească, pentru a nu întârzia la cină. Îi promise că urma să se întoarcă până atunci. Înarmată cu pistolul, ocoli grădina, bombănind la vederea stricăciunilor produse deja de iepuri şi, în sinea ei, urlând că avea o viaţă atât de nefericită. Lucas înţelese că era ceva în neregulă în prima clipă când o zări. Stătea în partea opusă a grădinii, privindu-l, cu o expresie cum niciodată n-o mai văzuse. Părea învinsă.

Îl aşteptă să ajungă la vreo douăzeci de paşi distanţă, şi abia atunci ridică mâna, făcându-i semn să se oprească.

— Plec! declară ea, cu voce puternică.

Drept răspuns, Lucas făcu ochii mari. Taylor dădu din cap:

— M-ai auzit, Lucas? Plec.

Lucas încuviinţă scurt.

— Era şi timpul.

Reacţia lui nu făcu decât să-i aţâţe furia şi mai mult.

— Te aşteptai să dau greş, nu-i aşa? Nu eşti deloc surprins.

— Nu, nu sunt surprins. Te-am privit cum te speteai cu munca în ultimele săptămâni şi am văzut ce efect a avut asupra ta.

Îngrijorarea îi înăsprea glasul.

— Ai slăbit şi ai cearcăne sub ochi. Slavă Domnului că ţi-ai venit în fire la timp, până nu mureai pe picioare.

Îi venea să urle la el. Nu se stăpâni. Ducă-se dracului controlul. Venise la frontieră ca să fie liberă şi, pe toţi sfinţii, aşa avea să fie.

— Vrei să spui că munca mea grea te-a convins că nu trebuie să stau aici?!

— Taylor, strigi la mine…! remarcă el, părând de-a dreptul uimit de acest lucru.

Nu pierdu vremea dându-i dreptate.

— Să nu-ndrăzneşti să-mi spui că sunt fragilă, Lucas, sau jur pe Dumnezeu c-am să răcnesc la tine până mor sau eu, sau tu.

— N-ai ce căuta aici, insistă el.

Se înfuria cu repeziciune, la fel ca ea. Cu cât o privea mai mult, aşa epuizată cum era, cu atât devenea mai furios. Nu-şi dădea seama că ea devenise lumea lui? Dacă i se întâmpla ceva, nu ştia ce-ar fi făcut. Avea responsabilităţi, fir-ar să fie. Copiii depindeau de ea. Şi el la fel. Trebuia să înceapă să-şi poarte singură de grijă, iar Lucas era hotărât s-o oblige.

— Am stat destul cu mâinile-n sân, îi spuse el. Te-am luat dintr-o sală de bal şi, pe toţi sfinţii, am să te duc înapoi. Tu ar trebui să porţi diamante şi…

Taylor îi risipi concentrarea. Scoase pistolul din buzunarul şorţului, se răsuci în loc şi trase. Glonţul lovi un iepure gras, care fu aruncat înapoi în gard.

Apoi vârî pistolul la loc şi-şi încrucişă braţele pe piept. Îşi privi încruntată soţul.

— Plec! strigă ea din nou. Ştiai că fiul tău şi-a ales numele? Vrea

să-l cheme Lucas Michael Ross. Trebuie să-i spunem Michael. Ce zici de asta, Montana?

Lucas făcu un pas spre ea. Taylor se retrase.

— Toate sunt exagerări, spuse el. Nu-mi place să vorbesc despre ele. Nu merit atâta admiraţie. Sunt doar un bun căutător de urme, atâta tot.

Se prefăcea intenţionat că nu înţelegea ce încerca să-i spună. Expresia lui deveni reţinută. Evident, voia ca Taylor să abandoneze subiectul.

Ea, însă, nici gând!

— Toată lumea din America ştie cine eşti. Toată lumea, numai nevasta ta nu!

La asta, nu mai avu ce să-i spună. Taylor se simţea trădată. Ştia că avea nevoie să stea un timp singură, ca să hotărască ce trebuia să facă.

— N-am să mai fiu o povară pe capul tău, afirmă ea; îşi ridică fustele şi porni pe cărarea care ducea spre oraş. Iar acum, dacă mă scuzi, plec.

— Du-te, mormăi el. Dar te previn, Taylor: am să-ţi iau urma şi-am să te-aduc înapoi, la mine. Ce-i al meu, al meu rămâne.

Taylor se opri brusc. Panica pe care o distingea în glasul lui o nedumerea. Se întoarse să-l privească. Îi distinse frica în privire. Nu-i înţelegea reacţia, şi totuşi încercă instinctiv să-l calmeze.

— Mă duc în oraş. Am să mă întorc într-o oră.

Lucas nu-şi putu ascunde uşurarea.

Tot drumul până-n oraş, Taylor se gândi la comportamentul lui. O parte din distanţă o parcurse în fugă, iar când îşi dădu seama ce făcea, încetini pasul. Încă mai era atât de furioasă din cauza încăpăţânării lui, încât nu putea gândi limpede. Planul său de a-i dovedi că avea curajul şi tăria de a trăi în ţinuturile sălbatice se întorsese împotriva ei însăşi.

Lucas era un muntean adevărat, mai adevărat decât în toate

închipuirile ei, mai adevărat decât realitatea. Dacă nici asta n-o revolta, nu ştia ce altceva ar fi putut s-o facă. Lucas ştia că o fascinau Daniel Boone şi Davy Crockett. Auzise poveştile pe care i le spunea fiului lor. La naiba, ştia ce părere avea despre eroii aceia, şi totuşi nu-i spusese niciodată că se măritase cu unul asemenea lor.

Simţea că iar îi veneau furiile. Sigur că nu-i spusese. Ar fi trebuit să-i vorbească despre trecutul lui şi, Doamne fereşte, chiar să-i împărtăşească unele dintre experienţele pe care le trăise.

Frustrată, Taylor îşi aruncă mâinile în sus.

— Mă las păgubaşă, mormăi ea.

Apoi izbucni în lacrimi.

Pentru că avea obiceiul să treacă pe la magazinul general, o luă într-acolo. Plânse în timp ce intra prin spate şi când îl străbătu, şi întrucât obişnuia şi să-l salute pe Frank, îi făcu cu mâna. Abia când ieşi în stradă îşi dădu seama cât de ridicol arătase.

Taylor promisese să se întoarcă într-o oră, dar pierduse noţiunea timpului. Urcă pe colina din spatele oraşului, iar când ajunse în vârf, privi în jos, spre Redemption, îşi propti mâinile în şolduri şi scoase un urlet, ca să se descarce complet. Era o senzaţie atât de mulţumitoare, încât mai răcni o dată. Numai când începu s-o doară gâtul se opri.

Ştia că se purta ca o nebună. Nu-i păsa. În jur nu era nimeni care s-o vadă sau s-o audă. Şi n-ar fi contat nici dacă se uitau alţi oameni. Era o femeie liberă. Dacă voia să-şi piardă controlul, atunci, pe toţi sfinţii, avea tot dreptul s-o facă.

Scoase un oftat sonor de satisfacţie şi se aşeză. Mult timp, stătu pe gânduri. O sâcâia reacţia lui Lucas faţă de anunţul ei că pleca. Probabil crezuse că voia să pună capăt căsniciei şi, deşi considera că aceasta era o concluzie ridicolă pentru un om atât de inteligent, ceea ce o nedumerea şi o fascina era faptul că în ochii lui se citise teama. Nu se înşelase. Îi văzuse clar spaima şi panica.

Reacţia lui nu avea niciun sens. Chiar credea că i-ar fi părăsit, de el şi copii? Sau credea că ar fi lăsat copiii cu el, şi de-asta intrase în

panică? Nu, clătină ea din cap, nu era posibil. Lucas ştia că niciodată nu i-ar fi părăsit pe copii. Cum se putuse gândi că l-ar fi părăsit şi pe el? Îi spusese că-l iubea. Credea că era doar o slăbiciune trecătoare?

Nu gândise limpede, îşi dădu ea seama, iar aşa ceva nu era deloc caracteristic pentru Lucas. El era întotdeauna un om rezonabil. Şi mai şi ridicase tonul la ea. Or, Lucas nu striga niciodată – niciodată! Nicicând nu se lăsa pradă emoţiilor.

Până azi.

Nu era posibilă decât o singură concluzie, şi deodată, tot ceea ce nu avusese niciun sens, deveni absolut clar.

O iubea.

Fu copleşită de bucurie. Plânse zece minute în şir, înainte de a reuşi să se oprească. Apoi începu să-şi facă griji. Dacă o iubea, de ce nu-i spusese?

Taylor îşi şterse faţa cu poala fustei şi se ridică. Dragostea n-ar fi trebuit să fie tulbure, nu? Poate că Lucas încă nu-şi dădea seama că o iubea. O asemenea posibilitate avea sens, şi întrucât nu putea găsi nicio altă explicaţie logică, trase concluzia că aceasta era.

Doamne, trebuia să aibă răbdare. Ştia că până la urmă Lucas avea să înțeleagă totul, şi spera doar să nu fie moartă şi îngropată înainte ca în mintea lui obtuză să se facă lumină. De la iubirea pentru el putea să i se tragă chiar şi moartea. Acest gând o făcu să zâmbească.

Era timpul să se ducă acasă, îşi scutură frunzele de pe fustă şi porni înapoi spre oraş. Dintr-o dată, se pomeni întrebându-se ce făcuse în aceeaşi vreme cu un an în urmă, şi-şi spuse că probabil citise din jurnalul doamnei Livingston. Ce naivă fusese pe-atunci! Doamna Livingston habar n-avea de viaţa în sălbăticie. Nu era nevoie ca lunea să fie ziua pentru spălat, iar femeile nu erau nevoite să muncească până cădeau de pe picioare, numai pentru a se dovedi capabile.

Viaţa era prea scurtă pentru nişte programe rigide. Taylor ştia că în cele din urmă avea să se integreze într-o rutină comodă, neistovitoare. Nu avea nevoie să dovedească nimic, nimănui. Voia

să aibă o viaţă lungă şi să-şi vadă copiii crescând şi împlinindu-şi visele.

Îl iubea pe Lucas cu pasiune, dar n-avea să-l lase să-i ia visele. Urma să stea acolo unde era, şi cu asta, gata! Soarele asfinţea. Taylor se opri puţin să admire capodopera lui Dumnezeu, apoi grăbi pasul şi coborî repede în oraş. Uitase de timp. Îi spusese Victoriei că avea să se întoarcă într-o oră, şi deja trecuseră mai mult de două.

O luă pe scurtătura care trecea prin magazinul general, îl salută din mers pe Frank, apoi ieşi grăbită pe uşa de la stradă. Şi se pomeni faţă-n faţă cu unchiul ei, Malcolm.

Aproape se ciocniră piept în piept. Fu atât de uimită la vederea lui, încât se opri în loc.

Malcolm nu părea deloc surprins s-o vadă. O apucă de braţ, strâns, şi o trase din dreptul intrării.

Taylor încerca deja să-şi smulgă braţul din mâna lui, când o trânti de perete. Se lovi cu capul de scânduri. O străbătu un junghi de durere, dar nu ţipă. N-avea să-i dea această satisfacţie.

Malcolm era la fel de urât cum şi-l amintea, deşi se îngrăşase considerabil de ultima oară când îl văzuse. Părul i se rărea în creştet, iar firele albe i se înmulţiseră. Era îmbrăcat într-un costum negru, cu cămaşă albă, pătată în jurul gulerului şi pe piept. Duhnea a whisky. Da, Malcolm era întru totul la fel de respingător ca pe vremuri.

— Ia-ţi mâinile de pe mine! se răsti ea, cu dezgust vizibil.

— Aşa-ţi saluţi unchiul? gânguri Malcolm.

Avea chipul la câţiva centimetri de al ei. Taylor privi intenţionat cicatricea care-i străbătea pleoapa şi sprinceana. În sfârşit, Malcolm observă unde se uita şi ridică mâna dreaptă. O lovi peste faţă, tocmai când Frank ieşea din magazin să vadă ce se întâmpla. Scoase un strigăt şi alergă s-o ajute.

Malcolm îl îmbrânci într-o parte şi o trase pe Taylor în magazin. Trânti uşa, o încuie, apoi îşi împinse nepoata spre tejghea.

— Credeai că te poţi ascunde de mine în locul ăsta uitat de lume?

Nu-i răspunse.

— Ai fost surprinsă să mă vezi, nu-i aşa?

— Da, recunoscu ea. Ştiam că vei trimite alţi oameni să ia fetele, dar nu mă aşteptam să vii aici.

— Le iau cu mine, anunţă el, bătându-se peste buzunarul vestonului. Am hârtiile care dovedesc că-s ale mele.

— Nu sunt ale nimănui! strigă Taylor. Hârtiile tale n-au nicio valoare aici. Nu suntem în Anglia.

Malcolm o privi încruntat, apoi se duse grăbit la uşa din spate, pe care o închise cu zăvorul.

— O să aşteptăm aici, spuse el.

Taylor se uita afară, prin vitrină. Frank nu se vedea nicăieri. Probabil se dusese să-l cheme pe Lucas.

— Aş putea să te omor pentru problemele pe care mi le-ai cauzat. Tu ai fost cu ideea, nu?

Încrucişându-şi braţele pe piept, Taylor îl privi cum se plimba agitat prin magazin, încruntându-se mereu la ea.

— Care idee?

— Să schimbe testamentul.

Taylor clătină din cap.

— Mama ta nu mi-a spus ce făcuse. Am aflat o dată cu tine, după moartea ei.

Malcolm pufni, neîncrezător.

— Nu plec nicăieri fără gemene. Nu m-aş fi deranjat, dacă n-o convingeai pe căţeaua aia bătrână să le lase ditamai afurisita de avere puştoaicelor lui Marian. Graţie amestecului tău, acum îmi bat la uşă toţi creditorii din Londra.

— Doamna ţi-a achitat toate datoriile, îi aminti ea. Deja te-ai adâncit în altele?

Întrebarea ei nu-l încântă deloc. Făcu un pas ameninţător. Taylor îşi strecură mâna în buzunarul şorţului, pregătindu-se pentru orice eventualitate.

— Dacă n-am încotro, am să te omor, o ameninţă el.

— Fă-o, şi banii îi vor reveni soţului meu, se bucură ea să-l anunţe.

Malcolm zâmbi.

— Cred că în momentul ăsta e pe moarte. Acum n-am mai angajat nişte laşi. Am venit pregătit. Am patru pistolari cu mine.

Cu un efort, Taylor reuşi să-şi ascundă îngrijorarea.

— Numai patru?

Ridică mâna s-o lovească din nou. Un zgomot provenit de afară îi distrase atenţia. Alergă lângă vitrină şi se uită pe furiş. Nu păru să vadă pe nimeni, căci ridică din umeri şi se întoarse spre ea, ţanţoş ca un păun.

— Toate astea-s numai din vina ta, se răsti el. Dacă se face moarte de om, tu vei fi responsabilă. Vreau fiecare liră care mi se cuvine. Nu pot să mă duc după banii pe care baba aia nebună i-a dat pentru opere de caritate, dar pot lua înapoi ce-a pus deoparte pentru tine şi gemene.

— Şi cum ai de gând să faci?

Nu-i dădu timp să răspundă.

— Lasă-mă să ghicesc. Nu va fi nici vina, nici responsabilitatea ta, dar tot voi muri. Asta e?

— Nu fac decât ce m-ai silit tu să fac.

— De unde-ai avut banii pentru pistolari?

— De la fiica mea. Şi-a vândut bijuteriile. Îi dau jumătate din moştenire. Jane îţi trimite salutări, adăugă el, cu un chicotit.

— Pe-aici se spânzură oamenii pentru crimă, să ştii, îl preveni ea.

Malcolm îşi descheie vestonul şi duse mâna la buzunar.

Taylor strânse patul pistolului, dar nu-l scoase din şorţ. Nu voia să-l omoare decât dacă nu mai avea încotro.

Sub cureaua pantalonilor lui, între betelie şi grăsimea de pe burtă, era vârât un pistol. Totuşi, nu-l atinse. În schimb, scoase o batistă şi începu să-şi şteargă sudoarea de pe frunte.

— E cald ca dracu' aici, mormăi el.

— Taylor! se auzi glasul lui Lucas, într-un muget care făcu să se

spargă geamul vitrinei.

Malcolm alergă într-acolo. Se ascunse într-o parte şi privi pe furiş să vadă cine era. Nu stătu drept în faţa ferestrei, ca să nu poată fi ochit.

— Cine te strigă? întrebă el în șoaptă.

Râzând uşurată, Taylor îi răspunse:

— Lucas.

— Nu! răcni Malcolm.

— Ba da. Vrei să-i răspund?

— Taci din gură, fato! Lasă-mă să gândesc! îi ordonă el.

Privi din nou afară, apoi se lipi de perete, uitându-se la ea.

— Înseamnă că a pornit spre oraş înainte să ajungă ei la el. Da, asta trebuie să fie. Sunt pe drum încoace. Am să-l ţin ocupat cu tine, până ajung ei aici. Răspunde-i, fir-ai a dracu'! Strigă-l, ca să ştie că nu te-am omorât încă.

— Te-aştepţi să te ajut? întrebă Taylor, nevenindu-i să creadă. Dumnezeule, eşti vrednic de tot dispreţul! Parc-ai fi un şobolan încolţit. Toţi sunteţi încolţiţi, să ştii! Poţi să te şi laşi păgubaş. Pleacă de-aici cât mai poţi!

— Răspunde-i! ţipă din nou Malcolm.

Taylor era hotărâtă să refuze, dar Lucas o strigă iar, şi ştiu că era îngrijorat pentru ea.

— Da, Lucas?

— Eşti bine? o întrebă, cu glasul tremurându-i de spaimă.

— Da! N-am nimic!

Trecu aproape un minut, înainte ca Lucas să-i strige din nou:

— Vin înăuntru!

Malcolm se chinuia să-şi scoată pistolul din pantaloni. Nu era atent la ea.

— Spune-i să stea pe loc! răcni el.

— Nu e nevoie să vii înăuntru! strigă Taylor.

Scoase pistolul din buzunarul şorţului şi ochi.

Lucas nu ştia ce să facă. Era atât de speriat în sinea lui, şi atât de

furios, încât îi venea să doboare uşa şi să-l omoare pe ticălos cu mâinile goale. Tot drumul până în oraş, îşi alungase din minte posibilitatea ca Taylor să fie deja moartă, iar când îi auzise vocea, i se înmuiaseră genunchii şi avusese senzaţia că-i exploda inima în piept.

— Lucas, eşti o ţintă uşoară dacă stai în mijlocul străzii! strigă ea.

Malcolm se uita iar pe fereastră. Luase pistolul în mână, dar îl ţinea în jos. Încă nu ochise. Numai din acest motiv mai era în viaţă.

— Vin înăuntru! strigă Lucas.

— Nu e nevoie! îl asigură Taylor.

Nu părea speriată. Lucas nu ştia ce să înţeleagă. Imediat, Taylor îl lămuri.

— De ce naiba nu e nevoie? întrebă el.

— Am şorţul pe mine.

Malcolm nu pricepu decât când auzi cocoşul pistolului. Se întoarse încet spre el, ridicând în acelaşi timp arma.

Dintr-un foc, Taylor îi zbură pistolul din mână. Malcolm scoase un urlet de durere şi se lovi de perete. Uşa zbură din balamale, spartă cu umărul de Lucas. Apoi căzu la podea şi uşa din spate, iar Rolly intră valvârtej.

Lucas aruncă o privire spre Taylor, ca să se asigure că era nevătămată, apoi se întoarse către Malcolm. Îl ridică, îi trânti un pumn în falcă şi-l aruncă înapoi. Malcolm zbură prin vitrină şi căzu grămadă pe podeţ.

Voia să-l omoare, dar Taylor nu-l lăsă. La început, se gândi că dacă-l trimitea în Anglia ar fi făcut dreptate. Viaţa pe care avea s-o îndure ca sărăntoc ar fi fost pedeapsa cuvenită. Era un om falit, ruinat. Dar încă mai avea aceleaşi apetituri, aceleaşi pofte bolnave. Niciun copil n-avea să fie în siguranţă, atâta vreme cât Malcolm cutreiera străzile Londrei.

Iar copiii trebuiau să fie întotdeauna pe locul întâi. Întotdeauna.

Mai bine să fie închis pe viaţă. În cele din urmă, Lucas îi dădu dreptate. N-ar fi fost chiar atât de bine să-i tragă un glonţ în inimă.

N-ar fi suferit destul.

Tot oraşul se adunase în faţa magazinului, holbându-se la captiv, în timp ce discutau ce să-i facă. Malcolm şedea pe jos, smiorcăindu-se şi blestemând, în timp ce-şi oblojea mâna rănită de glonţul lui Taylor.

Rolly voia să-l spânzure pe loc. Lucas nu-l lăsă. Clevis şi Eddie propuseră să-l ducă la şeriful din Rosewood, iar de astă dată Lucas se învoi.

— Ce s-a întâmplat cu cei patru pe care i-a angajat Malcolm? întrebă Taylor.

Lucas îi omorâse pe doi când încercaseră să-l prindă într-o ambuscadă, iar pe al treilea îl lăsase să plece târâş, cu un glonţ în burtă. Totuşi, n-avea de gând să-i dea detaliile lui Taylor.

Pistolarii îi întinseseră o cursă lângă râu. În timp ce Hunter le distrăgea atenţia, trăgând, Lucas îi luase prin învăluire.

— N-am numărat decât trei.

— Eu am numărat patru, răspunse Hunter, din spatele ei. Taylor se întoarse şi-i zâmbi.

Refuza să se uite la unchiul ei. Acesta o strigase deja de două ori, dar îl ignorase.

— Vreau să mă duc acasă acum, îi şopti ea soţului ei. Frank, dacă ai nevoie de un geam pentru vitrină, Lucas ţi-l va plăti cu plăcere.

Lucas îi spuse ceva lui Hunter, încet. Taylor nu auzi ce vorbeau, şi nu-l mai aşteptă. Simţea nevoia să se îndepărteze de Malcolm şi să respire aer curat. Îşi luă rămas-bun şi porni spre casă. Lucas o ajunse din urmă la cotul drumului.

Îi spuse ce aflase de la Malcolm.

— Niciodată în viaţa lui nu şi-a asumat nicio răspundere, pentru nimic. Se pricepea foarte bine să-i facă pe ceilalţi să se simtă vinovaţi pentru faptele lui.

— Marian?

— Da. Credea că făcuse ceva rău. O să fie închis?

— Sub acuzaţia de tentativă de omor, îi răspunse Lucas. Da, va fi

închis. Taylor?

— Da?

— Lasă…

Glasul îi tremura. Încă-i mai era greu să-şi controleze emoţiile.

— Lucas, nu te mai încrunta la mine.

— În viaţa mea n-am să mai trec prin aşa ceva. Auzi ce-ţi spun, Taylor? Niciodată n-am să mă mai sperii aşa.

— De ce crezi că te-ai speriat? întrebă ea, şi-şi ţinu respiraţia în aşteptarea răspunsului.

— Ce întrebare!

Doamne, imposibil mai putea să fie. Îşi continuară drumul câteva minute, înainte ca Taylor să vorbească din nou.

— Când am plecat la plimbare, am luat o hotărâre. Am decis să nu vreau să fiu măritată cu un bărbat care nu mă iubeşte.

— Nici nu eşti! replică el, furios.

— Ştiu.

Părea înfiorată de emoţie.

— Ai încetat să mă mai iubeşti?

Nu întrebarea, ci tremurul din glasul lui o ului. Chinul care-i frământa toată fiinţa era aproape imposibil de privit. Părea gata să fie distrus de răspunsul ei.

— Nu voi înceta niciodată să te iubesc, şopti Taylor, prinzându-l strâns de mână. Cum îmi poţi pune o asemenea întrebare? Crezi că dacă spui sau faci ceva ce nu trebuie, n-am să te mai iubesc? Pe Dumnezeu din Ceruri, Lucas, mă scoţi din minţi! Iubirea mea pentru tine nu e nici condiţionată, nici temporară – e veşnică!

— Atunci, nu-mi mai pune întrebări despre trecutul meu! îi ordonă el. Lasă-l în pace, Taylor. M-am săturat să-mi tot fac griji că ai să…

Nu mai continuă. Adevărul ieşise în sfârşit la iveală. Lucas se temea. Doamne Sfinte, cum de-i luase atât de mult timp să înţeleagă? Îi era ruşine de trecutul lui şi se temea că dacă ştia despre copilăria lui şi anii războiului, înceta să-l mai iubească. Iar această

vulnerabilitate n-o făcea decât să-l iubească şi mai mult. Nu voia decât să se arunce în braţele lui şi să plângă de fericire că o iubea.

Îl strigă. Lucas îşi văzu de drum, fără să-i răspundă. Îl strigă şi a doua oară. Parcă nici n-ar fi auzit-o.

Oftând, Taylor scoase pistolul. Ochi şi trase într-o piatră aflată la câţiva paşi în faţa lui.

Lucas se răsuci spre ea.

— Ce mama dracului faci?

— Îţi atrag atenţia.

— Bagă pistolul la loc. Am treabă. Plec, fir-ar să fie!

Taylor îi zâmbi.

— N-ai decât! Dar te previn, am să-ţi dau de urmă şi te voi aduce înapoi acasă, unde ţi-e locul. Te iubesc, Lucas. Eşti tot ce mi-aş fi putut dori de la viaţă.

Lucas se întoarse iar cu spatele. Taylor zbură o bucată din scoarţa unui copac, la un metru distanţă de el.

Apoi îşi vârî pistolul la loc în şorţ, îşi ridică fustele, şi o luă la goană spre el. Suspina când i se aruncă în braţe.

Lucas tremura de emoţie. Îi spunea încontinuu cât de mult o iubea. Sărutările şi jurămintele lor îl făceau s-o dorească tot mai mult şi mai mult. Taylor încercă să-l tragă spre curte, dar Lucas clătină din cap şi o duse într-un loc izolat, între brazi. Făcură dragoste cu o intensitate şi o pasiune copleşitoare.

Apoi se spălară alene în râu şi făcură dragoste din nou. Se sărutară şi se mângâiară în timp ce se îmbrăcau, treabă care le luă foarte multă vreme.

Taylor încă nu voia să se ducă acasă, dar ştia că Victoria avea să fie îngrijorată. Lucas îi spuse că Hunter ştia despre întârzierea lor.

— De unde ştie că vom întârzia?

— I-am spus eu, zâmbi Lucas.

Aşezându-se lângă el, Taylor ridică privirea spre stele.

— Sunt înconjurată numai de comori, şopti ea. Stelele sunt diamantele mele, şi stau pe un covor de smaralde.

— Chiar eşti hotărâtă să rămâi aici?

— O, da…!

— Îţi va fi greu. Vor exista momente când vei dori să renunţi.

— Nu mă îndoiesc.

— Ce-ai să faci?

— Am să urlu.

Lucas râse.

— Ca azi!

— Într-adevăr.

— Nu eşti fragilă.

Fu atât de bucuroasă că-şi dăduse seama, încât se aplecă spre el şi-l sărută.

— Când ai observat?

— Când cu iepurele.

Nu înţelese. Trebui să aştepte până când Lucas se opri din râs, ca să-i audă explicaţia.

— M-a convins grija ta pentru grădină, cred.

Şi felul cum scosese pistolul ca să apere ceea ce-i aparţinea.

— Ce-i al meu, al meu rămâne.

Îi răspundea cu propriile lui cuvinte.

Lucas dădu din cap:

— Aşa e.

Trei săptămâni mai târziu, Rolly veni cu încă un cadou lucrat de mâna lui: al patrulea balansoar.

— Altceva nu mai ştii să faci? îl întrebă Lucas.

— Mie-mi plac balansoarele, replică Rolly.

În seara aceea, după ce copiii se duseră la culcare, cei patru adulţi se aşezară în balansoare şi începură să se legene.

Taylor fu prima care izbucni în râs. Victoria i se alătură imediat, şi nu peste mult râdeau şi Hunter şi Lucas.

Făceau atâta gălăgie, încât treziră copiii. Taylor se tamponă la colţurile ochilor, în timp ce le explica micuţilor că râdea de fericire

că aveau atâtea scaune frumoase.

— Cred c-am să-ncep să lucrez la un leagăn, îi spuse Hunter Victoriei.

— Cred că trebuie să mai construiesc o cameră, îi ţinu isonul Lucas, tărăgănat. Dacă lui Rolly nu i se termină curând lemnul, vom avea nevoie de spaţiu.

Toţi izbucniră din nou în râs. Gemenele se ghemuiră în braţele tatălui lor.

Nu înţelegeau de ce se amuza aşa toată lumea, dar râdeau şi ele.

Fiul lui Taylor stătea lângă ea, spunându-şi că părinţii lui erau nebuni.

— Ne distrăm, Daniel, atâta tot, îi explică ea.

— Acum sunt Michael, nu Daniel, mamă. Te rog să ţii minte.

Tonul lui înţepat o ului, apoi izbucni iar în hohote. Îl îmbrăţişă.

— Voi încerca să nu mai uit, Michael.

Îl sărută şi-l trimise la culcare. Apoi, Georgie întrebă:

— Ce mama dracului avem mâine la micul dejun, mămico?

Era clar – Lucas trebuia să-şi revizuiască limbajul.

În timp ce-şi spunea rugăciunile, Taylor îi mulţumi lui Dumnezeu pentru toată fericirea care dăduse peste ea, iar când termină, îi şopti un cuvânt de mulţumire Doamnei.

Trebuia să fi ştiut. O, da, sigur ştiuse că Lucas era bărbatul visurilor ei.

Aflase totul despre el, din informaţiile pe care le culesese.

„Să le povesteşti copiilor lucruri frumoase despre mine.“ Taylor nu uitase cererea Doamnei. Avea să le spună copiilor sute de povestiri despre bunica lor, dar cea care-i plăcea cel mai mult era aceea cu darul pe care-l primise de la bătrâna lady. Avea să le spună povestea întâlnirii ei cu Făt-Frumos.

Sfârşit